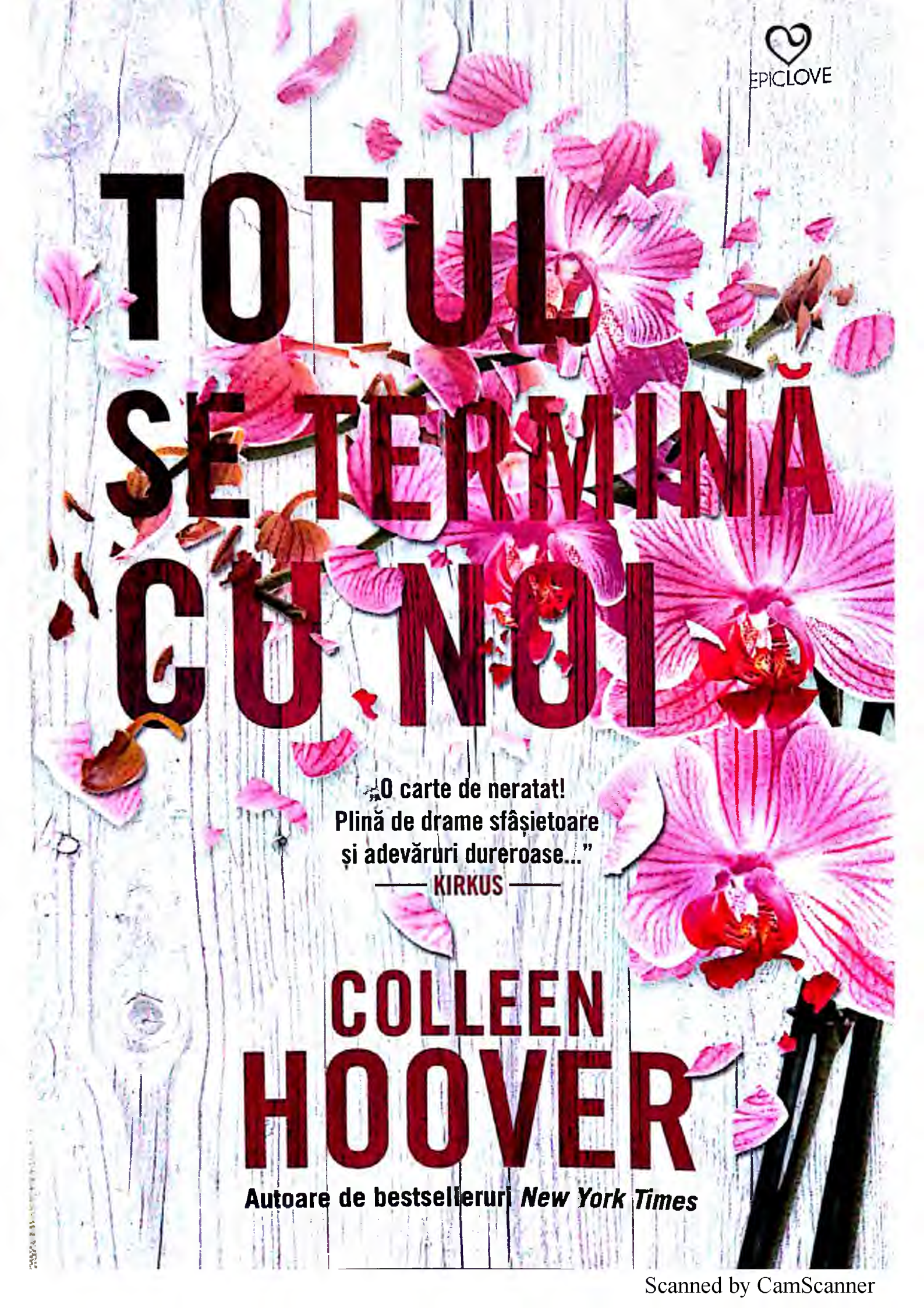

Scanned by CamScanner

COLLEEN
HOOVER

TOTUL SE TERMINĂ CU NOI

Scanned by CamScanner

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Elena-Anca COMAN
DTP: Simona RĂDULESCU

It Ends with Us, Colleen Hoover
Copyright © 2016 by Colleen Hovver
Originally published by Atria Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2018, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-57-4

București, 2018

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOOVER, COLLEEN

Totul se termină cu noi / Colleen Hoover; trad. din lb. engleză și note de Cristina Buzoianu. - București : Epica, 2018

ISBN 978-606-8754-57-4

I. Buzoianu, Cristina (trad.) (note)

821.111

Scanned by CamScanner

Pentru tatăl meu, care a încercat din răsputeri să nu
ne arate latura lui cea rea.
Şi pentru mama mea, care s-a asigurat să nu vedem
niciodată ce-i mai rău din el.

Scanned by CamScanner

Partea întâi

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL UNU

Stau aici, cu picioarele de-o parte şi de alta a balustradei, privind în jos, la douăsprezece etaje deasupra străzilor din Boston, şi nu pot să nu mă gândesc la sinucidere.

Nu la *a mea*. Îmi place viaţa mea suficient cât să vreau să văd cum evoluează.

Mă concentrez mai mult asupra celorlalţi oameni şi a modului cum ajung, în cele din urmă, la decizia de a-şi curma singuri viaţa. *Oare regretă vreun pic?* Din clipa în care se aruncă şi până în secunda dinaintea impactului, în acea scurtă cădere liberă, trebuie să existe un strop de remuşcare. Oare se uită la pământ, văd cum acesta se apropie de ei şi se gândesc: „Ei bine, fir-ar! Asta n-a fost o idee bună"?

Sincer, nu prea cred.

Mă gândesc foarte mult la moarte. Mai ales astăzi, după ce, cu numai douăsprezece ore mai devreme, am ţinut unul dintre cele mai memorabile elogii la care oamenii din Plethora, Maine, au fost martori vreodată. Bine, poate că nu a fost cel mai memorabil. La fel de bine ar putea fi considerat şi cel mai dezastruos. Cred că depinde pe cine întrebi: pe mama sau pe mine.

Scanned by CamScanner

Mama, care, probabil, nu va mai vorbi cu mine cel puțin un an de acum înainte.

Nu mă înțelegeți greșit; elogiul pe care l-am ținut nu a fost suficient de profund pentru a intra în istorie, cum a fost cel al lui Brooke Shields de la înmormântarea lui Michael Jackson. Sau cel rostit de sora lui Steve Jobs. Sau de fratele lui Pat Tillman. Dar a fost memorabil în felul său.

Am fost emoționată la început. La urma urmei, a fost înmormântarea minunatului Andrew Bloom. Adoratul primar din orașul meu natal, Plethora, Maine. Proprietarul celei mai renumite agenții imobiliare din oraș. Soțul lui Jenny Bloom, cea mai prețuită învățătoare din Plethora. Și tatăl lui Lily Bloom — acea fată ciudată cu părul roșu răvășit, care odinioară se îndrăgostise de un tip fără adăpost și atrăsese rușinea asupra întregii familii.

Aceea sunt eu. Eu sunt Lily Bloom, iar Andrew a fost tatăl meu.

De îndată ce am terminat elogiul de astăzi, am zburat direct la Boston și am urcat pe primul acoperiș pe care l-am putut găsi. *Repet, nu pentru că aș vrea să mă sinucid.* Nu am de gând să sar de pe acest acoperiș. Pur și simplu aveam nevoie de aer curat și de liniște și să fiu a naibii dacă reușesc să obțin asta în apartamentul meu de la etajul trei, fără acces pe acoperiș și cu o colegă de cameră căreia îi place să se audă cântând.

Totuși, nu mi-am dat seama cât de frig poate fi aici. Nu este o temperatură insuportabilă, dar nici una confortabilă. Dar măcar pot vedea stelele. Părinții morți, colegii de cameră exasperanți și elogiile de o calitate interpretabilă nu mai par atât de groaznice atunci când cerul nopții este îndeajuns de senin încât să simți, cu adevărat, măreția universului.

Scanned by CamScanner

Îmi place când cerul mă face să mă simt neînsemnată.

Îmi place seara aceasta.

Ei bine... staţi să reformulez, astfel încât să-mi reflecte mai bine sentimentele, la timpul trecut.

Mi-a *plăcut* seara aceasta.

Însă, din păcate pentru mine, uşa tocmai s-a deschis cu atâta putere, încât mă aşteptam ca din casa scării să ţâşnească cineva pe acoperiş. Uşa se închide din nou şi se aud paşi de-a lungul podelei. Nu mă deranjez nici măcar să ridic privirea. Oricine ar fi, cel mai probabil, nici nu mă va observa aici, stând pe marginea acoperişului, în stânga uşii. A venit aici atât de grăbit, încât nu este vina mea dacă se crede singur.

Oftez uşor, închid ochii şi îmi sprijin capul de peretele din spatele meu, blestemând universul pentru că mi-a răpit acest moment de pace şi introspecţie. Singurul lucru bun pe care universul ar putea să-l facă acum pentru mine este să se asigure că a venit o femeie, şi nu un bărbat. Dacă trebuie să am companie, aş prefera să fie o femeie. Sunt solidă pentru statura mea şi, probabil, în majoritatea situaţiilor îmi pot purta de grijă, dar acum mă simt prea confortabil pentru a fi pe un acoperiş, în toiul nopţii, singură cu un străin. S-ar putea să mă tem pentru siguranţa mea şi să-mi doresc să plec, iar eu chiar nu vreau asta. Aşa cum am spus mai înainte... mă simt confortabil.

În cele din urmă, permit privirii mele să se îndrepte spre silueta înclinată peste balustradă. La ce noroc am eu, sigur este un bărbat. Chiar şi aşa, aplecat, pot să-mi dau seama că e înalt. Umerii mari creează un contrast puternic cu delicateţea cu care-şi ţine capul în mâini. De-abia reuşesc să disting cum trage anevoios aer în piept, apoi îl eliberează.

Scanned by CamScanner

Pare la limita unei căderi nervoase. Mă gândesc dacă să vorbesc sau să-mi dreg glasul, pentru a-i da de înţeles că are companie, dar, până să trec la fapte, se răsuceşte pe călcâie şi loveşte unul dintre scaunele din spatele său.

Tresar când scârţâie pe podea, dar fiindcă nu-şi dă seama că are audienţă, tipul nu se opreşte după o singură lovitură. Loveşte scaunul în mod repetat, iar şi iar. Fără să cedeze sub forţa piciorului său, scaunul nu face decât să se îndepărteze din ce în ce mai mult de el.

Scaunul ăsta trebuie să fie făcut din polietilenă de înaltă densitate.

Odată, tata a intrat cu spatele maşinii într-o masă din polietilenă de înaltă densitate şi, practic, masa a râs de el. Maşina a rămas fără bara de protecţie, dar masa nu a suferit nici măcar o zgârietură.

Probabil, tipul ăsta îşi dă seama că nu se poate pune cu un material de o asemenea calitate, pentru că, în cele din urmă, încetează să mai lovească scaunul. Acum stă în picioare, cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp. Să fiu sinceră, sunt un pic invidioasă. Uite cum el reuşeşte cu succes să-şi verse nervii pe mobilierul de grădină. Evident, a avut o zi proastă, la fel cum am avut şi eu, dar, în timp ce eu ţin în mine toată agresivitatea până când se manifestă sub formă pasivă, acest bărbat a găsit o modalitate de a se elibera.

Pentru mine, modalitatea de a mă elibera era grădinăritul. Ori de câte ori mă simţeam stresată, ieşeam în curtea din spatele casei şi smulgeam fiecare buruiană pe care o puteam găsi. Dar, de când m-am mutat în Boston, acum doi ani, nu mai am curte în spatele casei. Nici terasă. Nici măcar buruieni.

Poate că ar trebui să investesc într-un scaun din polietilenă de înaltă densitate.

Scanned by CamScanner

Mă mai uit la tip preț de o clipă, întrebându-mă dacă se va mișca vreodată. Doar stă acolo și se holbează la scaun. Nu-și mai ține palmele strânse în pumni. Acum i se odihnesc pe șolduri și observ pentru prima dată că tricoul nu-i vine prea bine în jurul bicepșilor. În rest îi vine perfect, dar brațele lui sunt uriașe. Începe să caute prin buzunare, până când găsește ceea ce vrea și, cu o manevră care, cu siguranță, este încă un efort de a-și elibera și mai mult din agresivitate, își aprinde un joint.

Am douăzeci și trei de ani, am terminat facultatea și am consumat acest drog recreațional de două ori. Nu-l voi judeca pe tipul ăsta pentru că a simțit nevoia să fumeze în intimitate. Dar tocmai asta e problema... nu este în intimitate. Însă el nu știe încă asta.

Trage cu nesaț din joint și începe să se întoarcă spre marginea acoperișului. Când scoate fumul pe nas, mă observă. Când privirile ni se întâlnesc, se oprește din mers. Pe chipul lui nu se citește nici șoc, nici amuzament. Stă la aproximativ trei metri distanță, dar stelele ne luminează suficient cât să-i văd ochii, pe care și-i plimbă peste corpul meu, fără să trădeze niciun gând. Tipul ăsta are o foarte bună stăpânire de sine. Mijește ochii și ține gura strânsă, ca o versiune masculină a tabloului *Mona Lisa*.

— Cum te cheamă? mă întreabă.

Îi simt glasul în stomac. Asta nu-i bine. Vocile ar trebui să se oprească la urechi, dar, uneori, nu prea des, câte una îmi pătrunde prin urechi și îmi răsună în tot corpul. El are o asemenea voce. Adâncă, încrezătoare și ușor alunecoasă.

Când nu-i răspund, duce țigara înapoi la gură și mai trage un fum.

— Lily, rostesc în cele din urmă.

Scanned by CamScanner

Îmi urăsc glasul. Sună prea slab ca să-i ajungă chiar și până la urechi, nici pomeneală să îi răsune în *tot* corpul.

Își ridică puțin bărbia și dă din cap spre mine.

— Vrei, te rog, să cobori de acolo, Lily?

De-abia când rostește aceste cuvinte îi observ poziția. Stă în picioare, chiar rigid. Aproape ca și cum i-ar fi frică să nu cad. *Dar nu cad.* Marginea este lată de cel puțin treizeci de centimetri, iar eu sunt mai mult pe partea cu acoperișul. M-aș putea prinde cu ușurință înainte să cad, ca să nu mai vorbim că am vântul în favoarea mea.

Mă uit la picioarele mele și apoi mă întorc spre el.

— Nu, mulțumesc. Mă simt bine aici.

Se întoarce puțin, de parcă n-ar putea să se uite direct la mine.

— Te rog, coboară, zice el din nou, și este mai mult o cerere acum, în ciuda faptului că a folosit *te rog.* Sunt șapte scaune goale aici.

— Aproape șase, îl corectez, amintindu-i că tocmai a încercat să distrugă unul dintre ele.

Nu observă umorul din răspunsul meu. Văzând că nu-i ascult ordinele, se mai apropie doi pași.

— Ești la zece centimetri de o cădere mortală. Am văzut destule pe ziua de azi, îmi face el semn, din nou, să cobor. Mă faci să mă simt agitat. Ca să nu mai spun că-mi strici starea de euforie.

Îmi dau ochii peste cap și revin cu picioarele pe partea cu acoperișul.

— Doamne ferește să risipești un joint! mormăi eu, dar mă dau jos și îmi șterg palmele pe blugi. E mai bine așa? continui, apropiindu-mă de el.

Scanned by CamScanner

Răsuflă uşurat, de parcă vederea mea acolo l-ar fi făcut să-şi ţină respiraţia. Trec pe lângă el, ca să mă îndrept spre partea de acoperiş cu vedere mai bună şi, în timp ce fac asta, nu pot să nu observ cât este de drăguţ.

Nu. Drăguţ este o insultă.

Bărbatul ăsta este *frumos*. Are un aspect îngrijit, miroase a bani şi pare cu câţiva ani mai mare decât mine. Mijeşte ochii în timp ce mă urmăreşte, iar buzele sale par să se strâmbe chiar şi când nu o fac. Când ajung în partea acoperişului cu vedere spre stradă, mă aplec şi mă uit la maşinile de jos, încercând să nu par impresionată de el. E de-ajuns să mă uit la frizura lui ca să spun că este genul de persoană care impresionează cu uşurinţă pe oricine, aşa că refuz să-i alimentez orgoliul. Nu că ar fi făcut ceva care să-mi dea de înţeles că *este* un tip orgolios. Dar poartă o cămaşă Burberry şi nu sunt sigură că am fost vreodată în vizorul unei persoane care să-şi poată permite aşa ceva.

Aud paşi ce se apropie din spate, apoi el se sprijină de balustradă, lângă mine. Văd cu coada ochiului cum mai trage o dată din joint. Apoi mi-l oferă, dar îl refuz. Asta-mi mai lipseşte: să fiu sub influenţa jointului în preajma acestui tip. Vocea lui este un drog în sine. Vreau să o aud din nou, aşa că îi adresez o întrebare.

— Aşadar, cu ce a greşit scaunul ăla, de a reuşit să te enerveze atât de tare?

Se uită la mine. Mă priveşte *cu adevărat*. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei şi mă cercetează, insistent, de parcă mi-ar putea citi pe chip toate secretele. N-am văzut niciodată ochi atât de întunecaţi ca ai lui. Sau poate că am văzut, dar par mai întunecaţi când sunt ai cuiva atât de intimidant. Nu-mi răspunde la întrebare, dar curiozitatea mea nu este uşor de stăpânit. Dacă

Scanned by CamScanner

el mă poate obliga să mă dau jos de pe o margine de acoperiș, unde mă simțeam foarte liniștită și confortabil, atunci mă aștept să mă distreze cu răspunsuri la întrebările mele indiscrete.

— E vorba de o femeie? îl întreb. Ți-a frânt inima?

Râde puțin la această întrebare.

— Ce n-aș da ca problemele mele să fie atât de banale precum cele sentimentale!

Se sprijină de perete, ca să mă poată privi.

— La ce etaj locuiești?

Își linge degetele și stinge capătul jointului, apoi îl pune în buzunar.

— Nu te-am mai văzut până acum.

— Asta pentru că nu locuiesc aici, îi explic și indic cu degetul în direcția apartamentului meu. Vezi clădirea de asigurări?

Mijește ochii spre zona pe care i-o arăt.

— Da.

— Locuiesc în clădirea de lângă ea. E prea joasă pentru a se vedea de aici. Are doar trei etaje.

Se uită din nou la mine, odihnindu-și cotul pe balustradă.

— Dacă locuiești acolo, ce cauți aici? Iubitul tău stă aici sau ceva de genul ăsta?

Cumva, comentariul lui mă face să mă simt ca o pradă ușoară. A fost prea comun — o replică de agățat pentru amatori. După cum arată tipul ăsta, știu că poate mult mai mult decât atât. Mă face să cred că păstrează replicile mai sofisticate pentru femeile pe care le consideră demne de asta.

— Ai un acoperiș frumos, îi răspund.

El ridică o sprânceană, așteptând o explicație mai detaliată.

Scanned by CamScanner

— Aveam nevoie de aer curat. De un loc unde să pot medita. Am deschis Google Earth și am căutat cel mai apropiat complex rezidențial cu o terasă decentă pe acoperiș.

El mă privește cu un zâmbet.

— Cel puțin, ești cumpătată, îmi spune. Asta-i o calitate.

Cel puțin?

Încuviințez din cap, pentru că *sunt* cumpătată. Iar asta *este* o calitate.

— De ce ai avut nevoie de aer curat? mă întreabă el.

Pentru că astăzi l-am îngropat pe tata și am ținut un elogiu memorabil de dezastruos, iar acum simt că nu pot să respir.

Privesc din nou drept înainte și expir ușor.

— N-am putea să nu mai vorbim o vreme?

Pare un pic relaxat că i-am cerut tăcere. Se apleacă peste balustradă și își lasă un braț să atârne în timp ce se uită la stradă. Rămâne așa o vreme, iar eu îl privesc în tot acest timp. Probabil știe că mă uit la el, dar nu pare să-i pese.

— Un bărbat a căzut de pe acest acoperiș luna trecută, îmi spune el.

Ar trebui să mă irite lipsa lui de respect față de cererea mea de tăcere, dar sunt puțin curioasă.

— A fost un accident?

— Nimeni nu știe, ridică el din umeri. S-a întâmplat seara târziu. Soția lui gătea cina, iar el i-a spus că vine aici să facă niște fotografii cu apusul de soare. Era fotograf. Lumea crede că s-a apropiat prea mult de margine ca să prindă un cadru cu linia orizontului și a alunecat.

Mă uit peste balustradă și mă întreb cum ar putea cineva să ajungă într-o ipostază din care ar putea să cadă accidental. Dar

Scanned by CamScanner

apoi îmi aduc aminte că tocmai am stat pe partea cealaltă a balustradei, pe marginea acoperișului, cu câteva minute în urmă.

— Când sora mea mi-a povestit ce s-a întâmplat, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost dacă a reușit sau nu să facă poza. Am sperat ca aparatul să nu fi căzut odată cu el, pentru că ar fi fost o adevărată pierdere, știi? Să mori din cauza pasiunii tale pentru fotografie, dar să nu obții nici măcar ultimul cadru, cel care te-a costat viața?

Gândul lui mă face să râd. Deși nu sunt sigură că ar trebui să râd de așa ceva.

— Mereu spui exact ceea ce gândești?

— Nu oricui, ridică el din umeri.

Asta mă face să zâmbesc. Îmi place faptul că nici măcar nu mă cunoaște, dar, din cine știe ce motiv, nu mă consideră o *oarecare*.

Își sprijină spatele de balustradă și își încrucișează brațele la piept.

— Te-ai născut aici?

— Nu, clatin eu din cap. M-am mutat aici din Maine, după ce am terminat facultatea.

Strâmbă din nas, iar asta îl face și mai sexy. Mă uit la felul cum se strâmbă un tip îmbrăcat în cămașă Burberry, cu o tunsoare de două sute de dolari.

— Așadar, te afli în purgatoriul din Boston, nu-i așa? Presupun că nu e tocmai plăcut.

— Ce vrei să spui? îl întreb.

Schițează un zâmbet.

— Turiștii te tratează ca pe un localnic; localnicii te tratează ca pe un turist.

— Uau! râd eu. Chiar că este o descriere exactă.

Scanned by CamScanner

— Eu sunt aici de-abia de două luni. N-am ajuns încă să simt purgatoriul, aşa că te descurci mai bine decât mine.

— Ce te-a adus la Boston?

— Rezidenţiatul. Şi sora mea locuieşte aici.

Bate cu piciorul în podea şi continuă:

— Chiar sub noi, de fapt. S-a măritat cu un tehnician din Boston şi au cumpărat tot etajul de sus.

Mă uit în jos.

— *Tot* etajul?

El încuviinţează dând din cap.

— Nemernicul norocos lucrează de acasă. Nici măcar nu trebuie să se schimbe de pijamale şi câştigă o sumă cu şapte zerouri pe an.

Chiar că nemernic norocos!

— Ce fel de rezidenţiat? Eşti medic?

— Neurochirurg, confirmă el dând din cap. Mai am câteva luni şi apoi voi fi oficial medic.

Stilat, cu vorbele la el *şi* inteligent. *Şi fumează iarbă.* Dacă ar fi un test, aş întreba care dintre afirmaţii nu se potriveşte cu celelalte.

— Medicii au voie să fumeze iarbă?

— Probabil că nu, zâmbeşte el. Dar dacă, din când în când, nu ne-am face câte o plăcere, mult mai mulţi dintre noi ar sări peste astfel de balustrade, îţi garantez.

Priveşte din nou înainte, cu bărbia sprijinită de braţ. Ochii îi sunt închişi acum, ca şi când s-ar bucura de adierea vântului pe faţa lui. Aşa nu mi se mai pare atât de intimidant.

— Vrei să-ţi spun ceva ce numai localnicii ştiu?

— Desigur, răspunde el, îndreptându-şi atenţia spre mine.

Scanned by CamScanner

— Vezi clădirea aia? arăt eu cu degetul spre est. Cea cu acoperișul verde?

El dă din cap că da.

— Pe strada Melcher, în spatele ei, mai este o clădire. Deasupra ei se află o casă. O casă în toată regula, construită chiar pe acoperiș. Nu poți s-o vezi din stradă, iar clădirea este atât de scundă, încât mulți oameni chiar nu știu de existența ei.

— Serios? se arată el impresionat.

Aprob dând din cap.

— Am văzut-o când mă uitam pe Google Earth, așa că am căutat-o pe internet. Se pare că autorizația de construcție a fost acordată în 1982. Cât de tare ar fi asta? Să trăiești într-o casă pe acoperișul unei clădiri?

— Ai avea tot acoperișul pentru tine, remarcă el.

Nu m-am gândit la asta. Dacă ar fi a mea, aș putea să fac o grădină acolo. Aș avea o modalitate de a mă elibera de stres.

— Cine locuiește acolo? mă întreabă el.

— Nimeni nu știe. Este unul dintre marile mistere ale Bostonului.

El râde și apoi mă privește plin de curiozitate.

— Mai știi vreun alt mare mister al Bostonului?

— Numele tău.

De îndată ce o spun, mă lovesc cu palma peste frunte. Sună exact ca o replică ieftină de agățat; tot ce pot face este să râd de una singură.

— Mă cheamă Ryle, îmi zâmbește el. Ryle Kincaid.

Suspin, îngândurată.

— Este un nume foarte frumos.

— Și de ce o spui cu atâta tristețe?

— Pentru că aș da orice să am și eu un nume grozav.

Scanned by CamScanner

— Nu-ți place numele Lily?

Îmi înclin capul și ridic o sprânceană.

— Numele meu de familie este... Bloom[1].

Tace. Îl simt cum încearcă să-și ascundă compătimirea.

— Știu. E îngrozitor. Este un nume potrivit pentru o fetiță de doi ani, nu pentru o femeie de douăzeci și trei.

— O fetiță de doi ani va avea același nume, indiferent de vârsta ei. Numele nu este ceva ce, la un moment dat, ne poate rămâne mic, Lily Bloom.

— Din păcate pentru mine, îi răspund. Dar ceea ce face ca totul să fie și mai rău este faptul că iubesc la nebunie grădinăritul. Iubesc florile. Plantele. Îmi place să cultiv orice. Este pasiunea mea. Visul meu a fost întotdeauna să deschid o florărie, dar mi-e teamă că, dacă aș face-o, oamenii n-ar crede că dorința mea este una autentică. Toți ar crede că încerc să-mi valorific numele și că a fi florăreasă nu este cu adevărat meseria mea mult visată.

— Poate că așa e, spune el. Dar ce contează?

— Probabil că nu contează.

Rostesc în șoaptă *Lily Bloom's*. Îl văd cum zâmbește ușor.

— Este un nume grozav pentru o florăreasă. Dar am o diplomă de master în afaceri. Aș decădea, nu crezi? Lucrez pentru cea mai mare firmă de marketing din Boston.

— Să-ți faci propria afacere nu înseamnă să decazi, îmi spune el.

Ridic o sprânceană.

— Asta dacă nu cumva dau greș.

El mă aprobă dând din cap.

---

[1] Joc de cuvinte: Lily Bloom se traduce Crin înflorit.

Scanned by CamScanner

— Asta dacă nu cumva dai greș, repetă el. Așadar, care ți-e al doilea nume, Lily Bloom?

Oftez, ceea ce-l face să asculte cu și mai multă atenție.

— Vrei să spui că e și mai rău?

Îmi las capul în mâini și încuviințez.

— Rose?

Ridic capul.

— Mai rău.

— Violet?

— Aș vrea eu, îi răspund, apoi mărturisesc: *Blossom*[1].

Pentru un moment se așterne tăcerea.

— La naiba, zice el încet.

— Da. Blossom este numele de domnișoară al mamei mele, iar părinții mei au considerat că este mâna destinului faptul că numele lor de familie sunt sinonime. Așa că, desigur, când am venit pe lume, prima lor alegere a fost un nume de floare.

— Părinții tăi trebuie să fie niște nemernici.

Unul din ei este. *A fost.*

— Tatăl meu a murit săptămâna asta.

Mă privește lung.

— Bună glumă. Nu m-ai prins.

— Vorbesc serios. De-asta am venit azi aici. Cred că aveam nevoie doar să plâng zdravăn.

Pentru o clipă se uită suspicios la mine, ca să se asigure că nu-mi bat joc de el. Nu-și cere scuze pentru gafă. În schimb, ochii i se măresc de curiozitate, ca și cum chiar ar fi interesat.

— Ați fost apropiați?

---

[1] Boboc de floare

Scanned by CamScanner

Grea întrebare! Îmi odihnesc bărbia pe braţe şi mă uit din nou la stradă.

— Nu ştiu, îi răspund ridicând din umeri. În calitate de fiică, l-am iubit. Dar, ca om, l-am urât.

Simt cum mă priveşte pentru o clipă, apoi spune:

— Îmi place asta. Sinceritatea ta.

Îi place sinceritatea mea. Cred că s-ar putea să roşesc.

Stăm amândoi tăcuţi o vreme, iar apoi mă întreabă:

— Îţi doreşti vreodată ca oamenii să fie mai transparenţi?

— Cum aşa?

Trage cu degetul mare de o bucată de stuc crăpată, până când se rupe. O aruncă peste balustradă.

— Simt că toată lumea îşi ascunde adevărata faţă, când, de fapt, toţi suntem la fel de distruşi. Însă unii dintre noi se pricep mai bine decât alţii să ascundă asta.

Ori abia acum îşi face efectul iarba, ori este foarte gânditor. În orice caz, n-am nicio problemă în privinţa asta. Conversaţiile mele preferate sunt cele care n-au cu adevărat un răspuns.

— Nu cred că e ceva negativ să fii puţin rezervat, îi spun. Adevărul gol-goluţ nu este întotdeauna plăcut.

Se uită lung la mine pentru o clipă.

— Adevărul gol-goluţ, repetă el. Îmi place asta.

Se întoarce şi se îndreaptă spre mijlocul acoperişului. Ajustează spătarul unuia dintre şezlongurile din spatele meu şi se lungeşte pe el. Este genul de şezlong pe care te întinzi, aşa că-şi pune mâinile sub cap şi priveşte în sus, spre cer. Îl ocup pe cel de lângă el şi îl ajustez până când sunt în aceeaşi poziţie.

— Spune-mi un adevăr gol-goluţ, Lily.

— Referitor la ce?

Scanned by CamScanner

— Nu știu, ridică el din umeri. La ceva de care nu te simți mândră. Ceva care mă va face să mă simt mai puțin distrus pe dinăuntru.

Se uită la cer, așteptând să-i răspund. Ochii mei îi urmăresc linia maxilarului, curbura obrajilor, conturul buzelor. Sprâncenele sale sunt încruntate într-un mod contemplativ. Nu înțeleg de ce, dar în acest moment se pare că are nevoie de o conversație. Mă gândesc la întrebarea lui și încerc să găsesc un răspuns sincer. Când îmi vine în minte unul, mă uit din nou la cer.

— Tatăl meu a avut un comportament abuziv. Nu cu mine, cu mama mea. Se enerva atât de tare când se certau, încât, uneori, o lovea. Când se întâmpla asta, în următoarele două săptămâni încerca să se revanșeze. Îi cumpăra flori sau ne scotea la o cină plăcută. Câteodată îmi cumpăra și mie ceva, pentru că știa că uram când se certau. Când eram copil, așteptam cu nerăbdare nopțile în care se certau. Pentru că știam că, dacă o lovea, următoarele două săptămâni aveau să fie minunate.

Mă opresc. Nu sunt sigură că am mai recunoscut vreodată asta. Nici măcar față de mine însămi.

— Bineînțeles că, dacă mi-ar fi stat în putere, aș fi făcut în așa fel încât să nu o atingă niciodată. Dar abuzul a fost inevitabil în căsnicia lor și a devenit un obicei. Când am mai crescut, mi-am dat seama că pasivitatea mă făcea la fel de vinovată. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții urându-l, pentru că era un om atât de rău, dar nu cred pe deplin că eu sunt cu mult mai bună. Poate că amândoi suntem oameni răi.

Ryle se uită gânditor la mine.

— Lily, spune el apăsat. Nu există *oameni răi*. Toți suntem oameni care uneori fac lucruri rele.

Scanned by CamScanner

Deschid gura pentru a răspunde, însă replica lui mă lasă fără cuvinte. *Toți suntem oameni care uneori fac lucruri rele.* Cred că este adevărat, într-un fel. Nimeni nu este exclusiv rău, nici exclusiv bun. Numai că unii trebuie să se străduiască mai mult pentru a-și suprima partea negativă.

— E rândul tău, îi spun.

După reacția lui, nu cred că ar vrea să joace propriul joc. Oftează adânc și își trece mâna prin păr.

Deschide gura ca să vorbească, dar apoi o închide la loc. Se gândește puțin și apoi, în cele din urmă, începe să povestească.

— În seara asta, am văzut un băiețel murind, mărturisește el cu vocea plină de deznădejde. Avea doar cinci ani. El și fratele lui mai mic au găsit un pistol în dormitorul părinților. Fratele mai mic îl ținea în mâini și s-a descărcat accidental.

Stomacul mi se strânge. Cred că este cam prea mult adevăr pentru mine.

— Când a ajuns pe masa de operație, nu mai era nimic de făcut. Tuturor celor din jur — asistenților medicali, celorlalți medici — le-a părut rău pentru familie. *Bieții părinți*, spuneau. Dar când a trebuit să mă duc în sala de așteptare și să le spun părinților că fiul lor nu a supraviețuit, n-am simțit nicio urmă de milă pentru ei. Voiam să sufere. Voiam să simtă greutatea ignoranței lor de a lăsa o armă încărcată la îndemâna a doi copii nevinovați. Voiam să știe că nu numai că au pierdut un copil, ci i-au distrus întreaga viață și celui care a apăsat accidental pe trăgaci.

Isuse Hristoase! Nu eram pregătită pentru ceva atât de dureros.

Nu pot nici măcar să concep cum poate trece o familie peste așa ceva.

Scanned by CamScanner

— Bietul frate al băiatului! zic eu. Nici nu-mi pot imagina ce impact va avea asupra lui faptul că a văzut aşa ceva.

Ryle scutură ceva de pe blugi, din dreptul genunchiului.

— O să-i distrugă toată viaţa, acesta va fi impactul.

Mă întorc pe o parte, spre el, sprijinindu-mi capul cu braţul.

— Este greu să vezi asemenea lucruri în fiecare zi?

Clatină uşor din cap.

— Ar trebui să fie mult mai greu, dar cu cât sunt mai aproape de moarte, cu atât mai mult devine o parte din viaţa mea. Nu ştiu ce simt în legătură cu asta. Mai spune-mi un adevăr, îmi cere uitându-se din nou în ochii mei. Mi se pare că al meu a fost mai rău decât al tău.

Nu sunt de acord cu el, dar îi povestesc despre lucrul rău pe care l-am făcut cu numai douăsprezece ore în urmă.

— Mama m-a întrebat, acum două zile, dacă vreau să ţin astăzi un elogiu, la înmormântarea tatălui meu. I-am spus că nu m-aş simţi în largul meu, că s-ar putea să plâng prea tare pentru a putea vorbi în faţa unei mulţimi, dar asta era o minciună. Pur şi simplu n-am vrut să o fac, deoarece cred că elogiile ar trebui rostite de cei care l-au respectat pe decedat. Iar eu nu mi-am respectat prea mult tatăl.

— Ai ţinut elogiul?

— Da, încuviinţez din cap. În dimineaţa asta. Vrei să-l auzi?

Mă ridic şi-mi strâng picioarele sub mine, cu faţa spre el.

— Bineînţeles! îmi zâmbeşte.

Îmi aşez mâinile în poală şi inspir adânc.

— Nu ştiam ce să spun. Cu o oră înainte de înmormântare, i-am zis mamei că nu vreau să o fac. Ea a răspuns că este simplu şi că tatăl meu ar fi vrut să fac asta. A spus că tot ce trebuia să

Scanned by CamScanner

fac era să urc pe podium şi să zic cinci lucruri grozave despre tatăl meu. Aşa că... asta am şi făcut.

Ryle se ridică în cot, cu o mină şi mai interesată. Îşi dă seama, după expresia feţei mele, că totul urmează să se înrăutăţească.

— O, nu, Lily! Ce-ai făcut?

— Uite, o să pun din nou momentul în scenă, pentru tine.

Mă ridic şi mă aşez în faţa şezlongului meu. Stau dreaptă şi privesc exact ca şi când m-aş uita la aceeaşi cameră aglomerată de azi-dimineaţă. Îmi dreg vocea.

— Bună. Numele meu este Lily Bloom, sunt fiica răposatului Andrew Bloom. Mulţumesc tuturor că v-aţi alăturat nouă astăzi, când deplângem pierderea lui. Am vrut să vă răpesc un moment pentru a-i onora viaţa, împărtăşind cu voi cinci lucruri grozave despre tatăl meu. Primul lucru...

Mă uit în jos la Ryle şi ridic din umeri.

— Atât.

— Ce vrei să spui? se ridică el în capul oaselor.

Mă aşez pe şezlongul meu şi mă întind.

— Am stat acolo timp de două minute fără să spun nimic altceva. Nu era niciun lucru grozav pe care să-l pot spune despre acel om. Aşa că am privit în tăcere mulţimea, până când mama şi-a dat seama de ceea ce făceam şi l-a rugat pe unchiul meu să mă dea jos de pe podium.

Ryle îşi înclină capul.

— Glumeşti, nu-i aşa? Ai ţinut un anti-elogiu la înmormântarea tatălui tău?

Dau din cap că da.

— Nu sunt mândră de asta. Nu *cred* că sunt. Vreau să spun, mi-aş fi dorit ca el să fi fost o persoană mult mai bună şi atunci aş fi vorbit o oră despre el.

Scanned by CamScanner

Ryle se întinde din nou pe șezlong.

— Uau, spune el scuturând din cap. Ești eroina mea. Tocmai ai criticat sever un om mort.

— Asta e jalnic.

— Da, bine. Adevărul doare.

— E rândul tău, spun râzând.

— N-am cu ce să contracarez adevărul tău, zice el.

— Sunt sigură că te poți apropia.

— Ba nu cred că pot.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ba sigur că poți. Nu mă face să mă simt cea mai rea persoană dintre noi doi. Spune-mi cel mai recent gând pe care l-ai avut și pe care majoritatea oamenilor nu l-ar spune cu voce tare.

El își pune mâinile sub cap și mă privește în ochi.

— Vreau să fac sex cu tine.

Rămân cu gura căscată. Apoi o închid.

Cred că m-a lăsat fără cuvinte.

Îmi aruncă o privire nevinovată.

— Mi-ai cerut să-ți spun cel mai recent gând, așa că ți l-am spus. Ești frumoasă. Sunt bărbat. Dacă n-ai refuza o aventură de o noapte, te-aș lua în dormitorul meu și aș face sex cu tine.

Nici nu mă pot uita la el. Declarația lui îmi provoacă o mulțime de senzații deodată.

— Ei bine, nu sunt genul pentru aventuri de o noapte.

— Mi-am dat eu seama, spune el. E rândul tău.

Este atât de nonșalant! Se comportă de parcă nu m-ar fi lăsat mută de uimire cu doar câteva secunde în urmă.

— Am nevoie de un minut pentru a-mi aduna gândurile după una ca asta, îi spun râzând.

Scanned by CamScanner

Încerc să mă gândesc la ceva care să-l şocheze, dar nu pot trece peste ceea ce tocmai a spus. *Cu voce tare*. Poate pentru că e neurochirurg şi nu mi-am imaginat niciodată că o persoană atât de educată poate să pronunţe cu o asemenea uşurinţă cuvinte vulgare.

Mă adun... oarecum... apoi îi spun:

— Bine. Dacă tot suntem la subiectul ăsta... primul tip cu care am făcut sex a fost un băiat fără adăpost.

Se ridică şi se întoarce cu faţa spre mine.

— O, trebuie să aud mai mult din această poveste.

Îmi întind braţul şi îmi odihnesc capul pe el.

— Am crescut în Maine. Locuiam într-un cartier destul de decent, dar strada din spatele casei noastre nu era în cele mai bune condiţii. Curtea noastră din spate era lipită de cea a unei case dărăpănate, care se învecina cu două terenuri abandonate. M-am împrietenit cu un tip pe nume Atlas, care locuia în casa dărăpănată. Nimeni nu ştia că locuieşte acolo, în afară de mine. Obişnuiam să-i duc de mâncare, haine şi alte lucruri. Până când a aflat tata.

— Ce-a făcut?

Maxilarul mi se încordează. Nu ştiu de ce am adus asta în discuţie, când încă mă străduiesc să nu mă gândesc zilnic la ce s-a întâmplat.

— L-a bătut.

Nu pot să dezvălui mai mult despre acest subiect.

— E rândul tău.

El mă priveşte tăcut pentru un moment, de parcă ar şti că mai sunt multe de spus despre povestea asta. Dar apoi întrerupe contactul vizual.

Scanned by CamScanner

— Gândul la căsătorie îmi repugnă, spune el. Am aproape treizeci de ani și nu-mi doresc să am o soție. *Cu atât mai puțin* copii. Tot ce-mi doresc în viață este succesul. Mult succes. Dar dacă aș recunoaște acest lucru cu voce tare în fața tuturor, aș părea arogant.

— Succes profesional? Sau statut social?

— Ambele, răspunde el. Oricine poate avea copii. Oricine se poate căsători. Dar nu oricine poate ajunge neurochirurg. Mă mândresc mult cu asta. Și nu vreau doar să fiu un neurochirurg bun. Vreau să fiu cel mai bun în domeniul meu.

— Ai dreptate. Chiar pari arogant.

El zâmbește.

— Mama se teme că-mi irosesc viața, pentru că tot ce fac este să lucrez.

— Ești neurochirurg și mama ta este dezamăgită de tine? îl întreb eu râzând. Doamne Dumnezeule, e nebunie curată! Oare părinții sunt vreodată cu adevărat mulțumiți de copiii lor? Oare vor fi ei vreodată suficient de buni?

El clatină din cap.

— Copiii mei n-ar fi. Nu mulți oameni au ambiția mea, așa că ai mei sigur ar da greș. De-asta nu voi avea niciodată copii.

— De fapt, Ryle, cred că e un lucru respectabil. Mulți oameni nu sunt în stare să admită că pot fi prea egoiști pentru a avea copii.

— O, eu sunt *mult* prea egoist ca să am copii, scutură el din cap. Și, cu siguranță, sunt mult prea egoist ca să am o relație.

— Și cum eviți asta? Pur și simplu nu te duci la întâlniri?

Îmi surprinde privirea și pe față îi apare un zâmbet slab.

— Când am timp, există fete care-mi satisfac nevoile. Nu-mi lipsește nimic la capitolul acesta, dacă asta vrei să știi. Dar nu

Scanned by CamScanner

mi-a plăcut niciodată să mă îndrăgostesc. Întotdeauna mi s-a părut mai mult o povară.

Aș vrea să pot privi și eu dragostea așa. Viața mea ar fi mult mai ușoară.

— Te invidiez. Eu cred că există undeva bărbatul perfect pentru mine. Tind să mă plictisesc ușor, pentru că nimeni nu se ridică la nivelul așteptărilor mele. Mă simt de parcă aș fi antrenată într-o căutare infinită a Sfântului Graal.

— Ar trebui să încerci metoda mea, mă îndeamnă el.

— Și care este aceea?

— Aventuri de o noapte, spune ridicând o sprânceană, ca și cum ar fi o invitație.

Mă bucur că e întuneric, pentru că simt cum fața îmi ia foc.

— N-aș putea niciodată să mă culc cu cineva, dacă aș ști că relația nu duce nicăieri, rostesc cu voce tare, dar, fiindu-i adresate lui, aceste vorbe parcă nu au suficientă putere de convingere.

Trage lent aer în piept, apoi se întoarce pe spate.

— Nu ești genul acela de fată, nu? îmi spune, cu o urmă de dezamăgire în voce.

Și eu sunt dezamăgită. Nu sunt sigură nici că aș vrea să-l refuz, dacă ar face vreo mișcare, dar, probabil, tocmai am ratat această posibilitate.

— Dacă nu *te-ai culca* cu un tip pe care abia l-ai cunoscut... insistă el, iar ochii ni se întâlnesc din nou. Cam până unde ai merge?

N-am un răspuns pentru asta. Mă întind din nou pe spate, pentru că felul în care se uită la mine mă face să vreau să mă răzgândesc în ceea ce privește aventurile de o noapte. Nu sunt

Scanned by CamScanner

neapărat împotriva lor, presupun. Doar că nu mi s-a propus niciodată așa ceva de către cineva cu care să vreau să o fac.

Până acum. *Cred.* Oare chiar îmi propune asta? Nu m-am priceput niciodată să flirtez.

Se apropie și apucă marginea șezlongului meu. Dintr-o mișcare rapidă și cu foarte puțin efort, îmi trage șezlongul mai aproape de el, până când se lipește de al lui.

Întregul corp mi se încordează. Acum e atât de aproape, încât îi simt căldura respirației prin aerul rece. Dacă m-aș uita la el, fața lui ar fi la doar câțiva centimetri distanță de a mea. Refuz să-l privesc, pentru că probabil mă va săruta, iar eu nu știu absolut nimic despre acest tip, în afară de câteva adevăruri. Dar asta nu-mi apasă deloc conștiința atunci când își pune mâna pe abdomenul meu.

— Până unde ai merge, Lily?

Vocea lui este adâncă. Mătăsoasă. O simt până în tălpi.

— Nu știu, îi șoptesc.

Degetele lui încep să coboare spre tivul bluzei mele. Începe să o ridice ușor, până când îmi descoperă o porțiune de piele.

— *Oh, Isuse*, șoptesc, simțindu-i căldura mâinii, în timp ce și-o plimbă pe abdomenul meu.

Fără să mai gândesc, mă uit din nou spre el și privirea lui mă captivează complet. Pe chip i se citesc speranța, dorința și încrederea deplină. Își mușcă buza de jos, când mâna începe să-i urce pe corpul meu. Știu că îmi poate simți inima zvâcnind în piept. La naiba, probabil că o și *aude*.

— E prea mult? mă întreabă.

Nu știu de unde a apărut această latură a mea, dar clatin din cap și îi răspund:

— Nici pe departe.

Scanned by CamScanner

Îmi zâmbeşte, iar degetele lui ajung la sutien, atingându-mi în treacăt pielea înfierbântată. Imediat ce pleoapele mi se închid, un sunet rupe tăcerea. Mâna lui se opreşte când amândoi ne dăm seama că este un telefon. Telefonul *lui*.

Îşi lasă fruntea pe umărul meu.

— La naiba!

Mă încrunt când îşi scoate mâna de sub bluza mea. Scotoceşte în buzunar ca să găsească telefonul, apoi se ridică şi se îndepărtează câţiva paşi pentru a răspunde.

— Doctor Kincaid, spune el, apoi ascultă cu atenţie, apucându-şi ceafa cu mâna. Dar Roberts? Eu nici n-ar trebui să fiu disponibil acum. Da, în zece minute. Vin, adaugă, după o scurtă tăcere.

Termină apelul şi bagă telefonul la loc în buzunar. Se întoarce spre mine, cu o expresie puţin dezamăgită. Arată spre uşa care duce la scară.

— Trebuie să...

— Este în regulă, încuviinţez eu dând din cap.

Mă priveşte o clipă, după care ridică un deget.

— Nu te mişca, îmi spune, scoţând din nou telefonul.

Se apropie şi-l ridică, de parcă ar vrea să-mi facă o fotografie. Aproape că obiectez, dar nici măcar nu ştiu de ce. Sunt complet îmbrăcată. Însă, dintr-un oarecare motiv, mă simt expusă.

Îmi face o poză pe şezlong, cu braţele relaxate deasupra capului. Habar n-am ce intenţionează să facă cu această imagine, dar îmi place că a vrut să mă fotografieze. Îmi place că a simţit nevoia să-şi amintească cum arăt, chiar dacă ştie că nu mă va mai vedea niciodată.

Scanned by CamScanner

Studiază fotografia de pe ecran timp de câteva secunde şi zâmbeşte. Sunt pe jumătate tentată să-i fac şi eu, la rândul meu, o fotografie, dar nu sunt sigură că vreau să am o amintire cu o persoană pe care nu o voi mai vedea niciodată. Acest gând mi se pare puţin cam deprimant.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lily Bloom. Sper că vei sfida majoritatea visurilor şi chiar ţi le vei îndeplini pe ale tale.

Zâmbesc, deopotrivă întristată şi tulburată de acest bărbat. Nu cred că am mai stat de vorbă cu cineva ca el până acum, cineva cu un stil de viaţă complet diferit. Şi, probabil, nici nu o voi mai face vreodată. Dar sunt plăcut surprinsă când realizez că nu suntem total diferiţi.

Concepţia greşită se confirmă.

El se uită în jos pentru o clipă, rămânând într-o poziţie nesigură. Este ca şi cum ar oscila între dorinţa de a-mi mai spune ceva şi urgenţa de a pleca. Se uită la mine pentru ultima oară, de data asta lăsând să i se citească sentimentele. Îi văd dezamăgirea în expresia gurii, înainte să se întoarcă şi să se îndepărteze. Deschide uşa şi îi pot auzi paşii îndepărtându-se, în timp ce coboară grăbit treptele. Sunt din nou singură pe acoperiş, dar, spre surprinderea mea, acum asta mă întristează puţin.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL DOI

Lucy, *colega mea de apartament căreia îi place să se audă cântând*, se fâţâie grăbită prin camera de zi, adunând chei, pantofi şi o pereche de ochelari de soare. Eu stau pe canapea şi deschid cutii de pantofi pline cu unele dintre lucrurile mele vechi, de când locuiam cu părinţii. Le-am adus când am fost acasă, la înmormântarea tatei, săptămâna asta.

— Lucrezi azi? mă întreabă Lucy.

— Nu. Am concediu pentru deces în familie până luni.

Se opreşte din mers.

— Până luni? Ce noroc pe capul tău!

— Da, Lucy. Sunt *atât de norocoasă* că tatăl meu a murit! o spun cu sarcasm, bineînţeles, dar mă crispez când îmi dau seama că nu este o afirmaţie total lipsită de adevăr.

— Ştii ce vreau să spun, mormăie ea, apoi îşi ia geanta şi se clatină pe un picior, în timp ce şi-l încalţă pe celălalt. Nu vin acasă în seara asta. Rămân la Alex.

Uşa se închide în urma ei.

Aparent, avem multe în comun, dar în afară de faptul că purtăm aceeaşi mărime la haine, suntem de-o seamă şi amândouă avem nume formate din patru litere care încep cu L şi se

Scanned by CamScanner

termină cu Y, nu suntem altceva decât colege de apartament. Dar e în regulă. În afară de cântările neîncetate, este destul de tolerabilă. E curată şi e mai mult plecată. Două dintre cele mai importante calităţi la un coleg de apartament.

Deschid capacul uneia dintre cutiile de pantofi, când îmi sună telefonul. Mă întind peste canapea şi îl iau. Când văd că este mama, îmi aplec faţa spre canapea şi mă prefac că plâng în pernă.

Duc telefonul la ureche.

— Alo?

Trei secunde de tăcere...

— Bună, Lily.

Oftez şi mă aşez pe canapea.

— Bună, mamă.

Sunt foarte surprinsă că vorbeşte cu mine. A trecut doar o zi de la înmormântare. Cu trei sute şaizeci şi patru de zile mai devreme decât mă aşteptam să aud veşti de la ea.

— Cum te simţi? o întreb.

— Bine, spune ea suspinând dramatic. Mătuşa şi unchiul tău s-au întors la Nebraska azi-dimineaţă. Va fi prima noapte pe care o voi petrece singură...

— O să fie bine, mamă, o asigur eu, încercând să par încrezătoare.

Tace cam mult, după care spune:

— Lily. Vreau doar să ştii că n-ar trebui să te simţi jenată pentru ceea ce s-a întâmplat ieri.

Fac o pauză. *Nu mă simţeam. Nici măcar puţin.*

— Toţi ne blocăm din când în când. N-ar fi trebuit să pun atât de multă presiune asupra ta, ştiind cât de grea a fost ziua de ieri pentru tine. Ar fi trebuit să-l rog pe unchiul tău.

Scanned by CamScanner

Închid ochii. *Uite că o face din nou.* Ascunde ceea ce nu vrea să vadă. Ia asupra ei vina pentru ceva ce nici măcar nu a făcut. *Bineînțeles,* s-a convins că toată scena de ieri a fost un blocaj și că de aceea n-am mai continuat să vorbesc. *Evident că asta a făcut.* Îmi încolțește în minte gândul de a-i spune că nu a fost o greșeală. Că nu m-am blocat. Pur și simplu nu aveam nimic bun de spus despre omul banal pe care l-a ales să-mi fie tată.

Dar pe de-o parte mă simt vinovată de ceea ce am făcut, mai ales pentru că n-ar fi trebuit să fac așa ceva în prezența mamei, așa că accept ce-mi spune și-i cânt în strună.

— Mulțumesc, mamă. Îmi pare rău că am clacat.

— Nu-i nimic, Lily. Trebuie să plec, e timpul să mă duc la biroul de asigurări. Avem o întâlnire pentru a discuta despre polițele tatălui tău. Sună-mă mâine, bine?

— Da, îi promit. Te iubesc, mamă.

Închid telefonul și îl arunc pe canapea. Deschid cutia de pantofi din poala mea și scot conținutul. Deasupra este o inimă mică din lemn, goală. Îmi trec degetele peste ea și îmi amintesc noaptea în care mi-a fost dăruită. De îndată ce amintirea devine vie, o pun deoparte. Nostalgia este ceva foarte ciudat.

Dau la o parte câteva scrisori vechi și decupaje de ziar. Sub ele găsesc ceea ce speram să fie în aceste cutii. Și, de asemenea, speram cumva *să nu fie.*

Jurnalele mele către Ellen[1].

Le mângâi ușor. Sunt trei în această cutie, dar aș spune că sunt probabil opt sau nouă în total. Nu am recitit niciunul de când am scris ultima dată în ele.

---

[1] Ellen Lee DeGeneres — comediantă, actriță, scriitoare și producătoare de televiziune americană

Scanned by CamScanner

Când eram mai mică, refuzam să recunosc că țineam un jurnal, pentru că mi se părea așa de clișeic! În schimb, m-am convins că făceam ceva grozav, pentru că, de fapt, nu era chiar un jurnal. Îi adresam fiecare intrare lui Ellen DeGeneres, pentru că începusem să-i urmăresc emisiunea încă din prima zi în care a fost difuzată, în anul 2003, pe când eram doar o copilă. O urmăream în fiecare zi după școală și eram convinsă că Ellen m-ar îndrăgi dacă m-ar cunoaște. I-am scris scrisori până când am împlinit șaisprezece ani, dar le-am scris sub forma unor intrări în jurnal. Bineînțeles, știam că, probabil, ultimul lucru pe care Ellen DeGeneres și l-ar fi dorit era o intrare în jurnalul unei fete oarecare. Din fericire, nu i le-am trimis niciodată. Totuși, mi-a plăcut să-i adresez toate intrările, așa că am continuat să-i scriu până am încetat cu totul să o fac.

Deschid o altă cutie de pantofi și găsesc mai multe jurnale. Caut printre ele până îl găsesc pe cel de când aveam cincisprezece ani. Îl deschid și caut ziua în care l-am cunoscut pe Atlas. Nu s-au întâmplat prea multe lucruri care să merite a fi așternute pe hârtie înainte să intre el în viața mea, dar, cumva, am reușit să umplu șase jurnale până să apară el în peisaj.

Am jurat că nu le voi reciti niciodată, dar, odată cu moartea tatei, m-am gândit foarte mult la copilăria mea. Poate, dacă mă uit peste aceste însemnări, o să găsesc cumva o mică putere de a ierta. Deși mi-e teamă că risc să stârnesc și mai multe resentimente.

Mă întind pe canapea și încep să citesc.

Scanned by CamScanner

Dragă Ellen,

Înainte să-ți spun ce s-a întâmplat astăzi, am o idee genială pentru un nou segment în emisiunea ta. Se numește „Ellen acasă".

Cred că o mulțime de oameni și-ar dori să te vadă în viața de zi cu zi. Întotdeauna mă întreb cum ești la tine acasă, când sunteți doar tu și Portia, iar camerele nu vă urmăresc. Poate că producătorii i-ar putea da ei o cameră de luat vederi și uneori s-ar putea strecura să te filmeze în timp ce faci lucruri normale, cum ar fi să te uiți la televizor, sau să gătești, sau să te ocupi de grădinărit. Te-ar putea filma câteva secunde fără să știi și apoi ar putea striga „Ellen acasă!" și să te sperie. Mi se pare corect așa, din moment ce-ți plac șotiile.

Bine, acum că ți-am spus asta (am tot vrut să o fac, dar am uitat), îți voi povesti despre ziua mea de ieri. A fost interesantă. Probabil cea mai interesantă zi de până acum, dacă nu punem la socoteală ziua în care Abigail Ivory l-a pălmuit pe domnul Carson, pentru că s-a uitat la decolteul ei.

Îți mai aduci aminte că acum ceva timp ți-am povestit despre doamna Burleson, care a locuit în spatele casei noastre? Cea care a murit în noaptea cu viscol puternic? Tata a spus că avea datorii atât de mari la impozite, încât fiica ei nu a putut să intre în posesia imobilului. Ceea ce este mai bine pentru ea, sunt sigură, pentru că biata casă a început oricum să se dărâme. Probabil ar fi fost mai mult o povară.

Casa a rămas părăsită de când a murit doamna Burleson, adică de aproximativ doi ani. Știu că a fost părăsită, pentru că fereastra dormitorului meu dă în curtea din spate și n-am văzut niciun suflet care să intre sau să iasă de acolo, din câte-mi amintesc.

Până azi-noapte.

Scanned by CamScanner

Eram în pat și amestecam cărțile. Știu că sună ciudat, dar îmi place să fac asta. Nici măcar nu știu să joc cărți. Dar când părinții mei încep să se certe, să amestec cărțile mă liniștește uneori și este ceva la care pot să mă concentrez.

Așadar, era întuneric afară, așa că am observat imediat lumina. Nu era puternică, dar venea din acea casă veche. Părea mai mult ca de lumânare, așa că am ieșit pe veranda din spate și am luat binoclul tatei. Am încercat să aflu ce se întâmpla acolo, dar n-am putut să văd nimic. Era prea întuneric. Apoi, în scurt timp, lumina a dispărut.

Azi-dimineață, când mă pregăteam de școală, am văzut ceva mișcându-se în spatele casei. M-am ghemuit la fereastra dormitorului și am văzut pe cineva furișându-se pe ușa din spate. Era un băiat și avea un ghiozdan. S-a uitat în jur, ca și cum voia să se asigure că nu-l vedea nimeni, apoi a trecut printre casa noastră și cea a vecinilor și s-a oprit în stația de autobuz.

Nu l-am mai văzut niciodată până atunci. A fost prima oară când a mers în același autobuz cu mine. S-a așezat în spate, iar eu am stat la mijloc, așa că n-am vorbit cu el. Dar, când a coborât la școală și l-am văzut intrând, am dedus că trebuie să învețe acolo.

Habar n-am de ce doarme în casa aceea. Cel mai probabil, nu are nici electricitate, nici apă curentă. M-am gândit că poate a făcut-o în urma unui pariu, dar astăzi a coborât din autobuz în același loc cu mine. A înaintat pe stradă, de parcă ar fi mers în altă parte, dar eu am fugit direct în camera mea și am urmărit totul de la fereastră. Câteva minute mai târziu, l-am văzut strecurându-se în casa aceea părăsită.

Nu știu dacă ar trebui să-i spun ceva mamei. Nu-mi place să fiu băgăcioasă, pentru că nu e treaba mea. Dar dacă tipul ăsta

Scanned by CamScanner

n-are unde să se ducă, simt că mama ar ști cum să-l ajute, din moment ce lucrează la o școală.

Nu știu. Aș putea să mai aștept câteva zile înainte să spun ceva și să văd dacă se întoarce la casa lui. Poate are nevoie de un moment de respiro, departe de părinții lui. La fel cum aș vrea să am și eu, uneori.

Asta e tot. Te voi informa ce se întâmplă mâine.

Lily

Dragă Ellen,

Derulez toate dansurile când mă uit la emisiunea ta. Obișnuiam să privesc tot începutul, când dansai prin public, dar acum m-am plictisit puțin și prefer doar să te aud vorbind. Sper că nu te deranjează.

Bine, am aflat cine e tipul și, da, încă stă acolo. Au trecut două zile și încă n-am spus nimănui nimic.

Îl cheamă Atlas Corrigan și e în clasa a douăsprezecea, dar asta este tot ce știu. Am întrebat-o pe Katie cine e, când a stat lângă mine, în autobuz. Ea și-a dat ochii peste cap și mi-a spus cum îl cheamă. Dar apoi a adăugat: „Nu știu nimic altceva despre el, dar miroase urat". A strâmbat din nas ca și cum o scârbea. Am vrut să țip la ea și să-i spun că nu e vina lui, că nu are apă să se spele. În schimb, m-am uitat în spate, la el. S-ar putea să fi zăbovit puțin prea mult, pentru că mi-a surprins privirea.

Când am ajuns acasă, m-am dus în curte pentru a grădinări puțin. Ridichile mele erau tocmai bune să fie scoase, așa că le-am smuls. Ridichile sunt singurele legume care mi-au mai rămas în grădină. Vremea începe să se răcească, așa că nu mai pot planta

Scanned by CamScanner

nimic altceva. Probabil aș fi putut aștepta încă vreo câteva zile să le scot, dar stăteam afară și pentru că eram curioasă.

Am observat, în timp ce le scoteam, că unele lipseau. Era ca și cum cineva săpase după ele. Știu sigur că eu nu le-am scos, iar părinții mei nu intervin niciodată în grădina mea.

Atunci m-am gândit la Atlas și la faptul că era mai mult decât probabil ca el să le fi luat. Abia acum m-am gândit că, dacă nu are acces la un duș, probabil că nu are nici mâncare.

Am intrat în casă și am făcut niște sandviciuri. Am luat două sucuri din frigider și o pungă de chipsuri. Le-am pus într-o sacoșă, am dus-o la casa abandonată și am lăsat-o pe veranda din spate, lângă ușă. Nu eram sigură dacă mă vedea, așa că am bătut tare, după care am alergat înapoi acasă și m-am dus direct în camera mea. Când am ajuns la fereastră să văd dacă iese, sacoșa deja dispăruse.

Atunci mi-am dat seama că și el mă urmărea. Sunt cam emoționată acum, când a aflat că eu știu că stă acolo. Nu știu ce-i voi spune dacă mâine încearcă să stea de vorbă cu mine.

Lily

Dragă Ellen,

Am văzut astăzi interviul tău cu candidatul la președinție, Barack Obama. Cum te simți știind că iei interviuri unor persoane care ar putea conduce țara? Nu știu eu prea multe despre politică, dar nu cred că aș mai putea fi amuzantă sub o asemenea presiune.

Frate! Câte ni s-au întâmplat, și ție, și mie! Tu tocmai ai avut un interviu cu o persoană care ar putea fi următorul nostru președinte, iar eu hrănesc un băiat fără adăpost.

Scanned by CamScanner

Azi-dimineață, când am ajuns în stația de autobuz, Atlas era deja acolo. Eram doar noi doi la început și, nu o să te mint, a fost ciudat. Am văzut autobuzul care se apropia de colțul străzii și aș fi vrut să vină mai repede. Chiar când a oprit în stație, el a făcut un pas mai aproape de mine și, fără să mă privească în ochi, a spus: „Mulțumesc".

Ușile s-au deschis și m-a lăsat să urc prima. Nu i-am răspuns „cu plăcere", pentru că eram oarecum șocată de reacția mea. Ellen, vocea lui m-a cutremurat.

Ai pățit vreodată așa ceva doar auzind vocea unui băiat?

O, stai. Scuze. Ai pățit vreodată așa ceva doar auzind vocea unei fete?

Nu s-a așezat lângă mine pe parcursul drumului, iar când am plecat de la școală s-a urcat ultimul. Nu mai erau locuri libere, dar mi-am dat seama, după felul în care îi cerceta pe toți oamenii din autobuz, că nu căuta un loc liber. Mă căuta pe mine.

Atunci când mi-a întâlnit privirea, m-am uitat repede în altă parte. Urăsc faptul că nu sunt foarte stăpână pe mine când vine vorba despre băieți. Poate că asta se va schimba când voi împlini șaisprezece ani.

S-a așezat lângă mine și și-a lăsat ghiozdanul între picioare. Atunci am observat și eu ceea ce spusese Katie. Într-adevăr, mirosea urât, dar nu l-am judecat pentru asta.

Nu a spus nimic la început, dar se juca cu o gaură din blugi. Nu era genul de gaură care se afla acolo pentru a face blugii să arate modern. Îmi dădeam seama că era o gaură pe bune, care apăruse acolo din cauza faptului că pantalonii lui erau uzați. De fapt, păreau și puțin cam mici pentru el, pentru că i se vedeau gleznele din ei. Dar era destul de slab, încât îi veneau perfect în rest.

— Ai spus cuiva? m-a întrebat.

Scanned by CamScanner

M-am uitat la el când a vorbit, iar el se uita drept la mine, cu o urmă de îngrijorare. A fost prima dată când l-am privit cu adevărat. Părul lui era castaniu-închis, dar m-am gândit că, dacă l-ar spăla, nu ar mai fi la fel de întunecat. Ochii îi străluceau, spre deosebire de restul înfățișării. Ochi albaștri adevărați, la fel cum vezi la un Husky siberian. Nu ar trebui să-i compar ochii cu ai unui câine, dar acesta a fost primul gând care mi-a trecut prin minte când i-am văzut.

Am negat clătinând din cap și m-am uitat din nou pe geam. Am crezut că s-ar putea să se ridice și să găsească un alt loc în acel moment, după ce a aflat că nu am spus nimic nimănui, dar nu a făcut-o. Autobuzul s-a oprit de câteva ori și faptul că el încă stătea lângă mine mi-a dat puțin curaj, așa că i-am șoptit: „De ce nu locuiești acasă, cu părinții tăi?"

S-a uitat la mine câteva secunde, de parcă încerca să decidă dacă voia să aibă încredere în mine sau nu. Apoi a spus: „Pentru că nu mă vor".

Atunci s-a ridicat. Am crezut că l-am supărat, dar apoi mi-am dat seama că s-a ridicat pentru că ne aflam la stația noastră. Mi-am luat lucrurile și am coborât cu el din autobuz. Nu a mai încercat să-și ascundă destinația, cum făcea de obicei. În mod normal, mergea înainte pe stradă și ocolea aleea, ca să nu-l văd cum o ia prin curtea mea. Dar astăzi a început să meargă împreună cu mine.

Când am ajuns în locul de unde, de obicei, eu coteam să mă duc în casă și el mergea tot înainte, ne-am oprit. A lovit pământul cu piciorul și s-a uitat în spate, spre casa mea.

— La ce oră vin acasă părinții tăi?

— Cam pe la cinci, i-am răspuns.

Era patru fără un sfert.

Scanned by CamScanner

El a dat din cap și părea că voia să adauge ceva, dar nu a făcut-o. A mai dat o dată din cap și s-a îndreptat către acea casă fără mâncare, electricitate sau apă.

Ei bine, Ellen, știu că a fost prostesc ceea ce am făcut apoi, așa că nu trebuie să-mi reproșezi și tu. L-am strigat pe nume și, când s-a oprit și s-a răsucit spre mine, am spus: „Dacă te grăbești, poți să faci un duș înainte să ajungă ei acasă".

Inima îmi bătea foarte repede, pentru că știam câte probleme aș fi avut dacă părinții mei s-ar fi întors acasă mai devreme și ar fi găsit un tip fără adăpost la noi în baie. Puteam chiar să și mor. Dar nu l-am putut privi întorcându-se în acea casă fără să-i ofer ceva.

A lăsat privirea din nou în pământ și i-am simțit rușinea. Nici măcar nu a încuviințat din cap. M-a urmat, pur și simplu, în casă, fără să spună vreun cuvânt.

Tot timpul cât a stat la duș am fost panicată. M-am uitat întruna pe fereastră după vreuna din mașinile părinților mei, chiar dacă știam că mai era o oră până să ajungă acasă. Mă gândeam ca nu cumva unul dintre vecini să-l fi văzut intrând, dar nu mă cunosc destul de bine încât să știe că este ceva neobișnuit să am un musafir.

I-am dat lui Atlas un schimb de haine și știam că nu trebuia doar să fie afară din casă atunci când aveau să sosească ai mei, ci să fie deja departe de casa noastră. Sunt sigură că tata și-ar recunoaște propriile haine pe un adolescent oarecare din cartier.

În timp ce priveam pe fereastră și verificam ceasul, umpleam un ghiozdan vechi de-ale mele cu diverse lucruri. Alimente care nu trebuie ținute la frigider, două tricouri de-ale tatei, o pereche de blugi, care, probabil, aveau să fie cu două numere mai mari pentru el, și o pereche de șosete.

Scanned by CamScanner

A apărut pe hol când închideam fermoarul ghiozdanului.

Am avut dreptate. Mi-am dat seama că, umed, părul lui era mai deschis la culoare decât fusese mai devreme. Îi făcea ochii să pară și mai albaștri.

Probabil că s-a bărbierit cât timp a stat în baie, pentru că părea mai tânăr decât înainte de a intra la duș. Am înghițit în sec și m-am uitat înapoi la ghiozdan, pentru că eram șocată de cât de diferit arăta Atlas. Îmi era frică să nu-mi citească toate gândurile pe față.

M-am uitat încă o dată pe fereastră, apoi i-am înmânat ghiozdanul.

— Poate vrei să ieși pe ușa din spate, ca să nu te vadă nimeni.

Mi-a luat ghiozdanul din mână și m-a privit preț de un minut.

— Cum te cheamă? m-a întrebat în timp ce și-l atârna pe umăr.

— Lily.

Mi-a zâmbit. A fost pentru prima oară când mi-a zâmbit și un gând îngrozitor și superficial mi-a trecut prin minte în acel moment. M-am întrebat cum ar putea un băiat cu un zâmbet atât de fermecător să aibă niște părinți atât de răi. M-am urât imediat pentru asta, deoarece, desigur, părinții ar trebui să-și iubească copiii indiferent cât de frumoși sau urâți, slabi sau grași, inteligenți sau proști ar fi. Dar, uneori, nu poți controla unde-ți fuge mintea. Trebuie să o antrenezi să nu o mai ia niciodată în direcție greșită.

Mi-a întins mâna și a zis:

— Eu sunt Atlas.

— Știu, i-am răspuns, fără să i-o strâng.

Nu știu de ce nu am dat mâna cu el. Nu pentru că m-am temut să-l ating. De fapt, ba da, m-am temut să-l ating. Dar nu

Scanned by CamScanner

pentru că mă consideram mai presus decât el, ci pentru că prezența lui mă emoționa.

A lăsat mâna în jos și a dat din cap, apoi a spus:

— Cred că ar fi mai bine să plec.

M-am dat la o parte, ca să poată trece pe lângă mine. El a arătat spre bucătărie și a întrebat în șoaptă dacă aceea este calea către ușa din spate. Am încuviințat din cap și am mers în urma lui, în timp ce se îndrepta spre hol. Când a ajuns la ușa din spate, l-am văzut oprindu-se pentru o secundă când mi-a zărit dormitorul.

Brusc, mi-a fost jenă că-mi vedea camera. Nimeni nu intră în ea, așa că n-am simțit niciodată nevoia de a-i da un aspect mai matur. Încă am aceeași pătură roz și draperiile de când aveam doisprezece ani. Pentru prima dată mi-am dorit să rup de pe perete posterul cu Adam Brody.

Lui Atlas nu părea să-i pese de cum e decorată. S-a uitat direct la fereastra mea — cea care dă în curte —, apoi la mine. Chiar înainte de a ieși pe ușa din spate, mi-a spus: „Îți mulțumesc pentru că nu mă desconsideri, Lily".

Și apoi a dispărut.

Bineînțeles că am mai auzit termenul acesta înainte, dar a fost ciudat să-l aud din gura unui adolescent. Ceea ce este chiar mai ciudat e faptul că totul la Atlas pare foarte contradictoriu. Cum poate un tip care este în mod evident umil, bine educat și folosește cuvinte ca a desconsidera *să ajungă fără adăpost? Cum poate un adolescent să ajungă fără adăpost?*

Trebuie să aflu, Ellen.

Voi afla ce i s-a întâmplat. Așteaptă și vei vedea.

• • •

Scanned by CamScanner

Mă pregătesc să încep să citesc o nouă intrare când îmi sună telefonul. Mă întind pe canapea să-l iau și nu mă surprinde deloc să văd că este mama, din nou. Acum că tata a trecut în neființă și ea a rămas singură, probabil că mă va suna de două ori mai mult decât o făcea înainte.

— Alo?

— Ce părere ai avea dacă m-aș muta la Boston? îmi trânțește.

Iau perna de lângă mine și-mi afund fața în ea, pentru a-mi înăbuși un țipăt.

— Ăăă. *Uau*, îi răspund. Vorbești serios?

Tace un moment, apoi zice:

— Era doar o idee. Putem discuta mâine. Aproape am ajuns la întâlnire.

— Bine. Pa.

Și, uite așa, vreau să plec din Massachusetts. *Mama nu se poate muta aici.* Nu cunoaște pe nimeni aici. Se așteaptă să stau cu ea în fiecare zi. O iubesc pe mama, nu mă înțelegeți greșit, dar m-am mutat la Boston ca să fiu singură, și să o am în același oraș m-ar face să mă simt mai puțin independentă.

Tatăl meu a fost diagnosticat cu cancer acum trei ani, când eu eram încă la facultate. Dacă Ryle Kincaid ar fi acum aici, i-aș spune adevărul gol-goluț, și anume că m-am simțit puțin ușurată când tata a ajuns să fie prea bolnav pentru a o mai răni fizic pe mama. Asta a schimbat complet dinamica relației lor, iar eu nu m-am mai simțit obligată să rămân în Plethora, pentru a mă asigura că ea este în regulă.

Acum, când tata nu mai e și nu mai trebuie să-mi fac griji pentru mama, așteptam cu nerăbdare să-mi întind aripile, ca să spun așa.

Dar acum ea vrea să se mute la Boston?

Scanned by CamScanner

Simt cum aripile tocmai mi-au fost retezate.

Unde este un scaun din polietilenă de înaltă densitate când am nevoie de el?!

Sunt deja foarte stresată şi n-am nici cea mai vagă idee ce-aş face dacă mama s-ar muta la Boston. N-am grădină, nici curte, nici o terasă sau buruieni.

Trebuie să-mi găsesc o altă modalitate de a mă descărca.

Mă apuc de curăţenie. Aşez toate cutiile mele vechi de pantofi, pline cu reviste şi notiţe, în dulapul din dormitor. Apoi fac ordine în tot dulapul. Bijuteriile, pantofii, hainele...

Ea nu se poate muta la Boston.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL TREI

Șase luni mai târziu

— Oh.

Asta e tot ce spune.

Mama se răsucește și cercetează clădirea, trecând cu degetul peste pervazul de lângă ea. Adună un strat de praf și îl șterge între degete.

— Este...

— Este mult de muncă, știu, o întrerup. Mă îndrept spre ferestrele din spatele ei. Dar uită-te la vitrină. Are potențial.

Se uită la ferestre, dând din cap. Există un sunet pe care-l face din gât, uneori, când pare să murmure aprobator, dar buzele îi rămân strânse. Înseamnă că, *de fapt*, nu este de acord. Iar acum scoate acel sunet. *De două ori.*

Las brațele să-mi cadă pe lângă corp, înfrântă.

— Crezi că a fost o prostie?

Ea clatină ușor din cap.

— Depinde ce iese din asta, Lily, îmi zice.

Scanned by CamScanner

Clădirea a fost restaurant și este încă plină cu mese și scaune vechi. Mama se duce la o masă din apropiere, trage un scaun și se așază.

— Dacă afacerea funcționează și florăria ta are succes, atunci oamenii vor spune că a fost o decizie curajoasă, îndrăzneață și *inteligentă*. Dar dacă nu reușește și îți pierzi toată moștenirea...

— Atunci oamenii vor spune că a fost o decizie *proastă*.

— Cam așa stau lucrurile, ridică ea din umeri. Ai o diplomă în afaceri, știi asta. Trebuie doar să te asiguri că este o decizie curajoasă și îndrăzneață, Lily.

Se uită apoi încet prin cameră, de parcă ar putea să vadă cum va arăta peste o lună. Zâmbesc. *Pot să accept asta.*

— Nu-mi vine să cred că l-am cumpărat fără să te întreb mai întâi, spun eu, luând un loc la masă.

— Ești adult. Este dreptul tău, îmi răspunde ea, dar simt o urmă de dezamăgire în vocea ei.

Cred că se simte și mai singură acum, când am nevoie din ce în ce mai puțin de ea. Au trecut șase luni de când tatăl meu a murit și, chiar dacă nu era o companie bună pentru ea, probabil că se simte ciudat să fie singură. A obținut un loc de muncă la o școală primară, așa că, până la urmă, s-a mutat aici. A ales o mică suburbie de la marginea orașului Boston. Și-a cumpărat o casă drăguță cu două dormitoare și o curte mare, pe o fundătură. Visez să plantez o grădină acolo, dar asta ar necesita îngrijire zilnică. Iar eu mă limitez la o vizită pe săptămână. Uneori două.

— Ce-ai de gând să faci cu tot gunoiul ăsta? mă întreabă ea.

Are dreptate. Este foarte mult gunoi. O să-mi ia o veșnicie să curăț acest loc.

Scanned by CamScanner

— Habar n-am. Cred că o să muncesc din greu o perioadă și abia apoi o să mă gândesc la decorațiuni.

— Când e ultima ta zi la firma de marketing?

— A fost ieri, îi zâmbesc eu.

Lasă să-i scape un oftat și clatină din cap.

— Of, Lily! Sper ca totul să se rezolve într-un mod favorabil pentru tine.

Ne ridicăm amândouă când se deschide ușa din față. Sunt rafturi în calea ușii, așa că-mi strecor cu grijă capul printre ele și văd o femeie. Cercetează din ochi încăperea, până când mă vede.

— Bună, îmi spune ea fluturând din mână.

Este drăguță. Este bine îmbrăcată, dar poartă pantaloni capri albi, cu totul nepotriviți în această încăpere plină de praf.

— Te pot ajuta cu ceva?

Își vâră poșeta sub braț și se îndreaptă spre mine, întinzându-mi mâna.

— Eu sunt Allysa, se prezintă ea.

— Lily, îi răspund, strângându-i mâna.

Ea arată cu degetul peste umăr.

— Este un anunț în față, pe care scrie că angajați oameni?

Mă uit în acea direcție și ridic o sprânceană. *N-am pus niciun anunț de angajare.*

— Este?

Ea încuviințează dând din cap și ridică din umeri.

— Dar arată vechi. Probabil e acolo de ceva vreme. Eu doar mă plimbam și am văzut anunțul. Eram curioasă, atâta tot.

Îmi place de ea aproape imediat. Are voce plăcută și zâmbetul ei pare sincer.

Scanned by CamScanner

Mâna mamei îmi cade pe umăr şi se apropie să mă sărute pe obraz.

— Trebuie să plec, îmi spune. Am treabă în seara asta.

Îmi iau rămas-bun de la ea şi o petrec cu privirea până când iese afară, apoi îmi îndrept atenţia spre Allysa.

— Încă nu angajez, îi spun arătând cu o mână de jur împrejurul încăperii. Deschid o florărie, dar mai durează, cel puţin două luni.

N-ar trebui să am idei preconcepute, dar nu pare genul de persoană care să se mulţumească doar cu salariul minim pe economie. Numai geanta ei, probabil, costă mai mult decât clădirea asta.

Ochii îi sclipesc.

— Pe bune? Ador florile! zice învârtindu-se şi apoi adaugă: locul ăsta are foarte mult potenţial. Ce culoare vrei să-l faci?

— Nu sunt sigură. Abia am primit cheile clădirii cu o oră în urmă, aşa că nu m-am gândit încă la un plan de design.

Îmi trec mâna peste piept şi-mi apuc cotul, legănându-mă pe călcâie, nehotărâtă.

— Te cheamă Lily, nu-i aşa?

Dau din cap că da.

— Nu pretind că aş avea vreo diplomă în design, dar este ocupaţia mea preferată. Dacă ai nevoie de ajutor, aş face-o gratis.

Îmi înclin capul.

— Ai vrea să lucrezi gratis?

Ea încuviinţează din cap.

— N-am nevoie de un loc de muncă, am văzut anunţul şi m-am gândit: *Ce naiba?* Dar uneori mă plictisesc. M-aş bucura să te pot ajuta cu tot ce ai nevoie. Curăţenie, decorare, alegerea culorilor. Sunt înnebunită după Pinterest.

Scanned by CamScanner

Ceva din spatele meu îi atrage atenția și îmi arată.

— Aș putea să iau ușa aia stricată și să o fac să arate minunat. De fapt, *toate* lucrurile astea. Se poate găsi o utilitate pentru aproape orice, să știi.

Mă uit în jur prin încăpere, conștientă că nu voi putea să o renovez de una singură. Probabil că nici măcar nu pot ridica singură mai bine de jumătate din chestiile astea. În cele din urmă, va trebui să angajez pe cineva.

— Nu te voi lăsa să lucrezi gratis. Dar aș putea să-ți dau zece dolari pe oră, dacă chiar vorbești serios.

Începe să bată din palme și, dacă n-ar fi purtat tocuri, probabil ar fi sărit în sus de bucurie.

— Când pot să încep?

Mă uit la pantalonii ei capri albi.

— E OK de mâine? Ar fi mai bine să te îmbraci cu haine de lucru.

— Prostii, îmi spune dând din mână și trântindu-și poșeta Hermès pe o masă prăfuită de lângă ea. Soțul meu urmărește meciul de hochei al echipei Bruins la un bar din josul străzii. Dacă e în regulă, o să stau cu tine și o să încep chiar acum.

• • •

Două ore mai târziu, sunt convinsă că tocmai am făcut cunoștință cu cea mai bună prietenă a mea. Și, într-adevăr, este înnebunită după Pinterest.

Scriem „de păstrat" și „de aruncat" pe post-it-uri și le lipim pe tot ce se află în încăpere. Ea este adepta reciclării, așa că găsim idei de refolosire pentru cel puțin șaptezeci și cinci la sută din chestiile rămase în clădire. Pe celelalte lucruri îmi spune că soțul ei le poate arunca atunci când va avea timp.

Scanned by CamScanner

După ce știm ce vom face cu toate lucrurile, iau un caiet și un pix și ne așezăm la una dintre mese pentru a nota ideile de design.

— Bine, îmi spune sprijinindu-se de scaun, iar mie-mi vine să râd, deoarece pantalonii ei albi sunt murdari acum, dar ei nu pare să-i pese. Te-ai gândit la un scop pentru acest loc? mă întreabă privind în jur.

— Am *unul*, îi răspund. Să reușesc.

— Nu mă îndoiesc că vei reuși, râde ea. Dar ai nevoie de o viziune.

Mă gândesc la ceea ce a spus mama: *Trebuie doar să te asiguri că este o decizie curajoasă și îndrăzneață, Lily.* Zâmbesc și mă îndrept în scaun.

— Curajos și îndrăzneț, îi spun. Vreau ca acest loc să fie diferit. Vreau să risc.

Își îngustează ochii și roade vârful pixului.

— Dar este doar o florărie, spune ea. Cum poți fi curajos și îndrăzneț cu flori?

Mă uit prin încăpere și încerc să-mi imaginez ceea ce gândesc. Nici măcar nu sunt sigură de ceea ce gândesc. Mă simt doar nerăbdătoare și neliniștită, de parcă ar urma să am o idee genială.

— Care sunt primele cuvinte ce-ți vin în minte atunci când te gândești la flori? o întreb.

Ea ridică din umeri.

— Nu știu. Sunt drăguțe, presupun? Sunt vii, așa că mă fac să mă gândesc la viață. Și poate la culoarea roz. Și la primăvară.

— Drăguț, viață, roz, primăvară, repet eu, apoi exclam: Allysa, ești genială! Mă ridic și încep să mă plimb prin încăpere.

Scanned by CamScanner

Vom lua tot ceea ce lumea iubește la flori și vom face exact opusul!

Ea face o față care-mi dă de înțeles că nu s-a prins.

— Bine, încep să-i explic. Ce-ar fi dacă, în loc să evidențiem partea drăguță a florilor, am arăta-o pe cea *malefică*? În loc de accente roz, să folosim culori mai întunecate, cum ar fi purpuriu sau chiar negru. Și în loc de primăvară și de viață, noi să celebrăm iarna și moartea.

Allysa face ochii mari.

— Dar... dacă cineva vrea flori *roz*?

— Ei bine, desigur, le vom da ceea ce vor. Dar le vom da și ceea ce ei *nu știu* că vor.

Ea își scarpină obrazul.

— Așadar, te gândești la flori *negre*?

Pare îngrijorată și nu o învinovățesc. Vede doar partea cea mai întunecată a viziunii mele. Iau loc la masă din nou și încerc să o conving.

— Cineva mi-a spus odată că nu există oameni răi. Toți suntem oameni care uneori fac lucruri rele. Asta mi-a rămas în minte, pentru că este foarte adevărat. Toți avem în noi o latură bună și una rea. Vreau ca asta să fie tema noastră. În loc să pictăm pereții cu o culoare grețos de dulce, îi vopsim în purpuriu-închis, cu accente de negru. Și în loc să expunem doar florile obișnuite, pastelate, în vaze de cristal plictisitoare, care-i fac pe oameni să se gândească la viață, vom merge pe muchie. Curajos și îndrăzneț. Vom expune și flori mai întunecate, înfășurate în chestii precum lanțuri de argint sau piele. Și decât să le punem în vaze de cristal, le vom pune în unele din onix negru sau... nu știu... în vaze din catifea purpurie cu strasuri argintii. Ideile sunt nesfârșite, zic ridicându-mă din nou. La fiecare colț de

Scanned by CamScanner

stradă există florării pentru oamenii care iubesc florile. Dar ce florărie se gândește la toți oamenii care *urăsc* florile?

Allysa scutură din cap.

— Niciuna, șoptește ea.

— Exact. Niciuna.

Ne privim una pe cealaltă pentru o clipă, după care nu mai rezist nicio secundă. Sunt foarte entuziasmată și încep să râd ca un copil încântat. Allysa începe să râdă și ea, apoi sare și mă îmbrățișează.

— Lily, e atât de ciudat! E genial!

— Știu!

Mă simt plină de energie reînnoită.

— Am nevoie de un birou unde să mă așez și să fac un plan de afaceri! Dar viitorul meu spațiu de lucru este plin de cutii vechi de legume!

— Ei bine, hai să le scoatem de acolo și să mergem să-ți cumpărăm un birou! zice ea, îndreptându-se spre partea din spate a magazinului.

Ne strecurăm înăuntru și începem să mutăm cutiile într-o altă încăpere din spate. Mă urc pe un scaun, pentru a face grămezile mai înalte, astfel încât să avem mai mult spațiu ca să ne mișcăm.

— Astea sunt perfecte pentru vitrinele pe care le am în plan.

Îmi mai întinde două cutii și se îndepărtează, însă când mă ridic pe vârfuri să le așez deasupra celorlalte, grămada începe să se prăbușească. Încerc să găsesc un punct de sprijin pentru a-mi menține echilibrul, dar lăzile mă lovesc și cad de pe scaun. Când ajung pe podea, simt cum piciorul mi se îndoaie în direcția greșită. Urmează un val de durere care mă cuprinde cu totul, până în vârfurile degetelor.

Scanned by CamScanner

Allysa aleargă înapoi în cameră și trebuie să dea la o parte două cutii de deasupra mea.

— Lily! țipă ea. O, Doamne, ești bine?

Mă ridic în șezut, dar nici măcar nu încerc să mă sprijin pe gleznă. Clatin din cap.

— Glezna mea.

Ea îmi scoate imediat pantoful, apoi își ia telefonul din buzunar. Începe să formeze un număr, după care mă privește.

— Știu că este o întrebare stupidă, dar ai cumva aici un frigider cu gheață în el?

Clatin din cap că nu.

— Mă gândeam eu, continuă ea, după care dă telefonul pe difuzor și-l lasă pe podea, în timp ce începe să-mi înfășoare piciorul.

Tresar, dar nu numai de durere. Nu pot să cred că am făcut ceva atât de prostesc. Dacă mi l-am rupt, sunt terminată. Tocmai mi-am cheltuit toată moștenirea pe o clădire pe care nici măcar nu o voi putea renova luni întregi.

— *Heeei,* Issa, se aude o voce prin telefon. Unde ești? Meciul s-a terminat.

Allysa își ia telefonul și îl apropie de gură.

— La serviciu. Ascultă, am nevoie...

Tipul o întrerupe și spune:

— La *serviciu*? Iubito, tu nici n-ai o slujbă.

Allysa scutură din cap și-i răspunde:

— Marshall, ascultă-mă. Este o urgență. Cred că șefa mea și-a rupt glezna. Vreau să aduci niște gheață...

El o întrerupe râzând.

— *Șefa* ta? Iubito, tu nici n-ai o slujbă, repetă el.

Allysa își dă ochii peste cap.

Scanned by CamScanner

— Marshall, ești beat?

— E ziua în *pijamale combinezon*, îngână el în telefon. Știai asta când ne-ai adus, Issa. Bere gratis până la ora...

— Dă-mi-l pe frate-meu la telefon, oftează ea.

— Bine, bine, mormăie Marshall.

Se aude un fâșâit în difuzor, apoi:

— Da?

— Vino imediat aici, se răstește Allysa și îi spune adresa. Te rog. Și adu o pungă cu gheață.

— Da, *doamnă*, se aude răspunsul.

Fratele pare mai puțin beat. Se aud râsete, apoi unul dintre tipi spune: *Are o dispoziție proastă*, după care apelul se întrerupe.

Allysa își pune telefonul în buzunar.

— Mă duc să-i aștept afară, sunt în capătul străzii. Te descurci aici?

Încuviințez din cap și mă întind spre scaun.

— Poate că ar trebui să încerc să merg.

Allysa îmi împinge umerii înapoi, până când mă sprijin din nou de perete.

— Nu, nu te mișca. Așteaptă până ajung ei aici, bine?

Habar n-am cu ce mă pot ajuta doi tipi beți, dar dau din cap că da. Noua mea angajată pare mai degrabă șefa mea și mă cam sperie în acest moment.

Stau în încăperea din spate timp de aproximativ zece minute până când aud, în cele din urmă, ușa de la intrare.

— Ce *naiba*, spune vocea unui bărbat, cauți singură în clădirea asta înfiorătoare?

O aud pe Allysa zicând:

— E aici, în spate.

Scanned by CamScanner

Intră, urmată de un tip îmbrăcat cu o pijama combinezon. Este înalt, puțin prea slab, dar de o frumusețe de băiețandru, cu ochii mari și sinceri și cu un cap plin de păr întunecat, dezordonat, ce trebuia tuns cu mult timp în urmă. Ține în mână o pungă cu gheață.

Am menționat că poartă pijama combinezon?

Vorbesc despre un om serios, în toată firea, îmbrăcat într-un combinezon cu SpongeBob.

— Acesta este soțul tău? o întreb ridicând o sprânceană.

— Din nefericire, spune ea uitându-se la el și dându-și ochii peste cap.

Un alt tip (tot într-o pijama combinezon) intră în spatele lor, dar atenția mea este concentrată asupra Allysei, care îmi explică motivul pentru care cei doi sunt îmbrăcați în pijamale într-o după-amiază normală de miercuri.

— Există un bar pe strada asta care dă bere gratis oricui vine îmbrăcat în pijamale combinezon în timpul unui meci al echipei Bruins.

Ea se apropie de mine și le face semn bărbaților să o urmeze.

— A căzut de pe scaun și s-a lovit la gleznă, îi spune ea celuilalt tip.

Acesta apare din spatele lui Marshall, iar eu îi observ mai întâi brațele.

Fir-ar să fie! Am mai văzut undeva acele brațe.

Acestea sunt brațele unui neurochirurg.

Allysa este sora lui? Sora care deține întregul etaj, cu soțul care lucrează în pijamale și produce șapte cifre pe an?

De îndată ce ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Ryle, tot chipul i se luminează și zâmbește. Nu l-am mai văzut de... Oare cât timp a trecut de atunci? Să fie șase luni? Nu pot spune că nu

Scanned by CamScanner

m-am gândit la el în ultimele șase luni, pentru că am făcut-o de câteva ori. Dar niciodată n-am crezut că-l voi revedea.

— Ryle, ea este Lily. Lily, fratele meu, Ryle, ne prezintă Allysa, apropiindu-se de el. Iar acesta este soțul meu, Marshall.

Ryle se îndreaptă spre mine și îngenunchează.

— Lily, spune el privindu-mă cu un zâmbet. Încântat de cunoștință.

Este evident că-și amintește de mine. Îmi dau seama de asta după zâmbetul lui atotștiutor. Dar, ca și mine, se preface că e prima dată când ne întâlnim. Nu sunt sigură că am chef să dau explicații despre faptul că ne cunoaștem deja.

Ryle îmi atinge glezna și o cercetează.

— Poți să o miști?

Încerc să mișc piciorul, dar simt o durere ascuțită peste tot. Trag aer printre dinți și scutur din cap.

— Nu încă. Mă doare.

Ryle îi face semn lui Marshall.

— Găsește-mi ceva în care să pun gheața.

Allysa îl urmează pe Marshall afară din cameră. După ce au plecat amândoi, Ryle se uită la mine și gura sa schițează un zâmbet.

— N-o să-ți cer onorarii pentru asta, dar numai pentru că sunt puțin beat, îmi spune el făcându-mi cu ochiul.

Îmi înclin capul.

— Prima dată când te-am cunoscut fumaseși iarbă. Acum ești beat. Încep să-mi fac griji că nu vei fi un neurochirurg prea competent.

— Cam așa ceva, râde el. Dar te asigur că rareori fumez iarbă și că este prima mea zi liberă de mai bine de o lună, așa că aveam nevoie de o bere. Sau de cinci.

Scanned by CamScanner

Marshall se întoarce cu o cârpă veche, în care a înfășurat niște gheață. I-o dă lui Ryle, care o apasă pe glezna mea.

— Voi avea nevoie de trusa de prim ajutor din portbagajul tău, îi spune Ryle Allysei.

Ea dă din cap și îl apucă pe Marshall de mână, trăgându-l din nou afară din încăpere.

Ryle își apasă palma pe talpa piciorului meu.

— Împinge în mâna mea, îmi spune.

Împing cu glezna. Mă doare, dar pot să-i mișc mâna.

— Este rupt?

Îmi mișcă piciorul dintr-o parte în alta și apoi spune:

— Nu cred. Să-l lăsăm câteva minute și apoi vom vedea dacă poți să te sprijini pe el.

Aprob din cap și mă uit cum se așază în fața mea. Stă cu picioarele încrucișate și-mi trage piciorul în poala lui. Se uită de jur împrejurul camerei, după care își îndreaptă atenția spre mine.

— *Și ce este locul ăsta?*

Zâmbesc cam prea mult.

— *Lily Bloom's. Va fi o florărie peste vreo două luni.*

Pot să jur că întregul chip i se luminează cu mândrie.

— *Nu mai spune! Ai reușit? Chiar îți deschizi propria afacere?*

— *Da, încuviințez eu din cap.* M-am gândit că ar fi mai bine să încerc asta cât sunt încă tânără, ca să-mi pot reveni după eșec.

Cu una din mâini îmi ține gheața pe gleznă, iar cu cealaltă îmi înconjoară piciorul gol. Își mișcă degetul mare înainte și înapoi, de parcă nu e mare lucru faptul că mă atinge. Dar mâna lui pe pielea mea este mult mai sesizabilă decât durerea din gleznă.

Scanned by CamScanner

— Arăt ridicol, nu-i așa? mă întreabă el, cercetându-și cu privirea combinezonul roșu.

— Măcar ai ales ceva fără vreun personaj, îi zic eu și ridic din umeri. Îți oferă puțin mai multă maturitate decât opțiunea cu SpongeBob.

Râde, apoi zâmbetul îi pălește când își reazemă capul de ușa de lângă el. Se uită cu admirație la mine.

— Ești și mai frumoasă la lumina zilei.

În astfel de momente îmi urăsc părul roșu și pielea albă. Rușinea nu mi se citește doar în obraji — toată fața, brațele și gâtul mi se înroșesc.

Îmi odihnesc capul pe peretele din spatele meu și mă uit la el, așa cum și el se uită la mine.

— Vrei să auzi un adevăr gol-goluț?

El dă din cap.

— Am vrut să mă întorc pe acoperișul tău de mai multe ori, după noaptea aceea. Dar mi-era prea teamă că te voi găsi acolo. Mă faci să mă fâstâcesc.

Degetele i se opresc pe piciorul meu.

— E rândul meu?

Încuviințez din cap.

Ochii i se îngustează când își mută mâna pe partea din spate a piciorului meu. Își plimbă încet degetele până la călcâi.

— Încă vreau să fac sex cu tine.

Cineva tresare, dar nu eu.

Eu și Ryle ne uităm la ușă, iar Allysa stă acolo, cu ochii bulbucați. Are gura căscată în timp ce arată spre Ryle.

— Cumva tocmai ai... se uită la mine și continuă: Îmi cer *mii* de scuze pentru el, Lily, zice și se uită din nou la Ryle, cu

Scanned by CamScanner

ochii plini de furie. Cumva tocmai i-ai spus şefei mele că vrei să *faci sex* cu ea?

O, Doamne!

Ryle îşi muşcă timp de câteva secunde buza de jos. Marshall intră în spatele Allysei şi întreabă:

— Ce se întâmplă aici?

Allysa se uită la Marshall şi arată din nou spre Ryle.

— Tocmai i-a spus lui Lily că vrea să *facă sex* cu ea!

Marshall ne priveşte pe amândoi. Nu ştiu dacă să râd sau să mă târăsc sub masă şi să mă ascund.

— Aşa ai făcut? îl întreabă el pe Ryle.

— Se pare că da, răspunde el ridicând din umeri.

Allysa îşi pune palmele în cap.

— Isuse Hristoase! exclamă ea uitându-se la mine. E beat. Amândoi sunt beţi. Te rog, nu mă judeca greşit pentru că fratele meu este un măgar.

Îi zâmbesc şi dau indiferentă din mână.

— E în regulă, Allysa. Foarte mulţi bărbaţi îşi doresc să facă sex cu mine.

Mă uit din nou la Ryle, care încă îmi masează piciorul.

— Cel puţin fratele tău spune ceea ce gândeşte. Nu mulţi oameni au curajul să facă asta.

— Hai să vedem dacă poţi să te sprijini pe el, îmi spune Ryle, făcându-mi cu ochiul şi lăsându-mi cu grijă piciorul jos din poala lui.

El şi Marshall mă ajută să mă ridic în picioare. Ryle arată cu degetul spre o masă la câţiva metri distanţă, lipită de perete.

— Hai să încercăm să mergem până la masă, ca să ţi-l pot bandaja.

Scanned by CamScanner

Îmi cuprinde talia cu un braţ, iar cu cealaltă mână o ţine strâns pe a mea, pentru a se asigura că nu cad. Marshall este lângă mine, mai mult sau mai puţin, doar ca să-mi ofere sprijin moral. Mă las puţin pe gleznă şi mă doare, dar nu e o durere insuportabilă. Pot să merg şchiopătat până la masă, cu mult ajutor din partea lui Ryle. El mă ajută să mă ţin pe picioare, până când reuşesc să mă urc pe masă şi îmi reazem spatele de perete, cu piciorul întins în faţa mea.

— Ei bine, vestea bună este că nu s-a rupt.

— Şi care-i vestea proastă? îl întreb.

El deschide trusa de prim ajutor şi spune:

— Va trebui să stai la pat câteva zile. Poate chiar o săptămână sau mai mult, în funcţie de cum se vindecă.

Închid ochii şi-mi sprijin capul de peretele din spatele meu.

— Dar am atât de multe de făcut! scâncesc eu.

Începe să-mi bandajeze cu grijă glezna. Allysa stă în spatele lui, urmărindu-i mişcările.

— Mi-e sete, spune Marshall. Mai vrea cineva ceva de băut? E un supermarket peste drum.

— Eu nu vreau, îi răspunde Ryle.

— Aş vrea o apă, îl rog eu.

— Sprite, îi zice Allysa.

Marshall o apucă de mână.

— Hai cu mine.

Allysa îşi trage mâna dintr-a lui şi îşi încrucişează braţele la piept.

— Nu plec nicăieri, se răsteşte ea la soţul ei. N-am încredere în frate-meu.

— Allysa, e în regulă, îi spun eu. A făcut şi el o glumă.

Ea mă studiază o clipă în tăcere, apoi cedează.

Scanned by CamScanner

— Bine. Dar n-ai voie să mă concediezi dacă mai spune vreo prostie.

— Promit că n-o să te concediez.

Acestea fiind spuse, îl ia din nou de mână pe Marshall și părăsesc amândoi încăperea. Ryle încă îmi bandajează piciorul atunci când mă întreabă:

— Sora mea lucrează pentru tine?

— Da. Am angajat-o acum două ore.

El vâră mâna în trusa de prim ajutor și scoate o bandă adezivă.

— Îți dai seama că nu a avut niciodată un loc de muncă în toată viața ei?

— M-a avertizat deja, îi răspund.

Maxilarul îi este încordat, iar el nu pare la fel de relaxat ca înainte. Apoi îmi trece prin minte faptul că ar putea crede că am angajat-o ca să mă apropii de el.

— Am aflat că este sora ta abia când ai intrat pe ușă, îți jur.

El se uită la mine, apoi își întoarce privirea spre picior și începe să lipească bandajul.

— Nici n-am insinuat că știai.

— Știu că nu. Doar că n-am vrut să crezi că încerc să te prind cumva. Ne dorim lucruri diferite de la viață, îți amintești?

El dă din cap și-mi pune piciorul la loc pe masă.

— Corect. Specialitatea mea sunt aventurile de o noapte, iar tu ai pornit în căutarea Sfântului Graal.

— Ai memorie bună, pufnesc eu în râs.

— Am, confirmă el, și un zâmbet strengăresc îi luminează chipul. Dar și tu ești greu de uitat.

Isuse! Trebuie să înceteze să mai spună așa ceva. Mă sprijin cu palmele în masă și îmi las piciorul jos.

— Hai să-ți mai zic un adevăr gol-goluț.

Scanned by CamScanner

— Sunt numai urechi, îmi spune, apoi se sprijină de masă, lângă mine.

Nu mă abţin deloc.

— Mă simt foarte atrasă de tine, îi spun. Nu e nimic la tine care să-mi displacă. Şi dacă tot ne dorim de la viaţă chestii diferite, dacă ne mai întâlnim vreodată, aş aprecia dacă ai putea să nu-mi mai spui lucruri care să mă ameţească. Nu este corect faţă de mine.

El dă din cap o dată, apoi spune:

— E rândul meu.

Se apropie puţin de mine, sprijinindu-se în continuare de masă.

— Şi eu mă simt foarte atras de tine. Nu e nimic la *tine* care să-mi displacă. Dar sper să nu ne mai întâlnim niciodată, pentru că nu-mi place cât de mult mă gândesc la tine. Şi nici măcar nu mă gândesc prea mult, dar e mai mult decât mi-aş dori. Deci, dacă tot nu vrei să accepţi o aventură de o noapte, cred că ar fi mai bine dacă am face tot posibilul pentru a ne evita reciproc. Pentru că nu e corect pentru niciunul din noi.

Nu ştiu cum a ajuns aşa de aproape de mine, dar este la doar un pas distanţă. Apropierea dintre noi mă face să nu mai acord atenţie cuvintelor care îi ies din gură. Privirea lui coboară pentru o clipă pe buzele mele, dar imediat ce aude uşa de la intrare, se retrage până la jumătatea camerei. Când Allysa şi Marshall ajung la noi, Ryle îşi face de lucru reaşezând toate cutiile care au căzut. Allysa se uită la glezna mea.

— Care este verdictul? întreabă ea.

Mă strâmb.

— Fratele tău doctor spune că trebuie să stau la pat câteva zile.

Scanned by CamScanner

Ea îmi dă sticla cu apă.

— Bine că mă ai pe mine. Pot să mă ocup de curăţenie cât timp tu te odihneşti.

Iau o înghiţitură de apă, apoi mă şterg la gură.

— Allysa, te declar angajatul lunii!

Ea zâmbeşte larg, apoi se întoarce spre Marshall.

— Ai auzit? Eu sunt cel mai bun angajat al ei!

El o cuprinde cu un braţ şi o sărută în creştetul capului.

— Sunt mândru de tine, Issa.

Îmi place că-i spune Issa, ceea ce presupun că este varianta scurtă de la Allysa. Mă gândesc la numele meu şi dacă voi găsi vreodată un tip care să-l scurteze într-un nume de alint drăguţ. *Illy.*

Nu. Nu sună la fel de bine.

— Ai nevoie de ajutor să ajungi acasă? mă întreabă ea.

Cobor de pe masă şi-mi testez piciorul.

— Poate doar până la maşină. E piciorul stâng, aşa că, probabil, voi putea să conduc foarte bine.

Se apropie de mine şi mă cuprinde cu un braţ.

— Dacă vrei să-mi laşi cheile, o să încui eu, iar mâine revin şi mă apuc de curăţenie.

Toţi trei mă conduc la maşină, dar Ryle o lasă pe Allysa să facă aproape totul singură. Din cine ştie ce motiv, acum parcă îi e frică să mă atingă. Când mă aşez la volan, Allysa îmi lasă geanta şi alte câteva lucruri pe podea şi se pune pe scaunul din dreapta. Îmi ia telefonul şi-şi salvează numărul în el.

Ryle se sprijină pe geam.

— Ai grijă să pui cât mai multă gheaţă pe gleznă, în următoarele câteva zile. Şi băile ajută.

— Mulţumesc pentru ajutor, spun şi încuviinţez din cap.

Scanned by CamScanner

— Ryle? Poate ar trebui să o conduci tu acasă, apoi să iei un taxi până la apartament, doar pentru siguranță, îi propune Allysa, aplecându-se peste mine.

Ryle se uită la mine și apoi clatină din cap.

— Nu cred că este o idee bună. Totul va fi bine. Am băut câteva beri, n-ar trebui să conduc.

— Ai putea cel puțin să o însoțești și să o ajuți până intră în casă, îi sugerează Allysa.

Ryle scutură din cap și loveşte capota mașinii, după care se întoarce și pleacă.

Încă mă uit după el când Allysa îmi înapoiază telefonul și spune:

— Serios. Îmi cer mii de scuze pentru el. Mai întâi îți face avansuri, apoi se poartă ca un mitocan, îmi zice, coborând din mașină și închizând ușa, apoi se apleacă peste geam. De-aia o să rămână singur toată viața. Dă-mi un mesaj când ajungi acasă. Și sună-mă dacă ai nevoie de ceva, continuă ea, arătând spre telefon. Nu voi contoriza favorurile ca timp de lucru.

— Îți mulțumesc, Allysa.

— Nu, *eu* îți mulțumesc, îmi zâmbește ea. N-am mai fost atât de încântată de la concertul lui Paolo Nutini, la care m-am dus anul trecut.

Îmi face cu mâna și se îndreaptă spre locul unde o așteaptă Marshall și Ryle.

Toți trei se îndepărtează pe stradă, iar eu îi urmăresc în oglinda retrovizoare. Înainte să o cotească, îl văd pe Ryle cum se uită peste umăr în direcția mea.

Închid ochii și expir.

Cele două zile în care m-am întâlnit cu Ryle sunt dintr-acelea pe care, probabil, mi-aș dori mai degrabă să le uit. Cea cu

Scanned by CamScanner

înmormântarea tatălui meu și cea în care mi-am luxat glezna. Dar, într-un fel, prezența lui a făcut să mi se pară mai puțin dezastruoase.

Nu-mi place că e fratele Allysei. Presimt că nu e ultima oară când îl voi vedea.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL PATRU

Îmi ia o jumătate de oră să ajung de la mașină la apartamentul meu. Am sunat-o de două ori pe Lucy, să văd dacă mă poate ajuta, dar nu mi-a răspuns la telefon. Când ajung în casă, mă enervez puțin, pentru că o văd întinsă pe canapea, cu telefonul la ureche.

Trântesc cu putere ușa de la intrare, iar ea ridică privirea.

— Ce-ai pățit? mă întreabă.

Mă sprijin de perete, pentru a înainta pe hol.

— Mi-am luxat glezna.

Când ajung la ușa dormitorului meu, îmi strigă:

— Scuze că nu ți-am răspuns la telefon! Vorbeam cu Alex! Voiam să te sun înapoi!

— E în regulă! îi strig înapoi, după care trântesc și ușa dormitorului.

Mă duc la baie și găsesc niște analgezice vechi într-un dulap. Înghit două dintre ele, apoi mă prăbușesc pe pat și privesc în tavan.

Nu-mi vine să cred că trebuie să stau sechestrată în acest apartament o săptămână întreagă. Iau telefonul și-i scriu mamei.

Scanned by CamScanner

Mi-am luxat glezna. Sunt bine, dar pot să-ți trimit o listă cu lucrurile pe care să mi le cumperi de la magazin?

Las telefonul pe pat și, pentru prima dată de când s-a mutat aici, mă simt recunoscătoare că mama locuiește atât de aproape de mine. De fapt, nu a fost chiar atât de rău. Cred că o plac mai mult acum, după ce tata a murit. Știu că asta este din cauză că am avut foarte multe resentimente față de ea, pentru că nu a fost în stare să-l părăsească niciodată. Chiar dacă în ceea ce-o privește pe mama multe dintre ele au dispărut, când mă gândesc la tata încă simt resentimente.

Nu poate fi bine să păstrez atât de multă ranchiună față de tata. Dar, fir-ar să fie, a fost un om groaznic. Cu mama, cu mine și cu Atlas.

Atlas.

Am fost așa de ocupată cu mutarea mamei și să caut în secret o nouă clădire după programul de la serviciu, încât n-am avut timp să termin de recitit jurnalele pe care le-am început cu atâtea luni în urmă.

Țopăi jalnic până la dulapul meu și reușesc să nu mă împiedic decât o dată. Din fericire, mă sprijin de comodă. Când pun mâna pe jurnal, mă întorc în pat și mă așez comod.

N-am nimic mai bun de făcut toată săptămâna viitoare, acum că nu pot lucra. Pot la fel de bine să-mi deplâng trecutul în timp ce sunt obligată să-mi plâng de milă și în prezent.

Dragă Ellen,

Faptul că tu ai prezentat Gala Premiilor Oscar a fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut la televizor anul trecut. Nu cred că ți-am spus asta vreodată. Gluma cu aspiratorul m-a făcut să mor de râs.

Scanned by CamScanner

Ah, iar astăzi ți-am recrutat un nou admirator, pe Atlas. Înainte să începi să mă judeci că l-am lăsat din nou în casă, stai să-ți explic cum s-a întâmplat.

După ce l-am lăsat să facă duș aici ieri, nu l-am mai văzut deloc aseară. Dar azi-dimineață a stat din nou lângă mine în autobuz. Părea puțin mai fericit decât cu o zi în urmă, pentru că s-a așezat pe scaun și chiar mi-a zâmbit.

Nu o să mint, a fost cam ciudat să-l văd îmbrăcat cu hainele tatei. Dar pantalonii i se potrivesc mult mai bine decât m-am așteptat.

— Ghici ce? mi-a spus el.

S-a aplecat în față și și-a deschis ghiozdanul.

— Ce?

A scos din el o pungă și mi-a întins-o.

— Am găsit astea în garaj. Am încercat să le curăț, pentru că erau pline de praf și de murdărie veche, dar nu prea am reușit fără apă.

Am luat punga și l-am privit bănuitor. Nu-l mai auzisem vorbind atât de mult până atunci. În cele din urmă, m-am uitat la pungă și am deschis-o. Părea să fie o grămadă de unelte vechi de grădinărit.

— Te-am văzut, într-o zi, săpând în grădină cu o lopată. Nu știam dacă ai instrumente de grădinărit, iar pe astea nu le folosește nimeni, așa că...

— Mulțumesc, i-am răspuns, puțin surprinsă.

Am avut o mistrie, dar plasticul de pe mâner s-a rupt și începuse să-mi facă bătături. Am rugat-o pe mama să-mi cumpere niște unelte de grădinărit de ziua mea, anul trecut, iar ea mi-a cumpărat o lopată și o săpăligă. Nu m-a lăsat inima să-i spun că nu de așa ceva aveam nevoie.

Scanned by CamScanner

Atlas și-a dres vocea și apoi, mult mai încet, a adăugat:

— Știu că nu este un cadou adevărat. Nu le-am cumpărat eu sau ceva de genul ăsta. Dar... voiam să-ți ofer ceva. Știi tu... pentru...

Nu și-a terminat propoziția, așa că am încuviințat din cap și am strâns punga la loc.

— Crezi că poți să mi le ții până după ore? Nu am loc în geantă.

Mi-a luat punga din mână, apoi și-a pus ghiozdanul pe genunchi și a vârât-o înăuntru. După aceea a cuprins ghiozdanul cu brațele.

— Câți ani ai? m-a întrebat.

— Cincisprezece.

După expresia din privirea lui, mi s-a părut că s-a întristat din cauza vârstei mele, dar n-am înțeles de ce.

— Ești în clasa a zecea?

Am dat din cap că da, dar, sincer, nu m-am putut gândi la nimic altceva să-i spun. Nu prea am mai interacționat până acum cu băieți. Mai ales din clasa a douăsprezecea. Când sunt emoționată, mă cam blochez.

— Nu știu cât timp o să rămân în casa aia, îmi spune el, coborând din nou vocea. Dar dacă ai nevoie vreodată de ajutor la grădinărit sau la orice altceva după școală, nu e ca și cum aș avea prea multe de făcut. Pentru că n-am curent electric.

Am râs, apoi m-am întrebat dacă ar fi trebuit să râd de comentariul lui auto-depreciativ.

Restul drumului ni l-am petrecut vorbind despre tine, Ellen. Când a adus vorba despre faptul că se plictisește, l-am întrebat dacă a văzut vreodată emisiunea ta. A spus că și-ar dori, pentru că te consideră amuzantă, dar pentru un televizor este nevoie de

Scanned by CamScanner

electricitate. Un alt comentariu la care nu sunt sigură că ar fi trebuit să râd.

I-am spus că poate să se uite la emisiunile tale împreună cu mine, după școală. Le înregistrez întotdeauna și mă uit la ele în timp ce treburile prin casă. M-am gândit că pot ține ușa din față încuiată pe dinăuntru, iar dacă părinții mei ajung acasă mai devreme, pot să-l pun pe Atlas să fugă pe ușa din spate.

Nu l-am mai văzut până când am plecat înapoi spre casă. Nu a stat lângă mine de data asta, deoarece Katie s-a urcat în autobuz înaintea lui și mi s-a așezat alături. Voiam să o rog să se mute, dar, dacă aș fi făcut asta, ar fi crezut că am dezvoltat o pasiune pentru Atlas. Katie ar fi bârfit o zi întreagă despre asta, așa că am lăsat-o să rămână lângă mine.

Atlas a stat în partea din față a autobuzului și a coborât înaintea mea. Stătea destul de stânjenit acolo, în stație, așteptându-mă să cobor. Când am ajuns lângă el, și-a deschis ghiozdanul și mi-a dat punga cu unelte. Nu a spus nimic despre invitația mea de a ne uita la televizor, de azi-dimineață, așa că m-am comportat ca și cum ar fi acceptat-o.

— Haide, i-am spus. Dacă ai mei ajung acasă mai devreme, fugi pe ușa din spate și ai grijă să nu te vadă.

— Stai liniștită, așa voi face, a încuviințat el râzând, apoi m-a urmat în casă și am încuiat ușa pe dinăuntru în urma noastră.

L-am întrebat dacă voia ceva de băut și a răspuns că da. Am pregătit o gustare și am adus băuturile în camera de zi. M-am așezat pe canapea, iar el pe scaunul tatălui meu. Am dat drumul la emisiunea ta și cam asta e tot ce s-a întâmplat. N-am vorbit prea mult, pentru că am derulat toate reclamele. Dar am observat că a râs la toate momentele la care era cazul. În opinia mea, calitatea de a gusta o glumă bună este una dintre cele mai importante

Scanned by CamScanner

la o persoană. De fiecare dată când a râs la glumele tale, m-a făcut să nu mă mai simt atât de prost pentru că l-am strecurat în casă. Nu știu de ce. Poate pentru că, dacă el ar fi cineva cu care aș putea fi prietenă, asta m-ar face să mă simt mai puțin vinovată.

A plecat imediat după ce s-a terminat emisiunea. Aș fi vrut să-l întreb dacă are nevoie să folosească din nou dușul, dar asta ar fi însemnat să ne apropiem foarte mult de ora la care ar fi trebuit să se întoarcă părinții mei acasă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca el să fie nevoit să iasă din duș și să fugă prin curte în pielea goală.

Deși, dacă stau să mă gândesc mai bine, ar fi fost foarte amuzant și minunat.

Lily

Dragă Ellen,

Pe bune, femeie? Reluări? O săptămână întreagă de reluări? Înțeleg că ai nevoie de timp liber, dar lasă-mă să-ți sugerez ceva. În loc să înregistrezi o emisiune pe zi, ai putea să înregistrezi două. În felul ăsta ai face de două ori mai multe lucruri în jumătate din timp, iar noi n-am mai fi nevoiți să vedem reluări.

Spun „noi" pentru că mă refer la mine și la Atlas. A devenit partenerul meu constant de vizionat emisiunile tale. Cred că s-ar putea să te iubească la fel de mult ca mine, dar nu-i voi spune niciodată că-ți scriu zilnic. Aș părea o fană prea înfocată.

Locuiește în acea casă de două săptămâni. A făcut de mai multe ori duș la mine acasă și-i dau mâncare de fiecare dată când vine în vizită. Chiar îi spăl și hainele, cât timp stă aici, după școală. Continuă să-și ceară scuze, ca și cum ar fi o povară pentru

Scanned by CamScanner

mine. Dar, sincer, îmi place. Îmi ține mintea ocupată și, de fapt, aștept cu nerăbdare să petrec timpul cu el, după ore, în fiecare zi.

Tata s-a întors acasă târziu în seara asta, ceea ce înseamnă că a trecut pe la bar după ce a ieșit de la serviciu. Ceea ce înseamnă că, probabil, o să înceapă o ceartă cu mama. Ceea ce înseamnă că, probabil, o să facă din nou o tâmpenie.

Îți jur că, uneori, mă înfurii foarte tare pe mama, pentru că nu-l părăsește. Știu că n-am decât cincisprezece ani și că, probabil, nu înțeleg toate motivele pentru care alege să rămână, dar refuz să o las să mă folosească drept scuză. Nu-mi pasă dacă e prea săracă să-l părăsească și dacă ar trebui să ne mutăm într-un apartament amărât și să mănânc numai paste până când termin facultatea. Ar fi mai bine decât să trăim așa.

Chiar acum îl aud cum țipă la ea. Uneori, când îl apucă, mă duc în camera de zi, sperând că o să se calmeze. Nu-i place să o lovească atunci când sunt de față. Poate că ar trebui să încerc asta și acum.

Lily

Dragă Ellen,

Dacă aș avea un pistol sau un cuțit acum, l-aș omorî.

Imediat ce am intrat în camera de zi, l-am văzut cum a trântit-o la pământ. Stăteau în bucătărie și ea îl apucase de braț, cu gândul să-l liniștească, iar el i-a tras un dos de palmă și a trântit-o la podea. Sunt sigură că era cât pe ce să o lovească cu piciorul, dar m-a văzut când am intrat și s-a oprit. A înjurat printre dinți, apoi a plecat în dormitorul lor și a trântit ușa.

M-am repezit în bucătărie și am încercat să o ajut, dar niciodată nu vrea să o văd așa. A fluturat din mână și mi-a spus:

Scanned by CamScanner

— Sunt bine, Lily. Sunt bine, doar ne-am luat la ceartă prosteşte.

Plângea şi deja puteam să-i observ roşeaţa de pe obraz, acolo unde o lovise. Când m-am apropiat de ea, ca să mă asigur că era în regulă, ea s-a întors cu spatele la mine şi a apucat cu mâinile blatul de bucătărie.

— Ţi-am spus că sunt bine, Lily. Du-te înapoi în camera ta.

Am alergat pe hol, dar nu m-am întors în dormitorul meu. Am fugit direct pe uşa din spate şi am traversat curtea. Eram atât de supărată pe ea, pentru că m-a expediat! Nici măcar nu mai voiam să fiu sub acelaşi acoperiş cu vreunul din ei şi, chiar dacă era deja întuneric, m-am apropiat de casa unde locuia Atlas şi am bătut la uşă.

L-am auzit mişcându-se înăuntru, ca şi cum ar fi dărâmat ceva din greşeală.

— Sunt eu, Lily, am şoptit.

Câteva secunde mai târziu, uşa s-a deschis, iar el s-a uitat în spatele meu, apoi la stânga şi la dreapta. Abia după ce mi-a văzut faţa şi-a dat seama că plângeam.

— Eşti bine? m-a întrebat, ieşind din casă.

Mi-am folosit cămaşa pentru a-mi şterge lacrimile şi am observat că el a păşit afară din casă, în loc să mă invite înăuntru. M-am aşezat pe trepte, iar el a luat loc lângă mine.

— Sunt bine, i-am răspuns. Sunt doar supărată. Uneori plâng când mă enervez.

S-a întins şi mi-a dat părul după ureche. Mi-a plăcut gestul lui şi, dintr-odată, nu mai eram nici pe departe aşa de supărată. Apoi m-a cuprins cu un braţ şi m-a tras mai aproape de el, ca să-mi pot odihni capul pe umărul lui. Nu ştiu cum a reuşit să mă calmeze

Scanned by CamScanner

fără să vorbească, dar a făcut-o. Unii oameni emană o energie liniștitoare, iar el este unul dintre ei. Complet opusul tatălui meu.

Am stat așa o vreme, până am văzut lumină în dormitorul meu.

— Ar trebui să pleci, mi-a șoptit el.

Amândoi o puteam vedea pe mama căutându-mă prin cameră. Abia în acel moment mi-am dat seama cât de bine îmi vede el dormitorul.

În drum spre casă, am încercat să mă gândesc la cât timp a trecut de când Atlas locuia acolo. Am încercat să-mi amintesc dacă m-am plimbat prin cameră, cu lumina aprinsă, după lăsarea serii, pentru că, de obicei, seara nu port pe mine decât un tricou.

Și uite care-i nebunia din toată povestea asta, Ellen: am sperat să o fi făcut.

Lily

Închid jurnalul atunci când analgezicele încep să-și facă efectul. Voi mai citi mâine. *Poate.* Mă cam enervează să citesc despre cât de urât o trata tata pe mama.

Să citesc despre timpul petrecut cu Atlas mă cam *întristează.*

Încerc să adorm și să mă gândesc la Ryle, dar întreaga situație cu el *mă și enervează, mă și întristează.*

Poate mă voi gândi la Allysa și la cât de fericită sunt că a apărut astăzi. Aș cam avea nevoie de o prietenă, ca să nu mai vorbesc de un ajutor, în următoarele câteva luni. Am sentimentul că va fi mult mai stresant decât mi-am imaginat.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL CINCI

Ryle a avut dreptate. După doar câteva zile, glezna mi s-a vindecat suficient cât să pot merge din nou. Am așteptat o săptămână întreagă înainte să încerc să ies din apartament. Ultimul lucru de care am nevoie este să mă rănesc din nou.

Desigur, primul loc în care m-am dus a fost florăria mea. Allysa era acolo când am ajuns astăzi și este prea puțin spus că am rămas șocată când am intrat pe ușa din față. Arăta ca o clădire complet diferită de cea pe care am cumpărat-o. Mai sunt o grămadă de lucruri de făcut, dar ea și Marshall au scăpat de toate gunoaiele. Tot ce a rămas a fost organizat în grămezi. Ferestrele au fost spălate, rafturile au fost șterse. A curățat până și locul unde intenționez să pun un birou.

Am ajutat-o și eu câteva ore astăzi, dar nu m-a lăsat să fac prea multe lucruri care-mi solicitau piciorul, așa că mai mult am conceput planurile pentru florărie. Am ales culorile pentru zugrăvit și am stabilit o dată la care să deschidem florăria, peste aproximativ cincizeci și patru de zile. După ce a plecat, mi-am petrecut următoarele câteva ore făcând toate lucrurile pe care nu m-a lăsat să le fac cât timp a fost acolo. Mă simt bine că m-am întors. Dar, *Doamne*, am obosit îngrozitor!

Scanned by CamScanner

De aceea nu știu dacă să mă ridic de pe canapea și să răspund bătăilor de la ușă sau nu. Lucy rămâne din nou la Alex în seara asta și tocmai am vorbit cu mama la telefon acum cinci minute, așadar știu că nu este niciuna din ele.

Mă apropii de ușa de la intrare și mă uit pe vizor înainte să o deschid. Nu-l recunosc la început, pentru că stă cu capul în jos, dar apoi privește în sus și în dreapta, iar inima mi-o ia la goană!

Ce caută el aici?

Ryle bate din nou și încerc să-mi dau la o parte părul de pe față și să-l aranjez cu mâinile, dar este o cauză pierdută. Am muncit pe rupte azi și arăt ca naiba, deci dacă nu am o jumătate de oră la dispoziție, ca să fac un duș, să-mi aplic machiajul și să-mi schimb hainele înainte de a deschide ușa, va trebui să se mulțumească cu mine așa cum sunt.

Deschid ușa și reacția lui imediată mă derutează.

— Isuse Hristoase! exclamă, sprijinindu-și capul de tocul ușii.

Gâfâie ca și când ar fi tras de fiare și atunci observ că nu pare a fi mai odihnit sau mai curat decât mine. Are barba nerasă de cel puțin două zile, ceva ce n-am mai văzut la el până acum, și părul nu-i este aranjat ca de obicei. Este puțin răvășit, ca și privirea din ochii lui.

— Ai idee la câte uși am bătut ca să te găsesc?

Clatin din cap, pentru că n-am idee. Dar acum, că a adus vorba, *cum naiba știe unde locuiesc?*

— Douăzeci și nouă, mă lămurește el, apoi își întinde mâinile și repetă numerele cu degetele, în timp ce șoptește: *Doi... nouă.*

Scanned by CamScanner

Îmi cobor privirea spre hainele lui. E în uniformă de medic și *urăsc* la maximum faptul că o poartă acum. *La naiba!* Cu *mult* mai bine decât în pijamale și *de o mie de ori* mai bine decât în cămașa Burberry.

— De ce ai bătut la douăzeci și nouă de uși? îl întreb clătinând din cap.

— Nu mi-ai spus la ce apartament stai, îmi răspunde degajat. Ai spus că locuiești în clădirea asta, dar nu-mi amintesc dacă ai menționat și la ce etaj. Și, ca fapt divers, era cât pe ce să încep cu etajul trei. Aș fi fost aici acum o oră, dacă mi-aș fi urmat instinctul.

— De ce *ai venit* aici?

Își trece palmele peste față, apoi arată cu degetul peste umărul meu.

— Pot să intru?

Mă uit peste umăr și deschid ușa mai larg.

— Cred că da. Dacă-mi spui ce vrei.

El intră în apartament și închid ușa în urma lui. Se uită în jur, îmbrăcat în uniforma lui de medic stupid de sexy, își pune mâinile în șold și se întoarce spre mine. Pare puțin dezamăgit, dar nu sunt sigură dacă de mine sau de el însuși.

— Urmează un foarte mare adevăr gol-goluț, bine? începe el. Ține-te bine.

Îmi încrucișez brațele la piept, apoi privesc cum inspiră adânc și se pregătește să vorbească.

— Următoarele două luni sunt cele mai importante din cariera mea. Trebuie să mă concentrez. Îmi închei rezidențiatul, iar apoi trebuie să-mi dau examenele, spune plimbându-se prin sufragerie și dând frenetic din mâini. Dar, toată săptămâna trecută, n-am reușit să mi te scot din minte. Nu știu de ce. La

Scanned by CamScanner

muncă, acasă. Nu mă pot gândi decât la ceea ce simt când sunt lângă tine și vreau să pui punct acestui lucru, Lily.

Se oprește din mers și se întoarce spre mine.

— Te rog, Lily, pune punct. Doar o dată, de atât am nevoie, îți jur.

Degetele mi se înfig în brațe când îl privesc. Tot mai gâfâie puțin și are privirea încă răvășită, dar se uită la mine rugător.

— Când ai dormit ultima oară? îl întreb.

El își dă ochii peste cap, ca și cum ar fi frustrat că nu înțeleg ce vrea.

— Tocmai am ieșit dintr-o tură de patruzeci și opt de ore, îmi răspunde nepăsător. *Concentrează-te*, Lily.

Încuviințez din cap și-i repet cuvintele în minte. Dacă n-aș ști mai bine... aproape că aș crede că...

Trag aer în piept pentru a mă calma.

— Ryle, încep să zic cu grijă. Pe bune ai bătut la douăzeci și nouă de uși doar ca să-mi poți spune că gândul la mine îți face viața un chin și că ar trebui să fac sex cu tine, ca să-ți poți scoate, pentru totdeauna, gândul ăsta din cap? Tu îți *bați joc* de mine?

Strânge din buze și, după aproximativ cinci secunde de gândire, încuviințează ușor din cap.

— Ei bine... da, dar... sună mult mai rău atunci când o spui tu.

— Asta pentru că e ridicol, Ryle, pufnesc eu în râs, exasperată.

Își mușcă buza de jos și se uită de jur împrejurul camerei, de parcă, brusc, și-ar dori să evadeze. Deschid ușa și-l invit să plece. Nu o face. Își ațintește privirea asupra piciorului meu.

— Glezna ta arată bine, îmi spune. Cum te simți?

Scanned by CamScanner

— Mai bine. Astăzi am reușit să o ajut pe Allysa la florărie, pentru prima dată, îl asigur și-mi dau ochii peste cap.

El dă din cap și se preface că se îndreaptă spre ușă. Dar, de îndată ce ajunge lângă mine, se întoarce și își lipește palmele pe ușă, de-o parte și de alta a capului meu. Tresar, atât din cauza apropierii, cât și a insistenței lui.

— Te rog.

Neg din cap, chiar dacă trupul meu începe să țină cu partea adversă și să-mi implore mintea să-i cedeze.

— Mă pricep foarte bine la asta, Lily, mă asigură zâmbind. Tu nu va trebui să depui niciun efort.

Încerc să nu râd, dar încăpățânarea lui este pe cât de îndrăzneață, pe atât de enervantă.

— Noapte bună, Ryle.

Capul îi cade între umeri și îl scutură înainte și înapoi. Se îndepărtează de ușă și se îndreaptă de spate. Se întoarce pe jumătate, ca să o ia spre coridor, dar brusc cade în genunchi în fața mea, apoi își înfășoară brațele în jurul taliei mele.

— Te rog, Lily, mă imploră el, râzând cu autocompătimire. *Te rog*, fă sex cu mine, zice și mă privește rugător, cu un surâs plin de speranță. Te doresc atât de mult și, îți jur, după ce facem sex, nu vei mai auzi niciodată de mine. Îți promit!

Imaginea unui neurochirurg *literalmente* în genunchi, implorând pentru sex, mă face să cedez. *Este de-a dreptul penibil.*

— Ridică-te, mă răstesc la el, îndepărtându-i brațele de pe mine. Te faci de râs.

Se ridică încet și-și pune mâinile pe ușă, de-o parte și de alta a trupului meu, până când mă prinde între ele.

— Asta e, oare, un da?

Scanned by CamScanner

Pieptul lui abia îl atinge pe al meu și nu-mi place cât de bine mă face să mă simt. Ar trebui să mă opresc, dar nu pot respira când mă uit la el. Mai ales când are acest zâmbet insinuant pe chip.

— Nu mă simt sexy acum, Ryle. Am muncit toată ziua, sunt epuizată, miros a transpirație și probabil am gust de praf. Dacă îmi dai puțin timp să fac un duș, s-ar putea să mă simt destul de sexy ca să fac sex cu tine.

El dă din cap înfierbântat, chiar înainte să termin de vorbit.

— Fă duș. Stai oricât ai nevoie. O să aștept.

Îl împing de lângă mine și închid ușa de la intrare. El mă urmează în dormitor și-i spun să mă aștepte pe pat.

Din fericire, am făcut curățenie în dormitor aseară. În mod normal, am haine împrăștiate peste tot, cărți îngrămădite pe noptieră, pantofi și sutiene pe care nu reușesc să le mai duc în dulap. Dar, în seara asta, e curat. Patul meu este chiar aranjat, cu tot cu pernele urâte, matlasate, pe care bunica le-a împărțit tuturor membrilor familiei.

Arunc o privire prin cameră, doar pentru a mă asigura că nimic nu-i va atrage atenția. Se așază pe pat și-l văd cum studiază încăperea. Stau în ușa de la baia mea și încerc să-i dau o ultimă șansă de a pleca.

— Spui că asta o să pună punct, dar te avertizez de pe acum, Ryle. Sunt ca un drog. Dacă faci sex cu mine în seara asta, doar va agrava lucrurile. Dar nu vei primi asta decât o dată. Refuz să devin una dintre acele multe fete pe care le folosești... cum te-ai exprimat în noaptea aceea? Să-ți *satisfaci nevoile*?

Se lasă pe spate și se sprijină pe coate.

Scanned by CamScanner

— Nu ești genul acela de fată, Lily. Iar eu nu sunt genul de tip care are nevoie de cineva de mai multe ori. Nu avem de ce să ne facem griji.

Închid ușa în urma mea și mă întreb cum naiba m-a convins tipul ăsta să fac așa ceva.

De vină e uniforma de medic, aceea este slăbiciunea mea. N-are nimic de-a face cu el.

Oare există vreo posibilitate să nu o dea jos în timp ce facem sex?

• • •

Nu mi-a trebuit niciodată mai mult de o jumătate de oră să mă pregătesc, dar trece aproape o oră înainte să ies din baie. Mi-am epilat mai multe părți ale corpului decât era probabil necesar, apoi, timp de douăzeci de minute, am avut un atac de panică și a trebuit să mă calmez, pentru că am fost cât pe ce să deschid ușa și să-i spun să plece. Dar acum că părul mi s-a uscat și sunt mai curată decât am fost vreodată, cred că sunt în stare să fac asta. Pot să am o aventură de o noapte. Am douăzeci și trei de ani.

Deschid ușa și e încă acolo, pe patul meu. Sunt puțin dezamăgită că bluza de la uniforma de medic este acum pe podea, dar nu-i văd și pantalonii, așa că, cel mai probabil, încă îi are pe el. E învelit cu pătura și nu pot să-mi dau seama.

Închid ușa în urma mea și aștept să se întoarcă cu fața spre mine și să mă privească, dar nu o face. Mă apropii câțiva pași de el și atunci observ că sforăie.

Și nu e un sforăit ușor, ca și cum *abia ar fi adormit*. Este un sforăit puternic, de somn profund.

— Ryle? îi șoptesc, dar el nici măcar nu se clintește când îl scutur ușor.

Scanned by CamScanner

Cred că-și bate joc de mine.

Mă prăbușesc pe pat, fără să-mi pese dacă îl trezesc sau nu. Tocmai am pierdut o oră întreagă în baie, pregătindu-mă pentru el, după ce am muncit pe rupte azi, și uite cum apreciază el toate astea!

Totuși, nu pot să fiu supărată pe el, mai ales când văd că doarme atât de liniștit. Nu-mi pot imagina cum e să lucrezi o tură de patruzeci și opt de ore. Mai mult decât atât, patul meu e foarte confortabil. Este atât de comod, încât te-ar putea face să adormi din nou, după o noapte plină de somn odihnitor. *Ar fi trebuit să-l avertizez în legătură cu asta.*

Mă uit pe telefon să văd cât e ceasul și e aproape zece și jumătate seara. Îl dau pe silențios și mă așez lângă Ryle. Telefonul lui se află pe pernă, lângă capul său, așa că-l iau și pornesc camera foto. Îl țin deasupra noastră și mă asigur că decolteul meu arată bine. Fac o poză, cel puțin să poată vedea ce a ratat.

Sting lumina și râd în sinea mea, pentru că adorm lângă un bărbat pe jumătate dezbrăcat, pe care nici măcar nu l-am sărutat.

• • •

Îi pot simți degetele mângâindu-mi brațul înainte să deschid ochii. Zâmbesc somnoros și mă prefac că încă dorm. Degetele lui se plimbă acum pe umărul meu și se opresc la claviculă, chiar înainte de a-mi atinge gâtul. Am un tatuaj mic pe care mi l-am făcut în timpul facultății. Este o schiță simplă a unei inimi, ușor deschisă în partea de sus. Pot simți cum înconjoară tatuajul cu mâna, apoi se apleacă și își lipește buzele de el. Îmi strâng ochii și mai tare.

— Lily, îmi șoptește, înfășurându-și un braț în jurul taliei mele.

Scanned by CamScanner

Gem un pic și încerc să mă trezesc, după care mă răsucesc pe spate, ca să-l pot privi. Când îmi deschid ochii, se uită la mine. Îmi dau seama, după modul în care lumina soarelui strălucește prin ferestrele mele și poposește pe chipul lui, că nu este nici măcar șapte dimineața.

— Sunt cel mai detestabil bărbat pe care l-ai cunoscut vreodată. Am dreptate?

— Cam așa ceva, râd eu și încuviințez ușor din cap.

Îmi zâmbește și-mi dă la o parte părul de pe față. Se apleacă și își apasă buzele pe fruntea mea, iar eu urăsc că tocmai a făcut asta. Acum *eu* nu voi putea să dorm noaptea, pentru că vreau să retrăiesc mereu această amintire.

— Trebuie să plec, mă anunță el. Deja am întârziat. Dar, în primul rând... îmi pare rău. În al doilea rând, nu voi mai face asta niciodată. Este ultima oară când mai auzi de mine, îți promit. Și în al treilea rând... *chiar* îmi pare rău. Nici n-ai idee cât de mult.

Zâmbesc forțat, dar aș vrea să mă încrunt, pentru că urăsc la maximum al doilea rând. De fapt, nu m-ar deranja dacă ar încerca din nou, dar apoi îmi amintesc că ne dorim lucruri diferite de la viață. Și e mai bine că a adormit și că n-am apucat nici măcar să ne sărutăm, pentru că, dacă aș fi făcut sex cu el îmbrăcat în uniformă de medic, eu aș fi fost cea care ar fi căzut în genunchi și ar fi implorat mai mult.

E chiar foarte bine. Tai răul de la rădăcină și îl las să plece.

— Îți doresc să ai o viață frumoasă, Ryle. Tot succesul din lume!

Nu-mi răspunde. Mă privește tăcut și încruntat, după care spune:

— Da. Și tu la fel, Lily.

Scanned by CamScanner

Apoi se îndepărtează de mine şi se ridică. Nici măcar nu mă pot uita la el, aşa că mă întorc cu spatele. Aud cum se încalţă cu pantofii şi apoi îşi ia telefonul. Face o pauză lungă înainte de a se mişca din nou şi ştiu că se întâmplă asta pentru că mă priveşte. Îmi ţin ochii strâns închişi până când aud zgomotul uşii de la intrare.

Faţa mi se încinge imediat şi refuz să-mi plâng de milă. Mă ridic forţat din pat. Am treaba. Nu pot să mă supăr că nu sunt un motiv suficient pentru a-l face pe un bărbat să vrea să renunţe la idealurile vieţii lui.

În plus, am propriile obiective în viaţă, de care să mă ocup acum. Şi sunt foarte încântată de ele. Atât de mult, încât oricum n-aş avea timp pentru un bărbat în viaţa mea, în acest moment.

Nu am timp.

Nu.

Sunt o fată ocupată.

Sunt o femeie de afaceri curajoasă şi îndrăzneaţă, care nu dă nici doi bani pe bărbaţii în uniformă de medic.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL ŞASE

Au trecut cincizeci şi trei de zile de când Ryle a plecat din apartamentul meu, în acea dimineaţă. Ceea ce înseamnă că au trecut cincizeci şi trei de zile de când am auzit de el.

Dar e în regulă, pentru că în ultimele cincizeci şi trei de zile am fost prea ocupată şi nu m-am gândit prea mult la el, cât timp m-am pregătit pentru acest moment.

— Eşti gata? mă întreabă Allysa.

Dau din cap că da şi ea întoarce afişul de la uşă pe partea cu *Deschis,* apoi amândouă ne îmbrăţişăm şi chiţăim ca nişte copii.

Alergăm în spatele tejghelei şi aşteptăm primul client. Am deschis florăria fără să-i fac prea multă reclamă, pentru că vrem să ne asigurăm că nu există nicio problemă înainte de marea inaugurare.

— Este foarte frumos aici, spune Allysa, admirând toată munca noastră grea.

Mă uit în jur şi sufletul mi se umple de mândrie. Bineînţeles că vreau să fie o afacere de succes, dar, în acest moment, asta nici nu prea contează. Am avut un vis şi am muncit pe rupte pentru a-l face să devină realitate. Orice s-ar întâmpla după ziua de astăzi este doar cireaşa de pe tort.

Scanned by CamScanner

— Și miroase foarte bine aici, adaug eu. Ador mirosul ăsta.

Nu știu dacă vom avea vreun client astăzi, dar amândouă ne comportăm ca și cum deschiderea florăriei ar fi cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată, așa că nu contează prea mult dacă o să fie vreun client. În plus, Marshall va veni la un moment dat astăzi, la fel și mama, după ce termină programul la serviciu. Ne-am asigurat doi clienți. Asta e destul.

Allysa mă strânge de braț când ușa din față începe să se deschidă. Brusc, mă panichez puțin. Dacă ceva nu va merge bine?

Și apoi mă panichez mai tare, pentru că sigur ceva merge prost. *Foarte* prost. Primul meu client nu este altul decât Ryle Kincaid.

Se oprește când ușa se închide în spatele lui și se uită uimit în jur.

— Ce? se întreabă, învârtindu-se în loc. Cum de...? Se uită la mine și la Allysa. Este incredibil! Parcă nici n-ar fi aceeași clădire!

Bine, poate mă bucur puțin că el este primul client.

Îi ia câteva minute să ajungă la tejghea, pentru că privește toate lucrurile și atinge multe dintre ele. Când se apropie, într-un târziu, Allysa iese de după tejghea și îl îmbrățișează.

— Nu-i așa că e frumos? îl întreabă ea, apoi face semn în direcția mea. A fost numai ideea ei. Totul. Eu doar am ajutat cu munca de jos.

Ryle râde.

— E greu de crezut că abilitățile tale de Pinterest nu au jucat niciun rol, oricât de mic.

— E modestă, încuviințez eu din cap. Abilitățile ei reprezintă jumătate din ceea ce a adus această viziune la viață.

Scanned by CamScanner

Ryle îmi zâmbește și ar fi putut la fel de bine să-mi înfigă un cuțit în piept, pentru că *doare*.

Își trântește palmele pe tejghea și întreabă:

— Sunt primul client oficial?

Allysa îi înmânează un pliant.

— Trebuie să cumperi ceva, ca să fii considerat client.

Ryle studiază pliantul și-l pune înapoi pe tejghea. Se îndreaptă spre una dintre vitrine și ia o vază plină de crini purpurii.

— Pe astea le vreau, spune el așezându-le pe tejghea.

Zâmbesc, întrebându-mă dacă-și dă seama că tocmai a luat crini. *Cam ironic.*

— Vrei să le livrăm undeva? îl întreabă Allysa.

— Faceți și livrări?

— Eu și Allysa nu, îl lămuresc. Dar avem un șofer pregătit oricând pentru asta. Nu eram sigure dacă astăzi vom avea nevoie de el.

— Tu chiar cumperi astea pentru o fată? îl întreabă Allysa, interesându-se de viața amoroasă a fratelui ei, așa cum ar face orice soră responsabilă, însă eu mă apropii un pas de ea, astfel încât să pot auzi mai bine răspunsul lui.

— Da, confirmă el privindu-mă fix în ochi, după care adaugă: Însă nu mă gândesc foarte mult la ea. Aproape niciodată.

Allysa ia un cartonaș.

— Biata fată! Ești un mare nesimțit! îl ceartă ea, bătând cu degetul în cartonaș. Scrie-i fetei un mesaj pe partea din față, iar pe spate adresa la care vrei să fie livrate.

Îl urmăresc cum se apleacă asupra peticului de hârtie și scrie pe ambele părți. Știu că nu am un motiv întemeiat, dar mor de gelozie.

Scanned by CamScanner

— Vii cu fata asta vineri la petrecerea de ziua mea? îl întreabă Allysa.

Îi observ cu atenție fiecare gest. Clatină din cap și, fără să-și ridice privirea, răspunde:

— Nu. Tu vii, Lily?

Nu pot să-mi dau seama după tonul vocii lui dacă speră că voi fi acolo sau că voi refuza invitația. Având în vedere tensiunea pe care se pare că i-o provoc, cred, mai degrabă, că e vorba de a doua variantă.

— Încă nu m-am hotărât.

— O să vină, spune Allysa, răspunzând în locul meu, apoi se uită la mine și mijește ochii. O să vii la petrecerea mea fie că-ți place, fie că nu. Dacă nu apari, îmi dau demisia.

Când Ryle termină de scris, pune cartonașul în plicul lipit de flori. Allysa îi face calculul, iar el plătește numerar. Se uită la mine când își numără banii.

— Lily, știi că, atunci când ai o nouă afacere, se practică să înrămezi primul dolar pe care-l câștigi?

Încuviințez din cap. *Bineînțeles* că știu asta. Iar el *știe* că știu. Vrea doar să-mi facă în ciudă că dolarul lui va fi cel înrămat și atârnat pe peretele florăriei atât timp cât aceasta va exista. Aproape că o încurajez pe Allysa să-i dea banii înapoi, totuși asta e o afacere. Mândria mea rănită n-are ce căuta aici.

După ce primește bonul fiscal, bate cu pumnul în tejghea ca să-mi atragă atenția. Înclină ușor capul și, cu un zâmbet sincer, îmi spune:

— Felicitări, Lily!

Se răsucește pe călcâie și iese din florărie. De îndată ce ușa se închide în urma lui, Allysa pune mâna pe plic.

Scanned by CamScanner

— Cui naiba îi trimite flori? zice ea nedumerită, în timp ce scoate cartonașul din plic. Ryle nu trimite *niciodată* flori.

Citește cu voce tare partea din față a cartonașului: *Pune punct.*

Fir-ar să fie!

Se uită la cartonaș pentru o clipă, repetând propoziția.

— *Pune punct?* Ce dracu' *înseamnă* asta? se întreabă ea.

Nu mai suport nicio secundă. Îi iau hârtia din mână și o întorc pe partea cealaltă. Ea se apleacă și citește peste umărul meu.

— E atât de prost! exclamă pufnind în râs. A scris pe spate adresa florăriei noastre.

Îmi ia hârtia din mână.

Uau!

Ryle tocmai mi-a cumpărat flori. Și nu o floare *oarecare.* Mi-a cumpărat un buchet de crini.

Allysa își ia telefonul.

— O să-i trimit un mesaj să-l informez că a dat-o în bară.

Îi scrie și apoi râde când se uită la flori.

— Cum poate un neurochirurg să fie atât de *idiot?*

Nu pot să-mi ascund zâmbetul. Răsuflu ușurată că ea se uită la flori, și nu la mine, altfel ar putea să pună lucrurile cap la cap.

— Le voi păstra în biroul meu, până când ne lămurim unde trebuie să ajungă.

Ridic vaza și-mi iau florile.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL ŞAPTE

— Nu te mai agita, îmi spune Devin.

— Nu mă agit.

Mă ia de braţ şi mă conduce spre lift.

— Ba te agiţi. Şi dacă-ţi mai tragi o dată haina peste decolteu, nu mai înţeleg care e scopul rochiei negre.

Îmi apucă partea de sus a rochiei şi trage din nou de ea, apoi îmi bagă mâna în decolteu ca să-mi aranjeze sutienul.

— Devin! îi dau peste mână, iar el râde.

— Relaxează-te, Lily. Am atins sâni mult mai frumoşi decât ai tăi şi am rămas tot gay.

— Da, dar pun pariu că acei sâni sunt ai unor persoane pe care, probabil, le întâlneşti mai des decât o dată la şase luni.

— Adevărat, dar pe de-o parte tu eşti vinovată pentru asta, râde el din nou. Tu eşti cea care ne-a lăsat baltă şi a plecat să se joace de-a florăria.

Devin a fost una dintre persoanele mele preferate la firma de marketing la care am lucrat, dar n-am fost niciodată atât de apropiaţi, încât să devenim prieteni şi după serviciu. A trecut pe la florărie azi după-amiază şi Allysa l-a plăcut aproape

Scanned by CamScanner

imediat. L-a implorat să vină la petrecere cu mine și, de vreme ce oricum n-aș fi vrut să merg singură, am ajuns să-l implor și eu.

Îmi netezesc părul cu mâinile și încerc să-mi văd reflexia în pereții liftului.

— De ce ești atât de agitată? mă întreabă el.

— Nu sunt agitată. Doar că nu-mi place să merg în locuri unde nu cunosc pe nimeni.

Devin zâmbește cu subînțeles și apoi spune:

— Cum îl cheamă?

Oftez adânc. *Oare chiar sunt așa de transparentă?*

— Ryle. Este neurochirurg. Și își dorește foarte mult să facă sex cu mine.

— De unde știi că vrea să facă sex cu tine?

— Pentru că a căzut în genunchi, la propriu, și mi-a spus: *Te rog, Lily, te rog, fă sex cu mine!*

Devin ridică o sprânceană.

— Te-a implorat?

Încuviințez din cap.

— Nu a fost atât de penibil precum sună. De obicei, e un tip foarte echilibrat.

Ascensorul se oprește și ușile încep să se deschidă. Aud muzica din capătul holului. Devin îmi ia mâna într-a lui și mă întreabă:

— Deci, care-i planul? Vrei să-l facem gelos pe tipul ăla?

— Nu, scutur eu din cap. N-ar fi corect.

Dar... Ryle, de fiecare dată când mă întâlnește, îmi spune că speră să nu ne mai vedem niciodată.

— Poate doar un pic? rectific, strâmbând din nas. Foarte puțin?

— Consideră treaba ca și făcută, mă asigură Devin.

Scanned by CamScanner

Își pune mâna pe talia mea când ieșim din ascensor. Există o singură ușă pe hol, așa că ne apropiem de ea și sunăm.

— De ce e doar o ușă? întreabă el.

— Pentru că ea deține întregul etaj.

El chicotește.

— Și lucrează pentru tine? La naiba, viața ta devine din ce în ce mai interesantă.

Ușa începe să se deschidă și răsuflu extrem de ușurată când o văd pe Allysa stând în fața mea. Aud muzică și râsete din spatele ei. Are o sticlă de șampanie într-o mână și un căpăstru în cealaltă. Vede că mă uit la căpăstru cu o privire confuză, așa că-l aruncă peste umăr și mă apucă de mână.

— Este o poveste lungă, spune ea râzând. Hai, intră!

Mă târăște înăuntru, iar eu îl strâng de mână pe Devin și îl trag după mine. Continuă să ne ghideze printr-o mulțime de oameni, până când ajungem în cealaltă parte a camerei de zi.

— Hei! strigă ea, apucându-l de braț pe Marshall, care se întoarce și îmi zâmbește, apoi mă îmbrățișează.

Mă uit în spatele lui și în jurul nostru, dar nu văd nici urmă de Ryle. Poate că am noroc și a fost chemat la serviciu în seara asta.

Marshall îi strânge mâna lui Devin.

— Salut, frate! Îmi pare bine să te cunosc!

Devin își înfășoară un braț în jurul taliei mele.

— Eu sunt Devin! strigă el peste muzică. Sunt partenerul sexual al lui Lily!

Râd și îl înghiontesc cu cotul, apoi îi spun la ureche:

— Ăsta e Marshall. Nu e tipul respectiv, dar mulțumesc pentru efort.

Scanned by CamScanner

Allysa mă apucă de braţ şi începe să mă îndepărteze de Devin. Marshall îl ţine de vorbă şi mâna mea se întinde în spate, când sunt trasă în direcţia opusă.

— Vei fi bine! îmi strigă Devin.

O urmez pe Allysa în bucătărie, unde îmi pune un pahar cu şampanie în mână.

— Bea, mă îndeamnă ea. Meriţi!

Beau o gură de şampanie, dar nici nu pot să-i apreciez cu adevărat gustul acum, când mă uit la bucătăria ei de dimensiuni industriale, cu două cuptoare uriaşe şi un frigider mai mare decât apartamentul meu.

— Fir-ar, şoptesc. Tu chiar locuieşti aici?

— Ştiu, chicoteşte ea. Şi când te gândeşti că nici nu a trebuit să mă mărit cu el pentru bani. Marshall avea şapte dolari şi conducea un Ford Pinto când m-am îndrăgostit de el.

— Nu cumva conduce şi acum un Ford Pinto?

— Ba da, oftează ea, dar avem o mulţime de amintiri plăcute în maşina aia.

— Ce scârbos!

Ea mişcă din sprâncene.

— Aşadar... Devin e drăguţ.

— Şi, probabil, îi place mai mult de Marshall decât de mine.

— Ah, fată dragă! exclamă ea. Asta nu-i bine. Credeam că fac pe peţitoarea când l-am invitat la petrecerea din seara asta.

Uşa de la bucătărie se deschide şi intră Devin.

— Te caută soţul tău, îi spune el Allysei, iar ea iese din bucătărie, chicotind întruna. Îmi place foarte mult de ea, mă informează Devin.

— E minunată, nu-i aşa?

Scanned by CamScanner

El se sprijină de dulap şi spune:

— Deci, cred că tocmai l-am întâlnit pe Cerşetor.

Inima îmi flutură în piept. Cred că *Neurochirurg* sună mai bine. Mai iau o gură de şampanie.

— De unde ştii că era el? S-a prezentat?

Devin clatină din cap.

— Nu, dar a auzit când Marshall m-a prezentat cuiva ca fiind *partenerul lui Lily*. Cred că privirea pe care mi-a aruncat-o putea să mă facă să iau foc. De-asta am venit aici. Te iubesc, dar nu sunt dispus să mor pentru tine.

— Nu-ţi face griji, râd eu. Sunt sigură că privirea de moarte pe care ţi-a aruncat-o este, de fapt, zâmbetul lui. Sunt la fel, de cele mai multe ori.

Uşa se deschide din nou şi imediat mă încordez, dar este doar un chelner. Oftez, relaxată. Devin îmi spune: *Lily*, ca şi cum numele meu ar fi o dezamăgire.

— Ce e?

— Arăţi de parcă ţi s-ar face greaţă, îmi spune el, acuzator. Îţi place foarte mult de el.

Îmi dau ochii peste cap. Dar apoi îmi las umerii să cadă şi mă prefac că plâng.

— Da, Devin, îmi place. Dar *nu vreau* să-mi placă.

Îmi ia paharul cu şampanie din mână şi bea ce-a mai rămas, apoi mă apucă din nou de braţ.

— Hai să socializăm, mă îndeamnă şi mă scoate din bucătărie împotriva voinţei mele.

Încăperea este acum şi mai aglomerată. Trebuie să fie peste o sută de oameni aici. Eu nici nu cunosc atât de multe persoane.

Ne plimbăm prin cameră. Stau retrasă şi-l las pe Devin să vorbească mai mult. El are o cunoştinţă comună cu fiecare dintre

Scanned by CamScanner

persoanele pe care le-a întâlnit până acum și, după o jumătate de oră de stat în preajma lui, sunt convinsă că și-a făcut un joc personal din a găsi un prieten comun cu toți cei prezenți aici. În timp ce mă plimb cu el prin cameră, atenția mea este pe de-o parte la el și pe de altă parte prin jur, căutându-l pe Ryle. Nu-l văd nicăieri și încep să mă întreb dacă tipul pe care l-a văzut Devin era chiar el.

— Ei bine, e foarte ciudat, spune o femeie. Ce crezi că este?

Mă uit în sus și văd că studiază un tablou. Pare o fotografie mărită pe o pânză. Îmi înclin capul să o cercetez. Femeia strâmbă din nas și spune:

— Nu înțeleg de ce s-ar deranja cineva să transforme această fotografie într-un tablou. E îngrozitoare. Este atât de neclară, încât nici măcar nu-ți dai seama ce reprezintă.

Femeia se îndepărtează, iar eu mă simt ușurată. Vreau să spun... este un pic ciudat, dar cine sunt eu să judec gusturile Allysei?

— Ce părere ai?

Vocea lui este joasă, adâncă și *chiar* în spatele meu. Închid ochii puțin și trag adânc aer în piept, după care expir ca să mă calmez, sperând să nu-și dea seama că are un asemenea efect asupra mea.

— Îmi place. Nu știu exact ce este, dar e interesant. Sora ta are gusturi bune.

Se învârte în jurul meu, pentru a mă putea privi în ochi. Face un pas spre mine, până se apropie atât de mult, încât brațele ni se ating.

— Ai venit cu un bărbat?

Mă întreabă ca și cum ar fi ceva lipsit de importanță, dar știu că nu este. Fiindcă nu reușesc să răspund, se apleacă și-mi

Scanned by CamScanner

şopteşte la ureche. Repetă propoziţia, dar, de data asta, nu este o întrebare.

— Ai venit cu un *bărbat*.

Găsesc curajul să mă uit la el şi îmi doresc imediat să nu o fi făcut. Poartă un costum negru, care face ca uniforma de medic să pară o nimica toată. Înghit întâi în sec, apoi îi spun:

— E vreo problemă că am venit cu un bărbat?

Îmi desprind privirea de la el şi revin la fotografia atârnată pe perete.

— Încercam să-ţi fac situaţia mai uşoară. Ştii tu. *Să pun punct.*

El zâmbeşte şi dă pe gât tot vinul din pahar.

— Ce *grijuliu* din partea ta, Lily!

Îşi aruncă paharul gol spre un coş de gunoi din colţul camerei. Nimereşte coşul, dar paharul se sparge când cade înăuntru. Mă uit în jurul meu, dar nimeni nu a observat ce s-a întâmplat. Când privesc din nou spre Ryle, îl văd la jumătatea coridorului. Dispare într-o cameră, iar eu rămân pe loc şi studiez din nou tabloul.

Atunci o văd.

Imaginea este neclară, aşa că la început mi-a fost greu să o descifrez. Dar părul acela îl pot recunoaşte oriunde. E părul meu. Este greu să-ţi scape, alături de şezlongul din polietilenă de înaltă densitate pe care stau. *Asta e fotografia pe care mi-a făcut-o pe acoperiş, în prima noapte, când ne-am cunoscut.* Probabil că a mărit-o şi a distorsionat-o, astfel încât nimeni să nu observe ce reprezintă. Îmi duc mâna la gât, pentru că simt cum faţa îmi ia foc. *Este foarte cald aici.*

Allysa apare lângă mine.

— E ciudată, nu-i aşa? spune ea uitându-se la poză.

Îmi scarpin pieptul.

Scanned by CamScanner

— Este foarte cald aici, remarc eu. Nu crezi?

Se uită prin cameră.

— Da? N-am observat, dar sunt puțin amețită. O să-i spun lui Marshall să pornească aerul condiționat.

Ea dispare din nou și, cu cât privesc mai mult imaginea, cu atât mă înfurii mai tare. Tipul are o imagine cu mine care atârnă în apartament. Mi-a cumpărat flori. Îmi ține morală pentru că am venit cu un bărbat la petrecerea surorii lui. Se comportă ca și cum ar fi ceva între noi, când, de fapt, nici măcar nu ne-am sărutat!

Toate mă izbesc dintr-odată. Furia... iritarea... jumătatea de pahar de șampanie pe care am băut-o în bucătărie. Sunt atât de supărată, încât nici nu mai pot gândi limpede. Dacă și-ar fi dorit atât de mult să facă sex cu mine... n-ar fi trebuit să adoarmă! Dacă nu vrea să mă facă să suspin după el, n-ar trebui să-mi cumpere flori! N-ar trebui să atârne pe pereți, în casa în care locuiește, imagini criptice cu mine!

Nu vreau decât aer curat. Am nevoie de aer curat. Din fericire, știu exact unde să găsesc așa ceva.

Câteva clipe mai târziu, dau buzna pe ușa de pe acoperiș. Câțiva oameni rătăciți de la petrecere sunt aici. Trei dintre ei stau pe mobilierul de terasă. Îi ignor și mă îndrept spre partea de acoperiș cu vedere mai bună, apoi mă aplec peste balustradă. Inspir adânc de câteva ori și încerc să mă calmez. Vreau să mă duc la el și să-i spun să se hotărască odată, dar știu că trebuie să am mintea limpede pentru a face asta.

Aerul este rece și, din cine știe ce motiv, dau vina pe Ryle. În seara asta, tot ce se întâmplă este din vina lui. *Totul.* Războaiele, foametea, conflictele armate — toate astea au într-un fel legătură cu Ryle.

Scanned by CamScanner

— Ne puteți lăsa singuri câteva minute?

Mă întorc și-l văd pe Ryle stând lângă ceilalți oaspeți. Imediat, toți trei dau din cap și încep să se ridice, pentru a ne oferi intimitate. Îmi ridic mâinile și spun:

— Așteptați!

Dar niciunul dintre ei nu se uită la mine.

— Nu este nevoie. Serios, nu trebuie să plecați.

Ryle rămâne serios, cu mâinile în buzunare, în timp ce unul dintre oaspeți mormăie:

— E în regulă, nu ne deranjează, apoi toți încep să se retragă către scări.

Îmi dau ochii peste cap și, când rămân singură cu el, mă întorc spre balustradă.

— Întotdeauna toată lumea face ceea ce vrei tu? îl întreb iritată.

El nu-mi răspunde. Se apropie de mine cu pași lenți și siguri. Inima începe să-mi bubuie în piept și îmi scarpin din nou pieptul.

— Lily, zice el din spatele meu.

Mă răsucesc cu fața spre el și strâng tare balustrada cu ambele mâini. Ochii lui coboară spre decolteul meu. De îndată ce ajunge cu privirea acolo, trag de partea de sus a rochiei ca să nu-l mai poată vedea, apoi mă prind din nou de balustradă. El râde și se mai apropie un pas. Acum aproape că ne atingem, iar creierul mi s-a transformat în gelatină. E jalnic. Sunt penibilă.

— Am simțit că ai multe să-mi spui, îmi zice el. Aș vrea să-ți ofer ocazia să-mi mărturisești adevărul gol-goluț.

— Ha! pufnesc eu în râs. Ești sigur că asta vrei?

El dă din cap, așa că mă pregătesc să i-l destăinui. Îl împing în piept și mă mut în spatele lui, astfel că acum el se sprijină de balustradă.

Scanned by CamScanner

— Nu știu ce *vrei*, Ryle! Și, de fiecare dată când ajung să nu-mi mai pese, apari din nou, ca din senin! Apari la mine la serviciu, apari la ușa apartamentului meu, apari la petreceri, apari...

— Locuiesc aici, se dezvinovățește el pentru cea din urmă acuzație.

Asta mă enervează și mai tare. Îmi strâng pumnii.

— Of! Mă scoți din minți! Mă *vrei* sau *nu*?

Se îndreaptă de spate și face un pas spre mine.

— O, te vreau, Lily. Să n-ai niciun dubiu în privința asta. Numai că *nu vreau* să te vreau.

Întregul meu corp suspină auzind acest comentariu. Pe de-o parte, de frustrare și, pe de alta, pentru că tot ce spune el mă face să tremur și nu-mi place să-i permit asta.

Clatin din cap.

— Tu chiar nu pricepi, nu-i așa? îl întreb pe un ton mai scăzut, deoarece mă simt mult prea înfrântă acum, ca să mai fiu în stare să țip la el. Te plac, Ryle. Și faptul că tu mă dorești doar pentru o noapte mă întristează foarte, foarte mult. Și, poate, dacă asta s-ar fi întâmplat acum câteva luni, am fi putut face sex și totul ar fi fost bine. Tu ai fi plecat, iar eu mi-aș fi văzut mai departe de viață, fără prea mult efort. Dar nu mai suntem în urmă cu câteva luni. Ai așteptat prea mult și acum sunt mult prea implicată sentimental, așa că te rog să nu mai flirtezi cu mine. Nu mai atârna poze cu mine în apartamentul tău. Și nu-mi mai trimite flori. Pentru că, atunci când faci aceste lucruri, Ryle, nu mă simt *bine*. De fapt, mă doare.

Mă simt dezamăgită și epuizată și sunt gata să plec. El mă privește în tăcere și îi acord respectuos dreptul la replică. Dar nu zice nimic. Se întoarce, se apleacă peste balustradă și se uită

Scanned by CamScanner

spre stradă, de parcă n-ar fi auzit niciun cuvânt din ceea ce i-am spus.

Mă îndepărtez pe acoperiș și deschid ușa, aproape așteptându-mă să mă strige sau să mă roage să nu plec. Înainte să ajung din nou în apartament, încă sper să se întâmple asta. Apoi îmi pierd speranța. Mă strecor prin mulțime și trec prin trei camere diferite înainte să-l găsesc pe Devin. Când îmi vede expresia de pe chip, clatină din cap și se apropie de mine.

— Ești gata de plecare? mă întreabă, oferindu-mi brațul.

— Da. Sunt foarte pregătită, încuviințez eu și dau din cap.

O găsim pe Allysa în camera de zi. Îmi iau la revedere de la ea și de la Marshall, sub pretextul că săptămâna de deschidere a florăriei m-a epuizat peste măsură și că aș vrea să dorm puțin înainte de a mă întoarce mâine la lucru. Allysa mă îmbrățișează și ne conduce spre ieșire.

— Ne vedem luni, îmi spune ea sărutându-mă pe obraz.

— La mulți ani, îi urez.

Devin deschide ușa, dar chiar înainte să ieșim pe hol aud cum cineva îmi strigă numele.

Mă întorc și Ryle își face loc prin mulțime, din cealaltă parte a camerei.

— Așteaptă, Lily! strigă el, încercând în continuare să-și facă drum spre mine.

Inima îmi bate neregulat. Merge repede, ocolind oamenii, din ce în ce mai frustrat cu fiecare persoană care-i taie calea. În cele din urmă, ajunge într-un loc fără lume și îmi prinde din nou privirea. Rămâne cu ochii ațintiți într-ai mei în timp ce se apropie de mine. Nu încetinește. Allysa trebuie să se dea la o parte când vine direct spre mine. La început, cred că ar fi în stare să mă sărute sau cel puțin să-mi răspundă la tot ce i-am

Scanned by CamScanner

spus pe acoperiș. În schimb, face un lucru pentru care nu sunt deloc pregătită. Mă ridică în brațe.

— Ryle! țip eu, ținându-mă de gâtul lui, de teamă să nu mă scape. Lasă-mă jos!

Își ține un braț pe sub picioarele mele și pe celălalt pe spatele meu.

— Trebuie să o împrumut pe Lily în seara asta, îi spune el lui Devin. OK?

Mă uit la Devin și, cu ochii măriți, îi fac semn din cap că nu. Dar Devin zâmbește și îi răspunde:

— Desigur.

Trădătorul!

Ryle se răsucește pe călcâie și se întoarce spre camera de zi. Mă uit la Allysa când trec pe lângă ea. Ochii ei sunt măriți de uimire.

— O să-l ucid pe frate-tău! îi strig.

Toată lumea din încăpere se holbează acum la noi. Sunt atât de jenată, încât îmi afund fața în pieptul lui Ryle, în timp ce trecem prin hol și ajungem în dormitorul lui. După ce închide ușa, îmi lasă ușor picioarele pe podea. Imediat încep să țip la el și să încerc să-l dau la o parte din ușă, dar el mă răsucește și mă lipește de ea, apucându-mi încheieturile. Mi le țintuiește deasupra capului și spune:

— Lily?

Mă privește atât de intens, încât încetez să mă mai zbat și îmi țin respirația. Pieptul lui îl apasă pe al meu și îmi împinge spatele în ușă. Apoi gura lui o găsește pe a mea. Simt o presiune caldă pe buze.

În ciuda forței pe care o ascund, buzele lui sunt moi ca mătasea. Rămân șocată de suspinul pe care-l scot și chiar mai

Scanned by CamScanner

şocată atunci când deschid gura şi vreau mai mult. Limba lui o mângâie pe a mea şi îmi eliberează încheieturile, pentru a-mi cuprinde faţa. Sărutul lui se adânceşte din ce în ce mai mult, iar eu îmi trec degetele prin părul lui şi îl trag mai aproape. Simt sărutul în tot trupul.

Amândoi devenim o avalanşă de gemete şi suspine, pe măsură ce sărutările ne poartă dincolo de limite, iar trupurile noastre doresc mai mult decât le pot oferi gurile. Simt cum mâinile lui mă apucă de coapse, mi le ridică şi le înfăşoară în jurul mijlocului său.

Doamne, bărbatul ăsta chiar ştie să sărute! E ca şi cum ar trata sărutul cu aceeaşi seriozitate cu care îşi tratează profesia. Începe să mă îndepărteze de uşă, când realizez că, da, gura lui este capabilă de multe lucruri. Dar ceea ce această gură nu a reuşit să facă este să ofere un răspuns la tot ce i-am spus pe acoperiş.

După părerea mea, tocmai am cedat. Îi dau tot ce-şi doreşte: o aventură de o noapte. Şi acesta este ultimul lucru pe care-l merită în acest moment.

Îmi dezlipesc gura de a lui şi îi împing umerii.

— Lasă-mă jos!

El continuă să meargă spre pat, aşa că-i spun din nou:

— Ryle, pune-mă jos în momentul ăsta!

Se opreşte din mers şi mă lasă pe podea. Trebuie să mă întorc şi să mă uit în direcţia opusă, pentru a-mi putea aduna gândurile. Să-l privesc în timp ce încă îi simt buzele peste ale mele este prea mult pentru mine acum.

Simt cum îmi înconjoară talia cu braţele şi îşi lasă capul pe umărul meu.

— Iartă-mă, îmi şopteşte, apoi mă răsuceşte spre el şi îmi mângâie obrazul cu un deget. E rândul meu acum, bine?

Scanned by CamScanner

Nu răspund la atingerea lui. Îmi ţin braţele încrucişate la piept şi aştept să aud ce are de spus, înainte de a-mi permite să răspund la atingerea lui.

— Am înrămat acea fotografie a doua zi după ce am făcut-o, îmi mărturiseşte. Stă la mine în apartament de luni bune, pentru că erai cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată şi voiam să mă uit la ea în fiecare zi.

Ah!

— Şi în noaptea în care am venit la uşa ta? Te-am căutat pentru că nimeni în afară de tine, în toată existenţa mea, nu mi-a intrat atât de adânc pe sub piele şi a refuzat să mai iasă. N-am ştiut cum să reacţionez. Iar motivul pentru care ţi-am trimis flori săptămâna asta este că sunt cu adevărat mândru de tine şi de faptul că ţi-ai împlinit visul. Dar dacă ţi-aş fi trimis flori de fiecare dată când am simţit nevoia s-o fac, nici n-ai mai putea să intri în apartament. Pentru că atât de mult mă gândesc la tine. Şi, da, Lily. Ai dreptate. Te-am rănit, dar şi pe *mine* mă doare. Şi până în seara asta... N-am ştiut de ce.

— De ce te doare? îl întreb şi habar n-am cum de găsesc puterea de a vorbi după o asemenea mărturisire.

Îşi lipeşte fruntea de a mea şi spune:

— Pur şi simplu. Pentru că nu ştiu ce fac. Mă faci să-mi doresc să fiu o persoană diferită, dar dacă nu voi şti să fiu cel de care ai nevoie? Este ceva nou pentru mine şi vreau să-ţi dovedesc că te doresc mult mai mult decât pentru o aventură de o noapte.

Arată atât de vulnerabil acum! Vreau să am încredere în privirea sinceră din ochii săi, însă mi-a spus cu foarte multă hotărâre, încă din prima zi în care ne-am cunoscut, că îşi doreşte de

Scanned by CamScanner

la viață exact opusul a ceea ce-mi doresc eu. Și mă înspăimântă ideea că o să-i cedez, iar apoi el o să plece.

— Cum pot să-ți dovedesc, Lily? Spune-mi ce să fac și așa voi face.

Nu știu. Abia îl cunosc pe tipul ăsta. Îl cunosc totuși suficient încât să știu că pentru mine nu va fi de ajuns doar să fac sex cu el. Dar cum să-mi dau seama dacă sexul nu este singurul lucru pe care îl vrea el?

Mă uit fix în ochii lui.

— Hai să nu facem sex.

Se uită la mine pentru o clipă, cu o privire complet indescifrabilă. Dar apoi începe să dea din cap, ca și cum ar înțelege.

— Bine, aprobă el, dând încă din cap. Bine. Nu vom face sex, Lily Bloom.

Mă ocolește, se duce la ușa dormitorului și o încuie. Stinge lumina și lasă aprinsă doar o veioză, apoi își scoate cămașa în timp ce se apropie de mine.

— Ce faci?

El își lasă cămașa pe un scaun și apoi își dă jos pantofii.

— Dormim.

Mă uit la patul lui. Apoi la el.

— Chiar acum?

El dă din cap și vine spre mine. Dintr-o mișcare rapidă, îmi ridică rochia peste cap și rămân în mijlocul dormitorului numai în sutien și chiloți. Mă acopăr, dar nici măcar nu se uită de două ori în direcția mea. Mă trage spre pat și ridică pătura, apoi mă învelește. În timp ce ocolește patul, îmi spune:

— Nu e ca și când n-am mai fi dormit împreună fără să facem sex. E floare la ureche.

Scanned by CamScanner

Râd. Se întinde spre comodă și își pune telefonul la încărcat. Petrec un timp studiindu-i camera. Cu siguranță nu este genul de dormitor pentru oaspeți cu care sunt obișnuită. Trei dormitoare ar putea să încapă aici. Are o canapea pe celălalt perete, un scaun cu fața spre televizor și un birou complet, integrat în dormitor, cu tot cu o bibliotecă până în tavan. Încă încerc să asimilez tot ce văd, când veioza se stinge.

— Sora ta este *putred de bogată*, îi spun, când trage pătura peste amândoi. Oare ce naiba face cu cei zece dolari pe oră de la mine? Se șterge la fund cu ei?

El râde, mă apucă de mână și își împletește degetele cu ale mele.

— Probabil că nici măcar nu încasează cecurile, îmi răspunde el. Ai verificat vreodată?

Nu. Dar acum sunt curioasă.

— Noapte bună, Lily, îmi zice el.

Nu pot să nu zâmbesc, pentru că toată situația asta e cam ridicolă. Și atât de grozavă!

— Noapte bună, Ryle.

• • •

Cred că m-am rătăcit.

Totul este atât de alb și de curat, încât mă orbește. Mă plimb printr-una dintre sufragerii și încerc să-mi găsesc drumul spre bucătărie. Nu știu unde a aterizat rochia mea noaptea trecută, așa că m-am îmbrăcat cu una dintre cămășile lui Ryle. Îmi trece de genunchi și mă întreb dacă este nevoit să-și cumpere cămăși prea mari pentru el doar ca să-i încapă brațele.

Scanned by CamScanner

Sunt prea multe ferestre și mult prea mult soare, așa că sunt obligată să-mi pun mâna la ochi în timp ce pornesc în căutare de cafea.

Împing ușile de la bucătărie și găsesc o cafetieră.

Îți mulțumesc, Doamne!

Pun cafeaua la făcut și încep să caut o cană, când ușa se deschide în spatele meu. Mă întorc și răsuflu ușurată. Observ că Allysa nu este întotdeauna o combinație perfectă de machiaj și bijuterii. Are părul strâns într-un coc ciufulit în vârful capului și rimelul i s-a întins pe obraji. Face semn spre cafetieră.

— Și eu am nevoie de un strop din asta, îmi spune ea.

Se urcă pe blatul de bucătărie și apoi se apleacă în față.

— Pot să te întreb ceva? îi zic.

De-abia poate să dea din cap că da.

— Cum s-a întâmplat asta? întreb și arăt cu mâna de jur împrejurul bucătăriei. Cum naiba de întreaga ta casă este impecabilă, de azi-noapte, după petrecere, și până acum, când m-am trezit? Ai stat trează și ai făcut curat?

— Avem oameni pentru asta, râde ea.

— Oameni?

Ea încuviințează din cap.

— Da. Există oameni pentru *orice*, îmi explică ea. Ai fi surprinsă. Gândește-te la ceva. Orice. Probabil avem oameni pentru asta.

— Cumpărături?

— Oameni, spune ea.

— Decorul de Crăciun?

— Avem oameni și pentru asta, dă ea din cap.

— Dar pentru cadouri de zile de naștere? Ca, de exemplu, pentru membrii familiei?

Scanned by CamScanner

Ea zâmbește larg.

— Da. Oameni. Toți cei din familia mea primesc câte un cadou și o felicitare pentru fiecare ocazie specială, iar eu nu trebuie să mișc niciodată un deget pentru asta.

Clatin uimită din cap.

— Uau! De cât timp ești atât de bogată?

— De trei ani, mă lămurește ea. Marshall a vândut câteva aplicații pe care le-a dezvoltat la Apple pe o grămadă de bani. La fiecare șase luni creează actualizări și le vinde și pe acelea.

Cafeaua picură mai lent, așa că iau o cană și o umplu.

— Cum o vrei pe a ta? o întreb. Sau ai oameni și pentru asta?

Ea râde.

— Da. Te am pe tine și o vreau cu zahăr, te rog.

Amestec niște zahăr în ceașca ei și i-o duc, apoi îmi torn și eu una. Se așterne tăcerea o vreme, cât timp îmi pun frișcă, și mă aștept să întrebe ceva despre mine și Ryle. Conversația este inevitabilă.

— N-am putea pur și simplu să eliminăm stânjeneala asta ciudată? mă întreabă ea.

Oftez ușurată.

— Chiar te rog! O urăsc.

Mă așez cu fața spre ea și sorb o înghițitură de cafea. Allysa lasă cana lângă ea și se sprijină cu mâinile de blat.

— Cum s-a *întâmplat* una ca asta?

Scutur din cap, încercând din răsputeri să nu zâmbesc ca o adolescentă îndrăgostită. Nu vreau ca ea să creadă că sunt lipsită de voință sau proastă pentru că i-am cedat.

— Ne-am întâlnit înainte să te cunosc pe tine.

Își înclină capul.

Scanned by CamScanner

— Ia stai! Înainte să mă cunoşti *mai bine* sau înainte să mă cunoşti *la început*? mă întreabă ea.

— Înainte să te cunosc la început, clarific eu. Ne-am văzut într-o seară, cam cu şase luni înainte să fac cunoştinţă cu tine.

— V-aţi văzut? repetă ea. Adică... aţi avut o aventură?

— Nu, îi răspund. Nici măcar nu ne-am sărutat până noaptea trecută. Nu ştiu, nu pot să-mi explic. Am tot flirtat unul cu altul de foarte mult timp şi, în sfârşit, totul a răbufnit aseară. Asta e tot.

Îşi ia cafeaua din nou şi soarbe uşor din ea. Se uită puţin la podea şi nu pot să nu observ că pare cam tristă.

— Allysa? Nu eşti supărată pe mine, nu-i aşa?

Îşi scutură imediat capul.

— Nu, Lily. Doar că... lasă din nou ceaşca. Îl cunosc pe frate-meu. Şi-l iubesc. Sincer îţi spun. Dar...

— Dar ce?

Eu şi Allysa privim în direcţia vocii. Ryle stă în uşă, cu braţele încrucişate la piept. Poartă o pereche de pantaloni gri, care de-abia îi stau pe şolduri. Fără cămaşă. *O să adaug această costumaţie tuturor celorlalte pe care le-am catalogat în capul meu.*

Ryle se dezlipeşte de uşă şi intră în bucătărie. Vine la mine şi-mi ia ceaşca de cafea din mâini. Se apleacă şi mă sărută pe frunte, apoi bea o gură, în timp ce se sprijină de blat.

— N-am vrut să vă întrerup, îi spune el Allysei. Chiar vă rog să continuaţi conversaţia.

Allysa îşi dă ochii peste cap şi spune:

— Termină!

El îmi dă ceaşca înapoi şi se întoarce să-şi ia şi el una.

— Mi s-a părut că voiai s-o avertizezi ceva pe Lily. Sunt doar curios cu privire la ce aveai de gând să-i spui.

Scanned by CamScanner

Allysa sare de pe blatul de bucătărie și își duce cana la chiuvetă.

— E prietena mea, Ryle. Tu n-ai cele mai bune antecedente când vine vorba de relații, îi spune ea în timp ce-și spală cana, apoi se sprijină de chiuvetă, cu fața spre noi. Ca *prietenă* a ei, am dreptul să-i spun părerea mea când vine vorba de bărbații cu care se întâlnește. Asta *fac* prietenii.

Deodată, mă simt incomod, pe măsură ce tensiunea dintre cei doi crește. Ryle nici măcar nu bea cafeaua. Se apropie de Allysa și o toarnă în chiuvetă. Stă în fața ei, dar ea nici măcar nu vrea să se uite la el.

— Ei bine, în calitate de *frate* al tău, mi-ar fi plăcut să ai puțin mai multă încredere în mine. Asta fac *frații*.

El iese din bucătărie și trântește ușa de perete. Când dispare, Allysa oftează adânc. Își scutură capul și își acoperă fața cu mâinile.

— Îmi cer scuze pentru asta, îmi spune cu un zâmbet forțat. Trebuie să fac un duș.

— Nu ai oameni pentru asta?

Ea râde și iese din bucătărie. Îmi spăl ceașca în chiuvetă și mă îndrept spre dormitorul lui Ryle. Când deschid ușa, îl găsesc așezat pe canapea, cu ochii în telefon. Nu se uită la mine când intru și, pentru o secundă, am impresia că și el e supărat pe mine. Dar apoi lasă telefonul din mână și se sprijină de spătarul canapelei.

— Vino aici, mă cheamă.

Mă ia de mână și mă trage deasupra lui, astfel încât să-i stau în poală. Îmi acoperă gura cu a lui și mă sărută atât de apăsat, de parcă ar încerca să-mi demonstreze că sora lui greșește.

Ryle își dezlipește buzele de ale mele și își plimbă privirea încet pe corpul meu.

Scanned by CamScanner

— Îmi place cum îți stă cu hainele mele.

Zâmbesc.

— Ei bine, trebuie să mă duc la florărie, așa că, din nefericire, nu pot să rămân îmbrăcată așa.

Îmi dă la o parte părul de pe față și spune:

— Am o operație foarte importantă pe care trebuie să o pregătesc. Ceea ce înseamnă că, probabil, nu ne vom mai vedea câteva zile.

Încerc să-mi ascund dezamăgirea, dar trebuie să mă obișnuiesc cu asta, dacă el își dorește cu adevărat să fie ceva între noi. M-a avertizat deja că lucrează foarte mult.

— Și eu sunt ocupată. Marea inaugurare este vineri.

— Ah, ne vom vedea până vineri. Promit, mă asigură el.

Acum nu-mi mai ascund zâmbetul.

— Bine.

Mă sărută din nou, de data asta un minut întreg. Începe să mă întindă pe canapea, dar apoi se îndepărtează de mine și spune:

— Nu. Îmi placi prea mult ca să ne giugiulim.

Mă las pe canapea și-l urmăresc cum se îmbracă pentru a se duce la serviciu.

Spre deliciul meu, își pune uniforma de medic.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL OPT

— Trebuie să stăm de vorbă, mă anunţă Lucy.

Stă pe canapea, cu rimelul întins pe obraji.

O, la naiba!

Îmi las jos geanta şi alerg spre ea. De îndată ce mă aşez lângă ea, începe să plângă.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai certat cu Alex?

Ea clatină din cap şi atunci încep cu adevărat să-mi fac griji. *Te rog, Doamne, să nu fie vorba de cancer.* Îi iau mâna şi atunci îmi dau seama.

— Lucy! Te-ai logodit?

Ea dă din cap că da.

— Îmi pare rău. Ştiu că mai avem şase luni pe contractul de închiriere, dar mi-a cerut să mă mut cu el.

Mă uit la ea timp de un minut. *De-asta plânge? Pentru că vrea să renunţe la contractul de închiriere?* Se întinde după un şerveţel şi începe să-şi şteargă ochii.

— Mă simt îngrozitor, Lily. O să rămâi singură. Mă mut de aici şi tu n-o să mai ai pe nimeni.

Ce naiba...

— Lucy? Ăăă... O să fiu bine. Îţi promit.

Scanned by CamScanner

Se uită la mine cu ochii plini de speranță.

— Pe bune?

Oare de ce are o impresie atât de proastă despre mine? Dau încă o dată din cap.

— Da. Nu sunt supărată, mă bucur pentru tine.

— Mulțumesc, Lily! îmi zice, își aruncă brațele în jurul meu și mă îmbrățișează, după care începe să chicotească printre lacrimi. Trebuie să-i spun lui Alex! Era atât de îngrijorat că nu o să mă lași să întrerup contractul! zice ea sărind în sus, își ia geanta și pantofii, apoi dispare pe ușa din față.

Mă întind pe canapea și privesc spre tavan. *Nu cumva tocmai m-a jucat pe degete?*

Încep să râd, pentru că, până în acest moment, nu mi-am dat seama cât de mult așteptam să se întâmple asta. *Toată casa va fi numai a mea!*

Ba chiar și mai bine, atunci când o să decid să fac sex cu Ryle, o vom putea face aici, tot timpul, și nu va trebui să ne facem griji că ne aude cineva.

Ultima oară când am vorbit cu Ryle a fost sâmbătă, când am plecat de la el din apartament. Am fost de acord să încercăm. Încă nu ne-am luat niciun angajament. Doar o relație de încercare, pentru a vedea dacă este ceva ce ne dorim amândoi. Acum este luni seara și sunt puțin dezamăgită că nu mi-a dat niciun semn de viață. I-am dat numărul meu de telefon sâmbătă, înainte să ne despărțim, dar nu prea știu care este regula mesajelor, mai ales pentru o relație *de încercare*.

Oricum, nu o să-i scriu eu prima.

În schimb, decid să-mi petrec timpul cu neliniștea adolescentină și cu Ellen DeGeneres. N-o să aștept să fiu căutată de un tip cu care nici măcar nu fac sex. Dar nu știu de ce am

Scanned by CamScanner

impresia că paginile pe care le-am scris despre *primul* tip cu care am făcut sex o să mă facă să-mi iau gândul de la tipul cu care *nu* fac sex.

Dragă Ellen,

Pe străbunicul meu îl chema Ellis. Toată viața mea am fost de părere că e un nume genial pentru un tip atât de bătrân. După ce a murit, am citit necrologul. Îți vine să crezi că Ellis nici nu era numele lui adevărat? Numele adevărat era Levi Sampson și eu habar n-am avut.

Am întrebat-o pe bunica de unde a venit numele Ellis. Ea mi-a spus că inițialele lui au fost L.S. și toată lumea l-a strigat după inițiale atât de mult timp, încât au început să sune ca un nume.

De aceea toți îl strigau Ellis.

Tocmai mă uitam la numele tău și m-a făcut să mă gândesc la asta. Ellen. Oare chiar este numele tău adevărat? Ai putea fi exact ca străbunicul meu și să-ți folosești inițialele ca o deghizare.

L.N.

Sunt cu ochii pe tine, „Ellen".

Că tot a venit vorba de nume, crezi că Atlas este un nume ciudat? Este, nu-i așa?

Ieri, în timp ce urmăream emisiunea ta împreună cu el, l-am întrebat de unde vine numele lui. A spus că nu știe. Fără să mă gândesc, i-am zis că ar trebui să o întrebe pe mama lui de ce i-a pus acest nume. El m-a privit doar o secundă și mi-a spus:

— E cam prea târziu să fac asta.

Nu știu ce a vrut să spună. Nu știu dacă mama lui a murit sau dacă l-a dat spre adopție. Suntem prieteni de câteva săptămâni și încă nu știu mai nimic despre el și de ce nu are unde să locuiască. L-aș fi întrebat, dar nu știu dacă are încă suficientă încredere în

Scanned by CamScanner

mine. Pare să nu se încreadă prea ușor în oameni și nu pot să-l judec pentru asta.

Sunt îngrijorată pentru el. Săptămâna asta, vremea a început să se răcească și urmează să fie și mai rece săptămâna viitoare. Dacă nu are energie electrică, înseamnă că nu are nici încălzire. Sper că măcar are pături. Știi cât de rău m-aș simți dacă ar muri de frig? Îngrozitor, Ellen.

Voi căuta niște pături săptămâna asta și i le voi da.

Lily

Dragă Ellen,

Va începe să ningă în curând, așadar am decis ca astăzi să-mi strâng recolta din grădină. Am scos deja ridichile și am vrut doar să pun niște mulci și niște îngrășăminte pe pământ, ceea ce nu mi-ar fi luat prea mult timp, dar Atlas a insistat să mă ajute.

Mi-a pus o mulțime de întrebări despre grădinărit și mi-a plăcut că s-a arătat interesat de pasiunile mele. I-am arătat cum să pună îngrășământul și mulciul, pentru a acoperi pământul, astfel încât zăpada să nu-l afecteze prea mult. Grădina mea este mică în comparație cu majoritatea grădinilor. Are vreo trei metri pe trei metri și jumătate. Dar numai atât mă lasă tata să folosesc din curtea din spate.

Atlas a acoperit tot solul în timp ce eu stăteam picior peste picior în iarbă și îl urmăream. Nu pentru că îmi era lene, ci pentru că a preluat el toată treaba și a vrut să o facă, așa că l-am lăsat. Pot să spun că este un tip muncitor. Mă întreb dacă munca îl ajută să nu se mai gândească la alte lucruri triste și de aceea vrea mereu atât de mult să-mi dea o mână de ajutor.

Când a terminat, a venit lângă mine și s-a așezat pe iarbă.

Scanned by CamScanner

— Ce te-a făcut să vrei să cultivi plante? m-a întrebat.

M-am uitat la el și stătea cu picioarele încrucișate, privindu-mă curios. Mi-am dat seama în acel moment că, probabil, este cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, deși nu știm aproape nimic unul despre celălalt. Am prieteni la școală, dar n-au voie niciodată să vină la mine acasă, din motive evidente. Mamei îi este teamă că pe tata l-ar putea supăra ceva și s-ar duce vorba despre temperamentul lui. De asemenea, nici eu n-am voie niciodată să merg acasă la alți prieteni, dar nu știu sigur de ce. Poate că tata nu vrea să petrec timp în casele prietenilor mei, pentru că s-ar putea să-mi dau seama cum ar trebui de fapt să-și trateze un soț bun soției. Probabil vrea să cred că felul în care trăiește mama mea este normal.

Atlas este primul prieten care a intrat vreodată în casa mea. De asemenea, este primul prieten care știe cât de mult îmi place să mă ocup de grădinărit. Și acum e primul prieten care mă întreabă de ce-mi place să fac asta.

M-am aplecat, am smuls o buruiană și am început să o rup în bucățele, în timp ce mă gândeam la întrebarea lui.

— Când aveam zece ani, mama mi-a făcut abonament pe un site numit Semințele Anonime, i-am spus. În fiecare lună primeam prin poștă un pachet neinscripționat de semințe, cu instrucțiuni despre cum să le plantez și să le îngrijesc. Nu știam ce am plantat până când nu ieșea din pământ. În fiecare zi după școală, alergam direct în curte pentru a vedea cum au crescut. Asta mi-a dat un scop în viață. Să văd planta crescând era ca o recompensă.

Simțeam cum Atlas se holba la mine când a întrebat:

— O recompensă pentru ce?

— Pentru că le iubesc așa cum trebuie, am ridicat eu din umeri. Plantele ne răsplătesc în funcție de cât de multă dragoste le

Scanned by CamScanner

oferim. Dacă ești crud cu ele sau le neglijezi, nu-ți dau nimic. Dar dacă îți pasă de ele și le iubești așa cum trebuie, te răsplătesc cu daruri sub formă de legume, fructe sau flori.

M-am uitat în jos, la buruiana pe care o rupeam în mâini și din care nu mai rămăsese nici măcar un centimetru.

Nu voiam să mă uit la Atlas, pentru că încă-i puteam simți privirea, așa că, în loc de asta, mi-am studiat grădina acoperită cu mulci.

— Suntem la fel, a spus.

Ochii mi s-au îndreptat spre el.

— Noi doi?

— Nu, a clătinat el din cap. Plantele și oamenii. Plantele trebuie să fie iubite în mod corect pentru a supraviețui. La fel și oamenii. Ne bazăm pe părinții noștri, încă de la naștere, să ne iubească suficient pentru a ne menține în viață. Și dacă părinții noștri ne arată dragostea potrivită, vom deveni oameni mai buni, în general. Dar dacă suntem neglijați...

A tăcut. Părea aproape trist. Și-a șters mâinile pe genunchi, încercând să mai îndepărteze din murdărie.

— Dacă suntem neglijați, vom ajunge pe drumuri și nu vom putea să realizăm lucruri semnificative în viață.

Cuvintele lui mi-au topit inima. Nici măcar nu știam ce să-i răspund. Oare chiar crede asta despre el însuși?

A dat să se ridice, dar, înainte să o facă, l-am strigat pe nume.

S-a așezat din nou pe iarbă. Am arătat spre șirul de copaci presărați de-a lungul gardului din stânga curții.

— Vezi acel copac de acolo?

În mijlocul șirului de arbori este un stejar, mai înalt decât toți ceilalți copaci. Atlas s-a uitat la el și l-a măsurat de sus până jos.

Scanned by CamScanner

— A crescut singur, i-am explicat eu. Majoritatea plantelor au nevoie de multă îngrijire pentru a supraviețui. Dar altele, cum ar fi copacii, sunt destul de puternice pentru a crește pe propriile puteri, fără vreun alt ajutor.

Nu știam dacă a înțeles ce am vrut să-i spun, fără să fiu nevoită să zic totul direct. Dar am vrut doar să știe că eu îl consideram suficient de puternic pentru a supraviețui tuturor neajunsurilor din viața lui. Nu-l cunoșteam prea bine, dar îmi dădeam seama că e rezistent. Mult mai rezistent decât aș fi eu, dacă aș ajunge vreodată în situația lui.

Ochii i-au rămas lipiți de copac. A trecut mult timp înainte să clipească măcar. Când a făcut-o, în cele din urmă, doar a dat din cap un pic și a privit în jos, spre iarbă. M-am gândit, după cum i se mișcau buzele, că avea să se încrunte, dar, în schimb, chiar a zâmbit puțin.

Zâmbetul lui mi-a făcut inima să bată ca și cum tocmai aș fi tresărit dintr-un somn adânc.

— Suntem la fel, a repetat el afirmația de mai devreme.

— Plantele și oamenii? l-am întrebat.

— Nu, a clătinat el din cap. Noi doi.

Am icnit, Ellen. Sper că nu a observat, dar cu siguranță am inhalat adânc. Pentru că nu știam ce naiba ar fi trebuit să răspund la așa ceva.

Am stat acolo, foarte stânjenită și tăcută, până când s-a ridicat. S-a întors ca și cum urma să plece spre casă.

— Atlas, așteaptă.

S-a uitat din nou spre mine. Am arătat cu degetul spre mâinile lui și i-am spus:

— Poate vrei să faci un duș rapid, înainte să pleci spre casă. Îngrășământul conține bălegar de vacă.

Scanned by CamScanner

Și-a ridicat mâinile, le-a privit, apoi s-a uitat la hainele sale pline de îngrășământ.

— Bălegar de vacă? Serios?

Am zâmbit și am aprobat dând din cap. A râs puțin, și apoi, înainte să-mi dau seama, a ajuns lângă mine și și-a șters mâinile pe hainele mele. Râdeam amândoi când a luat punga de lângă noi și a băgat mâna înăuntru, apoi mi-a întins conținutul pe brațe.

Ellen, sunt convinsă că fraza pe care urmează să o scriu nu a mai fost scrisă niciodată și nici spusă cu voce tare.

Când m-a murdărit cu acel bălegar de vacă, a fost, probabil, cel mai incitant moment pe care l-am trăit vreodată.

După câteva minute, amândoi stăteam întinși pe iarbă, respiram sacadat și încă râdeam. În cele din urmă, s-a ridicat și m-a ajutat și pe mine să mă ridic, știind că nu putea să mai piardă niciun minut, dacă voia să facă duș înainte ca părinții mei să se întoarcă acasă.

Când el a intrat la duș, mi-am spălat mâinile în chiuvetă, apoi am rămas acolo și m-am întrebat ce-a vrut să spună mai devreme, când a afirmat că suntem la fel.

Oare a fost un compliment? Eu așa am simțit. A vrut să-mi dea de înțeles că și eu sunt puternică? Pentru că, de cele mai multe ori, nu mă simt puternică. În acel moment, gândindu-mă doar la el, mă simțeam slabă. Mă întrebam ce măsuri aș putea să iau cu privire la ceea ce încep să simt când sunt în preajma lui.

De asemenea, m-am întrebat cât timp mai pot să-l ascund de părinții mei. Și cât timp va mai rămâne în acea casă. Iernile în Maine sunt insuportabil de reci și nu va supraviețui fără încălzire.

Sau fără pături.

Scanned by CamScanner

M-am adunat și m-am dus să caut toate păturile de rezervă din casă. Am vrut să i le dau când a ieșit de la duș, dar era deja ora cinci și a plecat grăbit.

O să i le dau mâine.

Lily

Dragă Ellen,

Harry Connick Jr.[1] *este foarte amuzant. Nu știu sigur dacă l-ai invitat vreodată în emisiunea ta, pentru că, deși nu-mi face plăcere să recunosc, probabil că am pierdut un episod sau două, dar, dacă nu l-ai invitat niciodată, ar trebui să o faci. De fapt, ai văzut vreodată emisiunea* Late Night *cu Conan O'Brien? El are un tip, pe nume Andy, care se așază pe canapea în fiecare episod. Îmi doresc ca Harry să poată sta pe canapeaua ta în fiecare episod. Are cele mai bune replici, iar voi doi ați fi epici împreună.*

Vreau doar să-ți mulțumesc. Știu că nu ții emisiunea doar ca să mă faci pe mine să râd, dar câteodată asta simt. Uneori, viața mea mă face să cred că mi-am pierdut puterea de a zâmbi sau de a râde, dar apoi îți urmăresc emisiunea și, indiferent de starea de spirit în care mă aflu când pornesc televizorul, mă simt mereu mai bine până la sfârșit.

Deci, da. Îți mulțumesc pentru asta.

Știu că, probabil, vrei să te pun la curent cu situația lui Atlas și o voi face într-o clipă. Dar, mai întâi, trebuie să-ți povestesc ce s-a întâmplat ieri.

Mama mea este învățătoare la școala generală Brimer Elementary. Are ceva de mers până acolo, de aceea nu ajunge niciodată

[1] Cântăreț, compozitor, actor și prezentator de televiziune american

Scanned by CamScanner

acasă mai devreme de ora cinci. Tatăl meu lucrează la vreo trei kilometri de aici, așa că e întotdeauna acasă imediat după ora cinci.

Avem garaj, dar numai o mașină poate să încapă în el, din cauza tuturor lucrurilor pe care tata le ține acolo. Tata parchează mașina în garaj, iar mama pe alee.

Ei bine, ieri, mama a ajuns acasă un pic mai devreme. Atlas era încă la mine și aproape terminaserăm de vizionat emisiunea ta, când am auzit cum ușa de la garaj începea să se deschidă. El a fugit pe ușa din spate, iar eu m-am grăbit să strâng din cameră dozele noastre de suc și resturile de mâncare.

Începuse să ningă foarte tare ieri după-amiază, iar mama avea multe lucruri de cărat din mașină, așa că a parcat în garaj, ca să poată muta totul prin ușa de la bucătărie. Erau lucruri de la serviciu și câteva cumpărături. O ajutam să aducă totul înăuntru, când tata a oprit mașina pe alee. A început să claxoneze insistent, pentru că era nervos pe mama, că-și parcase mașina în locul lui. Probabil că nu a vrut să iasă din mașină în zăpadă. Acesta este singurul motiv la care mă pot gândi, care l-ar face să vrea ca mama să-și mute mașina chiar în acel moment, în loc să aștepte câteva minute, să terminăm de descărcat. Dacă stau să mă gândesc, oare de ce întotdeauna tata e cel care ocupă garajul? Ai crede că un bărbat nu și-ar dori ca femeia pe care o iubește să aibă locul de parcare cel mai prost.

Oricum, când el a început să claxoneze, mama deja avea acea expresie foarte speriată pe chip și mi-a spus să-i duc toate lucrurile pe masă, ca să-și poată muta imediat mașina.

Nu sunt sigură ce s-a întâmplat când a ieșit din garaj. Am auzit o bufnitură și apoi am auzit-o țipând, așa că am fugit repede afară, gândindu-mă că poate a alunecat pe gheață.

Scanned by CamScanner

Ellen... Nici nu vreau să-ți descriu ce s-a întâmplat în continuare. Sunt încă puțin șocată de toate astea.

Am deschis ușa de la garaj și n-am văzut-o pe mama. Dar l-am văzut pe tata, în spatele mașinii, făcând ceva. M-am apropiat un pas și mi-am dat seama de ce nu o vedeam pe mama. El o trântise pe capotă și o strângea cu mâinile de gât.

O sufoca, Ellen!

S-ar putea să izbucnesc în plâns doar gândindu-mă la asta. El urla la ea și o privea plin de ură. Îi reproșa că nu are pic de respect pentru cât de mult lucrează el. Sincer, nu știu de ce era așa de nervos, pentru că eu nu auzeam decât tăcerea ei în timp ce se chinuia să respire. Nu-mi e clar ce s-a întâmplat în următoarele minute, dar știu că am început să țip la el. I-am sărit pe spate și am început să-l lovesc în cap.

Apoi, dintr-odată, am încetat să fac asta.

Nu prea știu ce s-a întâmplat, dar presupun că m-a aruncat de pe el. Nu-mi amintesc decât că eram în cârca lui, iar în secunda următoare mă aflam pe asfalt și mă durea foarte tare fruntea. Mama stătea lângă mine, ținându-mi capul și spunându-mi că-i pare rău. M-am uitat în jurul meu după tata, dar nu era acolo. Se urcase în mașină și plecase după ce mă lovisem la cap.

Mama mi-a dat o cârpă și mi-a spus să o țin apăsat, pentru că sângeram, apoi m-a ajutat să mă urc în mașina ei și m-a dus la spital. Pe drum, mi-a spus doar atât:

— Când te vor întreba ce s-a întâmplat, să le spui că ai alunecat pe gheață.

Când mi-a zis asta, mi-am îndreptat privirea spre fereastră și am început să plâng. Pentru că am crezut că aceea a fost picătura care a umplut paharul. Că avea să-l părăsească acum, când mă rănise și pe mine. În acel moment mi-am dat seama că nu-l va

Scanned by CamScanner

părăsi niciodată. M-am simțit atât de înfrântă, dar îmi era prea frică să-i spun ceva în legătură cu asta.

Am avut nevoie de nouă copci pentru rana de la frunte. Încă nu pot să-mi dau seama în ce m-am lovit, dar nu contează. Adevărul este că m-am lovit din cauza tatei și nici măcar n-a rămas lângă mine, să vadă cum mă simt. Ne-a lăsat pe amândouă lângă garaj și a plecat.

Aseară am ajuns acasă foarte târziu și am adormit imediat, pentru că mi-au dat o pastilă pentru durere.

Azi-dimineață, când am ajuns în stația de autobuz, am încercat să nu mă uit direct la Atlas, ca să nu-mi vadă fruntea. Mi-am aranjat părul astfel încât rana să nu iasă atât de mult în evidență și nu a observat imediat. Ne-am așezat unul lângă altul în autobuz și mâinile ni s-au atins când ne-am lăsat ghiozdanele pe podea.

Mâinile lui erau ca gheața, Ellen. Înghețate!

Atunci mi-am dat seama că uitasem să-i dau păturile pe care i le găsisem ieri, pentru că mama a venit acasă mai devreme decât mă așteptam. Incidentul din garaj mi-a acaparat toate gândurile și am uitat complet de el. A nins toată noaptea și totul a înghețat, iar el a stat acolo, în casa aceea întunecată, de unul singur. Iar acum era atât de rece, încât nu-mi dădeam seama cum de mai putea să se miște.

I-am luat ambele mâini într-ale mele și i-am spus:

— Atlas! Ai înghețat.

Nu a zis nimic. Am început să-i masez mâinile ca să i le încălzesc. Mi-am lăsat capul pe umărul lui și am făcut cel mai jenant lucru din lume. Am început să plâng. Nu plâng foarte des, dar eram încă foarte afectată de incidentul de ieri, iar apoi m-am simțit atât de vinovată pentru că am uitat să-i dau păturile, încât toate m-au copleșit chiar atunci, în drum spre școală. Nu a spus

Scanned by CamScanner

nimic. Şi-a tras mâinile şi le-a aşezat peste ale mele. Am stat aşa până când am ajuns la şcoală, cu capetele apropiate şi cu mâinile împreunate.

Poate mi s-ar fi părut romantic, dacă nu ar fi fost atât de trist.

Abia la întoarcere mi-a văzut fruntea.

Sincer, aproape că uitasem de ea. Nimeni la şcoală nu m-a întrebat nimic despre asta şi, când el s-a aşezat lângă mine, în autobuz, nici nu mai încercam să o ascund cu părul. S-a uitat direct la mine şi m-a întrebat:

— Ce-ai păţit la cap?

N-am ştiut ce să-i spun. Mi-am atins fruntea cu degetele şi am privit pe fereastră. Am încercat să-l fac să aibă mai multă încredere în mine, în speranţa că-mi va spune de ce nu are unde să locuiască, aşa că n-am vrut să-l mint. Dar nici n-am putut să-i spun adevărul.

Când autobuzul a pornit, Atlas mi-a spus:

— Ieri, după ce am ieşit din casa ta, am auzit că s-a întâmplat ceva. Am auzit ţipătul. Te-am auzit strigând şi apoi l-am văzut pe tatăl tău plecând. Am vrut să trec să te văd, ca să mă asigur că eşti bine, dar, în timp ce mă îndreptam spre casa ta, te-am văzut plecând în maşină cu mama ta.

Probabil că a auzit cearta de la garaj şi a văzut-o pe mama plecând cu mine la spital. Nu-mi venea să cred că pornise spre casa noastră. Ştii ce i-ar face tata dacă ar vedea că-i poartă hainele? Mi-am făcut griji pentru el, deoarece nu cred că realizează de ce e în stare tata.

M-am uitat la el şi i-am spus:

— Atlas, să nu mai faci asta niciodată! Să nu vii niciodată la mine când sunt părinţii mei acasă!

Atlas a tăcut un moment, apoi a zis:

Scanned by CamScanner

— Te-am auzit țipând, Lily.

A spus asta de parcă siguranța mea ar fi mai importantă decât orice altceva.

M-am simțit prost, pentru că el încerca doar să mă ajute, dar asta n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

— Am căzut, i-am spus.

De îndată ce am zis-o, m-am simțit groaznic că l-am mințit. Și, ca să fiu sinceră, mi s-a părut puțin dezamăgit de mine, pentru că, probabil, amândoi știam în acel moment că nu era deloc o simplă căzătură.

Apoi și-a ridicat mâneca de la pulover și a întins brațul.

Ellen, mi s-a strâns stomacul. Era atât de rău! Pe toată lungimea brațului avea niște cicatrice mici. Unele arătau ca și cum cineva și-ar fi stins țigara pe mâna lui.

Și-a răsucit brațul, ca să le pot vedea și pe cele de pe cealaltă parte.

— Și eu cădeam foarte des, Lily, mi-a mărturisit, apoi și-a tras puloverul în jos, fără să adauge și altceva.

Pentru o clipă, am vrut să-i spun că nu era așa, că tata nu mă rănește niciodată și că doar a încercat să mă dea jos de pe el. Dar apoi mi-am dat seama că foloseam aceleași scuze ca mama.

M-am simțit puțin jenată că știe ce se întâmplă la mine acasă. Restul călătoriei cu autobuzul l-am petrecut privind pe fereastră, pentru că nu știam ce să-i mai spun.

Când am ajuns acasă, mașina mamei era acolo. Pe alee, bineînțeles. Nu în garaj.

Asta însemna că Atlas nu putea să vină și să urmărim împreună emisiunea ta. Am vrut să-i spun că mă voi duce la el mai târziu, ca să-i dau niște pături, dar, când a coborât din autobuz, nici măcar nu și-a luat la revedere de la mine. S-a îndepărtat pe stradă, ca și cum ar fi fost supărat.

Scanned by CamScanner

Acum e întuneric și aștept să adoarmă părinții mei. Dar, puțin mai târziu, o să-i duc niște pături.

Lily

Dragă Ellen,

Sunt implicată până peste cap.

Tu faci vreodată ceva ce știi că e greșit, dar, totodată, e și corect? Nu știu cum să explic mai simplu de atât.

Vreau să spun că am doar cincisprezece ani și cu siguranță n-ar trebui ca un băiat să-și petreacă noaptea în dormitorul meu. Dar dacă cineva are nevoie de un loc unde să doarmă, nu este responsabilitatea noastră, ca oameni, să-l ajutăm?

Noaptea trecută, după ce părinții mei au adormit, am fugit pe ușa din spate să-i duc păturile lui Atlas. Am luat o lanternă cu mine, pentru că era beznă. Încă ningea destul de tare, așa că, până când am ajuns la casa lui, am înghețat. Am bătut la ușa din spate și, de îndată ce a deschis-o, am intrat pe lângă el ca să scap de frig.

Numai că... nu am scăpat de frig. Cumva, în casa aceea veche, era mai rece decât afară. Încă aveam lanterna aprinsă și am luminat camera de zi și bucătăria. Nu era nimic acolo, Ellen!

Nici canapea, nici vreun scaun, nici măcar o saltea. I-am dat păturile și m-am uitat în jurul meu. Era o gaură mare în acoperiș, deasupra bucătăriei, iar vântul și zăpada intrau în casă. Când am luminat camera de zi, i-am văzut lucrurile într-un colț. Ghiozdanul lui, plus cel pe care i l-am dat eu. Mai era o grămăjoară formată din alte lucruri de la mine, cum ar fi niște haine ale tatei. Apoi erau două prosoape pe podea. Pe unul se întindea și cu celălalt se învelea.

Scanned by CamScanner

Mi-am pus mâna la gură, îngrozită. Trăia aşa acolo de săptămâni întregi!

Atlas şi-a pus mâna pe spatele meu şi a încercat să mă conducă înapoi spre uşă.

— N-ar trebui să fii aici, Lily, mi-a spus. Ai putea avea probleme.

Atunci l-am apucat de mână şi i-am zis:

— Nici tu n-ar trebui să fii aici.

Am început să-l trag după mine spre uşă, dar şi-a retras mâna. Atunci i-am spus:

— Poţi să dormi pe podeaua din camera mea în noaptea asta. O să-mi încui uşa de la dormitor. Nu poţi dormi aici, Atlas. E prea frig, o să faci pneumonie şi o să mori.

Se vedea pe chipul lui că nu ştia ce să facă. Sunt sigură că gândul de a fi prins în dormitorul meu era, pentru el, la fel de înfricoşător ca acela de a face pneumonie şi a muri. A privit spre locul lui din sufragerie, apoi a dat din cap o dată şi a spus:

— Bine.

Deci, spune-mi tu, Ellen. Am greşit lăsându-l să doarmă în camera mea, noaptea trecută? Nu mi se pare că am greşit. Mi se pare că am făcut un lucru bun. Dar, cu siguranţă, am fi avut probleme mari dacă am fi fost prinşi. A dormit pe podea, deci nu e ca şi cum aş fi făcut altceva decât să-i ofer un loc mai cald unde să doarmă.

Am mai aflat şi alte lucruri despre el, noaptea trecută. După ce ne-am furişat pe uşa din spate până în camera mea, am încuiat-o şi i-am improvizat un pat pe podea, lângă patul meu. Am setat alarma la şase dimineaţa şi i-am spus că va trebui să se scoale şi să plece înainte de a se trezi părinţii mei, pentru că, uneori, mama vine dimineaţa să mă trezească.

Scanned by CamScanner

M-am urcat în pat și m-am așezat la marginea lui, ca să mă uit la Atlas cât timp a vorbit. L-am întrebat cât crede că va putea să rămână acolo și a răspuns că nu știe. Atunci l-am întrebat cum a ajuns acolo. Veioza mea era încă aprinsă și vorbeam în șoaptă, dar el a tăcut de tot când l-am întrebat asta. Pentru un moment, s-a uitat în sus, la mine, cu mâinile sub cap. Apoi a spus:

— Nu-mi cunosc tatăl adevărat. N-a avut niciodată vreo legătură cu mine. Întotdeauna am fost doar eu și mama, dar ea s-a recăsătorit, acum cinci ani, cu un tip care nu m-a plăcut prea mult. Ne certam foarte des. Când am împlinit optsprezece ani, acum câteva luni, ne-am certat foarte tare și m-a dat afară din casă.

A tras adânc aer în piept, ca și cum n-ar mai fi vrut să-mi spună nimic. Dar apoi a început să vorbească din nou:

— De atunci am locuit la un prieten, împreună cu familia lui, dar tatăl său a primit un loc de muncă în Colorado și s-au mutat. Nu mă puteau lua cu ei, desigur. Părinții lui au fost drăguți că mi-au permis să stau la ei, iar eu știam asta, așa că le-am spus că am vorbit cu mama și că mă voi întoarce acasă. În ziua în care au plecat, n-am avut unde să mă duc. Așa că m-am întors acasă și i-am spus mamei că aș vrea să mă mut înapoi, până când termin liceul. Nu m-a lăsat. A spus că asta l-ar deranja pe tatăl meu vitreg.

Apoi Atlas s-a întors cu fața la perete.

— Așa că am rătăcit prin oraș câteva zile, până am văzut casa aia. M-am gândit că aș putea rămâne acolo până când se va ivi ceva mai bun sau până când voi absolvi liceul. M-am înscris la școala de Marină, care începe în mai, așa că încerc să supraviețuiesc până atunci.

Mai sunt șase luni până în mai, Ellen. Șase luni!

Când a terminat de povestit toate astea, aveam lacrimi în ochi. L-am întrebat de ce nu a cerut ajutorul nimănui. Mi-a răspuns că

Scanned by CamScanner

a încercat, dar e mai greu pentru un adult decât pentru un copil, iar el are deja optsprezece ani. A spus că i-a dat cineva un număr de telefon de la niște adăposturi care ar putea să-l ajute. Există trei adăposturi pe o rază de aproximativ douăzeci de kilometri de orașul nostru, dar două dintre ele sunt pentru femei abuzate. Celălalt este un adăpost pentru oameni fără acoperiș, dar are doar câteva paturi și este prea departe să poată dormi acolo, ca apoi să vină la școală în fiecare zi. Mai mult decât atât, există o listă lungă de așteptare pentru a încerca să obții un pat. A spus că a încercat o dată, dar se simte mai în siguranță în acea casă veche decât la adăpost.

Ca o fată naivă ce sunt când vine vorba despre astfel de situații, l-am întrebat:

— Dar nu există alte opțiuni? Nu poți să-i spui consilierului școlii ce-a făcut mama ta?

El a scuturat din cap și a spus că este prea mare pentru a primi îngrijire de la un asistent maternal. Are optsprezece ani, așa că mama lui nu poate fi trasă la răspundere pentru că nu l-a mai lăsat să se întoarcă acasă. Mi-a mai mărturisit că a sunat săptămâna trecută să se intereseze ce trebuie să facă pentru a primi tichete de masă, dar nu a avut nici bani și nici vreun mijloc de transport cu care să poată ajunge la întrevedere. Ca să nu mai vorbim că nu are mașină, deci nu-și poate găsi prea ușor un loc de muncă. Totuși, el caută. După ce pleacă de la mine, în fiecare după-amiază, se duce și aplică la diverse joburi, dar nu are o adresă sau un număr de telefon pe care să le scrie pe cererea de angajare, ceea ce îngreunează și mai mult situația.

Îți jur, Ellen, a avut un răspuns prompt pentru fiecare întrebare pe care i-am pus-o. E ca și cum ar fi încercat totul pentru a nu rămâne blocat în situația în care se află, dar nu există ajutor

Scanned by CamScanner

suficient pentru oameni ca el. M-a înfuriat atât de mult toată situația asta, încât i-am spus că e nebun pentru că-și dorește să intre în armată. Și, pe un ton mai ridicat, i-am zis:

— De ce naiba vrei să slujești o țară care a permis să ajungi într-o astfel de situație?

Și știi ce mi-a răspuns, Ellen? Cu ochii plini de tristețe, a zis:

— Nu este vina acestei țări că mamei mele nu-i pasă de mine.

Apoi a întins mâna și mi-a stins veioza.

— Noapte bună, Lily.

N-am dormit prea mult după toate astea. Eram prea supărată. Nici nu știu pe cine eram supărată. M-am gândit la țara noastră și la întreaga lume și la cât de greșit este că oamenii nu fac mai mult unul pentru altul. Nu știu când au început oamenii să se îngrijească doar de ei înșiși. Poate că întotdeauna a fost așa. Asta m-a făcut să mă întreb câți oameni în situația lui Atlas există pe lume. Mă întreb dacă sunt și alți copii la noi la școală care n-au un adăpost.

Merg la școală în fiecare zi și mă plâng în sinea mea din cauza asta, dar nu m-am gândit niciodată că școala ar putea fi singura locuință pe care o au unii copii. Este singurul loc unde Atlas poate merge și știe că primește ceva de mâncare.

Nu voi mai putea niciodată să-i respect pe oamenii bogați acum, când știu că ei aleg din proprie inițiativă să-și cheltuiască banii pe lucruri materiale, în loc să-i folosească pentru a-i ajuta pe alții.

Nu vreau să te jignesc, Ellen. Știu că ești bogată, dar nu mă refer la oamenii ca tine. Am văzut tot ce ai făcut pentru alții în emisiunea ta și cunosc toate asociațiile caritabile pe care le susții. Dar știu că, pe lumea asta, sunt mulți oameni bogați care sunt egoiști. La naiba, există chiar și oameni săraci egoiști. Și oameni

Scanned by CamScanner

egoişti din clasa de mijloc. Uită-te la părinţii mei. Nu suntem bogaţi, dar cu siguranţă nu suntem prea săraci pentru a-i ajuta pe alţii. Totuşi, nu cred că tatăl meu a făcut vreodată vreun act de caritate.

Îmi aduc aminte că, odată, când am intrat într-un magazin alimentar, am văzut un bătrân sărman. I-am cerut tatei să-i dea nişte bani şi mi-a spus că el munceşte din greu pentru banii săi şi că nu-mi dă voie să-i risipesc. Mi-a mai zis că nu este vina lui că alţi oameni nu vor să muncească. Cât timp am stat în magazin mi-a ţinut morală despre modul în care oamenii profită de guvern şi că, dacă guvernul nu va înceta să-i mai ajute pe aceşti oameni, problema nu va dispărea niciodată.

L-am crezut, Ellen. Asta s-a întâmplat acum trei ani şi în tot acest timp am crezut că persoanele fără adăpost sunt în situaţia asta deoarece sunt leneşi sau dependenţi de droguri sau pur şi simplu pentru că nu vor să muncească, aşa cum o fac alţi oameni. Dar acum ştiu că nu este adevărat. Sigur, o parte din ce a spus tata este adevărat, într-o oarecare măsură, dar el a folosit cele mai grave scenarii. Nu toţi cei fără adăpost au ajuns aşa din vina lor. Unii trăiesc pe străzi pentru că nu au ajutor suficient pentru a depăşi situaţia.

Şi oamenii ca tatăl meu sunt problema. În loc să-i ajute pe alţii, ei folosesc cele mai grave scenarii pentru a-şi scuza propriul egoism şi lăcomia.

Nu voi fi niciodată aşa. Îţi jur, când voi creşte, voi face tot ce pot pentru a-i ajuta pe alţii. Voi fi ca tine, Ellen. Dar probabil nu la fel de bogată.

Lily

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL NOUĂ

Îmi las jurnalul pe piept. Lacrimile îmi cad pe obraji și sunt surprinsă. De fiecare dată când iau acest jurnal, cred că o să mă simt bine, că a trecut mult timp de când s-au întâmplat acele lucruri și că nu mai am cum să simt tot ce am simțit atunci.

Dar sunt așa de bleagă! Mă cuprinde melancolia și mi-aș dori să îmbrățișez mulți oameni din trecutul meu. Mai ales pe mama, pentru că, în ultimul an, nu m-am gândit cu adevărat la toate necazurile prin care a fost nevoită să treacă înainte să moară tata. Știu că, probabil, rănile încă nu i s-au vindecat.

Îmi iau telefonul să o sun și privesc ecranul. Am patru mesaje necitite de la Ryle. Inima începe să-mi bată mai repede. *Nu-mi vine să cred că l-am lăsat pe silențios!* Apoi îmi dau ochii peste cap, enervată de atitudinea mea, pentru că n-ar trebui să fiu atât de entuziasmată.

Ryle: Dormi?

Ryle: Se pare că da.

Ryle: Lily...

Ryle. :(

Scanned by CamScanner

Fața tristă mi-a trimis-o acum zece minute. Apăs tasta de răspuns și scriu: „Nu. Nu dorm." După vreo zece secunde, primesc un alt mesaj.

Ryle: Bine. Chiar acum urc pe scări. Ajung la tine în douăzeci de secunde.

Zâmbesc și sar din pat. Mă duc la baie și-mi verific înfățișarea. *Arăt suficient de bine.* Fug să deschid ușa și-l întâmpin pe Ryle imediat ce urcă scările. Practic, se târăște pe trepte și se oprește să se odihnească atunci când ajunge în sfârșit la ușa mea. Pare atât de obosit! Are ochii înroșiți și sub ei se văd cearcăne adânci. Brațele îi alunecă în jurul taliei mele și mă trage spre el, apoi își afundă fața în gâtul meu.

— Miroși așa de bine, îmi spune.

Îl trag înăuntru.

— Ți-e foame? Aș putea să-ți fac ceva de mâncare.

El clatină din cap în timp ce se dezbracă de sacou, așa că sar peste propunerea cu bucătăria și mă îndrept spre dormitor. El mă urmează, apoi își aruncă sacoul peste spătarul unui scaun. Se descalță de pantofi și îi împinge lângă perete.

Poartă uniforma de medic.

— Arăți epuizat, remarc eu.

Îmi zâmbește și mă prinde cu mâinile de șolduri.

— Sunt. Tocmai am asistat la o operație de optsprezece ore.

Se apleacă și-mi sărută tatuajul în formă de inimă de pe claviculă.

Nu e de mirare că e epuizat.

— Cum este posibil așa ceva? întreb eu uimită. Optsprezece *ore*?

Scanned by CamScanner

El dă din cap și mă apropie de marginea patului, unde mă trage lângă el. Ne tot mișcăm până când ajungem să stăm față în față, pe aceeași pernă.

— Da, dar a fost uimitor. O revelație! Vor scrie despre asta în revistele medicale, iar eu am fost martor la tot, așa că nu mă plâng. Sunt doar foarte obosit.

Mă aplec și-l sărut ușor pe buze. Mă mângâie încet pe cap și se retrage.

— Știu că, probabil, ești pregătită pentru o partidă de sex fierbinte, dar n-am energie în seara asta. Îmi pare rău. Dar mi-a fost dor de tine și, din cine știe ce motiv, dorm mai bine când sunt lângă tine. E OK că am venit aici?

— E mai mult decât OK, îi confirm zâmbind.

Se apleacă și mă sărută pe frunte. Îmi ia mâna și mi-o ține între noi, pe pernă. Ochii i se închid, dar eu mi-i țin deschiși, ca să mă uit la el. Are genul acela de trăsături de care oamenii se feresc, pentru că te poți pierde în ele. Și, dacă mă gândesc mai bine, eu mă uit la chipul lui tot timpul... Nu trebuie să fiu sfioasă și să-mi feresc privirea, pentru că este al meu.

Poate.

Încercăm doar. Nu trebuie să uit asta.

După un minut, îmi eliberează mâna și începe să-și îndoaie degetele. Mă uit la mâna lui și mă întreb: oare cum este... să trebuiască să stai atât de mult în picioare și să-ți folosești funcțiile motorii cu precizie, timp de optsprezece ore. Nu mă pot gândi la nimic altceva care ar putea provoca o asemenea epuizare.

Cobor din pat și mă duc să iau o loțiune din baie. Mă întorc și mă așez cu picioarele încrucișate lângă el. Îmi torn puțină

Scanned by CamScanner

loțiune în palmă și îi trag mâna în poala mea. El deschide ochii și se uită la mine.

— Ce faci? îmi șoptește.

— Șșșt. Culcă-te la loc, îi spun.

Îi apăs palma cu degetele mele mari și le rotesc în sus și-n jos. Ochii i se închid și geme în pernă. Continui să-i masez mâna timp de aproximativ cinci minute, apoi trec la cealaltă. El își ține ochii închiși tot timpul. Când termin cu mâinile, îl întorc pe burtă și mă urc pe spatele lui. Mă ajută să-l dezbrac de cămașă, dar brațele îi sunt foarte moi.

Îi masez umerii și gâtul, spatele și brațele. După ce termin, mă dau jos și mă întind lângă el.

Îmi trec degetele prin părul lui și îi masez pielea capului, când deschide ochii.

— Lily? îmi șoptește, cu o privire sinceră. Cred că ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Aceste cuvinte mă învăluie ca o pătură caldă. Nu știu ce să-i răspund. Ridică o mână, îmi atinge ușor obrazul și îi simt privirea până în adâncul ființei mele. Încet, se apropie de mine și buzele ni se întâlnesc. Mă aștept la un sărut ușor, dar el nu se retrage. Vârful limbii lui îmi alunecă peste buze și le desparte ușor. Gura lui e atât de caldă, încât suspin, căci sărutul lui este din ce în ce mai profund.

Mă rostogolește pe spate și mă mângâie în jos, pe trup, până la șold. Se dă mai aproape, iar mâna lui ajunge pe coapsa mea. Mă apasă și un val de căldură mă cuprinde peste tot. Îi strâng părul în pumni și îi șoptesc pe buze:

— Cred că am așteptat destul. Acum mi-ar plăcea foarte mult să facem sex.

Scanned by CamScanner

Mârâie printre dinți, cu un val de energie nouă, și începe să-mi scoată cămașa. Totul devine un interludiu de mâini, suspine, sărutări și sudoare. Mă simt de parcă ar fi prima dată când mă atinge un bărbat. Puținii tipi cu care m-am întâlnit înaintea lui erau practic niște copii, cu mâini tremurânde și guri timide. Dar Ryle e foarte stăpân pe el. Știe exact unde să mă atingă și cum să mă sărute.

Singurul moment în care nu-i acordă trupului meu toată atenția este atunci când se apleacă spre podea și scoate un prezervativ din portofel. După ce revine sub pătură și-și pune prezervativul, nici măcar nu ezită. Mă posedă cu obrăznicie, dintr-o singură mișcare rapidă, iar eu gem în gura lui și fiecare mușchi al trupului mi se încordează.

Gura lui este feroce și nesățioasă și mă sărută peste tot pe unde poate ajunge. Sunt atât de ametită, încât mă abandonez cu totul lui. Mă pătrunde cu îndrăzneală, fără urmă de remușcare. Își pune mâna între capul meu și tăblia patului, în timp ce împinge din ce în ce mai tare, iar patul se lovește de perete cu fiecare mișcare.

Îmi înfig unghiile în spatele lui și el își ascunde fața în gâtul meu.

— Ryle, șoptesc eu. Oh, Doamne! Ryle!

Apoi îl mușc de umăr, ca să înăbuș orice sunet care urmează. Întregul meu corp simte senzațiile, din cap până în picioare și din nou spre cap.

Pentru o clipă, mi-e teamă că aș putea să leșin de-a binelea, așa că-mi strâng picioarele în jurul lui și-l simt cum se încordează.

— *Dumnezeule*, Lily!

Scanned by CamScanner

Corpul lui se cutremură de spasme şi mai împinge în mine pentru o ultimă oară. Geme şi rămâne nemişcat. Tremură de eliberare, iar eu îmi las capul pe pernă.

Trece un minut întreg până să ne putem mişca. Chiar şi atunci, rămânem tot aşa. El îşi apasă faţa în pernă şi oftează adânc.

— Nu pot...

Se întoarce şi se uită la mine, cu ochii plini de ceva... nu pot să-mi dau seama exact de ce. Îşi apasă buzele pe ale mele, apoi continuă:

— Ai avut perfectă dreptate.

— În legătură cu ce?

Iese uşor şi se sprijină pe braţe.

— M-ai avertizat. Mi-ai spus cândva că o singură dată cu tine nu va fi de ajuns. Ai spus că eşti ca un drog. Dar nu mi-ai spus cât de repede dai dependenţă.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL ZECE

— Pot să-ți pun o întrebare personală?

Allysa dă din cap în timp ce pregătește un buchet de flori care urmează să fie livrat. Mai sunt trei zile până la marea noastră deschidere și florăria este din ce în ce mai aglomerată.

— Ce este? mă întreabă ea, întorcându-se cu fața spre mine, apoi se sprijină de tejghea și începe să-și curețe unghiile.

— Nu trebuie să răspunzi, dacă nu vrei, o avertizez.

— Ei bine, nici nu pot să răspund, dacă nu mă întrebi.

Are dreptate.

— Tu și Marshall faceți acte de caritate?

— Da. De ce? mă întreabă ea, nedumerită.

— Eram doar curioasă, ridic eu din umeri. Oricum, nu v-aș judeca sau ceva de genul ăsta. Doar că, în ultimul timp, mă gândesc că mi-ar plăcea să deschid o asociație de caritate.

— Ce fel de asociație? mă întreabă ea. Noi facem donații la câteva acum, de când ne-am îmbogățit, dar preferata mea este una în care ne-am implicat anul trecut. Construiește școli în alte țări. Am finanțat trei construcții noi numai în ultimul an.

Știam eu că nu degeaba îmi place fata asta.

Scanned by CamScanner

— N-am eu bani de așa ceva, evident, dar mi-aș dori să fac ceva. Încă nu știu exact ce anume.

— Hai să terminăm mai întâi cu marea deschidere și apoi poți să începi să te gândești la filantropie. Ia visurile pe rând, Lily.

Ea iese de după tejghea și ia coșul de gunoi. Mă uit cum scoate sacul cu totul și îl leagă la gură cu un nod. Mă face să mă întreb de ce, dacă are oameni pentru orice, și-ar dori un loc de muncă la care trebuie să ducă gunoiul și să se murdărească pe mâini.

— De ce lucrezi aici? o întreb.

— Pentru că te plac, îmi răspunde privindu-mă în ochi și zâmbind.

Dar atunci observ că ochii nu-i mai strălucesc, chiar înainte de a se întoarce și de a se duce în spatele magazinului, pentru a arunca gunoiul. Când revine, încă o studiez curioasă. O întreb din nou:

— Allysa? De ce lucrezi aici?

Ea se oprește din treabă și inspiră ușor, de parcă s-ar gândi dacă să fie sinceră cu mine sau nu. Se întoarce la tejghea și se sprijină pe ea, încrucișându-și picioarele la glezne.

— Pentru că, începe ea privind în jos, nu pot să rămân însărcinată. Încercăm de doi ani, dar nimic nu a funcționat. M-am săturat să stau acasă și să plâng tot timpul, așa că am decis să-mi găsesc o ocupație, ca să nu mă mai gândesc la asta, mărturisește ea, apoi se ridică și își șterge mâinile pe blugi. Iar tu, Lily Bloom, mă menții *foarte* ocupată.

Se întoarce cu spatele și începe să-și facă din nou de lucru cu același buchet de flori. Le tot așază de o jumătate de oră. Ia un cartonaș și-l pune în buchet, apoi se întoarce și-mi întinde vaza.

Scanned by CamScanner

— Apropo, astea sunt pentru tine.

E evident că Allysa vrea să schimbe subiectul, așa că-i iau florile din mână.

— Ce vrei să spui?

Ea își dă ochii peste cap și mă trimite în birou.

— Scrie pe felicitare. Du-te și citește-o.

Pot spune, după reacția ei nervoasă, că sunt de la Ryle. Zâmbesc larg și alerg spre birou. Mă așez pe scaun și scot cartonașul.

Lily,

Sunt în sevraj.

Ryle

Pun cartonașul înapoi în plic, zâmbind. Iau telefonul și fac o poză cu mine, cum țin buchetul în mână, cu limba scoasă. I-o trimit lui Ryle într-un mesaj.

Eu: Am încercat să te avertizez.

Imediat începe să-mi scrie înapoi. Urmăresc cu nerăbdare mișcarea punctelor de pe telefon.

Ryle: Am nevoie de încă o doză. Termin aici cam în treizeci de minute. Pot să te scot la cină?

Eu: Nu pot. Mama vrea să încercăm un nou restaurant împreună, în seara asta. E o gurmandă înrăită. :(

Ryle: Și eu ador mâncarea. Îmi place să mănânc. Unde mergeți?

Eu: La un restaurant numit Bib's, pe strada Marketson.

Ryle: Mai e loc pentru încă o persoană?

Pentru câteva momente mă holbez la mesajul lui. *Vrea să o cunoască pe mama?* Nici măcar nu avem o relație oficială. Adică... Nu mă *deranjează* dacă o cunoaște pe mama. Ea cu siguranță l-ar plăcea. Dar el a trecut de la a nu vrea să aibă o relație la a fi de acord să încerce una, apoi la a se întâlni cu

Scanned by CamScanner

părinții, și toate astea în decurs de cinci ani! *Doamne, iartă-mă!* Chiar că *sunt* un drog.

Eu: Sigur. Ne întâlnim acolo într-o jumătate de oră.

Ies din birou și mă duc țintă la Allysa. Îmi țin telefonul în fața ei.

— Vrea să o cunoască pe mama.

— Cine?

— Ryle.

— Fratele meu? întreabă ea, arătând la fel de șocată pe cât mă simt și eu.

— Fratele tău. *Mama mea*, încuviințez eu din cap.

Îmi ia telefonul și se uită la mesaje.

— Hmm. Asta-i foarte ciudat.

— Mulțumesc pentru votul de încredere, îi zic luându-i telefonul din mâini.

— Știi la ce mă refer. Doar vorbim despre Ryle. Niciodată, în toată viața lui, de când e Ryle Kincaid, nu a întâlnit părinții vreunei fete, continuă ea, râzând.

Desigur, cuvintele ei mă fac să zâmbesc, dar mă întreb dacă nu cumva el încearcă doar să-mi facă mie pe plac. Dacă nu cumva face lucruri pe care nu vrea cu adevărat să le facă, numai pentru că știe că-mi doresc o relație.

Apoi zâmbesc și mai tare, pentru că nu despre asta este vorba? Despre a te sacrifica pentru persoana pe care o placi, astfel încât să o faci fericită?

— Probabil că fratele tău mă place *foarte mult*, o tachinez eu, apoi mă uit la ea și aștept să râdă, însă Allysa are o privire serioasă.

Scanned by CamScanner

— Da. Mă tem că da, spune ea dând din cap, după care-şi ia poşeta de sub tejghea şi continuă: O să plec acum. Să-mi spui cum merge, bine?

Mă ocoleşte şi o urmăresc cu privirea până iese pe uşă, apoi rămân o vreme cu ochii pironiţi în aceeaşi direcţie.

Mă deranjează că nu pare încântată de perspectiva unei relaţii între mine şi Ryle. Mă face să mă întreb dacă acest lucru are mai mult de-a face cu sentimentele ei faţă de mine sau cu sentimentele ei faţă de el.

• • •

Douăzeci de minute mai târziu, închid florăria. *Mai sunt doar câteva zile.* Încui uşa şi mă îndrept spre maşină, dar mă opresc brusc, când văd pe cineva sprijinit de ea. Îmi ia o clipă să-l recunosc. Se uită în direcţia opusă şi vorbeşte la telefon.

Credeam că ne întâlnim la restaurant, dar e bine şi aşa.

Aud semnalul sonor al maşinii când o deblochez, iar Ryle se întoarce spre mine. Îmi zâmbeşte larg.

— Da, sunt de acord, spune el în telefon, apoi îşi pune un braţ în jurul umerilor mei şi mă trage spre el, ca să mă sărute în creştetul capului. Vorbim mâine, continuă el. A intervenit ceva foarte important.

Închide telefonul şi îl bagă în buzunar, apoi mă sărută. Nu este un sărut de salut. Este unul prin care vrea să-mi transmită că s-a gândit tot timpul la mine. Îşi înfăşoară ambele braţe în jurul meu şi mă răsuceşte, astfel încât să ajung cu spatele lipit de maşină, unde continuă să mă sărute până când încep să ameţesc. Când se retrage, se uită apreciativ la mine.

— Ştii care parte din tine mă înnebuneşte cel mai tare? mă întreabă, apoi îşi apropie mâna de gura mea, ca să-mi trasez

Scanned by CamScanner

zâmbetul cu degetele. Asta. Buzele tale. Îmi place că sunt la fel de roșii ca și părul tău. Fără să te dai cu ruj.

Rămân uimită și-i sărut degetele.

— Atunci mai bine te-aș supraveghea cât timp ești în preajma mamei, pentru că toată lumea spune că avem aceeași gură.

Încetează să-și miște degetele, dar fără să și le îndepărteze de pe buzele mele, iar zâmbetul îi dispare.

— Lily. Serios... Nu.

Râd și deschid portiera.

— Merge fiecare cu mașina lui?

Îmi deschide portiera mai larg și spune:

— Am venit de la serviciu cu un Uber. Mergem împreună.

• • •

Când ajungem, mama este deja la masă. Stă cu spatele la ușă, iar eu deschid calea.

Rămân imediat impresionată de restaurant. Ochii îmi sunt atrași de culorile calde, neutre, pictate pe pereți și de copacul aproape în mărime naturală din mijlocul încăperii. Pare să crească direct din podea, aproape ca și cum întregul restaurant a fost proiectat în jurul lui. Ryle mă urmează îndeaproape, cu mâna pe talia mea. Odată ajunși la masă, încep să mă dezbrac de jachetă.

— Bună, mamă.

Ea își ridică privirea din telefon.

— O, bună, draga mea, îmi spune, apoi își aruncă telefonul în geantă și arată cu mâna de jur împrejurul restaurantului. Deja îmi place la nebunie! Uită-te la lumini, mă îndeamnă, indicând în sus. Lustrele arată ca niște plante pe care le-ai cultiva în grădină. Deocamdată vrem două sticle cu apă, te rog, îi

Scanned by CamScanner

spune ea zâmbind lui Ryle, care stă răbdător în picioare, lângă mine, când mă aşez în separeu.

Mă uit în sus la Ryle, apoi din nou la mama.

— *Mamă*, el e cu mine. Nu este chelnerul.

Se uită din nou, confuză, la Ryle. El doar îi zâmbeşte şi-i întinde mâna.

— E o greşeală nevinovată, doamnă. Eu sunt Ryle Kincaid.

Ea îi strânge mâna şi ne priveşte pe rând, când pe unul, când pe altul. Îi dă drumul mâinii şi se aşază în separeu. Pare puţin stânjenită, când, în cele din urmă, se prezintă:

— Jenny Bloom. Mă bucur să te cunosc. Lily, e un prieten de-ai tăi? mă întreabă, cu ochii aţintiţi într-ai mei şi ridicând o sprânceană.

Nu pot să cred că sunt atât de nepregătită pentru acest moment. Cum naiba să i-l prezint? Încercarea mea? Nu pot să-i spun *iubit*, dar nici *prieten*. *Pretendent* sună puţin cam învechit.

Ryle îmi sesizează pauza, aşa că-mi pune o mână pe genunchi şi mă strânge liniştitor.

— Sora mea lucrează pentru Lily, o lămureşte el. Aţi cunoscut-o? Pe Allysa?

— O! Da! Desigur! exclamă mama aplecându-se în scaun. Acum, că ai adus vorba de asta, chiar semănaţi foarte mult. Ochii sunt la fel, parcă şi gura.

— Amândoi semănăm cu mama, încuviinţează el dând din cap.

— Lumea spune că şi Lily seamănă cu mine, se laudă mama şi îmi zâmbeşte.

— Da, confirmă el. Gurile sunt identice.

Ryle îmi strânge genunchiul pe sub masă, în timp ce încerc să-mi ascund zâmbetul.

Scanned by CamScanner

— Doamnelor, dacă mă scuzaţi, trebuie să folosesc toaleta. Dacă vine chelnerul, eu vreau o apă.

Se apleacă şi mă sărută pe creştet, după care se ridică şi se îndepărtează.

Mama îl urmăreşte cu privirea, apoi se întoarce încet. Face semn spre mine, apoi spre scaunul gol.

— Cum se face că nu mi-ai spus până acum nimic despre tipul ăsta?

Schiţez un mic zâmbet.

— Lucrurile sunt cam... nu este chiar... Habar n-am cum să-i explic mamei situaţia noastră. Lucrează foarte mult, aşadar, n-am petrecut prea mult timp împreună. Mai deloc. Aceasta este, de fapt, prima dată când luăm cina împreună.

Mama ridică o sprânceană.

— Serios? se miră ea, lăsându-se pe speteaza scaunului. În mod sigur, el este de altă părere. Vreau să zic... pare afectuos cu tine şi destul de relaxat. Nu este un comportament normal pentru o persoană pe care de-abia ai cunoscut-o.

— Nu ne-am cunoscut acum, o corectez eu. Ne ştim de aproape un an. Şi am mai petrecut timp împreună, dar pur şi simplu n-am ieşit la o întâlnire. Lucrează foarte mult.

— Unde lucrează?

— La Spitalul General din Massachusetts.

Mama se apleacă peste masă şi ochii, practic, îi ies din orbite.

— Lily! Este *medic*?

— Neurochirurg, încuviinţez eu, încercând să-mi ascund un zâmbet.

— Doamnelor, pot să vă aduc ceva de băut? întreabă un chelner.

— Da, încep eu. Vrem trei... apoi închid gura.

Scanned by CamScanner

Mă uit la chelner şi acesta se uită la mine. Inima îmi urcă în gât. Nu mai ştiu să vorbesc.

— Lily, mă strigă mama, apoi arată spre chelner. Domnul aşteaptă să comanzi băuturile.

Scutur din cap şi încep să mă bâlbâi.

— Vreau... ăăă...

— Trei sticle cu apă, mă întrerupe mama.

Chelnerul iese din transă îndeajuns încât să noteze cu creionul pe bucata de hârtie.

— Trei sticle cu apă, repetă el. Am înţeles.

Se întoarce şi se îndepărtează, dar îl văd cum mă priveşte înainte de a împinge uşile dinspre bucătărie.

— Ce, Doamne, iartă-mă, te-a apucat?

— Chelnerul, încep eu, şi fac semn cu degetul peste umăr, apoi scutur din cap. Arată exact ca...

Sunt pe punctul de a spune *Atlas Corrigan*, când Ryle se întoarce şi se aşază lângă mine. Se uită, pe rând, la mine şi la mama.

— Ce-am pierdut?

Înghit în sec şi clatin din cap. În mod sigur, n-avea cum să fie Atlas. Dar acei ochi... gura lui. Ştiu că au trecut mulţi ani de când l-am văzut ultima oară, dar nu-i voi uita niciodată chipul. *Trebuie* să fie el. Ştiu că este el şi ştiu că şi el m-a recunoscut, pentru că în secunda în care privirile ni s-au întâlnit... arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Lily? mă strigă Ryle, strângându-mă de mână. Te simţi bine?

Dau din cap că da, îi zâmbesc forţat şi îmi dreg vocea.

Scanned by CamScanner

— Da. Tocmai vorbeam despre tine, îi spun uitându-mă la mama. Ryle a asistat la o operație de optsprezece ore săptămâna asta.

Mama se apleacă în față cu interes. Ryle începe să-i povestească totul despre operație. Vin și sticlele cu apă, dar, de data asta, aduse de un alt chelner. El ne întreabă dacă am apucat să ne uităm pe meniu și apoi ne spune care sunt specialitățile bucătarului. Toți trei comandăm mâncarea, iar eu fac tot posibilul pentru a mă concentra, dar mă uit cu atenție prin tot restaurantul și-l caut pe Atlas. *Trebuie să mă adun.* După câteva minute, mă aplec spre Ryle.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

El se ridică și-mi face loc să trec, iar ochii mei cercetează chipul fiecărui chelner, în timp ce traversez încăperea. Împing ușa dinspre culoarul care duce la toalete. De îndată ce rămân singură, mă reazem cu spatele de peretele coridorului. Mă aplec în față și expir. Mă hotărăsc să-mi ofer o clipă de răgaz și să-mi recapăt calmul, înainte de a mă întoarce la masă. Îmi duc mâinile la frunte și închid ochii.

Timp de nouă ani m-am întrebat ce s-a întâmplat cu el. *Nouă ani.*

— Lily?

Mă uit în sus și trag adânc aer în piept. Stă la capătul culoarului, ca o fantomă apărută din trecut. Ochii mei îl cercetează din cap până în picioare, pentru a se asigura că nu este suspendat în aer.

Nu este. E real și stă chiar în fața mea.

Rămân lipită de perete și nu știu ce să-i spun.

— Atlas?

Scanned by CamScanner

Imediat ce-i rostesc numele, el răsuflă uşurat şi face trei paşi înainte în direcţia mea. Iar eu fac acelaşi lucru. Ne întâlnim la mijloc şi ne îmbrăţişăm.

— Fir-ar să fie! exclamă el şi mă strânge în braţe.

— Da. Fir-ar! spun dând din cap.

Mă prinde cu mâinile de umeri şi face un pas în spate, ca să mă poată privi.

— Nu te-ai schimbat deloc.

Îmi acopăr gura cu mâna, încă şocată, şi-l cercetez şi eu. Chipul lui arată la fel, dar nu mai este adolescentul slăbănog pe care mi-l amintesc.

— Nu pot să spun acelaşi lucru despre tine.

Se uită în jos şi râde.

— Da. Asta fac opt ani de armată dintr-un om.

Suntem amândoi şocaţi şi nu mai spunem nimic. Pur şi simplu dăm uimiţi din cap. El râde, apoi râd şi eu. În cele din urmă, îmi dă drumul umerilor şi îşi încrucişează braţele la piept.

— Ce faci în Boston? mă întreabă.

O spune relaxat şi îi sunt recunoscătoare pentru asta. Poate că nu-şi mai aminteşte discuţia pe care am avut-o cu mulţi ani în urmă, despre Boston, ceea ce m-ar face să nu mă mai simt aşa de stânjenită.

— Locuiesc aici, îi explic eu, străduindu-mă ca răspunsul meu să fie la fel de relaxat ca întrebarea lui. Am o florărie în Park Plaza.

El zâmbeşte mândru, ca şi cum asta nu-l surprinde deloc. Mă uit la uşă, conştientă că trebuie să mă întorc la masă. El observă şi mai face un pas înapoi. Îmi susţine privirea preţ de o clipă şi păstrăm tăcerea. E o tăcere apăsătoare. Sunt atât de

Scanned by CamScanner

multe de spus, dar niciunul din noi nu știe de unde să înceapă. Zâmbetul îi dispare și se îndreaptă spre ușă.

— Probabil că trebuie să te întorci la cei care te însoțesc, îmi spune el. O să te caut într-o zi. Park Plaza ai spus, nu-i așa?

Dau din cap. Încuviințează și el.

Ușa se deschide și iese o femeie cu un copil în brațe. Trece printre noi, ceea ce face ca distanța să se mărească și mai mult. Fac un pas spre ușă, dar el rămâne pe loc. Înainte de a ieși, mă întorc spre el și zâmbesc.

— Mi-a părut bine să te revăd, Atlas.

Îmi zâmbește și el, dar fără să i se reflecte și în ochi.

— Da. Și mie, Lily.

• • •

Pe parcursul cinei rămân mai mult tăcută. Însă nu știu dacă mama sau Ryle observă, pentru că ea nu se sfiește să-i pună întrebare după întrebare. Iar el rezistă eroic. Se poartă fermecător cu mama.

Întâlnirea mea neașteptată cu Atlas, din seara asta, m-a afectat emoțional foarte mult, dar, până la sfârșitul cinei, Ryle a reușit să mă destindă.

Mama se șterge la gură cu un șervețel, apoi arată spre mine.

— Asta este noul meu restaurant preferat, mă anunță ea. Este incredibil.

— Sunt de acord, încuviințează Ryle. Trebuie să o aduc și pe Allysa aici. Îi place să încerce restaurante noi.

Mâncarea este într-adevăr bună, dar asta-mi mai lipsește: ca oricare dintre ei doi să vrea să se întoarcă aici.

— A fost OK, spun eu.

Scanned by CamScanner

Evident, Ryle achită toată nota, apoi insistă să o conducem pe mama la mașina ei. E suficient să văd expresia mândră de pe chipul ei ca să presimt deja că mă va suna în seara asta, să vorbim despre el.

După ce mama a plecat, Ryle mă duce la mașină.

— Am comandat un Uber, ca să nu fii nevoită să te abați din drum pentru a mă lăsa pe mine acasă. Mai avem aproximativ... se uită în telefon. Un minut și jumătate să ne gluglulim.

Pufnesc în râs. Își înfășoară brațele în jurul meu și mă sărută mai întâi pe gât, apoi pe obraz.

— M-aș autoinvita la tine, dar am o intervenție chirurgicală mâine-dimineață și sunt sigur că pacientul meu ar aprecia dacă nu mi-aș petrece toată noaptea făcând sex cu tine.

Îl sărut și eu, pe de-o parte dezamăgită, pe de alta liniștită că nu vine.

— Marea deschidere este peste câteva zile. Probabil că ar trebui să dorm și eu.

— Când ai următoarea zi liberă? mă întreabă el.

— Niciodată. Tu când o ai?

— Niciodată.

— Suntem condamnați, clatin eu din cap. Între noi doi există mult prea multă muncă și prea mult succes.

— Asta înseamnă că luna de miere se va sfârși pe când vom avea vreo optzeci de ani, remarcă el. Vin la marea ta deschidere vineri, apoi vom ieși toți patru să sărbătorim.

O mașină oprește lângă noi, iar el își trece o mână prin părul meu și mă sărută de rămas-bun.

— Apropo, mama ta este minunată. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să vin la cină.

Scanned by CamScanner

Se întoarce și se urcă în mașină. Mă uit după el când pleacă din parcare.

Bărbatul acela îmi stârnește un sentiment foarte plăcut.

Zâmbesc și mă întorc spre mașina mea, dar îmi duc mâna la piept și tresar când îl văd.

Atlas stă în spatele mașinii.

— Îmi pare rău. Nu încercam să te sperii.

— Ei bine, ai reușit, spun și răsuflu ușurată.

Mă sprijin de mașină, iar Atlas rămâne pe loc, la un metru distanță de mine. Privește asfaltul.

— Așadar, cine e norocosul?

— E... vocea mi se înecă.

Totul este atât de ciudat! Îmi simt în continuare pieptul încordat și stomacul strâns, iar eu nu pot să-mi dau seama dacă sunt emoții de la sărutul lui Ryle sau dacă mă neliniștește prezența lui Atlas.

— Numele lui este Ryle. Ne-am cunoscut acum un an.

Îmi regret imediat cuvintele. Nu trebuia să-i spun că ne-am cunoscut în urmă cu așa de mult timp. Sună ca și cum eu și Ryle am fi împreună de un an, iar noi nici măcar nu avem o relație oficială.

— Dar tu? Ești căsătorit? Ai o iubită?

Nu sunt sigură dacă-l întreb asta ca să prelungesc conversația pe care a început-o sau dacă sunt cu adevărat curioasă.

— Da, am. Numele ei este Cassie. Suntem împreună de aproape un an.

Simt cum mă arde ceva. Inima parcă mi-a luat foc. *Un an?* Îmi duc mâna la piept și încuviințez din cap.

— Asta e bine. Pari fericit.

Oare chiar pare fericit? N-am nici cea mai vagă idee.

Scanned by CamScanner

— Da. Păi... Mă bucur foarte mult că te-am văzut, Lily.

Se întoarce şi dă să plece, dar apoi se răsuceşte din nou spre mine, cu mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor.

— Nu vreau să spun decât că... îmi doresc ca acest lucru să se fi întâmplat acum un an.

Mă cutremur când îi aud cuvintele şi încerc să nu mă las afectată de ele. Se îndepărtează şi se întoarce în restaurant.

Îmi caut cheile şi apăs pe butonul pentru a debloca portierele. Mă urc în maşină, închid portiera şi strâng puternic volanul în mâini. Din nu ştiu ce motiv, o lacrimă imensă îmi cade pe obraz. O lacrimă uriaşă, penibilă, care mă face să mă întreb de unde a apărut. O şterg şi pornesc maşina.

Nu mă aşteptam să simt durerea asta după ce l-am văzut.

Dar e bine. Asta s-a întâmplat cu un motiv. Inima mea avea nevoie să încheie acest capitol, ca să i-o pot da lui Ryle, şi poate că n-aş fi putut face asta dacă nu se întâmpla aşa ceva.

E bine.

Da, plâng.

Dar o să mă simt mai bine. Aşa este natura umană: se vindecă de o rană veche, pentru a lăsa locul unui nou început.

Asta e tot.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL UNSPREZECE

Mă ghemuiesc în pat și mă uit la el.

Aproape că l-am terminat. Nu mai sunt foarte multe intrări.

Ridic jurnalul și îl așez pe perna de lângă mine.

— Nu te voi citi, îi șoptesc.

Deși, dacă aș citi ce-a mai rămas, aș termina. Faptul că l-am revăzut pe Atlas în seara asta și știu că are o iubită, un loc de muncă și, mai mult decât probabil, o locuință este un deznodământ suficient pentru acest capitol al vieții mele. Și, dacă termin de citit acest jurnal, îl pot pune înapoi în cutia de pantofi și nu trebuie să-l mai deschid vreodată.

Într-un final, îl iau și mă răsucesc pe spate.

— Ellen DeGeneres, ești o ticăloasă!

Dragă Ellen,

„Continuă să înoți."

Recunoști acest citat, Ellen? Așa îi spune Dory lui Marlin în desenul animat În căutarea lui Nemo.

„Continuă să înoți, continuă, continuă."

Scanned by CamScanner

Nu sunt un fan înfocat al desenelor animate, dar ți-l recomand pe acesta. Îmi plac desenele animate care te fac să râzi, dar și să simți ceva. După ziua de azi, cred că ăsta este desenul meu preferat. Pentru că, în ultima vreme, am simțit că mă înec și, uneori, oamenii au nevoie de ceva care să le amintească să înoate încontinuu.

Atlas s-a îmbolnăvit. Foarte grav.

Intră pe fereastră și doarme de câteva nopți pe podeaua camerei mele, dar aseară am simțit că ceva nu era în regulă de îndată ce m-am uitat la el. Ieri a fost duminică, așa că nu l-am văzut toată ziua, dar arăta îngrozitor. Avea ochii injectați, fața palidă și, chiar dacă afară era frig, avea părul transpirat. Nici nu l-am mai întrebat dacă se simte bine, știam deja că nu. Mi-am pus mâna pe fruntea lui și era atât de fierbinte, încât aproape că am strigat-o pe mama.

— O să fiu bine, Lily, m-a asigurat el, apoi a început să-și facă patul pe podea.

I-am spus să aștepte acolo și m-am dus la bucătărie, unde i-am turnat apă într-un pahar. Am găsit ceva medicamente în birou. Erau pentru gripă și nici măcar nu eram sigură dacă asta avea, dar l-am făcut să le ia oricum.

Stătea ghemuit pe podea, când, după o jumătate de oră, mi-a spus:

— Lily? Cred că o să am nevoie de un coș de gunoi.

Am sărit și am luat repede coșul de sub birou, apoi am îngenuncheat în fața lui Atlas. De îndată ce l-am pus jos, s-a aplecat peste el și a început să vomite.

Doamne, mi-a părut așa de rău pentru el! Să fii atât de bolnav și să nu ai o baie, un pat, o casă sau o mamă. Nu mă avea decât pe mine, iar eu nici măcar nu știam ce să fac pentru el.

Scanned by CamScanner

Când a terminat, i-am dat să bea niște apă și apoi i-am spus să se urce în pat. El a refuzat, dar n-am cedat. Am lăsat coșul de gunoi pe podea și l-am obligat să urce în pat.

Ardea de febră și tremura atât de tare, încât îmi era teamă să-l las pe podea. M-am așezat lângă el în pat și, pe măsură ce trecea timpul, în următoarele șase ore, i-a fost din ce în ce mai rău. Am tot dus coșul de gunoi la baie, ca să-l golesc. Nu o să te mint, a fost scârbos. Cea mai scârboasă noapte pe care am avut-o vreodată, dar ce altceva aș fi putut să fac? Trebuia să-l ajut, pentru că nu are pe nimeni altcineva.

Când a trebuit să plece din cameră, azi-dimineață, i-am spus să se întoarcă la casa lui și că mă voi duce să văd cum se simte înainte de școală. M-am mirat că a avut atâta energie cât să iasă pe fereastră. Am lăsat coșul de gunoi lângă patul meu și am așteptat ca mama să vină să mă trezească. Când a venit, l-a văzut și mi-a pus mâna pe frunte.

— Lily, ești bine?

Am gemut și am clătinat din cap.

— Nu. Mi-a fost rău toată noaptea. Cred că mi-e mai bine, dar n-am dormit.

A luat coșul de gunoi și mi-a spus să rămân în pat, că va suna la școală ca să anunțe că lipsesc. După ce a plecat la serviciu, m-am dus la Atlas, l-am luat și i-am spus că poate să rămână cu mine în casă toată ziua. Încă îi era rău, așa că l-am lăsat să doarmă în dormitorul meu. L-am controlat la fiecare jumătate de oră și, în sfârșit, în jurul prânzului, a încetat să mai vomite. S-a dus la baie și a făcut un duș, apoi i-am pregătit niște supă.

Era prea obosit să mănânce. Am luat o pătură și am stat amândoi înveliți pe canapea. Nu știu când am început să mă simt atât de comod în preajma lui, încât să mă cuibăresc lângă el, dar mi se

Scanned by CamScanner

părea ceva natural. Câteva minute mai târziu, el s-a aplecat puțin și și-a apăsat buzele pe clavicula mea, chiar între umăr și gât. A fost un sărut rapid și nu cred că a vrut să fie romantic. Era mai mult ca un gest de mulțumire, dar fără a folosi cuvinte. Însă m-a făcut să simt tot felul de lucruri. Au trecut câteva ore de atunci și continui să ating acel loc cu degetele, pentru că încă îi pot simți buzele acolo.

Știu că, probabil, a fost cea mai proastă zi din viața lui, Ellen. Dar a fost una dintre preferatele mele.

Mă simt foarte prost din cauza asta.

Am urmărit împreună În căutarea lui Nemo *și, când s-a ajuns la partea în care Marlin îl căuta pe Nemo și se simțea cu adevărat înfrânt, Dory i-a spus: „Vrei să știi ce trebuie să faci când viața te pune la pământ? Continuă să înoți. Continuă să înoți. Continuă să înoți, continuă, continuă."*

Atlas m-a luat de mână când Dory a spus asta. Nu a făcut-o ca un iubit care-și ține iubita de mână. Mi-a strâns-o ca și cum noi doi ne-am fi identificat cu personajele. El era Marlin și eu Dory, cea care l-a ajutat să înoate.

— Continuă să înoți, mi-a șoptit el.

Lily

Dragă Ellen,

Sunt speriată. Foarte speriată.

Îl plac foarte mult. Numai la el mă gândesc atunci când suntem împreună și mor de îngrijorare când nu e cu mine. Viața mea începe să se învârtă în jurul lui și știu că asta nu e bine. Dar nu pot să mă abțin și nu știu ce să fac, iar acum e posibil ca el să plece.

Scanned by CamScanner

Ieri, după ce ne-am uitat la În căutarea lui Nemo, *a plecat, apoi, când părinții mei s-au culcat, a intrat pe fereastra dormitorului meu. A dormit în patul meu cu o noapte înainte, pentru că era bolnav, și știu că n-ar fi trebuit să fac asta, dar am pus păturile lui în mașina de spălat chiar înainte de a mă culca. M-a întrebat unde îi este culcușul și i-am spus că va trebui să doarmă din nou în pat, pentru că vreau să-i spăl păturile și să mă asigur că sunt curate, ca să nu se mai îmbolnăvească.*

Pentru un minut, mi s-a părut că vrea să plece pe fereastră. Dar apoi a închis-o, și-a scos pantofii și s-a urcat lângă mine în pat.

Nu mai era bolnav, dar, când s-a apropiat, m-am gândit că poate m-am îmbolnăvit eu, pentru că am simțit un fel de greață în stomac. Dar nu eram bolnavă. Mereu mă simt așa în preajma lui.

Stăteam cu fața unul spre altul pe pat, când m-a întrebat:

— Când împlinești șaisprezece ani?

— Peste două luni, i-am șoptit, apoi ne-am privit în continuare, și inima îmi bătea din ce în ce mai tare.

— Tu când împlinești nouăsprezece ani? l-am întrebat, încercând să fac conversație, ca să nu poată auzi cât de greu respiram.

— Abia în octombrie, a spus el.

Am dat din cap. M-am întrebat de ce era curios de vârsta mea și oare ce gândea despre o fată de cincisprezece ani. Oare mă privea ca pe o copilă? Ca pe o soră mai mică? Am aproape șaisprezece ani, iar o diferență de doi ani și jumătate nu mi se pare atât de mare. Poate că atunci când două persoane au cincisprezece și optsprezece ani, această diferență ar putea părea de nedepășit. Dar, după ce o să împlinesc șaisprezece ani, pun pariu că nimeni n-ar mai băga în seamă așa ceva.

— Trebuie să-ți spun ceva, a început el.

Mi-am ținut respirația, fără să știu ce avea să spună.

Scanned by CamScanner

— Astăzi am luat legătura cu unchiul meu. Eu și mama am locuit cu el în Boston. Mi-a spus că, atunci când se va întoarce din delegație, pot să mă duc să stau la el.

Ar fi trebuit să fiu atât de fericită pentru el în acel moment! Ar fi trebuit să-i zâmbesc și să-l felicit. Dar am simțit toată imaturitatea vârstei mele, atunci când am închis ochii și mi-a părut rău pentru mine.

— Și te duci? l-am întrebat.

— Nu știu, a ridicat el din umeri. Voiam, mai întâi, să vorbesc cu tine despre asta.

Era atât de aproape de mine pe pat, încât îi simțeam căldura respirației. De asemenea, am observat că mirosea a mentă și mă făcea să mă întreb dacă folosește apă îmbuteliată pentru a-și spăla dinții înainte să vină aici. Întotdeauna îl trimit acasă cu foarte multă apă.

Mi-am dus mâna la pernă și am început să trag de o pană care ieșea din ea. Când am reușit să o scot de tot, am răsucit-o între degete.

— Nu știu ce să spun, Atlas. Sunt fericită că ai un loc unde să stai. Dar școala?

— Aș putea să o termin acolo, m-a lămurit el.

Am dat din cap. Părea deja hotărât.

— Când pleci?

Mă întrebam cât de departe este Boston. Cred că e la o distanță de câteva ore, dar, când n-ai mașină, pare a fi la capătul lumii.

— Nu știu sigur dacă plec.

Am lăsat pana pe pernă și am coborât mâna.

— Ce te oprește? Unchiul tău îți oferă un adăpost. Asta e bine, nu-i așa?

Scanned by CamScanner

A strâns din buze și a dat din cap că da. Apoi a luat pana cu care m-am jucat și a început să o răsucească între degete. A pus-o înapoi pe pernă și a făcut un lucru la care nu m-am așteptat. Și-a apropiat mâna de buzele mele și mi le-a atins.

Dumnezeule, Ellen! Am crezut că o să mor pe loc. A fost cea mai intensă senzație pe care am simțit-o vreodată în corpul meu. Și-a ținut degetele acolo câteva secunde, apoi a spus:

— Mulțumesc, Lily. Pentru tot.

Și-a trecut degetele în sus și-n jos prin părul meu, apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. Respiram atât de sacadat, încât a trebuit să deschid gura ca să am mai mult aer. Am observat că pieptul lui se mișca la fel de repede ca al meu. Ne-am uitat unul la altul, apoi ochii i s-au îndreptat spre gura mea.

— Ai mai fost sărutată vreodată, Lily?

Am clătinat din cap că nu și mi-am ridicat fața spre el, pentru că voiam să mă sărute imediat, altfel nu mai puteam să respir.

Apoi și-a coborât gura peste a mea și a rămas acolo. Nu știam ce să fac în continuare, dar nu-mi păsa. Nu-mi păsa dacă am fi rămas așa toată noaptea, fără să ne mișcăm deloc gurile.

Buzele i s-au desfăcut peste ale mele și am simțit cum mâna îi tremura. Am început să-mi mișc și eu buzele la fel ca el. La un moment dat, i-am simțit vârful limbii trecându-mi peste buze și am crezut că leșin pe loc. A făcut-o din nou, apoi a treia oară, așa că l-am imitat și eu. Când limbile ni s-au atins pentru prima dată, am zâmbit puțin, pentru că m-am gândit foarte mult la primul meu sărut. Unde avea să fie, cu cine... Niciodată, nici măcar într-un milion de ani, nu mi-am imaginat că va fi așa.

M-a împins pe spate, mi-a apăsat mâna pe obraz și m-a sărutat în continuare. A devenit din ce în ce mai bine, pe măsură ce am început să mă obișnuiesc. Momentul meu preferat a fost atunci

Scanned by CamScanner

când s-a retras pentru o secundă și s-a uitat în jos, la mine, apoi m-a sărutat și mai apăsat.

Nu știu cât timp am făcut asta. Un interval de timp foarte lung. Atât de mult, încât gura a început să mă doară și nu-mi mai puteam ține ochii deschiși. Când am adormit, sunt aproape sigură că gura lui încă o atingea pe a mea.

N-am mai vorbit despre Boston.

Tot nu știu dacă pleacă sau nu.

Lily

• • •

Dragă Ellen,

Trebuie să-ți cer scuze.

A trecut o săptămână de când nu ți-am mai scris și tot o săptămână de când nu ți-am mai urmărit emisiunea. Nu-ți face griji, încă o înregistrez, așa că ai audiență, dar în fiecare zi, după ce coborâm din autobuz, Atlas face repede un duș și apoi ne sărutăm.

În fiecare zi.

Este nemaipomenit!

Nu știu de ce, dar mă simt foarte în largul meu când sunt cu el. E atât de dulce și de grijuliu! Nu face niciodată ceva care ar putea să mă incomodeze, dar, până acum, nici nu a încercat nimic de genul ăsta.

Nu sunt sigură cât de multe ar trebui să mărturisesc aici, din moment ce tu și cu mine nu ne-am întâlnit niciodată în persoană. Dar, permite-mi să spun doar că, în cazul în care s-a întrebat vreodată cum sunt sânii mei...

Ei bine, acum știe.

Nu pot, oricât de mult aș încerca, să-mi dau seama cum funcționează oamenii normali, de la o zi la alta, atunci când plac

Scanned by CamScanner

pe cineva atât de mult. Dacă ar fi după mine, ne-am săruta toată ziua și toată noaptea și n-am mai face nimic altceva, decât poate să vorbim puțin. El îmi povestește chestii amuzante. Îmi place când are chef de vorbă, pentru că nu se întâmplă foarte des, dar își folosește foarte mult mâinile. Și zâmbește foarte mult, iar mie îmi place zâmbetul lui chiar mai mult decât sărutările. Și, uneori, îi spun să tacă și să nu mai zâmbească, să nu mai vorbească și să nu mă mai sărute, ca să mă pot uita la el. Îmi place să mă uit în ochii lui. Sunt atât de albaștri, încât chiar dacă ar sta în cealaltă parte a camerei, tot ți-ai da seama cât de albaștri sunt. Singurul lucru care nu-mi place atunci când ne sărutăm este că uneori închide ochii.

Și nu. Tot n-am vorbit despre Boston.

Lily

Dragă Ellen,

Ieri după-amiază, când mergeam cu autobuzul, Atlas m-a sărutat. N-a fost ceva nou pentru noi, pentru că ne-am sărutat mult până acum, dar este prima dată când a făcut-o în public. Când suntem împreună, totul din jurul nostru pare să se estompeze, așa că nu cred că s-a gândit și la faptul că lumea ne poate vedea. Dar Katie a observat. Stătea pe scaunul din spatele nostru și am auzit-o spunând „Ce scârbos!" de îndată ce el s-a aplecat și m-a sărutat.

Vorbea cu fata de lângă ea și i-a spus: „Nu-mi vine să cred că Lily îl lasă să o atingă. Poartă aceleași haine aproape în fiecare zi."

Ellen, m-am supărat atât de tare! De asemenea, m-am simțit groaznic pentru Atlas. S-a îndepărtat de mine și mi-am dat seama că vorbele ei l-au afectat. Eram gata să mă întorc și să țip la ea,

Scanned by CamScanner

pentru că judecă oamenii pe care nici nu-i cunoaşte, dar el mi-a luat mâna şi mi-a făcut semn din cap.

— Nu, Lily, mi-a spus el.

Aşa că m-am abţinut.

Dar cât a mai durat călătoria cu autobuzul am fost foarte supărată. M-a enervat faptul că Katie poate spune aşa ceva doar pentru a răni pe cineva despre care crede că-i este inferior. De asemenea, eram nervoasă din cauză că Atlas părea să fie obişnuit cu astfel de comentarii.

Nu voiam să creadă că mi-era ruşine că ne-a văzut cineva sărutându-ne. Îl cunosc mai bine pe Atlas decât oricare dintre ei şi ştiu că este o persoană bună, indiferent de aspectul hainelor sale sau de felul în care mirosea înainte de a începe să-mi folosească duşul.

M-am aplecat şi l-am sărutat pe obraz, apoi mi-am aşezat capul pe umărul lui.

— Ştii ce? i-am spus.

Şi-a împletit degetele cu ale mele şi mi-a strâns mâna.

— Ce?

— Tu eşti persoana mea preferată.

L-am simţit râzând puţin şi m-a făcut să zâmbesc.

— Dintre câţi oameni? m-a întrebat el.

— Dintre toţi.

M-a sărutat pe cap şi mi-a zis:

— Şi tu eşti persoana mea preferată, Lily. Fără doar şi poate.

Când autobuzul s-a oprit pe strada mea, nu mi-a lăsat mâna în timp ce am coborât. El era în faţa mea pe culoar şi am mers în spatele lui, aşa că nu m-a văzut când m-am întors şi i-am arătat lui Katie degetul mijlociu.

Scanned by CamScanner

Probabil că n-ar fi trebuit să o fac, dar expresia de pe faţa ei a meritat osteneala.

Când am ajuns acasă, mi-a luat cheia din mână şi a descuiat uşa de la intrare. A fost ciudat să văd cât de comod se simte acum la mine acasă. A intrat şi a închis uşa în urma noastră. Atunci am observat că în casă nu funcţiona curentul electric. M-am uitat pe fereastră şi am văzut pe stradă un camion utilitar, care lucra la reţeaua electrică, ceea ce însemna că nu puteam să-ţi urmărim emisiunea. Nu eram prea tristă, pentru că asta însemna că urma, probabil, să ne sărutăm timp de o oră şi jumătate.

— Cuptorul tău funcţionează cu gaz sau cu electricitate? m-a întrebat el.

— Cu gaz, i-am răspuns, puţin nedumerită că mă întreabă despre cuptor.

El şi-a dat jos pantofii (care erau, de fapt, o pereche de pantofi vechi de-ai tatei) şi s-a îndreptat spre bucătărie.

— O să pregătesc ceva, mi-a spus.

— Ştii să găteşti?

Atlas a deschis frigiderul şi a început să caute prin el.

— Da. Cred că-mi place să gătesc la fel de mult cât îţi place ţie să cultivi plante.

A luat câteva ingrediente din frigider şi a încălzit cuptorul. M-am sprijinit de blatul de bucătărie şi l-am urmărit cu privirea. Nici măcar nu se uita la vreo reţetă. Punea ingredientele în boluri şi le amesteca fără măcar să măsoare cantităţile.

Nu l-am văzut niciodată pe tata să mişte un deget în bucătărie. Sunt sigură că n-ar şti nici cum se porneşte cuptorul. Am crezut că toţi bărbaţii sunt aşa, dar, văzând cum se mişca Atlas în bucătăria mea, mi-am dat seama că m-am înşelat.

— Ce găteşti? l-am întrebat.

Scanned by CamScanner

Am împins cu mâinile în blat și m-am urcat pe el.

— Fursecuri, mi-a răspuns.

A adus castronul lângă mine și a băgat o lingură în amestec. Mi-a pus lingura la gură și am gustat. Una dintre slăbiciunile mele este aluatul de prăjituri, iar acela a fost cel mai bun pe care l-am gustat vreodată.

— O, uau! am spus lingându-mi buzele.

A lăsat bolul lângă mine, apoi s-a aplecat și m-a sărutat. Aluatul de fursecuri și gura lui Atlas amestecate au un gust divin, în caz că te întrebi. Am gemut adânc, ca să-i arăt cât de mult mi-a plăcut combinația, iar el a pufnit în râs. Dar a continuat să mă sărute. Mi-a râs printre buze și mi-a topit complet inima. Să-l văd pe Atlas fericit era aproape halucinant. M-a făcut să-mi doresc să aflu fiecare lucru de pe lumea asta care-i place și să-i dăruiesc totul.

În timp ce mă săruta, mă întrebam dacă-l iubesc. N-am mai avut niciodată un iubit și nu am termen de comparație pentru sentimentele mele. De fapt, nu mi-am dorit niciodată un iubit sau o relație până la Atlas. N-am crescut într-o familie care să-mi ofere un exemplu minunat despre modul în care un bărbat ar trebui să-i trateze pe cei pe care-i iubește, așa că am păstrat întotdeauna o doză nesănătoasă de neîncredere față de relații și de persoane străine.

Au fost momente în care m-am întrebat dacă voi putea vreodată să am încredere într-un bărbat. În cea mai mare parte, urăsc bărbații, deoarece singurul exemplu pe care-l am este tatăl meu. Dar timpul petrecut cu Atlas m-a făcut să-mi schimb părerea. Nu cred că într-un mod radical. Tot n-am încredere în majoritatea oamenilor. Dar Atlas mă schimbă suficient încât să cred că poate există o excepție de la regulă.

Scanned by CamScanner

A încetat să mă sărute și a ridicat din nou bolul. L-a dus în cealaltă parte a blatului și a început să întindă aluatul pe două foi de copt.

— Vrei să afli un truc de gătit la un cuptor cu gaz? m-a întrebat el.

Nu cred că mi-a păsat vreodată de gătit până acum, dar, cumva, el m-a făcut să vreau să învăț totul. Posibil să fi fost bucuria din ochii lui atunci când vorbea despre asta.

— Cuptoarele cu gaz au puncte fierbinți, a spus el când a deschis ușa cuptorului și a pus foile de copt înăuntru. Trebuie să te asiguri că rotești tăvile, astfel încât să se coacă uniform, mi-a explicat, apoi a închis ușa cuptorului, și-a scos mănușa de bucătărie și a aruncat-o pe blat. O piatră de copt pizza ajută și ea. Dacă o ții în cuptor, chiar dacă nu coci pizza, ajută la eliminarea punctelor fierbinți.

El s-a apropiat de mine și m-a încadrat cu mâinile. A venit curentul în timp ce Atlas trăgea de gulerul tricoului meu. Mi-a sărutat locul de pe umăr, acela unde îi place cel mai mult să mă sărute, și mi-a mângâiat încet spatele. Jur că, uneori, când nu este cu mine, încă îi simt buzele pe clavicula mea.

Se pregătea să mă sărute pe gură, când am auzit o mașină venind pe alee și ușa de la garaj începând să se deschidă. Am sărit de pe blatul de bucătărie și m-am uitat agitată prin încăpere. Atlas mi-a prins obrajii cu mâinile și s-a uitat în ochii mei.

— Ai grijă de fursecuri. Vor fi gata în aproximativ douăzeci de minute.

Și-a apăsat buzele pe ale mele, mi-a dat drumul și a alergat în camera de zi ca să-și ia ghiozdanul. A fugit pe ușa din spate exact când am auzit cum motorul mașinii tatei s-a oprit.

Scanned by CamScanner

Am început să adun toate ingredientele, când tata a intrat în bucătărie pe ușa dinspre garaj. S-a uitat în jur și a văzut lumina de la cuptor.

— Gătești? m-a întrebat.

Am dat din cap, pentru că inima îmi bătea atât de repede, încât, dacă i-aș fi răspuns în cuvinte, mi-era teamă că avea să-mi audă tremurul din voce. Preț de un moment, am șters blatul, care era perfect curat. Mi-am dres vocea și am spus:

— Fursecuri. Coc niște fursecuri.

Tata și-a pus servieta pe masa de bucătărie, apoi s-a dus la frigider și a scos o bere.

— Curentul a fost oprit, i-am explicat eu. M-am plictisit, așa că am decis să coc ceva, cât timp am așteptat să revină.

Tata s-a așezat la masă și a petrecut următoarele zece minute întrebându-mă despre școală și dacă m-am gândit să merg la facultate. Ocazional, când am mai rămas doar noi doi, am văzut crâmpeie ale unei relații normale dintre o fiică și un tată. Am mai discutat cu el, la masa din bucătărie, despre liceu, facultăți și decizii legate de carieră. Oricât de mult îl urăsc de cele mai multe ori, tot îmi doresc mai multe astfel de momente cu el. Dacă ar putea fi mereu tipul din aceste momente, pentru că este capabil să fie așa, lucrurile ar fi atât de diferite! Pentru noi toți.

Am rotit fursecurile, așa cum mi-a spus Atlas și, când s-au copt, le-am scos din cuptor. Am luat unul de pe foaia de copt și i l-am dat tatei. Uram că mă purtam drăguț cu el. Aproape am simțit că irosesc unul dintre fursecurile lui Atlas.

— Uau! a exclamat tata. Sunt minunate, Lily.

M-am străduit să-i mulțumesc, chiar dacă nu le-am făcut eu. N-aveam cum să-i spun asta.

Scanned by CamScanner

— Sunt pentru școală, așa că nu poți mânca decât unul, l-am minţit.

Am așteptat până când s-au răcit toate, apoi le-am pus într-un castron și le-am dus în camera mea. Nici n-am vrut să gust vreunul fără Atlas, așa că am așteptat până mai târziu, seara, când a venit.

— Ar fi trebuit să guști unul când erau calde, mi-a spus el. Atunci au fost cele mai bune.

— N-am vrut să le mănânc fără tine, i-am răspuns.

Ne-am așezat pe pat, cu spatele la perete, și am mâncat jumătate de castron. I-am spus că sunt delicioase, dar nu și că sunt de departe cele mai bune fursecuri pe care le-am mâncat vreodată. N-am vrut să-i alimentez orgoliul. Îmi place cât e de modest.

Am încercat să mai apuc unul, dar el a luat castronul și i-a pus capacul.

— Dacă mănânci prea multe, o să ți se facă rău și n-o să-ți mai placă fursecurile.

— Asta e imposibil, am râs eu.

A băut puțină apă și apoi s-a ridicat, cu fața spre pat.

— Ți-am pregătit ceva, mi-a spus vârând mâna în buzunar.

— Alte fursecuri? l-am întrebat.

El a zâmbit și a clătinat din cap, apoi a îndreptat un pumn spre mine. Am întins mâna și mi-a pus ceva în palmă. Era o sculptură mică, din lemn, plată, având conturul unei inimi, de aproximativ doi centimetri.

Mi-am trecut degetul mare peste ea, încercând să nu zâmbesc prea mult. Nu era o inimă corectă din punct de vedere anatomic, dar nici nu arăta ca inimile desenate de mână. Era asimetrică și goală în mijloc.

— Tu ai făcut asta? l-am întrebat privindu-l.

Scanned by CamScanner

— Am sculptat-o cu un cuțit vechi, pe care l-am găsit în casă, a încuviințat el dând din cap.

Capetele inimii nu erau unite. Erau doar un pic curbate, lăsând un mic spațiu în partea de sus. Nici măcar nu știam ce să spun. Am simțit când s-a așezat înapoi pe pat, dar n-am putut să mă uit la el nici cât să-i mulțumesc.

— Am sculptat-o dintr-o ramură, a spus el în șoaptă. Din stejarul din curtea ta.

Îți jur, Ellen, că n-am crezut niciodată c-aș putea să iubesc ceva atât de mult. Sau poate că sentimentul nu era pentru cadou, ci pentru Atlas. Am strâns pumnul în jurul inimii, apoi m-am aplecat și l-am sărutat atât de apăsat, încât a căzut pe pat. Mi-am pus un picior peste el și l-am îmbrățișat, iar el m-a prins de talie și mi-a zâmbit pe buze.

— O să-ți sculptez o casă din acel stejar, dacă asta este răsplata pe care o primesc, mi-a șoptit.

— Încetează să mai fii așa perfect, i-am răspuns râzând. Ești deja persoana mea preferată, dar acum chiar începe să fie nedrept față de toți ceilalți oameni, pentru că nimeni nu va putea vreodată să te egaleze.

Mi-a pus mâna la ceafă și m-a rostogolit pe pat, până când am ajuns pe spate, iar el deasupra mea.

— Atunci planul meu funcționează, a zis, chiar înainte să mă sărute din nou.

Am ținut inima în mână cât timp ne-am sărutat și am vrut să cred că este un dar fără un motiv anume. Dar o parte din mine se temea că era un cadou care să-mi amintească de el când avea să plece la Boston.

Nu voiam să-mi amintesc de el. Dacă trebuia să mi-l amintesc, însemna că nu mai făcea parte din viața mea.

Scanned by CamScanner

Nu vreau să se mute la Boston, Ellen. Știu că e egoist din partea mea, pentru că n-are cum să rămână în casa aceea. Nu știu de ce mi-e frică mai mult: să-l văd că pleacă sau să-l rog în mod egoist să rămână.

Știu că trebuie să discut cu el despre asta. Îl voi întreba despre Boston diseară, când va veni. N-am vrut să-l întreb noaptea trecută, pentru că a fost o zi perfectă.

Lily

Dragă Ellen,
Continuă să înoți. Continuă să înoți.
Se mută la Boston.
Nu prea am starea necesară să vorbesc despre asta.

Lily

Dragă Ellen,

Asta e prea mare și mama nu va mai putea să o ascundă.

De obicei, tata este destul de atent cu loviturile, ca să nu-i lase vânătăi în locuri vizibile. Probabil, ultimul lucru pe care și-l dorește este ca oamenii să afle ce-i face. L-am văzut lovind-o cu piciorul de câteva ori, strângând-o de gât, lovind-o în spate și în stomac, trăgând-o de păr. De câteva ori a lovit-o peste față, dar întotdeauna a fost doar o palmă, deci semnele n-au rămas prea mult timp.

Dar niciodată nu l-am văzut făcând ceea ce a făcut azi-noapte.

Au ajuns foarte târziu acasă. A fost weekend, așa că el și mama s-au dus la o activitate comunitară. Tatăl meu are o firmă imobiliară și este și primarul orașului, așa că trebuie să apară des în

Scanned by CamScanner

public și să participe la diverse evenimente, cum ar fi mese festive pentru strângere de fonduri. Ceea ce este ironic, deoarece tata urăște activitățile caritabile. Dar cred că trebuie să păstreze aparențele.

Atlas era deja în camera mea când ei au ajuns acasă. I-am auzit cum se certau de îndată ce au intrat în casă. O parte din conversație a fost înăbușită, dar, în mare, părea că tata o acuza că flirtase cu un alt bărbat.

Acum, Ellen, eu o cunosc pe mama. N-ar face niciodată așa ceva. În cel mai rău caz, probabil, un tip s-a uitat la ea și l-a făcut gelos pe tata. Mama mea este chiar frumoasă.

L-am auzit făcând-o târfă și apoi am auzit prima lovitură. Am început să mă ridic din pat, dar Atlas m-a tras înapoi și mi-a spus să nu mă duc acolo, ca să nu mă rănească. I-am zis că uneori ajută. Că, atunci când mă duc acolo, tata se îndepărtează.

Atlas a încercat să mă convingă să rămân, dar, în cele din urmă, m-am ridicat și m-am dus în camera de zi.

Ellen.

Eu doar...

Era deasupra ei.

Erau pe canapea și el ținea o mână în jurul gâtului ei, dar cu cealaltă îi ridica rochia. Ea încerca să se împotrivească, iar eu stăteam acolo, împietrită. A continuat să-l implore să se dea jos de pe ea, apoi el a lovit-o peste față și i-a spus să tacă. Nu voi uita niciodată cuvintele lui când a zis:

— Vrei atenție?! Îți dau eu atenție!

Și atunci ea a încremenit și a încetat să se mai lupte cu el. Am auzit-o plângând și apoi a spus:

— Te rog, fă liniște. Lily este aici.

I-a spus din nou: „te rog, fă liniște".

Te rog, fă liniște în timp ce mă violezi, dragul meu.

Scanned by CamScanner

Ellen, nu știam că un om este capabil să simtă atâta ură în inima lui. Și nici măcar nu mă refer la tata. Mă refer la mine.

M-am dus direct la bucătărie și am deschis un sertar. Am luat cel mai mare cuțit pe care l-am găsit și... nu știu cum să-ți explic. A fost ca și cum n-aș fi fost chiar eu. M-am putut vedea mergând prin bucătărie ținând cuțitul în mână și am știut că nu-l voi folosi. Voiam doar ceva mai puternic decât mine, care să-l sperie și să-l facă să se dea jos de pe ea. Dar, chiar înainte să ies din bucătărie, două brațe mi-au cuprins talia și m-au ridicat pe la spate. Am scăpat cuțitul și tata nu a auzit, dar mama da. Mi-a surprins privirea în timp ce Atlas m-a dus înapoi în dormitorul meu. Când am ajuns în camera mea, am început să-l lovesc în piept, încercând să mă întorc la ea. Plângeam și făceam tot ce puteam să-l dau la o parte din calea mea, dar nu s-a mișcat.

Și-a înfășurat brațele în jurul meu și mi-a spus:

— Lily, liniștește-te.

A continuat să-mi spună asta iar și iar și m-a ținut așa multă vreme, până când am acceptat faptul că nu avea să mă lase să mă întorc acolo. Nu avea să mă lase să pun mâna pe acel cuțit.

S-a apropiat de pat, apoi și-a pus haina și s-a încălțat cu pantofii.

— Vom merge alături, mi-a zis. Vom anunța poliția.

Poliția.

În trecut, mama m-a avertizat să nu chem niciodată poliția. A spus că asta ar putea pune în pericol cariera tatălui meu. Dar, să fiu sinceră, nu mi-a păsat în acel moment. Nu mi-a păsat că el era primarul sau că toți oamenii care-l iubesc nu cunoșteau acea parte îngrozitoare a lui. Singurul lucru de care mi-a păsat a fost să o ajut pe mama, așa că mi-am luat haina și m-am dus să-mi caut o pereche de pantofi din dulap. Când am ridicat capul din dulap, l-am văzut pe Atlas privind spre ușa dormitorului meu.

Scanned by CamScanner

Se deschidea.

Mama a intrat și a închis-o repede, apoi a încuiat-o. Nu voi uita niciodată cum arăta. Îi curgea sânge din buză. Ochiul începuse deja să i se umfle și avea fire de păr căzute pe umăr. S-a uitat la Atlas și apoi la mine.

Nici măcar nu mi-am dat seama că m-a prins în cameră cu un băiat. Nu mi-a păsat de asta. Eram doar îngrijorată pentru ea. M-am dus la ea, am apucat-o de mâini și am așezat-o pe patul meu. I-am îndepărtat părul de pe umăr și apoi de pe frunte.

— O să sun la poliție, mamă. Bine?

Ochii ei s-au mărit și a început să-și scuture capul.

— Nu, mi-a spus, apoi s-a uitat la Atlas. Nu puteți face asta. Nu.

El era deja la fereastră, gata să plece, dar s-a oprit și s-a uitat la mine.

— E beat, Lily, mi-a spus mama. A auzit când ai închis ușa la tine, așa că s-a dus în dormitorul nostru. A încetat. Dacă sunați la poliție, o să fie mai rău, crede-mă. Lasă-l să doarmă, va fi mai bine mâine.

Am scuturat din cap și am simțit cum lacrimile mi se adunau în ochi.

— Mamă, a încercat să te violeze!

Ea și-a plecat privirea și a tresărit când am spus asta. A negat iarăși din cap și a zis:

— Nu e așa, Lily. Suntem căsătoriți și uneori căsătoria este... ești prea tânără să înțelegi asta.

S-a așternut liniștea pentru un minut, apoi i-am răspuns:

— Sper din tot sufletul să nu înțeleg asta niciodată.

Atunci a început să plângă. Și-a ținut capul în mâini și a plâns, iar eu n-am putut să fac altceva decât s-o cuprind cu brațele

Scanned by CamScanner

și să plâng împreună cu ea. N-am văzut-o niciodată așa de supărată. Sau așa de rănită. Sau așa de speriată. Mi-a rupt inima, Ellen.

M-a sfâșiat cu totul.

Când s-a oprit din plâns, m-am uitat prin cameră și Atlas plecase. Ne-am dus la bucătărie și am ajutat-o să-și curețe buza și ochiul. Nu a adus deloc vorba despre Atlas. Niciun cuvânt. Am așteptat să-mi spună că sunt pedepsită, dar nu a făcut-o. Mi-am dat seama că poate n-a vrut să recunoască problema pentru că ea așa face. Ascunde sub covor lucrurile care o rănesc și acolo rămân pentru totdeauna.

Lily

Dragă Ellen,

Cred că acum sunt pregătită să vorbesc despre Boston.

Astăzi a plecat.

Mi-am amestecat cărțile de joc de atât de multe ori, încât mă dor mâinile. Mi-e teamă că, dacă nu aștern pe hârtie tot ce simt, o să înnebunesc ținând totul în mine.

Ultima noastră noapte nu a decurs prea bine. Ne-am sărutat foarte mult la început, dar amândoi eram prea triști pentru așa ceva. Pentru a doua oară în două zile, mi-a spus că s-a răzgândit și că nu mai pleacă. Nu voia să mă lase singură în casa asta. Dar am locuit cu părinții aceștia timp de aproape șaisprezece ani. Ar fi fost o prostie din partea lui să refuze un acoperiș sigur deasupra capului doar din cauza mea. Amândoi am fost conștienți de asta, dar tot ne-a durut.

Scanned by CamScanner

Am încercat să nu fiu așa de tristă, așadar, cât am stat împreună, l-am rugat să-mi povestească despre Boston. I-am spus că, poate, într-o zi, după ce termin școala, aș putea să merg acolo.

Privirea i s-a schimbat când a început să vorbească despre asta. Avea o privire pe care n-am mai văzut-o niciodată. Ca și cum ar fi vorbit despre rai. Mi-a povestit despre pronunția diferită a oamenilor de acolo în ceea ce privește accentele. În loc de mașină, ei spun maşânã. *Cred că nu realizează, dar și el pronunță la fel i-urile, uneori. Mi-a spus că a locuit acolo de la vârsta de nouă ani până la paisprezece, deci, probabil, a preluat puțin din accent.*

Mi-a spus că unchiul lui locuiește într-un bloc de apartamente cu cea mai frumoasă terasă pe acoperiș.

— Multe clădiri de apartamente au așa ceva, mi-a povestit el. Unele au chiar și piscină.

Plethora, din statul Maine, probabil că n-are nici măcar o clădire suficient de înaltă pentru o terasă pe acoperiș. Sunt curioasă cum ar fi să stai așa de sus. L-am întrebat dacă a urcat vreodată acolo și a spus că da. Că, atunci când era mai mic, se ducea uneori pe acoperiș și medita în timp ce admira orașul.

Mi-a vorbit despre mâncare. Știam deja că-i place să gătească, dar habar n-aveam cât de pasionat era de asta. Probabil pentru că nu are o sobă sau o bucătărie, în afară de fursecurile pe care mi le-a făcut, n-a mai adus vorba despre gătit.

Mi-a povestit despre port și despre cum mama lui obișnuia să-l ducă la pescuit acolo înainte de a se recăsători.

— Adică, presupun că Boston nu este diferit de alte orașe mari, a argumentat el. N-are multe lucruri care să-l facă să iasă în evidență. E doar... Nu știu. Are așa o vibrație... O energie pozitivă. Când oamenii spun că locuiesc în Boston, o spun cu mândrie. Mi-e dor de asta uneori.

Scanned by CamScanner

Mi-am trecut degetele prin părul lui și i-am spus:

— Ei, tu îl faci să pară cel mai frumos loc din lume. Ca și cum totul este mai bine în Boston.

S-a uitat la mine și ochii i s-au întristat când mi-a răspuns:

— Aproape totul este mai bine în Boston. Cu excepția fetelor. Bostonul nu te are pe tine.

Asta m-a făcut să roșesc. M-a sărutat foarte dulce și apoi i-am spus:

— Bostonul încă nu mă are. Într-o zi o să mă mut acolo și o să te găsesc.

M-a pus să-i promit asta. A spus că, dacă m-aș muta la Boston, chiar că totul ar fi mai bine acolo și ar fi cel mai minunat oraș din lume.

Ne-am mai sărutat o vreme. Și am mai făcut și alte lucruri, cu care nu o să te plictisesc. Dar asta nu înseamnă că au fost plictisitoare.

Chiar deloc.

Dar, azi-dimineață, a trebuit să-mi iau rămas-bun de la el. Și m-a strâns în brațe și m-a sărutat atât de mult, încât am crezut că o să mor dacă-mi dă drumul.

Dar n-am murit. Pentru că mi-a dat drumul și sunt aici. Încă în viață. Încă respir.

Cu greu. *Lily*

Întorc pagina, dar apoi închid jurnalul. Mai este doar o intrare și nu știu dacă mă simt în stare să o citesc acum. Sau vreodată. Pun caietul înapoi în dulapul meu, știind că totul meu cu Atlas s-a încheiat. Acum e fericit.

Acum *și eu* sunt fericită.

Scanned by CamScanner

În mod sigur, timpul poate vindeca toate rănile.

Sau, cel puțin, majoritatea rănilor.

Îmi sting veioza și iau telefonul ca să-l pun la încărcat. Am două mesaje necitite de la Ryle și unul de la mama.

Ryle: Bună! Un adevăr gol-goluț vine în 3... 2...

Ryle: M-am îngrijorat că o relație ar însemna o responsabilitate în plus. De aceea am evitat toată viața să am o relație. Am deja destule lucruri de făcut și, după ce am văzut stresul pe care părea să-l provoace căsnicia pentru părinții mei și căsniciile eșuate ale unora dintre prietenii mei, n-am vrut să am și eu parte de așa ceva. Dar, după seara asta, mi-am dat seama că poate mulți dintre ei procedează greșit. Pentru că relația dintre noi nu mi se pare o responsabilitate. Mi se pare o răsplată. Și voi adormi întrebându-mă ce-am făcut pentru a o merita.

Îmi strâng telefonul la piept și zâmbesc. Apoi fac captură de ecran cu mesajul, pentru că vreau să-l păstrez pentru totdeauna. Deschid al treilea mesaj.

Mama: Un medic, Lily? Și propria ta afacere? Vreau să fiu ca tine când o să mă fac mare.

Îl imortalizez și pe acesta.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL DOISPREZECE

— Ce faci cu bietele flori? întreabă Allysa, din spatele meu.

Închid o altă şaibă de argint şi o pun pe tulpină.

— Steampunk.

Ne îndepărtăm amândouă şi admirăm buchetul. Cel puţin... *sper* că-l priveşte cu admiraţie. A ieşit mai bine decât am crezut. Am folosit vopsea pentru flori, ca să transform nişte trandafiri albi într-un violet-închis. Apoi am decorat tulpinile cu diferite elemente steampunk, cum ar fi nişte şaibe metalice şi chestii mecanice, ba chiar am lipit un ceas mic de cureaua maro din piele cu care am legat buchetul.

— Steampunk?

— Este un curent. Este un fel de subgen al ficţiunii literare, dar se extinde şi în alte domenii. Artă. Muzică, îi explic eu, apoi mă întorc şi îi zâmbesc, ţinând buchetul în mână. Iar acum... şi la *flori*.

Allysa îmi ia florile şi le ţine în faţa ei.

— Sunt atât de... ciudate! Îmi plac la nebunie! exclamă şi le îmbrăţişează. Pot să le păstrez eu?

Scanned by CamScanner

— Nu, sunt pentru vitrina de la marea deschidere, îi explic şi i le iau din mână. Nu sunt de vânzare.

Iau florile împreună cu vaza pe care am făcut-o ieri. Am găsit o pereche de cizme vechi de damă la un târg de vechituri, săptămâna trecută. Mi-au amintit de stilul steampunk, iar ideea cu buchetul de flori mi-a venit de la cizme. Le-am spălat săptămâna trecută, le-am uscat şi apoi am lipit pe ele bucăţi de metal. După ce le-am dat cu adeziv, am reuşit să pun în interior o vază, care să reţină apa pentru flori.

— Allysa? spun şi plasez florile în centrul vitrinei. Sunt aproape convinsă că asta este exact ceea ce trebuia să fac cu viaţa mea.

— Steampunk? întreabă ea.

— Să creez, râd eu şi mă învârt pe loc, după care întorc afişul de pe uşă pe partea pe care scrie deschis, cu un sfert de oră mai devreme.

Amândouă suntem mai ocupate astăzi decât ne-am fi aşteptat. Între comenzile telefonice, cele de pe internet şi cele direct din magazin, niciuna din noi n-are timp să-şi ia pauză de prânz.

— Ai nevoie de mai mulţi angajaţi, îmi spune Allysa când trece pe lângă mine, cu două buchete de flori în mâini.

Asta mi-o zice la ora unu.

— Ai nevoie de mai mulţi angajaţi, îmi repetă, la ora două, ţinând telefonul la ureche şi scriind o comandă, în timp ce încasează banii de la un client.

Marshall trece pe la noi după ora trei şi ne întreabă cum merge treaba.

— Are nevoie de mai mulţi angajaţi, îi spune Allysa.

Scanned by CamScanner

La ora patru, ajut o femeie să-şi ducă buchetul la maşină şi, când revin în magazin, Allysa iese pe uşă cu un alt buchet.

— Ai nevoie de mai mulţi angajaţi, îmi spune, exasperată.

La ora şase fix, încuie uşa şi întoarce afişul pe partea pe care scrie închis. Se reazemă de uşă şi alunecă epuizată pe podea, cu ochii la mine.

— Ştiu, îi spun eu. Am nevoie de mai mulţi angajaţi.

Ea doar încuviinţează din cap.

Şi apoi râdem. Mă duc şi mă aşez lângă ea. Ne sprijinim capetele unul de altul şi ne uităm prin magazin. Florile steampunk sunt în faţă, pe mijloc, şi, chiar dacă am refuzat să vând acest buchet special, am primit opt precomenzi pentru astfel de aranjamente florale.

— Sunt mândră de tine, Lily, îmi spune ea.

— N-aş fi putut să fac asta fără tine, Issa, îi zâmbesc eu.

Stăm acolo câteva minute, bucurându-ne de odihna pe care, în sfârşit, le-o oferim picioarelor noastre. A fost, cu toată sinceritatea, una dintre cele mai bune zile pe care le-am avut vreodată, dar nu pot să nu mă întristez că Ryle n-a trecut deloc pe aici. Şi nici nu mi-a trimis vreun mesaj.

— Ai vorbit cu fratele tău azi? o întreb.

— Nu, dar sunt sigură că e ocupat, mă încurajează ea.

Încuviinţez şi eu. Ştiu că este ocupat.

Amândouă ridicăm privirile, când cineva bate la uşă. Zâmbesc când îl văd cu mâinile puse ca un binoclu în jurul ochilor şi cu faţa lipită de geam. În cele din urmă, se uită în jos şi ne vede pe podea.

— Vorbeai de lup, spune Allysa.

Sar şi descui uşa, ca să-l primesc înăuntru. Imediat ce-i deschid, el împinge uşa mai larg.

Scanned by CamScanner

— Am pierdut totul, nu-i așa? Da, așa e.

Mă îmbrățișează.

— Îmi pare rău, am încercat să ajung cât de repede am putut.

— E în regulă, spun și-l îmbrățișez și eu. Acum ești aici. A fost perfect.

Mă bucur ca un copil că totuși a venit.

— *Tu ești* perfectă, îmi spune el și mă sărută.

— *Tu ești* perfectă, îl îngână Allysa când trece pe lângă noi. Hei, Ryle, ghici ce?

— Ce? o întreabă el și-mi dă drumul din îmbrățișare.

— Lily are nevoie de mai mulți angajați, îl informează ea, luând coșul de gunoi și punându-l pe tejghea.

Râd auzindu-i repetiția constantă. Ryle îmi strânge mâna și spune:

— Se pare că afacerea merge bine.

— Nu pot să mă plâng, zic și ridic din umeri. Vreau să spun... Nu operez pe *creier*, dar mă pricep destul de bine la ceea ce fac.

— Aveți nevoie de ajutor la curățenie? întreabă Ryle râzând.

Eu și Allysa îl punem la treabă și ne ajută să facem curățenie după ziua cea mare. Totul e curat și pregătit pentru ziua de mâine, iar Marshall sosește exact după ce am terminat. Când intră pe ușă, are în mână un rucsac, pe care îl lasă pe tejghea. Începe să scoată din el niște bucăți mari de material și să le arunce spre fiecare dintre noi. O prind pe a mea și o desfac.

E o pijama combinezon.

Cu pisici peste tot.

— Azi joacă Bruins. Bere gratis. Echiparea!

— Marshall, ai făcut șase milioane de dolari anul acesta, îi amintește Allysa. *Chiar* avem nevoie de bere gratis?

Scanned by CamScanner

El îi pune un deget peste buze.

— Şşşt! Nu vorbi ca o fată bogată, Issa. Blasfemie!

Ea râde şi Marshall îi ia combinezonul din mână. Îl desface şi o ajută să se îmbrace cu el. Când suntem cu toţii gata, încuiem florăria şi ne îndreptăm spre bar.

N-am văzut în viaţa mea atâţia bărbaţi în pijamale. Eu şi Allysa suntem singurele femei îmbrăcate aşa, dar îmi place asta. E gălăgie. Zarvă mare. Şi, de fiecare dată când Bruins joacă bine, trebuie să ne acoperim urechile din cauza strigătelor. După aproximativ o jumătate de oră, se deschide un separeu la etaj şi toţi alergăm să prindem loc.

— E mult mai bine aici, spune Allysa când ne aşezăm.

E mai multă linişte, deşi, în comparaţie cu standardele normale, tot e zgomot.

O chelneriţă vine şi ne ia comanda de băutură. Eu cer vin roşu şi, imediat, Marshall practic sare de pe scaun.

— Vin?! strigă el. Eşti în pijama! Nu primeşti vin gratis cu pijama!

El îi spune chelneriţei să-mi aducă o bere. Ryle îi zice să-mi aducă vin. Allysa vrea apă, iar asta îl face pe Marshall să spumege şi mai mult. El îi spune chelneriţei să aducă patru sticle de bere şi apoi Ryle intervine:

— Două beri, vin roşu şi apă.

Chelneriţa este foarte nedumerită când pleacă de la masa noastră.

Marshall îşi aruncă un braţ pe după umerii Allysei şi o sărută.

— Cum aş putea să încerc să te las gravidă în seara asta, dacă nu eşti puţin ameţită?

Scanned by CamScanner

Allysa se schimbă la faţă şi, instantaneu, mi-e milă de ea. Ştiu că Marshall a spus-o în glumă, dar pe ea probabil că o deranjează. Acum câteva zile mi-a spus cât de deprimată este că nu poate să rămână însărcinată.

— Nu pot să beau bere, Marshall.

— Atunci bea măcar vin. Mă placi mai mult când eşti pilită, râde el, dar Allysa rămâne serioasă.

— Nu pot să beau nici vin. De fapt, nu pot să consum alcool deloc.

Marshall se opreşte din râs.

Inima îmi tresare în piept.

Marshall se răsuceşte în separeu, o apucă de umeri şi o priveşte drept în ochi.

— Allysa?

Ea doar încuviinţează din cap şi nu ştiu cine începe să plângă mai întâi: eu, Marshall sau Allysa.

— O să fiu tată? strigă el.

Ea continuă să dea din cap, iar eu bocesc ca o fraieră. Marshall sare în separeu şi începe să strige:

— O să fiu tată!!!

Nici nu pot să descriu încărcătura emoţională din acest moment. Un bărbat în toată firea, îmbrăcat cu o pijama combinezon, în picioare într-un separeu de bar, strigă oricui îl ascultă că va fi tată. El o ridică şi amândoi stau în picioare acum. O sărută, iar pentru mine este cel mai gingaş moment pe care l-am văzut vreodată.

Până când mă uit la Ryle şi-l surprind muşcându-şi buza de jos, ca şi cum ar încerca să-şi ascundă o eventuală lacrimă. El se uită la mine şi vede că mă holbez, aşa că-şi mută privirea în altă parte.

Scanned by CamScanner

— Taci, îmi spune el. Este sora mea.

Zâmbesc, mă apropii şi-l sărut pe obraz.

— Felicitări, unchiule Ryle.

Odată ce viitorii părinţi încetează să se mai giugiulească în separeu, eu şi Ryle ne ridicăm şi îi felicităm. Allysa spune că se tot simţea rău de la o vreme, dar a făcut un test azi-dimineaţă, înainte de marea noastră deschidere. Avea de gând să aştepte şi să-i spună lui Marshall în seara asta, după ce ajungeau acasă, dar nu a mai putut să se abţină nicio secundă.

Ne sunt aduse băuturile şi comandăm mâncare. După ce chelneriţa pleacă, mă uit la Marshall.

— Cum v-aţi cunoscut?

— Allysa spune povestea asta mai bine decât mine, zice el.

Allysa se apleacă peste masă şi începe să vorbească:

— Îl uram. Era cel mai bun prieten al lui Ryle şi venea mereu la noi acasă. Mi se părea atât de enervant! Tocmai se mutase din Boston în Ohio şi avea acel accent specific bostonian. El avea impresia că-l făcea să pară mai interesant, dar mie-mi venea să-l plesnesc de fiecare dată când vorbea.

— E *atât* de drăguţă, spune Marshall pe un ton sarcastic.

— Erai un idiot, răspunde Allysa, dându-şi ochii peste cap. Oricum, într-o zi, eu şi Ryle am invitat câţiva prieteni la noi. Nimic sofisticat, dar părinţii noştri erau plecaţi din oraş, aşa că, bineînţeles, am făcut o mică reuniune.

— Au venit treizeci de oameni acolo, o corectează Ryle. A fost o petrecere în toată regula.

— Bine, o petrecere, confirmă Allysa. Am intrat în bucătărie şi acolo l-am văzut pe Marshall, lipit de o paraşută.

— Nu era o paraşută, o corectează el. Era o fată drăguţă. Avea gust de Cheetos, dar...

Scanned by CamScanner

Allysa se uită urât la el, așa că tace. Apoi ea se întoarce din nou spre mine.

— Am văzut negru în fața ochilor, îmi spune. Am început să urlu la el să-și ducă târfele la el acasă. Fata s-a speriat atât de tare de mine, încât a fugit pe ușă și nu s-a mai întors.

— Moartea pasiunii, spune Marshall.

Allysa îl lovește în umăr.

— În fine. După ce i-am despărțit, am alergat în camera mea, foarte jenată de ceea ce făcusem. Fusese o reacție din pură gelozie și nici măcar nu-mi dădusem seama că-mi plăcea așa de mult, până nu l-am văzut cu mâinile pe fundul altei fete. M-am aruncat pe pat și am început să plâng. Câteva minute mai târziu, el a intrat în camera mea și m-a întrebat dacă sunt bine. M-am răsucit spre el și am strigat: „Îmi *place* de tine, prostule!"

— Și restul este istorie... spune Marshall.

— Super! Prostule. Ce drăguț! râd eu.

Ryle ridică un deget și spune:

— Ai uitat partea cea mai bună.

— Aaa, da, zice Allysa și ridică din umeri. Deci, Marshall a venit la mine, m-a ridicat de pe pat, m-a sărutat cu aceeași gură cu care tocmai o sărutase pe parașută și ne-am giugiulit vreo jumătate de oră. Ryle a intrat peste noi și a început să urle la Marshall. Apoi Marshall l-a dat afară pe Ryle din dormitorul meu, a închis ușa și ne-am mai sărutat încă vreo oră.

— Am fost trădat de cel mai bun prieten, clatină Ryle din cap.

Marshall o strânge pe Allysa la piept.

— Îmi place de ea, prostule!

Pufnesc în râs, dar Ryle se întoarce spre mine cu o privire serioasă.

Scanned by CamScanner

— N-am vorbit cu el o lună întreagă, așa de supărat am fost. În cele din urmă, mi-a trecut. Noi aveam optsprezece ani, iar ea șaptesprezece. N-aveam cum să-i despart.

— Uau! exclam eu. Nu mi-am dat seama cât de mică este diferența de vârstă dintre voi.

— Trei copii în trei ani. Îmi pare atât de rău pentru părinții mei! zice Allysa zâmbind.

La masă se așterne tăcerea. Allysa se uită cu regret la Ryle.

— Trei? întreb eu. Mai aveți un frate?

Ryle se îndreaptă în scaun și ia o gură de bere. Pune sticla înapoi pe masă și spune:

— Am avut un frate mai mare. A murit când eram mici.

O seară atât de frumoasă, ruinată de o simplă întrebare. Din fericire, Marshall schimbă subiectul ca un profesionist.

Îmi petrec restul serii ascultând povești despre copilăria lor. Nu cred că am mai râs vreodată atât de mult ca acum.

Când cina se termină, ne întoarcem cu toții la florărie, ca să ne luăm mașinile. Ryle a spus că a venit cu un Uber, așa că va merge cu mine. Înainte ca Allysa și Marshall să plece, le spun să aștepte. Fug în magazin, iau florile steampunk și i le duc la mașină. Chipul Allysei se luminează când i le ofer.

— Mă bucur că ești însărcinată, dar nu de-asta îți dau aceste flori. Vreau doar să le păstrezi tu. Pentru că ești cea mai bună prietenă a mea.

Allysa mă strânge în brațe și-mi șoptește la ureche:

— Sper să se însoare cu tine, într-o zi. O să fim surori și mai bune.

Apoi urcă în mașină și pleacă, iar eu rămân acolo și îi urmăresc cu privirea, deoarece nu știu să fi avut vreodată o prietenă ca ea, în toată viața mea. Poate o fi din cauza vinului. Nu știu.

Scanned by CamScanner

dar ador ziua de azi. Iubesc tot ce s-a întâmplat azi. Îmi place, în mod deosebit, felul cum arată Ryle, sprijinit de mașina mea, privindu-mă.

— Ești foarte frumoasă când ești fericită.

Of! Ziua asta! E perfectă!

• • •

Urcăm scara spre apartamentul meu, când Ryle mă prinde de mijloc și mă lipește de perete. Începe să mă sărute, chiar acolo, pe scări.

— Ești nerăbdător, murmur eu.

El râde și-mi susține fundul cu ambele mâini.

— Nu. E din cauza combinezonului. Chiar ar trebui să-ți faci uniformă de serviciu din el.

Mă sărută din nou și nu se oprește decât când cineva trece pe lângă noi, pe scări.

— Frumoase pijamale, mormăie tipul, după ce ne depășește. A câștigat echipa Bruins?

— Trei la unu, răspunde Ryle dând din cap, fără să se uite la el.

— Foarte tare, zice și omul.

După ce pleacă, mă îndepărtez de Ryle.

— Ce naiba? Toți bărbații din Boston știu despre asta?

— Bere gratis, Lily, râde el. E vorba de bere gratis.

Ryle mă trage în sus, pe scări, iar când intrăm pe ușă, Lucy stă la masa din bucătărie și-și sigilează o cutie cu lucruri. Mai este o cutie pe care încă nu a închis-o și aș putea să jur că văd ieșind din ea un castron pe care l-am cumpărat de la magazinul HomeGoods. A spus că, până săptămâna viitoare, își va lua

Scanned by CamScanner

toate lucrurile, dar presimt că, în mod convenabil pentru ea, va pleca și cu niște lucruri de-ale mele.

— Tu cine ești? întreabă ea, privindu-l pe Ryle de sus în jos.

— Ryle Kincaid. Sunt iubitul lui Lily.

Iubitul lui Lily.

Ai auzit?

Iubitul.

Este prima dată când confirmă asta și a spus-o pe un ton foarte încrezător.

— Iubitul meu, hmm?

Intru în bucătărie, de unde iau o sticlă de vin și două pahare.

Ryle vine în spatele meu când torn vinul și mă cuprinde cu brațele în jurul taliei.

— Da. Iubitul tău.

— Deci sunt iubită? întreb și-i întind un pahar.

El îl ridică și-l ciocnește de al meu.

— Pentru sfârșitul încercărilor și începutul unor lucruri sigure!

Amândoi zâmbim și sorbim din băutură.

Lucy strânge cutiile și se îndreaptă spre ușa de la intrare.

— Se pare că am plecat la timp, remarcă ea.

Ușa se închide în urma ei și Ryle ridică o sprânceană.

— Colega ta de apartament nu pare să mă placă foarte mult.

— Ai fi surprins. Am avut impresia că nu mă place nici pe mine, dar ieri m-a rugat să fiu domnișoară de onoare la nunta ei. Cred că doar speră să primească florile gratis. E foarte oportunistă.

Ryle râde și se sprijină de frigider. Ochii i se opresc asupra unui magnet pe care scrie „Boston". Îl ia de pe frigider și ridică o sprânceană.

Scanned by CamScanner

— N-o să ieşi niciodată din purgatoriul Bostonului, dacă vei păstra pe frigider suvenire cu oraşul, ca un turist.

Pufnesc în râs, îi iau magnetul din mână şi îl pun înapoi pe frigider. Îmi place că-şi aminteşte atât de multe lucruri despre noaptea în care ne-am cunoscut.

— L-am primit cadou. Nu e suvenir decât dacă îl cumpăr singură.

Se apropie de mine şi-mi ia paharul cu vin din mâini. Îl pune pe blatul de bucătărie, împreună cu al lui, apoi se apleacă şi mă sărută adânc, pasional şi ameţitor. Pot să gust aroma vinului pe limba lui şi îmi place la nebunie. Mâinile lui găsesc fermoarul pijamalei mele.

— Hai să-ţi dăm hainele jos.

Mă conduce spre dormitor şi mă sărută, în timp ce amândoi ne dezbrăcăm. Până când ajungem în cameră, mai am pe mine doar sutienul şi chiloţii.

Mă împinge în uşă şi tresar la gestul lui neaşteptat.

— Nu te mişca, îmi spune.

Îşi apasă buzele pe pieptul meu, apoi începe să mă sărute lent, croindu-şi drum mai jos.

O, Doamne! Oare ziua asta poate fi mai minunată de atât?

Îmi trec mâinile prin părul lui, dar el îmi prinde încheieturile şi le apasă pe uşă. Urcă din nou pe trupul meu şi mă ţine strâns de mâini. Ridică o sprânceană drept avertisment.

— Am spus... Nu te mişca.

Încerc să nu zâmbesc, dar e foarte greu. Coboară iar cu gura pe trupul meu. Îmi împinge uşor chiloţii spre glezne, dar mi-a spus să nu mă mişc, aşa că nu mi-i scot de tot.

Buzele lui se plimbă pe coapsa mea, până la...

Scanned by CamScanner

Da.

Cea mai minunată.

Zi.

Din viața mea.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL TREISPREZECE

Ryle: Eşti acasă sau încă la serviciu?

Eu: La serviciu. Ar trebui să termin cam într-o oră.

Ryle: Pot să vin să te văd?

Eu: Ştii că lumea spune că nu există întrebări stupide? Se înşală. Asta a fost o întrebare stupidă.

Ryle: :)

O jumătate de oră mai târziu, bate la uşa florăriei. Am închis în urmă cu aproape trei ore, dar sunt încă aici, încercând să ordonez haosul din prima lună. Florăria este încă prea nouă ca să am o idee exactă despre cât de bine sau cât de prost merge. Unele zile sunt minunate, altele foarte lente, aşa că o trimit pe Allysa acasă. În general, sunt mulţumită de cum a decurs totul până acum.

Şi fericită pentru felul în care avansează relaţia cu Ryle.

Deschid uşa şi îl invit să intre. Poartă din nou uniforma de medic de un albastru-deschis şi are un stetoscop în jurul gâtului. Vine direct de la muncă. Foarte frumos. Jur că, de fiecare dată când îl văd imediat după ce iese de la serviciu, trebuie

Scanned by CamScanner

să-mi ascund un zâmbet tâmp de pe față. Îl sărut rapid și apoi mă întorc la birou.

— Am câteva lucruri de rezolvat, apoi ne putem retrage la mine acasă.

El mă urmează în birou și închide ușa.

— Ai canapea? mă întreabă, cercetând împrejurimile.

Am petrecut o parte din această săptămână căutând decorațiuni. Am cumpărat câteva lămpi, care dau camerei o lumină mai caldă, așa că nu mai trebuie să aprind neonul. De asemenea, am cumpărat câteva plante pe care să le am în permanență aici. Nu este ca o grădină, dar mai mult n-am putut să fac. S-a schimbat imens atmosfera de aici, față de perioada în care acest spațiu era folosit ca depozit pentru cutii cu legume.

Ryle se îndreaptă spre canapea și se prăbușește pe ea, cu fața în jos.

— Nu te grăbi, mormăie el în pernă. O să trag un pui de somn până termini.

Uneori, îmi fac griji că serviciul îl epuizează prea mult, dar nu spun nimic. Sunt în birou deja de douăsprezece ore, așa că nu prea am cum să-l cert că este prea ambițios.

Îmi petrec următorul sfert de oră finalizând comenzile. Când termin, închid laptopul și mă uit la Ryle.

Am crezut că a adormit, dar el stă pe-o parte, cu capul sprijinit pe antebraț. M-a urmărit tot timpul și zâmbetul de pe chipul lui mă face să roșesc. Îmi împing scaunul în spate și mă ridic în picioare.

— Lily, cred că te plac prea mult, îmi spune el când mă apropii.

Strâmb din nas, când se ridică în șezut pe canapea și mă trage în poala lui.

Scanned by CamScanner

— Prea mult? Asta nu pare a fi un compliment.

— Păi, nici nu știu dacă este, răspunde el și-mi așază picioarele de-o parte și de alta a lui, apoi mă prinde cu mâinile de talie. Asta este prima mea relație adevărată. Nu știu dacă ar trebui să te plac atât de mult. Nu vreau să te sperii.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, râd eu. Lucrezi prea mult ca să poți să mă sufoci.

Îmi masează spatele cu palmele.

— Te deranjează că muncesc prea mult?

— Nu, clatin eu din cap. Îmi fac griji uneori, pentru că nu vreau să te extenuezi. Dar nu mă deranjează că trebuie să te împart cu pasiunea ta. Chiar îmi place foarte mult că ești atât de ambițios. E destul de sexy. S-ar putea chiar ca asta să fie ceea ce-mi place cel mai mult la tine.

— Știi ce-mi place mie cel mai mult la tine?

— Știu deja răspunsul, îi zic zâmbind. Gura mea.

— O, da, confirmă el, apoi își reazemă capul pe spătarul canapelei. Asta e pe primul loc. Dar știi care este al doilea lucru care-mi place cel mai mult la tine?

Clatin din cap.

— Nu pui presiune pe mine ca să fiu ceva ce nu pot fi. Mă accepți exact așa cum sunt.

— Ei bine, ca să fim corecți, te-ai schimbat puțin față de cum erai când te-am cunoscut, îi zic zâmbind. Nu mai ești așa de pornit împotriva ideii de a avea o iubită.

— Asta pentru că tu faci ca totul să pară ușor, îmi spune el, ajungând cu o mână sub cămașa mea. E ușor să fiu cu tine. Încă pot avea cariera pe care mi-am dorit-o mereu, dar o faci de zece ori mai bună cu felul în care mă susții. Când sunt cu tine, mă simt de parcă aș fi primit un tort din care pot să și gust.

Scanned by CamScanner

Acum are amândouă mâinile sub cămaşă, lipite de spatele meu. Mă trage spre el şi mă sărută. Îi zâmbesc pe buze şi îi şoptesc:

— Şi? Este cel mai bun tort pe care l-ai gustat vreodată?

Una din mâinile lui îmi găseşte închizătoarea sutienului şi o deschide cu uşurinţă.

— Cred că da, dar poate că am nevoie să mai gust o dată din el, ca să mă asigur.

Îmi trage cămaşa şi sutienul peste cap. Încep să mă ridic de pe el, ca să-mi scot blugii, dar mă trage înapoi, în poală. Îşi ia stetoscopul şi îl pune în urechi, apoi apasă diafragma pe pieptul meu, chiar deasupra inimii.

— De ce îţi bate inima atât de tare, Lily?

Ridic, nevinovată, din umeri.

— Ar putea avea ceva de-a face cu dumneavoastră, domnule doctor Kincaid.

Lasă capătul stetoscopului să-i scape din mână şi mă ridică de pe el, ca să mă aşeze pe canapea. Îmi întinde picioarele şi îngenunchează pe canapea între ele, apoi îmi pune din nou stetoscopul pe piept. Îşi foloseşte cealaltă mână ca să-şi susţină greutatea, în timp ce continuă să-mi asculte inima.

— Aş spune că ai în jur de nouăzeci de bătăi pe minut, mă informează el.

— Şi asta este de bine sau de rău?

Zâmbeşte şi se lipeşte de mine.

— Mă declar mulţumit atunci când vei ajunge la o sută patruzeci.

Da. Dacă ajung la o sută patruzeci, cred că şi eu voi fi mulţumită.

Scanned by CamScanner

El își coboară gura pe pieptul meu și ochii mi se închid când îi simt limba pe sân. Mi-l ia în gură și îmi ține tot timpul stetoscopul apăsat pe piept.

— Acum ai ajuns cam pe la o sută, îmi spune.

Își pune din nou stetoscopul în jurul gâtului și se retrage, apoi îmi descheie pantalonii. După ce mi-i dă jos, mă întoarce pe burtă, cu brațele întinse peste brațul canapelei.

— Așază-te în genunchi, îmi poruncește el.

Fac ceea ce spune și, înainte să mă poziționez de tot, simt metalul rece al stetoscopului cum îmi apasă pieptul din nou, de data aceasta cu brațul lui, care mă cuprinde din spate. Rămân nemișcată, iar el îmi ascultă bătăile inimii. Cealaltă mână încearcă să-și găsească drumul printre picioare, pe sub chiloți și apoi în interiorul meu. Mă prind de canapea, dar încerc să nu gem, în timp ce el îmi ascultă inima.

— O sută zece, spune el, încă nemulțumit.

Îmi trage șoldurile și le apropie de ale lui, apoi simt cum își dă la o parte pantalonii uniformei. Îmi strânge șoldul cu o mână, iar cu cealaltă îmi dă la o parte chiloții. Apoi împinge înainte, până când ajunge cu totul în interiorul meu.

Disperată, apuc canapeaua cu ambii pumni, când se oprește să-mi asculte din nou inima.

— Lily, zice el cu falsă dezamăgire. O sută douăzeci. Nu chiar acolo unde te vreau.

Stetoscopul dispare din nou și brațul lui mi se înfășoară în jurul taliei. Mâna îi coboară pe abdomen și ajunge între picioarele mele. Nu mai pot ține pasul cu ritmul lui. Nici măcar nu pot rămâne în genunchi. El mă susține cu o mână și mă distruge în cel mai bun mod posibil cu cealaltă. Chiar atunci când încep să tremur, mă ridică pe verticală, până când spatele mi se

Scanned by CamScanner

lipește de pieptul lui. Încă este în mine, dar acum își îndreaptă atenția asupra inimii, în timp ce-și mișcă stetoscopul pe pieptul meu.

Gem ușor, iar el îmi șoptește la ureche:

— Șșșt. Nu face zgomot.

Nu știu cum rezist în următoarele treizeci de secunde fără să mai scot vreun sunet. Unul din brațele lui este înfășurat în jurul meu, cu stetoscopul apăsat pe piept. Celălalt îmi stă strâns pe abdomen, deoarece mâna lui își continuă magia între picioarele mele. Încă este adâncit în mine și încerc să mă mișc odată cu el, dar e tare ca piatra când fiorii încep să mă străbată. Picioarele mi se înmoaie și mâinile mi le țin pe lângă corp, cu degetele înfipte în coapse, deoarece am nevoie de fiecare strop de putere pentru a nu-i striga numele.

Încă tremur când îmi ridică mâna și-mi pune diafragma pe încheietură. După câteva secunde, dă la o parte stetoscopul și-l aruncă pe podea.

— O sută cincizeci, mă anunță, cu satisfacție.

Iese din mine și mă răsucește pe spate, apoi îmi astupă gura cu a lui și intră din nou.

Corpul meu este prea slăbit să se mai poată mișca și nici măcar nu-mi pot deschide ochii să-l privesc. Împinge de câteva ori și apoi se oprește, gemând pe buzele mele. Se prăbușește deasupra mea, încordat, dar tremurând.

Îmi sărută gâtul, iar buzele lui întâlnesc tatuajul în formă de inimă de pe claviculă. În cele din urmă, își așază fruntea pe gâtul meu și suspină.

— Ți-am mai spus, în seara asta, cât de mult te plac? mă întreabă el.

— O dată sau de două ori, zâmbesc eu.

Scanned by CamScanner

— Consideră că asta e a treia oară, îmi spune. Te plac. Îmi place totul la tine, Lily. Şi înăuntru, şi afară. Şi lângă tine. Îmi place totul.

Zâmbesc şi ador senzaţia cuvintelor lui pe pielea mea. În inima mea. Deschid gura ca să-i spun că-l plac şi eu, dar vocea mea este întreruptă de sunetul telefonului.

Mormăie pe gâtul meu, apoi se ridică şi-l ia. Îşi trage pantalonii la loc şi râde când se uită la numele apelantului.

— E mama, spune el aplecându-se şi sărutându-mi genunchiul care se odihneşte pe spătarul canapelei.

Lasă telefonul deoparte şi se duce la biroul meu, de unde ia o cutie de şerveţele.

Să faci curat după sex e cel mai ciudat lucru. Dar nu cred că m-am simţit vreodată mai ciudat decât acum, când ştiu că mama lui se află la celălalt capăt al liniei.

După ce mă îmbrac şi eu, mă trage deasupra lui pe canapea, iar eu mă întind şi îmi las capul pe pieptul său.

Acum e trecut de ora zece şi mă simt atât de bine, încât mă gândesc să rămân să dorm aici în noaptea asta. Telefonul lui Ryle sună din nou, anunţându-l că are un mesaj vocal. Gândul că-l voi vedea cum interacţionează cu mama lui mă face să zâmbesc. Allysa vorbeşte despre părinţii lor, dar pe Ryle nu l-am auzit niciodată să-i pomenească.

— Te înţelegi bine cu ai tăi?

Mâna lui îmi mângâie uşor braţul.

— Da. Sunt oameni buni. Am avut o perioadă mai dificilă când am fost adolescent, dar am depăşit-o. Vorbesc cu mama aproape zilnic.

Îmi pun mâinile pe pieptul lui şi-mi sprijin bărbia pe ele, apoi mă uit în sus, la el.

Scanned by CamScanner

— Vrei să-mi spui mai multe despre mama ta? Allysa mi-a zis că părinții voștri s-au mutat în Anglia acum câțiva ani. Și că s-au dus în Australia în vacanță, dar asta a fost acum vreo lună.

— Despre mama? râde el. Bine... mama mea este foarte tiranică. Și foarte critică, mai ales cu persoanele pe care le iubește cel mai mult. Nu a ratat niciodată vreo slujbă la biserică. Și n-am auzit niciodată să-l strige pe tata altfel decât doctor Kincaid.

În ciuda tuturor celor spuse, zâmbește tot timpul cât vorbește despre ea.

— Și tatăl tău este medic?

— Psihiatru, încuviințează el dând din cap. El a ales un domeniu care i-a permis să aibă și o viață normală. Om deștept.

— Te vizitează vreodată în Boston?

— Nu chiar. Mama urăște avioanele, așa că eu și Allysa zburăm în Anglia de câteva ori pe an. Dar vrea să te cunoască, așa că ai putea să mergi cu noi data viitoare.

— I-ai spus mamei tale despre mine? îl întreb, cu un zâmbet larg.

— Desigur, spune el. Este un lucru monumental. Am o iubită. Mă sună în fiecare zi să se asigure ca n-am dat-o în bară cumva.

Încep să râd, ceea ce-l face să se întindă spre telefon.

— Crezi că glumesc? Îți garantez că a adus vorba despre tine în mesajul vocal pe care mi l-a lăsat.

Apasă câteva taste și apoi începe să se audă mesageria vocală:

Bună, dragul meu! Sunt eu, mama. N-am mai vorbit de ieri. Mi-e dor de tine. Îmbrățișeaz-o pe Lily din partea mea. Încă ieși cu ea, nu-i așa? Allysa spune că vorbești tot timpul despre ea. Încă este iubita ta, da? Bine. Gretchen e aici, bem un ceai. Te iubesc. Pup, pup!

Scanned by CamScanner

Îmi ascund fața în pieptul lui și râd.

— Suntem împreună doar de câteva luni. Cât de mult vorbești despre mine?

El îmi ia mâna și o sărută.

— Prea mult, Lily. Mult prea mult.

— Abia aștept să-i cunosc, zâmbesc eu. Nu numai că au crescut o fată incredibilă, dar te-au făcut și pe tine. E destul de impresionant.

Mă strânge în brațe și-mi sărută creștetul capului.

— Cum îl chema pe fratele tău? îl întreb.

Simt cum se încordează ușor când aude întrebarea mea. Regret că am pus-o, dar este prea târziu să o retrag.

— Emerson.

Pot să-mi dau seama din vocea lui că nu este ceva despre care vrea să vorbească acum. În loc să continui cu întrebările, îmi ridic capul și-mi apropii buzele de ale lui.

Ar trebui să știu deja că sărutările nu rămân doar simple sărutări când vine vorba de mine și de Ryle. În numai câteva minute este din nou în mine, dar acum este complet diferit față de mai devreme.

Acum facem dragoste.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL PAISPREZECE

Îmi sună telefonul. Îl ridic să văd cine mă caută și rămân puțin surprinsă. Este prima oară când Ryle mă sună. Întotdeauna îmi trimite mesaje. Ce ciudat este să ai un iubit de mai bine de trei luni cu care n-ai vorbit niciodată la telefon!

— Alo?

— Bună, iubito, mă salută el.

Zâmbesc larg la auzul vocii lui.

— Bună, iubitule.

— Ghici ce?

— Ce?

— Mâine îmi iau o zi liberă. Duminica, florăria ta se deschide abia la ora unu. Sunt pe drum spre apartamentul tău cu două sticle de vin. Ai chef de o petrecere în pijamale cu iubitul tău, să faceți sex beți toată noaptea și să dormiți până mâine la prânz?

Efectul pe care cuvintele lui îl au asupra mea este de-a dreptul jenant.

— Ghici ce? îi zic și eu.

— Ce?

— Îți pregătesc cina. Și port un șorț de bucătărie.

Scanned by CamScanner

— A, da? exclamă el.

— Numai şort, adaug şi apoi închid.

Câteva secunde mai târziu, primesc un mesaj.

Ryle: Poză, te rog.

Eu: Vino aici şi poţi să faci tu poza.

Aproape că am terminat de pregătit compoziţia când uşa se deschide. O torn în tavă şi nu mă întorc când îl aud că intră în bucătărie. Când am spus că port doar un şort, am vorbit serios. N-am nici măcar chiloţi.

Aud cum trage aer în piept când mă duc la cuptor şi pun tava înăuntru. E posibil să mă dau un pic prea mult în spectacol când fac asta. Închid cuptorul, dar nu mă uit la Ryle. Iau o cârpă şi încep să şterg cuptorul, având grijă să-mi mişc şoldurile cât mai mult posibil. Simt o apăsare dureroasă pe fesa dreaptă. Mă răsucesc şi-l văd pe Ryle rânjind, cu două sticle de vin în mână.

— Cumva m-ai *muşcat*?

El îmi aruncă o privire nevinovată.

— Nu ispiti un scorpion dacă nu vrei să fii înţepată.

Mă priveşte de sus în jos, în timp ce deschide una din sticle. O ridică, apoi toarnă în pahare şi spune:

— E vechi.

— *Vechi?* repet eu, cu o uimire prefăcută. Cu ce ocazie?

El îmi dă un pahar şi începe să se laude:

— Voi fi unchi. Am o iubită foarte sexy. Şi luni voi face o foarte rară, posibil o dată în viaţă, separare de craniopagus.

— O cranio-*ce*?

Îşi termină paharul de vin şi-şi toarnă altul.

— Separarea craniopagusului. Gemeni conjuncţi, îmi explică, apoi arată spre o zonă din vârful capului şi face un cerc cu degetul.

Scanned by CamScanner

Lipiți aici. I-am studiat de când s-au născut. Este o operație foarte rară. *Foarte* rară.

Pentru prima dată, cred că sunt fascinată de el, ca medic. Vreau să spun, îi admir voința. Îi admir devotamentul. Dar să văd cât de entuziasmat este de meseria lui... asta îl face nemaipomenit de sexy.

— Cât timp crezi că va dura? îl întreb.

— Nu sunt sigur, ridică el din umeri. Gemenii sunt mici, așa că o anestezie generală prea lungă nu este indicată, continuă, apoi își ridică mâna dreaptă și-și mișcă degetele. Dar aceasta este o mână deosebită, care a primit cursuri de specialitate în valoare de aproape o jumătate de milion de dolari. Am încredere maximă în această mână.

Mă apropii și-mi lipesc buzele de palma lui.

— Și eu sunt puțin mândră de această mână.

Mă apucă de gât și mă răsucește brusc, astfel încât ajung cu fața la blatul de bucătărie. Tresar, pentru că nu m-am așteptat la asta.

Se împinge în mine din spate și își trece ușor mâna pe o parte a corpului meu. Îmi încordez palmele pe granit și închid ochii, pentru că simt deja amețeala vinului.

— Această mână, șoptește el, este cea mai fermă mână din Boston.

Îmi împinge ceafa în jos și mă apleacă peste blat. Își pune mâna pe genunchiul meu, apoi și-o ridică pe coapsă. Încet. *Isuse!*

Îmi depărtează picioarele și ajunge cu degetele înăuntrul meu. Gem și încerc să găsesc ceva de care să mă agăț. Mă prind de robinet, exact când începe să le miște.

Apoi, ca prin minune, degetele lui dispar.

Scanned by CamScanner

Îl aud cum pleacă din bucătărie. Mă uit după el, când trece pe lângă dulap. Mă privește, golește paharul de vin și spune:

— O să fac un duș rapid.

Ce nimerire!

— Afurisitule! strig după el.

— Nu sunt afurisit! îmi răspunde, din dormitorul meu. Sunt un neurochirurg foarte priceput!

Râd și-mi mai torn un pahar de vin.

Îi arăt eu lui cine tachinează pe cine!

• • •

Sunt deja la al treilea pahar de vin când Ryle apare din dormitorul meu.

Vorbesc la telefon cu mama, așa că îl urmăresc de pe canapea în timp ce se îndreaptă spre bucătărie și își toarnă vin în pahar.

Este un vin foarte bun.

— Ce faci în seara asta? mă întreabă mama.

Se aude în difuzor. Ryle se sprijină de un perete și mă studiază în timp ce vorbesc cu ea.

— Nu cine știe ce. Îl ajut pe Ryle să învețe.

— Nu sună foarte interesant, remarcă ea.

Ryle îmi face cu ochiul.

— De fapt, este foarte interesant, o contrazic. Îl ajut mult să studieze. În special să-și testeze precizia mâinilor. De fapt, probabil că nu vom dormi toată noaptea, ca să studiem.

Cele trei pahare de vin m-au făcut foarte nerușinată. Nu-mi vine să cred că flirtez cu el în timp ce vorbesc cu mama. *E scârbos.*

— Trebuie să închid, o anunț. Mâine-seară luăm cina cu Allysa și Marshall, așa că o să te sun eu luni.

Scanned by CamScanner

— Unde mergeți?

Îmi dau ochii peste cap. Femeia asta nu pricepe aluzia.

— Nu știu. Ryle, unde mergem?

— Acolo unde am fost cu mama ta atunci, spune el. La Bib's? Am făcut rezervări pentru ora șase.

Îmi simt inima de parcă tocmai mi-a murit în piept.

— O, bună alegere! aprobă mama.

— Da. Dacă-ți place pâinea tare. Pa, mamă.

Închid și mă uit la Ryle.

— Nu vreau să mă întorc acolo. Nu mi-a plăcut. Hai să încercăm ceva nou.

Nu reușesc să-i spun *motivul* pentru care nu vreau să mă întorc acolo. Dar cum să-i spui noului tău iubit că încerci să-ți eviți prima iubire?

Ryle se dezlipește de perete.

— O să fie bine, spune el. Allysa abia așteaptă să mănânce acolo. I-am povestit totul despre local.

Poate voi avea noroc și Atlas nu va fi de serviciu.

— Apropo de mâncare, spune Ryle. Mor de foame.

Tava din cuptor!!!

— O, fir-ar să fie! exclam râzând.

Ryle se grăbește spre bucătărie și mă ridic să-l urmez. Intru în momentul în care el deschide ușa cuptorului și îndepărtează fumul cu mâna. *Totul e distrus.*

Amețesc dintr-odată, pentru că m-am ridicat prea repede, după trei pahare de vin. Mă agăț de blat ca să-mi revin, exact când el întinde mâna să scoată tava din cuptor.

— Ryle! Îți trebuie...

— Rahat! strigă el.

— ... o mănușă termică.

Scanned by CamScanner

Tava îi cade din mână, se varsă pe podea și conținutul se împrăștie peste tot. Îmi ridic picioarele pentru a evita cioburile de sticlă spartă și bucățile de ciuperci. Încep să râd de îndată ce-mi dau seama că nici măcar nu s-a gândit să folosească mănușa termică.

Sigur e din cauza vinului. E un vin foarte tare.

El închide ușa cuptorului și se duce la chiuvetă, unde deschide robinetul și stă cu mâna sub jetul de apă rece, înjurând încontinuu. Încerc să nu râd, dar vinul și momentul ridicol de mai devreme nu mă ajută cine știe ce. Mă uit la podea — la mizeria pe care trebuie să o curățăm — și izbucnesc în râs. Încă râd când mă aplec să arunc o privire la mâna lui Ryle. Sper că nu s-a fript prea rău.

Râsul îmi dispare instantaneu. Sunt pe podea și îmi apăs cu mâna colțul ochiului.

Într-o fracțiune de secundă, mâna lui Ryle a apărut de nicăieri și m-a împins, trântindu-mă la podea. M-a lovit cu suficientă forță cât să-mi pierd echilibrul. Când m-am împleticit, în cădere, m-am lovit cu fața de unul din mânerele ușii dulapului.

Durerea îmi explodează în colțul ochiului, chiar lângă tâmplă.

Iar apoi simt apăsarea.

Greutatea îmi apasă fiecare parte a corpului.

Atât de multă gravitate îmi strivește sentimentele. Totul se sfărâmă.

Lacrimile, inima, zâmbetul, sufletul meu. Toate cad ca o ploaie de sticlă spartă în jurul meu.

Îmi acopăr capul cu mâinile și-mi doresc să uit ultimele zece secunde.

— Doamne, Lily, îl aud pe el spunând. Nu e amuzant. Mâna asta blestemată e toată cariera mea.

Scanned by CamScanner

Nu mă uit la el. De data asta, vocea lui nu-mi pătrunde prin corp. Mi se pare că mă înjunghie, tăişul fiecărui cuvânt al lui vine spre mine ca o sabie. Apoi îl simt lângă mine şi îşi pune *mâna aia blestemată* pe spatele meu.

Mă masează.

— Lily, mă strigă. O, Doamne! Lily!

Încearcă să-mi tragă mâinile de pe cap, dar refuz să le mişc. Încep să-mi scutur capul şi vreau ca ultimele cincisprezece secunde să dispară. *Cincisprezece secunde*. Atât durează să transformi complet viaţa cuiva.

Cincisprezece secunde, după care nu vom mai fi niciodată la fel.

Ryle mă trage spre el şi începe să mă sărute pe cap.

— Iartă-mă, Lily, îmi pare atât de rău! Dar... m-am ars la mână. Am intrat în panică. Ai râs şi... Îmi pare rău, totul s-a întâmplat atât de repede! N-am vrut să te împing, Lily, îmi pare rău.

Nu aud vocea lui Ryle, de data asta. Tot ce aud este vocea tatălui meu.

Îmi pare rău, Jenny. A fost un accident. Îmi pare atât de rău!

— Îmi pare rău, Lily. A fost un accident. Îmi pare atât de rău!

Nu vreau decât să plece de lângă mine. Folosesc toată puterea pe care o am în mâinile şi în picioarele mele ca să-l forţez să-mi dea drumul.

El cade pe spate şi se sprijină în mâini. Ochii îi sunt plini de regret sincer, dar apoi mai apare şi altceva.

Îngrijorare? Panică?

Îşi ridică uşor mâna dreaptă şi este acoperită de sânge. Sânge care i se scurge din palmă în jos, pe încheietură. Mă uit la

Scanned by CamScanner

podea, la bucăţile de sticlă spartă ale tăvii. Mâna lui. L-am împins chiar pe sticlă.

Se întoarce şi se ridică. Îşi ţine mâna sub jetul de apă şi începe să clătească sângele. Mă ridic în picioare şi văd cum îşi scoate din palmă un ciob de sticlă, apoi îl aruncă pe blat.

Sunt plină de furie, dar, într-un fel, îngrijorarea pentru mâna lui îşi face loc. Iau un prosop şi i-l apăs pe mână. E atât de mult sânge!

Este mâna lui dreaptă.

Operaţia de luni.

Încerc să-l ajut să oprească sângerarea, dar tremur prea tare.

— Ryle, mâna ta!

El şi-o trage şi, cu cea bună, îmi ridică bărbia.

— Dă-o *dracului* de mână, Lily. Nu-mi pasă de mână. Tu eşti bine? mă întreabă, apoi îmi examinează pupilele pe rând şi îmi evaluează tăietura de pe frunte.

Umerii încep să mi se scuture şi lacrimile uriaşe, pline de durere, mi se revarsă pe obraji.

— Nu, îi zic puţin şocată şi ştiu că poate auzi cum inima mi se frânge doar cu acest cuvânt, pentru că o simt în toată fiinţa mea. O, Doamne! M-ai *împins*, Ryle. M-ai...

Conştientizarea a ceea ce tocmai s-a întâmplat doare mai rău decât acţiunea în sine.

Ryle îşi pune un braţ în jurul gâtului meu şi mă ţine cu disperare la pieptul lui.

— Îmi pare rău, Lily. *Doamne*, îmi pare atât de rău! repetă el, apoi îşi afundă faţa în părul meu şi mă strânge cât poate de tare. Te rog să nu mă urăşti. *Te rog!*

Vocea lui începe, încet, încet, să devină din nou vocea lui Ryle şi o simt în stomac, până în tălpi. Întreaga sa carieră

Scanned by CamScanner

depinde de mână, aşadar, faptul că nici măcar nu este îngrijorat de asta trebuie să însemne ceva. *Nu-i aşa?* Sunt foarte confuză.

S-au întâmplat prea multe. Fumul, vinul, tava spartă, mâncarea împrăştiată peste tot, sângele, furia, scuzele... *este prea mult.*

— Îmi pare foarte rău, îmi spune el din nou, iar eu mă retrag, îi privesc ochii înroşiţi şi realizez că nu l-am văzut niciodată aşa de trist. Am intrat în panică. N-am vrut să te împing, doar m-am panicat. N-am mai putut să mă gândesc decât la operaţia de luni şi la mâna mea şi... Îmi pare atât de rău!

Îşi apasă gura pe a mea şi trage adânc aer în piept.

Nu e ca tata. N-are cum să fie aşa. Nu seamănă deloc cu nenorocitul ăla lipsit de sentimente.

Ne sărutăm supăraţi, tulburaţi şi abătuţi. N-am simţit niciodată ceva atât de urât şi de dureros. Dar, într-un fel, singurul lucru care alină răul provocat de acest bărbat este el însuşi. Lacrimile îmi sunt potolite de tristeţea lui, sentimentele vindecate de sărutul lui, de mâna care mă cuprinde, ca şi cum n-ar mai vrea să-mi dea drumul niciodată.

Simt cum braţele lui îmi înconjoară talia şi mă ridică de jos, apoi păşeşte cu grijă prin mizeria pe care am făcut-o. Nu-mi dau seama dacă sunt mai dezamăgită de el sau de mine însămi. De el, pentru că şi-a pierdut controlul, sau de mine, pentru că am găsit cumva alinare în scuzele lui.

Mă poartă în braţe şi mă sărută până în dormitor. Încă mă sărută când mă lasă pe pat şi şopteşte:

— Îmi pare rău, Lily, îmi spune din nou, apoi îşi apropie buzele de locul în care m-am lovit de dulap şi mă sărută acolo. Îmi pare atât de rău!

Gura lui o găseşte pe a mea, caldă şi umedă, şi nici măcar nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Mă doare foarte tare pe dinăuntru

Scanned by CamScanner

și totuși trupul meu își dorește scuzele sub forma atingerilor gurii și ale mâinilor lui. Vreau să mă reped la el și să reacționez, așa cum mi-am dorit întotdeauna să reacționeze mama atunci când tata o rănea, dar, în adâncul ființei mele, vreau să cred că a fost într-adevăr un accident. *Ryle nu este ca tata.* Nu seamănă deloc cu el.

Am nevoie să-i simt tristețea. Regretul. Și le simt pe amândouă atunci când mă sărută. Îmi desfac picioarele pentru el și durerea lui capătă o altă formă. Ajunge înăuntrul meu, cu mișcări lente, pline de părere de rău. De fiecare dată când intră în mine, mai șoptește o scuză. Și, ca prin minune, de fiecare dată când iese din mine, mânia mea dispare odată cu el.

• • •

Îmi sărută umărul, obrajii, ochiul. Încă stă deasupra mea și mă mângâie ușor. N-am fost mângâiată niciodată așa... cu atâta tandrețe. Încerc să uit ce s-a întâmplat în bucătărie, dar, în acest moment, nu mă pot gândi la nimic altceva.

M-a împins de lângă el.

Ryle m-a împins.

Timp de cincisprezece secunde, am văzut o parte a lui care *nu este* el. Iar aceea nu am fost *eu*. Am râs de el, când, de fapt, ar fi trebuit să fiu îngrijorată. M-a bruscat, când, de fapt, nu ar fi trebuit să mă atingă. L-am împins și, din cauza mea, s-a tăiat la mână.

A fost îngrozitor! Totul, pe întreaga durată a celor cincisprezece secunde, a fost absolut îngrozitor. Nu vreau să mă mai gândesc niciodată la asta.

Încă strânge în pumn o cârpă îmbibată de sânge. Mă îndepărtez de la pieptul lui.

Scanned by CamScanner

— Mă întorc imediat, îi spun, iar el mă sărută încă o dată și mă lasă să plec.

Mă duc la baie și închid ușa în urma mea. Mă uit în oglindă și tresar.

Sânge. În păr, pe obraji, pe tot corpul meu. E numai sângele lui. Iau o cârpă și încerc să-l curăț, apoi caut sub chiuvetă trusa de prim ajutor. Nu știu cât de rănită îi este mâna. Mai întâi s-a fript, apoi s-a tăiat. Și asta la nici măcar o oră după ce mi-a spus cât de importantă este operația de luni pentru el.

Gata cu vinul. Nu mai avem voie să bem vin vechi.

Iau trusa de sub chiuvetă și deschid ușa. El vine dinspre bucătărie, cu un pachet de gheață.

— Pentru ochi, îmi zice.

— Pentru mână, îi arăt eu trusa de prim ajutor.

Amândoi zâmbim, apoi ne așezăm pe pat. Se sprijină de tăblie, în timp ce îi trag mâna în poala mea. Cât timp eu îi bandajez rana, el îmi ține punga de gheață la ochi.

Iau puțină cremă antiseptică și îi ung arsurile de pe degete. Nu arată așa de rău cum credeam și mă simt ușurată.

— Poți să previi apariția bășicilor? îl întreb.

— Nu, dacă sunt arsuri de gradul doi, clatină el din cap.

Vreau să-l întreb dacă va mai putea efectua operația, în cazul în care va mai avea bășici până luni, dar nu îndrăznesc. Sunt sigură că numai la asta se gândește acum.

— Vrei să-ți ung și tăieturile?

El dă din cap. Sângerarea s-a oprit. Dacă ar fi avut nevoie de copci, cu siguranță s-ar fi dus să-și pună, dar cred că va fi bine. Iau bandajul din trusa de prim ajutor și încep să-i pansez mâna.

— Lily, îmi șoptește, iar eu îmi întorc privirea spre el și văd cum stă cu capul rezemat de tăblia patului, părând că vrea să

Scanned by CamScanner

plângă. Mă simt groaznic, îmi spune. Dacă aș putea da timpul înapoi...

— Știu, îl întrerup eu. Știu, Ryle. A fost groaznic. M-ai împins. M-ai făcut să pun la îndoială tot ce credeam că știu despre tine. Dar îmi dau seama că te simți prost din cauza asta. Nu putem să dăm timpul înapoi. Nu vreau să ne mai gândim la asta. Dar, Ryle, dacă se mai întâmplă vreodată așa ceva... O să știu că nici de data asta nu a fost un simplu accident. Și o să te părăsesc fără să clipesc.

Îi leg bandajul în jurul mâinii și mă uit sever în ochii lui.

Se uită lung la mine, cu sprâncenele încruntate, în semn de regret. Se apleacă în față și își apasă buzele pe ale mele.

— Nu o să se mai întâmple, Lily. Îți jur. Nu sunt ca el. Știu că la asta te gândești, dar îți jur...

Scutur din cap și-mi doresc să se oprească. Nu pot să suport durerea din vocea lui.

— Știu că nu ești ca tata, îi spun. Dar... te rog să nu-mi mai dai vreodată motive să mă îndoiesc din nou. Te rog!

— Tu ești cea mai importantă persoană din viața mea, Lily, îmi spune el și-mi dă la o parte părul de pe frunte. Vreau să fiu cel care te face fericită. Nu cel care te rănește.

Mă sărută, apoi se ridică și se apleacă deasupra mea, ca să-mi apese gheața pe față.

— Mai ține asta așa încă vreo zece minute. Ajută să nu se umfle, îmi explică, apoi își înlocuiește mâna cu a mea.

— Unde te duci? îl întreb.

— Să curăț mizeria pe care am făcut-o, îmi răspunde, sărutându-mă pe frunte.

Petrece următoarele douăzeci de minute curățând bucătăria. Pot să aud zgomotul de sticlă spartă aruncată la gunoi și

Scanned by CamScanner

vinul turnat în chiuvetă. Mă duc la baie și fac repede un duș, pentru a îndepărta tot sângele, apoi schimb așternutul de pe patul meu. Când, în cele din urmă, bucătăria este curată, Ryle vine în dormitor și îmi întinde un pahar.

— Este suc acidulat. O să te ajute.

Sorb din el și simt cum acidul mă înțeapă pe gât. De fapt, este perfect. Mai iau o gură și pun paharul pe noptieră.

— La ce ajută? La mahmureală?

Ryle se așază în pat și trage pătura peste noi, apoi clatină din cap.

— Nu, nu cred că sucul ajută la ceva. Dar mama mereu îmi dădea, când aveam o zi proastă, și mă făcea să mă simt puțin mai bine.

— Ei bine, a funcționat, îi zâmbesc eu.

Îmi mângâie obrazul și văd în ochii lui și în felul în care mă atinge că merită măcar o șansă. Simt că, dacă nu găsesc o cale de a-l ierta, o să dau vina pe el pentru resentimentul pe care încă îl am față de tata. *El nu e ca tata.*

Ryle mă iubește. Nu mi-a spus-o niciodată direct, dar știu că e adevărat. Și eu îl iubesc. Ceea ce s-a întâmplat în seara asta în bucătărie sunt sigură că nu se va mai repeta. Nu după ce am văzut cât de supărat a fost că m-a rănit.

Toți oamenii fac greșeli. Ceea ce definește caracterul unei persoane nu sunt greșelile pe care le face, ci modul în care tratează acele greșeli și cum le transformă în lecții, mai degrabă decât în scuze.

Cumva, ochii lui Ryle devin și mai sinceri și se apleacă să-mi sărute mâna. Își pune capul pe pernă și rămânem așa, privindu-ne, împărtășind această energie nerostită, care umple toate golurile pe care seara asta le-a lăsat în noi.

Scanned by CamScanner

După câteva minute, îmi strânge mâna.

— Lily, începe el, împletindu-și degetele cu ale mele. Sunt îndrăgostit de tine.

Îi simt cuvintele în fiecare părticică a trupului meu. Iar când șoptesc *Și eu te iubesc*, este cel mai mare adevăr gol-goluț pe care i l-am spus.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Sosesc la restaurant cu un sfert de oră mai târziu. Chiar când trebuia să închid, în seara asta, a venit un client să comande flori pentru o înmormântare. Nu l-am putut refuza, pentru că... din păcate... înmormântările sunt cea mai bună afacere pentru florării.

Ryle îmi face semn de la masă și mă duc direct spre ei, încercând din răsputeri să nu mă uit în jur. Nu vreau să-l văd pe Atlas. Am încercat de două ori să-i conving să mergem în altă parte, dar Allysa s-a încăpățânat să mănânce aici, după ce Ryle i-a povestit cât de bun a fost totul.

Ajung la separeu și mă așez lângă Ryle, iar el se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Bună, iubito.

— Doamne, voi doi sunteți atât de dulci, încât mi se face greață, oftează Allysa.

Îi zâmbesc și privirea ei se oprește imediat asupra ochiului meu. Nu arată atât de rău cum m-aș fi așteptat, probabil datorită faptului că Ryle m-a obligat să țin gheață pe el.

— Dumnezeule! exclamă Allysa. Ryle mi-a povestit ce s-a întâmplat, dar nu credeam că e așa de rău.

Scanned by CamScanner

Mă uit la Ryle şi mă întreb ce i-a spus. *Adevărul?* El zâmbeşte şi răspunde:

— Uleiul de măsline era împrăştiat peste tot. Când a alunecat, a fost atât de graţioasă, încât ai fi crezut că e o balerină.

O minciună.

Mi se pare corect. Şi eu aş fi făcut la fel.

— A fost cam penibil, adaug eu râzând.

Cumva, cina se sfârşeşte fără niciun alt incident. Nici urmă de Atlas, nicio altă referire la noaptea trecută, iar eu şi Ryle evităm să bem vin. După ce terminăm de mâncat, chelnerul nostru se apropie de masă.

— Doriţi şi desert? ne întreabă el.

Eu neg din cap, dar Allysa zice că da.

— Ce aveţi?

— Mâncăm pentru doi, aşa că vom lua orice conţine ciocolată, spune Marshall, arătându-se la fel de interesat.

Chelnerul dă din cap şi, când se îndepărtează, Allysa se uită la Marshall.

— Acum copilul este de mărimea unui păianjen. Ai face bine să nu încurajezi obiceiurile proaste în următoarele luni.

Chelnerul se întoarce cu un meniu plin cu deserturi.

— Bucătarul-şef le oferă tuturor viitoarelor mămici desert din partea casei, spune el. Felicitări!

— Serios? răspunde Allysa bucuroasă.

— Cred că de-asta se numeşte Bib's[1], spune Marshall. Bucătarului-şef îi plac copiii.

Ne uităm cu toţii pe meniu.

— O, Doamne! exclam eu studiind toate opţiunile.

---

[1] În engleză, *bib* înseamnă „baveţică".

Scanned by CamScanner

— Acesta este noul meu restaurant preferat, spune Allysa.

Alegem trei deserturi pentru toată masa. În aşteptarea lor, toţi patru ne petrecem timpul discutând despre nume pentru copii.

— Nu, îi zice Allysa lui Marshall. Nu-i punem copilului nostru numele unui stat.

— Dar mie îmi place Nebraska, se plânge el. Idaho?

Allysa îşi lasă capul în mâini.

— Acesta va fi decesul căsniciei noastre.

— Deces, repetă Marshall. De fapt, ăsta ar fi un nume bun.

Crima lui Marshall este împiedicată de sosirea desertului. Chelnerul nostru aşază o prăjitură cu ciocolată în faţa Allysei şi se dă deoparte, pentru a-i face loc tipului din spatele său, care ţine celelalte două farfurii. Chelnerul face semn spre tipul care pune deserturile pe masă şi spune:

— Bucătarul-şef doreşte să vă felicite.

— Cum a fost masa? întreabă bucătarul-şef, uitându-se la Allysa şi la Marshall.

Înainte ca ochii lui să-i întâlnească pe ai mei, neliniştea mă cuprinde cu totul. Atlas mă priveşte fix şi, fără să mă gândesc, întreb cu uimire:

— Tu eşti *bucătarul-şef*?

Chelnerul se apleacă spre Atlas şi explică:

— Bucătarul-şef. Patronul. Uneori chelnerul, uneori cel care spală vasele. El dă un nou înţeles expresiei „a pune mâna la treabă".

Următoarele cinci secunde trec neobservate de către toţi ceilalţi de la masa noastră, dar, pentru mine, se derulează cu încetinitorul.

Privirea lui Atlas se opreşte pe tăietura de la ochiul meu.

Scanned by CamScanner

Apoi pe bandajul înfăşurat în jurul mâinii lui Ryle.

Apoi din nou la ochiul meu.

— Ne-am îndrăgostit de restaurantul tău, îi spune Allysa. Este un loc incredibil.

Atlas nu se uită la ea. Îi văd mişcarea gâtului când înghite în sec. Maxilarul i se încordează şi pleacă fără să mai spună vreun cuvânt.

Rahat.

Chelnerul încearcă să acopere plecarea rapidă a lui Atlas zâmbind mult prea larg.

— Poftă bună, ne urează el, după care se retrage în bucătărie.

— Fir-ar, zice Allysa. Găsim şi noi un nou restaurant preferat şi bucătarul-şef este un idiot.

— Da, dar idioţii sunt cei mai buni. Gordon Ramsay[1]? spune Ryle râzând.

— Bine zis, îl aprobă Marshall.

— Mă duc până la baie, îl anunţ eu pe Ryle şi-mi pun mâna pe braţul lui.

El încuviinţează din cap, iar eu mă ridic, în timp ce Marshall spune:

— Ce zici de Wolfgang Puck[2]? Crezi că şi el e un idiot?

Traversez repede restaurantul, cu capul plecat. De îndată ce ajung pe coridorul cunoscut, continui să merg. Deschid uşa de la toaleta pentru femei, după care o închid şi o încui.

Rahat. Rahat, rahat, rahat.

Privirea lui. Mânia de pe chipul lui.

---

[1] Bucătar şi prezentator TV englez

[2] Bucătar şi actor american, de origine austriacă

Scanned by CamScanner

Mă simt liniştită că a plecat, dar sunt pe jumătate convinsă că, probabil, ne va aştepta la ieşirea din restaurant, când vom pleca, gata să-l ia la bătaie pe Ryle.

Inspir pe nas şi expir pe gură, mă spăl pe mâini şi repet respiraţia. Când simt că m-am mai calmat, îmi şterg mâinile cu un prosop din hârtie.

Mă voi întoarce la masă şi îi voi spune lui Ryle că nu mă simt bine. Vom pleca şi nu ne vom mai întoarce niciodată aici. Toți cred că bucătarul-şef este un idiot, aşa că asta poate fi scuza mea.

Descui uşa, dar nu o deschid. Începe să se deschidă de pe cealaltă parte, aşa că fac un pas înapoi. Atlas intră cu mine în cabina de toaletă şi încuie din nou uşa. Se reazemă cu spatele de ea în timp ce mă cercetează cu privirea, concentrându-se asupra tăieturii din apropierea ochiului meu.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Nimic, scutur eu din cap.

Ochii lui se îngustează, tot de un albastru îngheţat, dar, cumva, ard mocnit.

— Minţi, Lily.

Reuşesc să-i zâmbesc suficient cât să par convingătoare.

— A fost un accident.

Atlas râde, dar faţa îi rămâne serioasă.

— Părăseşte-l.

Să-l părăsesc?

Isuse, are o părere total greşită despre ce s-a întâmplat. Fac un pas spre el şi scutur din cap.

— Nu e ceea ce crezi, Atlas. Nu a fost aşa. Ryle este un om bun.

El îşi înclină capul într-o parte, apoi şi-l apleacă uşor în faţă.

Scanned by CamScanner

— Ce ciudat! Aşa spunea şi mama ta.

Cuvintele lui dor. Încerc imediat să trec pe lângă el ca să ajung la uşă, dar mă apucă de mână.

— Lily, părăseşte-l!

Îmi smulg mâna dintr-a lui. Mă întorc cu spatele la el şi inspir adânc. Expir uşor, când îmi îndrept din nou faţa spre el.

— Dacă e să fac o comparaţie, mi-e mult mai frică de tine acum decât mi-a fost *vreodată* de el.

Cuvintele mele îl fac pe Atlas să amuţească pe moment. Începe să clatine încet din cap, apoi cu mai multă vehemenţă şi se îndepărtează de uşă.

— N-am vrut să te fac să te simţi incomod, îmi arată el spre uşă. Doar încercam să compensez grija pe care mi-ai arătat-o tu întotdeauna.

Mă uit la el pentru o clipă şi nu ştiu cum să-i interpretez spusele. Încă e furios în sinea lui, văd asta foarte clar. Dar afişează o atitudine calmă. Îmi dă voie să plec. Mă întorc şi descui uşa, apoi o deschid.

Tresar când dau cu ochii de Ryle. Mă uit repede peste umăr şi-l văd pe Atlas ieşind din toaletă odată cu mine.

În ochii lui Ryle se citeşte nedumerirea când se uită la mine şi la Atlas.

— Ce *dracu'*, Lily?

— Ryle, încep eu, iar vocea îmi tremură.

Doamne, situaţia asta arată mult mai rău decât este de fapt.

Atlas trece pe lângă mine şi se îndreaptă spre uşa de la bucătărie, ca şi când Ryle nici n-ar exista pentru el. Ryle îl urmăreşte cu privirea. *Mergi în continuare, Atlas.*

Chiar când ajunge la uşă, Atlas se opreşte.

Nu, nu, nu. Mergi în continuare.

Scanned by CamScanner

În ceea ce devine unul dintre cele mai îngrozitoare momente pe care mi le-am putut imagina vreodată, el se răsucește, vine către Ryle și îl apucă de gulerul cămășii. Aproape imediat, Ryle îl împinge pe Atlas și îl lovește de peretele opus. Atlas se repede din nou la Ryle, iar de data asta își apasă antebrațul pe gâtul lui și îl țintuiește de perete.

— Dacă te mai atingi o dată de ea, îți tai mâna și ți-o bag pe gât, rahat nenorocit!

— Atlas, termină!

Atlas îi dă drumul lui Ryle și face un pas uriaș înapoi. Ryle respiră sacadat, uitându-se lung și aspru la Atlas. Apoi privirea lui se fixează direct asupra mea.

— *Atlas?* îi rostește numele într-un mod familiar.

De ce pronunță Ryle numele lui Atlas așa? De parcă l-ar mai fi auzit înainte? Nu i-am vorbit niciodată despre Atlas.

Ia stai!

Ba da!

În prima noapte, pe acoperiș. A fost unul dintre adevărurile mele.

Ryle izbucnește într-un râs isteric și arată spre Atlas, dar uitându-se în continuare la mine.

— *Ăsta* e Atlas? Băiatul fără adăpost cu care ți-ai tras-o din *milă*?

O, Doamne!

Holul devine instantaneu o explozie de pumni și coate, amestecate cu țipetele mele pentru ca ei să se oprească. Doi chelneri împing ușa din spatele meu și aleargă spre noi, separându-i foarte repede.

Scanned by CamScanner

Sunt despărțiți și țintuiți de pereți opuși, se holbează unul la celălalt de sus în jos și respiră greoi. Nici măcar nu mă pot uita la ei.

Nu mă pot uita la Atlas. Nu după ceea ce i-a spus Ryle. Dar nu mă pot uita nici la Ryle, pentru că, probabil, crede tot ce-i mai rău acum.

— Afară! strigă Atlas arătând spre ușă, dar privindu-l pe Ryle. Plecați dracului din localul meu!

Îi întâlnesc ochii lui Ryle, când începe să meargă în urma mea, și sunt speriată de ceea ce voi vedea în ei. Dar nu există nicio urmă de furie în privirea lui.

Doar durere.

Multă durere.

Se oprește, de parcă ar vrea să spună ceva. Dar apoi chipul îi este învăluit de dezamăgire și se întoarce în restaurant.

Într-un final, mă uit la Atlas și pot să-i văd și lui dezamăgirea pe chip. Înainte de a-i putea explica vorbele lui Ryle, se întoarce și se îndepărtează, împingând ușile de la bucătărie.

Imediat mă întorc și alerg după Ryle. Își ia haina din separeu și se îndreaptă spre ieșire, fără să se uite la Allysa și la Marshall.

Allysa mă cercetează cu privirea și dă din mâini, nedumerită. Clatin din cap, îmi iau geanta și spun:

— E mult de povestit. Vorbim mâine.

Îl urmez pe Ryle afară și-l văd îndreptându-se spre parcare. Alerg să-l prind din urmă, iar el se oprește și dă cu pumnul prin aer.

— Fi-ar să fie, n-am venit cu mașina! strigă el frustrat.

Îmi scot cheile din geantă, iar el se apropie și mi le smulge din mână. Îl urmez din nou, de data asta spre mașina mea.

Scanned by CamScanner

Nu știu ce să fac. Nu știu dacă, în acest moment, chiar vrea să stea de vorbă cu mine. Tocmai m-a surprins încuiată în baie cu un tip de care am fost îndrăgostită. Apoi, ca din senin, tipul l-a atacat.

Doamne, ce situație complicată!

Când ajungem la mașină, el se duce direct spre ușa șoferului. Îmi indică locul pasagerului și spune:

— Urcă, Lily.

Pe tot parcursul drumului nu-mi adresează niciun cuvânt. Îi rostesc numele o singură dată, dar el pur și simplu scutură din cap, dându-mi de înțeles că încă nu e pregătit să-mi asculte explicația. Când parcăm în garajul meu, el iese din mașină de îndată ce oprește motorul, de parcă ar vrea să se îndepărteze cât mai repede de mine.

Se plimbă de colo colo, până când cobor și eu.

— Nu este ceea ce pare, Ryle. Îți jur.

Se oprește din mers și, când se uită la mine, îmi stă inima. Văd atât de multă durere în ochii lui... și nici măcar nu există vreun motiv real. Totul este din cauza unei neînțelegeri stupide.

— Eu nu mi-am dorit asta, Lily, îmi zice. Nu mi-am dorit o relație! Nu mi-am dorit acest stres în viața mea!

Oricât de mult ar suferi din cauza a ceea ce crede că a văzut, cuvintele lui tot mă calcă pe nervi.

— Ei bine, atunci *pleacă!*

— Poftim?

— Nu vreau să fiu o povară pentru tine, Ryle! îi explic și-mi ridic mâinile. Îmi pare rău că prezența mea în viața ta este atât de *insuportabilă*!

— Lily, asta nu-i deloc ceea ce vreau să spun.

Scanned by CamScanner

Face un pas în direcția mea și ridică frustrat din mâini, apoi mă ocolește. Se sprijină pe mașină și-și încrucișează brațele la piept. Se așterne o tăcere prelungită, iar eu aștept să aud ce are de spus. Își ține capul plecat, apoi îl ridică puțin, ca să mă poată privi.

— Adevărul gol-goluț, Lily. Asta-i tot ce vreau de la tine acum. Poți să-mi dai asta?

Încuviințez din cap.

— Știai că lucrează acolo?

Strâng din buze și-mi duc un braț la piept, după care îmi apuc cotul cu cealaltă mână.

— Da. De-asta n-am vrut să mă întorc, Ryle. N-am vrut să mă întâlnesc din nou cu el.

Răspunsul meu pare să-l detensioneze puțin. Își duce mâna la față.

— I-ai povestit ce s-a întâmplat noaptea trecută? I-ai spus despre cearta noastră?

Fac un pas înainte și clatin vehement din cap.

— Nu. A presupus. A văzut ochiul meu și mâna ta și i-a fost suficient.

El răsuflă din greu și își lasă capul pe spate, privind în sus. Se pare că este aproape prea dureros pentru el să-mi pună următoarea întrebare.

— De ce erai singură cu el în toaletă?

Mai fac un pas spre el.

— A venit după mine acolo. Nu mai știu nimic despre el, Ryle. Nici măcar nu știam că deține restaurantul acela, credeam că este doar un chelner. Nu mai face parte din viața mea, îți jur. El doar... îmi strâng mâinile și cobor vocea. Amândoi am crescut înconjurați de violență în familiile noastre. Mi-a văzut fața,

Scanned by CamScanner

apoi mâna ta și... și-a făcut griji pentru mine. Asta a fost tot, nimic altceva.

Ryle ridică mâinile și își acoperă gura. Aud cum aerul îi iese printre degete când expiră sacadat. Se îndreaptă de spate și încearcă să asimileze toate informațiile pe care i le-am împărtășit.

— Acum e rândul meu, spune el.

Se desprinde de mașină și face trei pași spre mine, eliminând distanța dintre noi. Îmi pune mâna pe obraji și mă privește în ochi.

— Dacă nu vrei să fii cu mine... te rog, spune-mi chiar acum, Lily. Pentru că te-am văzut cu el... și *m-a durut*. Nu vreau să mai simt niciodată așa ceva. Și dacă acum mă doare atât de tare, sunt îngrozit să mă gândesc la cum va fi peste un an.

Simt cum lacrimile încep să-mi curgă pe obraji. Îmi pun mâinile peste ale lui și clatin din cap.

— Nu vreau pe altcineva, Ryle. Te vreau doar pe tine.

El afișează cel mai trist zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Mă trage spre el și mă ține strâns. Îmi înfășor brațele în jurul lui și mă apropii cât pot de mult, în timp ce își apasă buzele pe fruntea mea.

— Te iubesc, Lily. *Doamne*, cât de mult te iubesc!

Îl strâng și mai tare și îi sărut umărul.

— Și eu te iubesc.

Îmi închid ochii și mi-aș dori să pot șterge cu buretele ultimele două zile.

Atlas se înșală în privința lui Ryle.

Dar mi-aș dori ca și *Atlas* să știe asta.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

— Adică... Nu vreau să-ţi fac în ciudă, dar n-ai gustat desertul, Lily, oftează Allysa. O, dacă ai şti... a fost delicios!

— Nu ne mai întoarcem niciodată acolo, îi spun.

Ea bate din picior, ca un copil.

— Dar...

— Nu. Trebuie să respectăm sentimentele fratelui tău.

Îşi încrucişează braţele la piept.

— Ştiu, ştiu. Oare de ce a trebuit să fii o adolescentă plină de hormoni şi să te îndrăgosteşti de cel mai bun bucătar-şef din Boston?

— Nu era bucătar-şef când l-am cunoscut.

— Nu mai contează, spune ea, apoi iese din birou şi închide uşa.

Telefonul îmi vibrează anunţând un mesaj nou.

Ryle: Au trecut 5 ore. Mai am încă 5. Până acum e bine. Mâna e bine.

Răsuflu uşurată. Nu eram sigură dacă va fi în stare să facă astăzi operaţia, dar ştiind cât de mult îşi dorea, mă bucur pentru el.

Scanned by CamScanner

Eu: Sunt cele mai sigure mâini din Boston.

Îmi deschid laptopul şi-mi verific adresa de e-mail. Primul lucru pe care-l văd este un mesaj de la *Boston Globe*. Îl deschid şi văd că este de la un jurnalist interesat să publice un articol despre florărie. Zâmbesc ca fraiera şi mă apuc să-i răspund, când Allysa bate la uşă. Apoi o deschide şi îşi vâră capul înăuntru.

— Hei, spune ea.

— Hei, îi răspund şi eu.

Bate cu degetele în tocul uşii.

— Îţi mai aminteşti că acum câteva minute mi-ai spus că nu pot să mai merg niciodată la Bib's, pentru că este nedrept faţă de Ryle faptul că băiatul pe care l-ai iubit când erai adolescentă este proprietarul restaurantului?

Mă reazem de spătarul scaunului.

— Ce vrei, Allysa?

Ea strâmbă din nas şi zice:

— Dacă nu este corect ca noi să mai mergem acolo din cauza proprietarului, e corect ca el să poată veni aici?

Poftim?

Îmi închid laptopul şi mă ridic.

— De ce spui asta? A venit aici?

Ea încuviinţează din cap şi se strecoară în birou, apoi închide uşa.

— A venit. A întrebat de tine. Şi ştiu că eşti cuplată cu frate-meu, iar eu sunt însărcinată, dar, am putea, măcar pentru o secundă, să admirăm în linişte perfecţiunea acestui bărbat?

Zâmbeşte visătoare, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Allysa!

— Măcar *ochii* lui!

Deschide uşa şi iese din birou. O urmez şi-l zăresc pe Atlas.

Scanned by CamScanner

— Uite-o, îi spune Allysa. Vrei să-ți iau haina?

Noi nu luăm hainele clienților.

Atlas mă privește când ies din birou. Se uită spre Allysa și clatină din cap.

— Nu, mulțumesc. Nu stau mult.

Allysa se apleacă peste tejghea și își sprijină bărbia în palme.

— Poți să stai cât vrei. De fapt, mai cauți cumva vreun loc de muncă? Lily are nevoie de mai mulți angajați și căutăm pe cineva care să poată ridica greutăți. Să fie foarte flexibil. Să se aplece.

Mijesc ochii spre Allysa și îi spun în șoaptă:

— *Ajunge!*

Ea ridică inocent din umeri. Îi țin ușa deschisă lui Atlas, dar evit să mă uit direct la el când trece pe lângă mine. Mă simt foarte vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, dar, totodată, și foarte furioasă.

Ocolesc biroul și mă trântesc pe scaun, pregătită de ceartă. Dar când mă uit la el, mă stăpânesc.

Îmi zâmbește. Arată cu mâna de jur împrejur în timp ce ia loc în fața mea.

— E incredibil, Lily.

Fac o pauză.

— Mulțumesc.

Continuă să-mi zâmbească, de parcă ar fi mândru de mine. Apoi pune o pungă pe birou și o împinge spre mine.

— E un cadou, îmi explică. Poți să-l deschizi mai târziu.

De ce îmi cumpără cadouri? Are o iubită. Și eu am un iubit. Trecutul nostru deja a provocat destule probleme în prezent. N-am nevoie și de cadouri care să înrăutățească lucrurile.

— De ce-mi cumperi cadouri, Atlas?

Scanned by CamScanner

Se lasă pe spate în scaun și își încrucișează brațele la piept.

— L-am cumpărat acum trei ani și l-am păstrat, în speranța că, vreodată, te voi întâlni din nou.

Cât de atent este Atlas! Nu s-a schimbat deloc. La naiba!

Iau cadoul și-l pun pe podea, în spatele biroului meu. Încerc să mă destind puțin, dar e foarte greu, căci totul la el mă face să mă simt foarte încordată.

— Am venit să-mi cer scuze, îmi spune.

Dau din mână, ca să-l fac să înțeleagă că nu este necesar.

— Totul este în regulă. A fost o neînțelegere. Ryle e bine.

— Nu pentru asta îmi cer scuze, râde el. Niciodată nu mi-aș cere scuze pentru că ți-am luat apărarea.

— Nu mi-ai luat apărarea, protestez eu. Nu e nimic de apărat.

El își înclină capul și se uită la mine cu aceeași privire de aseară. Aceea care îmi arată cât de dezamăgit este de mine. E dureros.

Îmi dreg vocea.

— Atunci de ce te scuzi?

Preț de câteva secunde păstrează tăcerea și mă privește contemplativ.

— Îmi cer scuze pentru că ți-am spus că vorbești la fel ca mama ta. Te-am rănit. Și îmi pare rău.

Nu știu de ce-mi vine să plâng mereu când sunt în preajma lui. La fel și când mă gândesc la el. Când citesc despre el. E ca și cum emoțiile mele ar fi încă legate de el și nu-mi dau seama cum să le dezleg.

Își coboară privirea spre birou. Se întinde și ia trei lucruri. Un pix. Un post-it. Telefonul meu.

Scanned by CamScanner

Scrie ceva pe foaie și apoi îmi desface telefonul. Îi scoate capacul și pune hârtiuța în interiorul lui, apoi îl asamblează la loc și îl lasă pe birou. Mă uit la telefon, după care îmi ridic privirea spre el. Se ridică și aruncă pixul pe birou.

— Este numărul meu de telefon. Păstrează-l ascuns acolo, în caz că ai nevoie vreodată de el.

Gestul lui mă face să tresar. E un gest *inutil*.

— N-o să am nevoie de el.

— Sper să nu.

Se îndreaptă către ușă și întinde mâna spre clanță. Știu că aceasta este singura mea șansă de a-i spune tot ce am de zis înainte ca el să iasă pentru totdeauna din viața mea.

— Atlas, așteaptă.

Mă ridic repede și împing scaunul de perete. El se întoarce pe jumătate spre mine.

— Ce ți-a spus Ryle aseară... Eu nu...

Îmi duc emoționată mâna la gât și simt cum inima îmi bate acolo.

— Eu nu i-am spus lui *niciodată* așa ceva. Era rănit și supărat și a interpretat greșit niște cuvinte pe care i le-am zis cu mult timp în urmă.

Colțul gurii lui Atlas se mișcă și nu sunt sigură dacă încearcă să nu zâmbească sau să nu se încrunte. Mă privește fix.

— Crede-mă, Lily, știu că n-ai făcut sex cu mine din *milă*. Am fost acolo.

Iese pe ușă, iar cuvintele lui mă fac să mă prăbușesc pe scaun.

Numai că... scaunul nu mai este acolo. Este încă lipit de perete, iar eu am aterizat pe podea.

Scanned by CamScanner

Allysa intră grăbită și mă găsește întinsă pe spate, după birou.

— Lily? mă strigă, apoi ocolește biroul și se apleacă asupra mea. Ești bine?

Îi fac semn cu mâna că da.

— Sunt bine. Doar că n-am nimerit scaunul.

Ea îmi întinde mâna și mă ajută să mă ridic.

— Ce-a vrut?

Mă uit spre ușă în timp ce-mi recuperez scaunul. Mă așez și mă uit la telefon.

— Nimic. Doar și-a cerut scuze.

Allysa oftează și se uită înapoi la ușă.

— Asta înseamnă că nu vrea să se angajeze la tine?

Trebuie să recunosc că ea reușește să mă facă să râd chiar și când mă simt cel mai deprimată.

— Întoarce-te la treabă, altfel îți tai din salariu.

Ea râde și dă să plece. Eu iau pixul și îi spun:

— Allysa, așteaptă.

— Știu, mă întrerupe ea. Ryle nu trebuie să afle despre vizita asta. Nu trebuie să-mi spui.

— Mulțumesc, îi zic zâmbind.

Ea închide ușa.

Mă întorc și iau punga cu cadoul vechi de trei ani. Îl scot și-mi dau imediat seama că este o carte învelită în hârtie. Rup ambalajul și mă las pe spate în scaun.

Pe copertă este o fotografie cu Ellen DeGeneres. Titlul este *Seriously... I'm Kidding*. Râd, deschid cartea și oftez ușor când văd că e semnată. Ating cu degetele cuvintele scrise.

Scanned by CamScanner

Lily,
Atlas îți transmite să continui să înoți.
Ellen DeGeneres

Îmi trec degetul peste semnătura ei. Apoi pun cartea pe birou, îmi ating fruntea de ea și-mi vine să plâng pe copertă.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Ajung acasă după ora şapte seara. Ryle m-a sunat acum o oră şi mi-a spus că nu va veni în seara asta. Separarea *carnvoficusului* (sau care o fi fost cuvântul lung pe care l-a folosit) a fost un succes, însă va rămâne peste noapte la spital, pentru a se asigura că nu există complicaţii.

Intru în apartamentul meu tăcut. Mă schimb în pijamalele mele tăcute. Mănânc un sandvici tăcut. Şi apoi mă întind în dormitorul meu tăcut şi deschid noua mea carte tăcută, în speranţa că-mi va putea reduce la tăcere emoţiile.

Desigur, după trei ore şi aproape toată cartea citită, toate sentimentele din ultimele câteva zile încep să mă părăsească. Pun semn la pagina la care am ajuns şi o închid.

Mă uit lung la carte. Mă gândesc la Ryle. Mă gândesc la Atlas. Mă gândesc că, uneori, indiferent cât de convinsă eşti de drumul pe care trebuie să-l urmezi în viaţă, totul se poate schimba într-o clipită.

Iau cartea pe care mi-a cumpărat-o Atlas şi o pun în dulap, laolaltă cu toate jurnalele mele. Apoi îl iau pe cel plin cu amintiri despre el. Şi ştiu că, în sfârşit, a venit momentul să citesc

Scanned by CamScanner

ultima intrare pe care am scris-o în jurnal. Apoi pot închide capitolul acesta pentru totdeauna.

Dragă Ellen,

De cele mai multe ori mă bucur că nu știi că exist și că niciodată nu ți-am expediat vreuna dintre aceste scrisori.

Dar, uneori, mai ales în seara asta, îmi doresc ca tu să mă fi cunoscut. Am nevoie de cineva cu care să vorbesc despre toate sentimentele mele. Au trecut șase luni de când l-am văzut ultima oară pe Atlas și, sincer, nu știu unde este sau ce face. S-au întâmplat multe de la ultima scrisoare pe care ți-am scris-o, când Atlas s-a mutat la Boston. Am crezut că n-o să-l mai văd mult timp, dar nu a fost așa.

L-am văzut din nou după ce a plecat, câteva săptămâni mai târziu. Era ziua mea de naștere. Împlineam șaisprezece ani și, când a apărut, a devenit cea mai frumoasă zi din viața mea.

Și apoi cea mai urâtă.

Trecuseră exact patruzeci și două de zile de când plecase Atlas la Boston. Am numărat fiecare zi ca și cum asta ar ajuta în vreun fel. Am fost atât de deprimată, Ellen! Încă sunt. Lumea e de părere că un adolescent nu poate să iubească la fel ca un adult. Pe de-o parte, cred asta, dar eu nu sunt adult, așadar, nu am termen de comparație. Dar cred că e o diferență. Sunt sigură că o relație între doi adulți e mai serioasă decât una între doi adolescenți. Există probabil mai multă maturitate, mai mult respect, mai multă responsabilitate. Dar, indiferent cât de diferită ar fi substanța unei legături la diverse vârste din viața cuiva, știu că dragostea trebuie să cântărească la fel. Simți cum te apasă pe umeri, în stomac și în inimă, indiferent câți ani ai. Și sentimentele mele pentru Atlas sunt foarte apăsătoare. În fiecare seară plâng până adorm și-mi

Scanned by CamScanner

zic: „Continuă să înoți". Dar devine foarte greu să înoți când simți că ești ancorat în apă.

Acum, dacă mă gândesc bine la asta, probabil că, într-un fel, am trecut prin fazele durerii. Negare, furie, tânguire, depresie și acceptare. Eram adâncită în depresie în seara în care am împlinit șaisprezece ani. Mama a încercat să-mi facă ziua mai frumoasă. Mi-a cumpărat unelte de grădinărit, mi-a făcut prăjitura preferată și am mers împreună să luăm cina. Dar până când m-am urcat în pat, în noaptea aceea, n-am reușit să scap de tristețe.

Plângeam când am auzit bătaia de la fereastră. Mai întâi, am crezut că a început să plouă. Dar apoi i-am auzit vocea. Am sărit și m-am dus la fereastră, cu inima bătându-mi nebunește. Stătea acolo în întuneric și îmi zâmbea. Am deschis fereastra și l-am ajutat să intre în cameră, apoi m-a luat în brațe și m-a ținut strâns cât timp am plâns.

Mirosea atât de bine! Când l-am îmbrățișat, mi-am dat seama că a mai luat puțin în greutate, lucru de care chiar avea nevoie, în doar șase săptămâni, de când nu-l mai văzusem. M-a îndepărtat puțin de el și mi-a șters lacrimile de pe obraji.

— De ce plângi, Lily?

M-am jenat că plângeam. Am plâns foarte mult luna aceasta, probabil mai mult decât în oricare altă lună din viața mea. Probabil de vină erau doar hormonii adolescentini, combinați cu stresul cauzat de felul în care tata o trata pe mama și de faptul că trebuise să mă despart de Atlas.

Am luat o bluză de pe podea și mi-am șters ochii, apoi ne-am așezat pe pat. El s-a rezemat de tăblia patului și m-a tras la pieptul său.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

Scanned by CamScanner

— E ziua ta de naștere, mi-a explicat. Și încă ești persoana mea preferată. Și mi-a fost dor de tine.

Probabil că era în jur de ora zece când a sosit, dar am vorbit atât de mult, încât trecuse de miezul nopții când m-am uitat din nou la ceas. Nici nu-mi mai amintesc despre tot ce am vorbit, dar știu cum m-am simțit. Părea foarte fericit și avea o lumină în ochi pe care nu o mai văzusem niciodată la el până atunci. Ca și când și-ar fi găsit, în sfârșit, casa.

Mi-a spus că vrea să-mi zică ceva și vocea lui a devenit serioasă. M-a așezat astfel încât să stau cu picioarele de-o parte și de alta în poala lui, ca să mă poată privi în ochi în timp ce vorbea. Mă gândeam că poate se pregătea să-mi spună că are o altă iubită sau că pleacă chiar mai devreme în armată. Dar ce a urmat m-a șocat.

Mi-a mărturisit că, în prima seară când a intrat în casa aceea veche, nu s-a dus acolo pentru că avea nevoie de un loc unde să stea.

S-a dus ca să se sinucidă.

Mi-am acoperit gura cu mâinile, pentru că nu aveam nici cea mai mică idee cât de grea fusese situația lui. Atât de grea, încât nici nu-și mai dorise să trăiască.

— Sper să nu știi niciodată cum e să te simți atât de singur, Lily, a zis el.

A continuat să-mi spună că, în prima noapte când se dusese în casa aceea, stătuse pe podeaua din camera de zi, cu o lamă de ras la încheietura mâinii. Chiar când urma să-și taie venele, s-a aprins lumina în dormitorul meu.

— Tu stăteai acolo ca un înger, înconjurat de lumina raiului. Nu puteam să-mi iau ochii de la tine.

Atunci m-a urmărit o vreme cum mă plimbam prin dormitor. M-a privit cum m-am întins pe pat și am scris în jurnal. Apoi

Scanned by CamScanner

a lăsat din mână lama de ras, pentru că, spunea el, trecuse o lună de când viața îl făcuse să nu mai simtă nimic, însă, uitându-se la mine, începuse să simtă ceva. Suficient cât să nu mai fie atât de amorțit, încât să încheie toate socotelile în acea noapte.

Apoi, o zi sau două mai târziu, i-am făcut mâncare și i-am pus-o în curtea din spate. Cred că știi deja restul poveștii.

— Mi-ai salvat viața, Lily, fără ca aceasta să fi fost intenția ta, a zis el.

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat în locul acela dintre umăr și gât pe care îl săruta mereu. Mi-a plăcut că a făcut-o din nou. Nu-mi prea place corpul meu, dar acea parte de deasupra claviculei a devenit preferata mea.

Mi-a luat mâinile într-ale lui și mi-a spus că pleacă în armată mai devreme decât planificase, dar că nu a putut să plece fără să-mi mulțumească. Mi-a spus că va fi plecat patru ani și că ultimul lucru pe care și-l dorea pentru mine era să devin o fată de șaisprezece ani care nu-și trăiește viața din cauza unui iubit de la care nu a mai primit nicio veste.

Următorul lucru pe care mi l-a spus a făcut ca ochii lui albaștri să lăcrimeze.

— Lily, viața e foarte ciudată. Avem doar un număr limitat de ani s-o trăim, așa că trebuie să facem tot ce putem pentru a ne asigura că acei ani sunt cât se poate de împliniți. N-ar trebui să ne pierdem timpul cu lucruri care s-ar putea întâmpla vreodată sau poate chiar niciodată.

Înțelegeam ce spunea. Că urma să plece în armată și nu voia să-l aștept cât timp era acolo. Nu ne despărțeam cu adevărat, pentru că, de fapt, nu eram împreună. Practic, eram doi tineri care s-au ajutat reciproc la nevoie și s-au îndrăgostit pe parcurs.

Scanned by CamScanner

Era greu să fiu părăsită de cineva care nu m-a avut niciodată cu adevărat. În tot acest timp petrecut împreună, cred că amândoi am știut că nu putea fi nimic definitiv. Nu știu de ce, pentru că aș fi putut cu ușurință să-l iubesc foarte mult. Cred că, în condiții normale, dacă eram împreună ca niște adolescenți obișnuiți, iar el avea o viață normală și un acoperiș deasupra capului, am fi putut fi un astfel de cuplu. Unul care comunică foarte ușor și nu are parte de o viață plină de cruzime.

Nici măcar n-am încercat să-l fac să-și schimbe părerea în acea noapte. Simt că avem un fel de legătură pe care nici flăcările iadului n-ar putea să o rupă. Simt că el ar putea să-și petreacă timpul în armată și eu să-mi trăiesc anii de adolescență, iar apoi, la momentul potrivit, totul va reveni la normal.

— O să-ți promit ceva, mi-a spus. Atunci când viața mea va fi suficient de bună încât tu să poți face parte din ea, te voi căuta. Dar nu vreau să mă aștepți, pentru că s-ar putea ca asta să nu se întâmple niciodată.

Nu mi-a plăcut acea promisiune, pentru că însemna două lucruri. Ori credea că nu avea să se mai întoarcă viu din armată, ori că viața lui nu va fi niciodată suficient de bună pentru mine.

Viața lui era deja suficient de bună pentru mine, dar am încuviințat din cap și m-am forțat să-i zâmbesc.

— Dacă nu te întorci la mine, o să vin eu după tine. Și nu o să fie prea drăguț, Atlas Corrigan.

A râs de amenințarea mea.

— Ei bine, nu va fi prea greu să mă găsești. Știi exact unde mă voi afla.

— Unde totul este mai bine, i-am zâmbit eu.

— În Boston, mi-a zâmbit și el, apoi m-a sărutat.

Scanned by CamScanner

Ellen, știu că tu ești adult și ai habar de ceea ce urmează, dar tot nu mă simt confortabil să-ți povestesc ce s-a întâmplat în următoarele două ore. Să spunem doar că ne-am sărutat foarte mult, am râs foarte mult. Ne-am iubit foarte mult. Ne-am sorbit respirațiile. Mult. Foarte mult. Și a trebuit să ne astupăm gurile și să ne mișcăm cât mai puțin și cât mai silențios, astfel încât să nu ne prindă cineva.

La sfârșit m-a strâns la pieptul lui gol și am rămas așa un timp. M-a sărutat, s-a uitat în ochii mei și mi-a spus:

— Te iubesc, Lily. Iubesc tot ceea ce ești. Te iubesc.

Știu că aceste cuvinte sunt rostite la nimereală, mai ales de către adolescenți. Și de multe ori sunt spuse prematur și fără sens. Dar, rostite de el, știu că nu aveau sensul: „sunt îndrăgostit de tine". Nu era genul acela de iubire.

Imaginează-ți toți oamenii pe care-i întâlnim în viață. Sunt atât de mulți! Vin în valuri și se retrag odată cu ele. Unele valuri sunt mult mai înalte și au un impact mult mai mare decât altele. Uneori, ele aduc lucruri din adâncurile mării și le lasă aruncate pe țărm, ca niște urme pe nisip, mărturie a faptului că valurile au trecut pe acolo, mult timp după ce s-au retras.

Asta a vrut să-mi spună Atlas când mi-a zis: „Te iubesc". Mi-a dat de înțeles că eu eram cel mai înalt val din viața lui. Și i-am lăsat foarte multe urme, care vor rămâne veșnic întipărite, chiar și după ce valul s-a retras.

După ce mi-a spus că mă iubește, mi-a zis că are un cadou pentru ziua mea de naștere și a scos o pungă mică maro.

— Nu e cine știe ce, dar e tot ce-mi pot permite.

Am deschis punga și am scos cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată. Era un magnet pe care scria „Boston" în partea de sus, iar în partea de jos, cu litere mici: „Unde totul este mai bine".

Scanned by CamScanner

I-am spus că-l voi păstra pentru totdeauna și că, de fiecare dată când îl voi privi, mă voi gândi la el.

Când am început această scrisoare, am spus că ziua în care am împlinit șaisprezece ani a fost una dintre cele mai frumoase din viața mea. Pentru că, până în acea secundă, așa a fost.

Dar următoarele câteva minute n-au mai fost deloc frumoase.

Înainte ca Atlas să apară în acea noapte, nu mă așteptam ca el să vină, așa că nu m-am gândit să-mi încui ușa de la dormitor. Tata m-a auzit vorbind cu cineva și, când a trântit ușa de perete și l-a văzut pe Atlas în pat cu mine, s-a înfuriat mai rău ca niciodată. Iar Atlas era în dezavantaj, fiindcă nu era pregătit pentru ceea ce a urmat.

Nu voi uita acel moment cât voi trăi. Faptul că n-am putut să fac nimic atunci când tata s-a repezit la el cu o bâtă de baseball. Sunetul oaselor rupte era singurul zgomot care pătrundea printre țipetele mele.

Încă nu știu cine a chemat poliția. Sunt sigură că mama, dar au trecut șase luni și încă n-am discutat cu ea despre acea noapte. Până când au ajuns polițiștii și l-au smuls pe tata de pe el, nici măcar nu-l mai recunoșteam pe Atlas, atât de mult sânge avea pe tot corpul.

Eram isterică.

Absolut isterică.

Nu numai că au fost nevoiți să-l ia pe Atlas într-o ambulanță, dar a trebuit una și pentru mine, deoarece nu puteam să respir. A fost primul și singurul atac de panică pe care l-am avut vreodată.

Nimeni n-a vrut să-mi spună unde l-au dus sau dacă era bine. Tatăl meu nu a fost nici măcar arestat pentru ce făcuse. Faptul că Atlas locuia în acea casă abandonată însemna că era un om al

Scanned by CamScanner

străzii. Tatăl meu a fost felicitat pentru actul său eroic, și-a salvat fetița de la un posibil viol.

Tata mi-a reproșat că mi-am făcut familia de râs dând orașului motiv de bârfă. Și dă-mi voie să-ți spun că încă se bârfește despre asta. Am auzit-o astăzi pe Katie în autobuz spunând cuiva că ea a încercat să mă avertizeze cu privire la Atlas. A zis că și-a dat seama că e genul de băiat care creează probleme încă de când l-a văzut prima dată, ceea ce e o prostie. Dacă Atlas ar fi fost atunci în autobuz cu mine, probabil că mi-aș fi ținut gura și m-aș fi comportat mai matur, așa cum a încercat el să mă învețe să fiu. În schimb, eram atât de nervoasă, încât m-am întors și i-am spus lui Katie să se ducă naibii. I-am spus că Atlas e o persoană bună, așa cum ea nu va fi niciodată, și că, dacă o mai aud vreodată spunând ceva rău despre el, va regreta.

Ea și-a dat ochii peste cap și a zis:

— Isuse, Lily. Ți-a spălat creierul? Era un vagabond murdar, probabil se și droga. Te-a folosit pentru mâncare și sex și acum îl aperi?

A avut noroc că autobuzul s-a oprit lângă casa mea chiar atunci. Mi-am luat ghiozdanul și am coborât, am intrat în casă și am plâns în camera mea timp de vreo trei ore. Acum mă doare capul, dar știu că singurul lucru care mă va face să mă simt mai bine este să pun, în sfârșit, totul pe hârtie. Evit să scriu această scrisoare de vreo șase luni.

Nu te supăra, Ellen, dar capul încă mă doare. La fel și inima. Poate chiar mai mult acum decât m-a durut ieri. Scrisoarea asta nu m-a ajutat aproape deloc.

Cred că, o vreme, voi lua o pauză de la scris. Scrisorile tale îmi amintesc de el și-mi fac prea mult rău. Până când se va întoarce la mine, voi continua pur și simplu să mă prefac că sunt în regulă.

Scanned by CamScanner

Voi continua să mă prefac că înot, când, de fapt, tot ceea ce fac este să plutesc. De-abia îmi țin capul deasupra apei.

Lily

Dau pagina, dar este goală. A fost ultima oară când i-am scris lui Ellen.

De asemenea, n-am mai auzit nimic de Atlas și, pe de-o parte, nu l-am învinovățit niciodată. Tata l-a bătut până aproape că l-a omorât. Nu prea mai exista loc de iertare.

Știam că a supraviețuit și că era în regulă, pentru că, uneori, de-a lungul anilor, m-a învins curiozitatea și am căutat pe internet tot ce-am putut despre el. N-am găsit prea multe, totuși a fost de ajuns cât să știu că a supraviețuit și că se afla în armată.

Dar nu l-am uitat niciodată. Timpul a mai vindecat rana, însă, uneori, vedeam ceva ce mă ducea cu gândul la el și îmi dădea o stare de melancolie. Abia în anul doi de facultate, când am început să ies cu altcineva, mi-am dat seama că poate Atlas nu trebuia să-mi ocupe toată viața. Poate că a fost doar o parte din ea.

Poate că dragostea nu este un cerc închis. Ea doar apare și se retrage, ca un val, vine și pleacă, la fel ca oamenii din viața noastră.

Într-o noapte în care mă simțeam neobișnuit de singură, în timpul facultății, m-am dus la un salon de tatuaje și mi-am făcut o inimă exact în locul unde obișnuia să mă sărute. Este o inimă minusculă, de dimensiunea unei amprente, și arată exact ca inima pe care mi-a sculptat-o Atlas din stejar. Nu este complet închisă în partea de sus și mă întreb dacă Atlas nu a sculptat-o așa intenționat. Pentru că așa-mi simt inima de fiecare

Scanned by CamScanner

dată când mă gândesc la el. O simt ca și cum în ea ar exista o mică gaură, prin care circulă aerul.

După facultate m-am mutat la Boston, nu neapărat pentru că speram să-l regăsesc, ci pentru că trebuia să văd dacă în Boston era cu adevărat mai bine. Oricum nu mă reținea nimic în Plethora și voiam să mă mut cât mai departe posibil de tata. Chiar dacă era bolnav și nu mai putea să-i facă rău mamei, tot voiam să plec din statul Maine, așa că exact asta am făcut.

Când l-am văzut prima dată pe Atlas în restaurantul lui, m-au năpădit emoțiile și n-am știut cum să reacționez. M-am bucurat să-l văd sănătos, dar aș minți dacă aș spune că nu mi-a frânt inima faptul că nu a încercat niciodată să mă caute, așa cum mi-a promis.

Îl iubesc. Încă îl iubesc și-l voi iubi toată viața. El a fost un val uriaș, care a lăsat multe amprente asupra vieții mele, și voi simți greutatea acestei iubiri până când voi muri. M-am împăcat cu asta.

Dar lucrurile sunt diferite acum. După ziua de astăzi, de când a ieșit din biroul meu, m-am gândit mult și bine la noi. Cred că viețile noastre sunt așa cum ar trebui să fie. Eu îl am pe Ryle. Atlas o are pe prietena lui. Amândoi muncim în domeniile la care am visat. Chiar dacă n-am nimerit pe același val, asta nu înseamnă că nu facem parte din aceeași mare.

Relația cu Ryle este încă la început, dar simt cu el aceeași profunzime pe care obișnuiam să o simt cu Atlas. El mă iubește la fel cum mă iubea Atlas. Și știu că, dacă Atlas ar avea ocazia să-l cunoască, ar putea să vadă și el asta și s-ar bucura pentru mine.

Uneori, apare un val neașteptat, te trage în larg și refuză să te arunce la mal. Ryle este valul meu neașteptat, iar eu plutesc pe el.

Scanned by CamScanner

Partea a doua

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL OPTSPREZECE

— O, Doamne! Cred că mi se face rău.

Ryle îmi pune un deget sub bărbie și îmi ridică fața spre el.

— Totul o să fie bine, mă asigură zâmbind. Nu te mai panica atâta.

Dau din mâini și sar în sus și în jos în lift.

— Nu pot, îi răspund. Tot ce mi-ați povestit tu și Allysa despre mama voastră mă face să fiu foarte agitată.

Ochii mi se măresc și îmi duc mâinile la gură.

— O, Dumnezeule, Ryle! Și dacă-mi pune întrebări despre *Isus*? Eu nu merg la biserică. Adică, am citit Biblia când eram mai mică, dar nu știu răspunsuri la întrebările de cultură generală despre religie.

Ryle râde cu poftă, mă trage spre el și îmi sărută creștetul capului.

— Nu o să-ți vorbească despre Isus. Ea deja te iubește, din ceea ce i-am spus eu despre tine. Tot ce trebuie să faci este să fii tu însăți, Lily.

Scanned by CamScanner

— Să fiu eu însămi? întreb și încep să aprob din cap. Bine. Presupun că pot să pretind că sunt eu însămi pentru o seară. Nu-i așa?

Ușile se deschid și mă conduce afară din lift, spre apartamentul Allysei. Este amuzant să-l văd bătând la ușă, dar presupun că, practic, el acum nu mai locuiește aici. În ultimele câteva luni a început să rămână la mine din ce în ce mai des. Toate hainele și toate articolele lui de toaletă sunt la mine în apartament. Săptămâna trecută, chiar a atârnat de un perete din dormitorul meu tabloul acela ridicol și neclar cu mine; după aceea chiar am simțit că e ceva oficial între noi.

— Știe că locuim împreună? îl întreb. Este de acord? Adică, nu suntem căsătoriți. Ea se duce la biserică în fiecare duminică. O, nu, Ryle! Dacă mama ta crede că sunt o desfrânată și o păcătoasă?

Ryle face semn din cap spre ușă, iar eu mă răsucesc și o văd pe mama lui stând în prag, cu o expresie șocată pe chip.

— Mamă, spune Ryle. Fă cunoștință cu Lily. Desfrânata mea păcătoasă.

O, Doamne!

Mama lui se apropie de mine și mă îmbrățișează, iar hohotul ei de râs este tot ce-mi trebuie pentru a depăși momentul ăsta.

— Lily, îmi spune ea și se îndepărtează puțin, ca să mă poată privi mai bine. Draga mea, nu cred despre tine că ești o desfrânată și o păcătoasă. Ești un înger, iar eu mă rog de zece ani ca Ryle să te întâlnească, îmi explică în timp ce ne conduce în apartament.

Tatăl lui Ryle este următorul care mă întâmpină cu o îmbrățișare.

Scanned by CamScanner

— Nu, cu siguranță nu ești o desfrânată păcătoasă, mă asigură și el. Nu ca Marshall, care și-a înfipt colții în fetița mea, pe când ea avea doar șaptesprezece ani, continuă și-i aruncă o privire rece ginerelui său, care stă pe canapea.

— Aici greșiți, domnule doctor Kincaid, îi răspunde Marshall râzând, pentru că Allysa a fost cea care și-a înfipt colții prima. Ai mei erau într-o altă fată, care avea gust de Cheetos și...

Marshall se chircește când Allysa îl înghiontește. Și, astfel, toată frica pe care o aveam dispare. Sunt perfecți. Sunt normali. Pronunță cuvântul *desfrânată* și râd la glumele lui Marshall.

Nici că mi-aș fi putut dori ceva mai bun.

Trei ore mai târziu, stau împreună cu Allysa pe patul ei. Părinții lor s-au dus la culcare mai devreme, sub pretextul diferenței de fus orar. Ryle și Marshall au rămas în camera de zi ca să urmărească un meci. Eu țin mâna pe pântecul Allysei și aștept să simt mișcările bebelușului.

— Are picioarele aici, îmi indică ea și îmi mișcă mâna câțiva centimetri. Așteaptă câteva secunde. E foarte activă în seara asta.

Stăm nemișcate o vreme și amândouă așteptăm să lovească. Când o simt, pufnesc în râs.

— O, Doamne! E ca un extraterestru!

Allysa își ține mâinile pe pântec și zâmbește.

— Ultimele două luni și jumătate vor fi infernale, zice ea. Abia aștept să o cunosc!

— Și eu! Abia aștept să fiu mătușă.

— Abia aștept ca tu și Ryle să aveți un copil, mi-o întoarce ea imediat.

Mă întind pe pat, cu mâinile deasupra capului.

— Nu știu dacă-și dorește copii. N-am vorbit niciodată serios despre asta.

Scanned by CamScanner

— Nu contează dacă nu-și dorește, spune ea. O să-și dorească. Nu și-a dorit niciodată o relație serioasă înainte să te cunoască pe tine. Nu voia să se însoare înainte de tine, dar simt că urmează o cerere în căsătorie dintr-un moment în altul.

Îmi sprijin capul în palmă și mă uit la ea.

— Suntem împreună doar de vreo șase luni. Sunt aproape convinsă că vrea să aștepte mai mult decât atât.

Nu vreau să forțez lucrurile cu Ryle în legătură cu relația noastră. Viața este frumoasă așa cum e. Oricum, suntem prea ocupați pentru a ne gândi la nuntă, așa că nu mă deranjează dacă vrea să aștepte mai mult.

— Dar tu? insistă Allysa. Dacă te-ar cere în căsătorie, ai accepta?

— Glumești? îi răspund râzând. Bineînțeles! M-aș mărita cu el în seara asta!

Allysa se uită peste umărul meu, la ușa dormitorului. Strânge din buze și încearcă să-și ascundă zâmbetul.

— Stă în cadrul ușii, nu-i așa?

Ea încuviințează dând din cap.

— A auzit tot ce-am spus, nu-i așa?

Ea dă din nou din cap.

Mă întorc pe spate și mă uit la Ryle, sprijinit de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Nu pot să-mi dau seama ce e în mintea lui după ce a auzit ce-am zis. Are o expresie încordată. Maxilarul încleștat. Și ochii ațintiți asupra mea.

— Lily, îmi spune cu entuziasm, m-aș căsători numaidecât cu tine.

Cuvintele lui mă fac să zâmbesc larg, un zâmbet ruşinos de încântat, așa că-mi acopăr fața cu o pernă.

Scanned by CamScanner

— Vai, îți mulțumesc, Ryle, îi răspund, dar cuvintele îmi sunt înăbușite de pernă.

— Ce drăguț din partea ta! aud și vocea Allysei. Frate-meu chiar poate fi drăguț!

Ryle îmi ia perna și o pune deoparte, după care se apleacă deasupra mea.

— Hai să mergem, îmi zice.

Inima începe să-mi bată mai repede.

— Acum?

El dă din cap că da.

— Mi-am luat liber tot weekendul, pentru că părinții mei au venit la noi. Ai oameni care să se ocupe de florărie cât timp lipsești. Hai să mergem la Las Vegas, ca să ne căsătorim.

Allysa se ridică în șezut.

— Nu poți să faci asta, spune ea. Lily este femeie. Își dorește o nuntă adevărată, cu flori, cu domnișoare de onoare și toate rahaturile.

— Vrei o nuntă adevărată, cu flori și domnișoare de onoare și toate rahaturile? mă întreabă Ryle, privindu-mă drept în ochi.

Preț de o secundă, analizez acest aspect.

— Nu.

Toți trei păstrăm tăcerea un moment, apoi Allysa începe să dea din picioare, foarte entuziasmată.

— Se căsătoresc! strigă ea, după care se dă jos din pat și se grăbește spre camera de zi. Marshall, fă bagajele! Mergem la Las Vegas!

Ryle îmi zâmbește, mă apucă de mână și mă ridică în picioare. Dar nici prin cap nu-mi trece să fac așa ceva, dacă nu sunt sigură că el și-o dorește cu adevărat.

— Ryle, ești sigur că vrei să faci asta?

Scanned by CamScanner

Își trece mâinile prin părul meu și îmi apropie fața de a lui, apoi mă sărută.

— Vrei să știi adevărul? îmi șoptește. Sunt extrem de încântat să fiu soțul tău!

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

— Mamă, au trecut deja şase săptămâni. Trebuie să depăşeşti odată chestia asta.

— Eşti singura mea fiică, oftează mama la telefon. Ce să fac dacă am visat la ziua nunţii tale încă de când te-ai născut?

Încă nu m-a iertat, deşi a fost acolo. Am sunat-o chiar înainte ca Allysa să ne rezerve biletele de avion. Am obligat-o să se dea jos din pat, i-am forţat şi pe părinţii lui Ryle să se trezească, apoi i-am îmbarcat pe toţi într-un zbor de noapte spre Las Vegas. Nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc, deoarece şi-a dat seama că eu şi Ryle eram hotărâţi încă dinainte ca ea să ajungă la aeroport. Însă mi-a reamintit întruna. Visa la o nuntă impresionantă, la o rochie de mireasă pe care să o cumpărăm împreună şi la un tort pe care să-l degustăm împreună, încă din ziua în care m-am născut.

— Ce-ar fi să mă revanşez faţă de tine? o întreb, ridicându-mi picioarele pe canapea. Ce zici dacă, atunci când vom decide să avem un copil, în loc să cumpărăm unul din Las Vegas, îl vom face pe cale naturală?

Mama râde, apoi oftează.

Scanned by CamScanner

— Dacă-mi vei dărui nepoți, într-o bună zi, cred că pot să trec peste asta.

Eu și Ryle am discutat despre copii în timp ce zburam spre Las Vegas. Am vrut să mă asigur că este deschis acestei posibilități, în viitorul nostru, înainte să-mi iau angajamentul de a-mi petrece tot restul vieții împreună cu el. M-a asigurat că, în mod sigur, nu exclude posibilitatea de a avea copii.

Apoi am clarificat o mulțime de alte lucruri ce ne-ar putea cauza probleme pe termen lung. Vreau să avem conturi bancare separate, dar, din moment ce el câștigă mai mult decât mine, trebuie să-mi cumpere o mulțime de cadouri tot timpul, ca să mă facă fericită. El a fost de acord. M-a obligat să-i promit că n-o să devin niciodată vegetariană. A fost o promisiune simplă. Îmi place brânza mult prea mult. I-am spus că trebuie să înființăm o fundație caritabilă sau măcar să donăm către cele pe care le susțin Marshall și Allysa. El m-a asigurat că deja donează, iar asta m-a făcut să vreau să mă mărit și mai repede cu el. M-a făcut să promit că voi merge la vot. Mi-a spus că am voie să votez și cu democrații, și cu republicanii, și cu independenții, important este să merg la vot. Am bătut palma, iar când am ajuns în Las Vegas eram absolut pe aceeași lungime de undă.

Aud cum se deschide ușa de la intrare, așa că mă întorc pe spate.

— Trebuie să închid, o anunț pe mama. Ryle a ajuns acasă.

El închide ușa în urma lui, iar eu continui, zâmbind:

— Stai, mamă, dă-mi voie să reformulez. *Soțul* meu tocmai a ajuns acasă.

Mama râde și își ia la revedere de la mine. Întrerup convorbirea cu ea și pun telefonul deoparte. Îmi duc mâna deasupra capului și o las să cadă leneș pe brațul canapelei. Apoi îmi ridic

Scanned by CamScanner

piciorul pe speteaza ei, lăsându-mi fusta să-mi cadă pe coapse și să se adune toată în talie. Ryle mă privește lung, din cap până-n picioare, zâmbește și se apropie de mine. Se lasă în genunchi pe canapea și se lipește încet de trupul meu.

— Ce face soția mea? îmi șoptește, sărutându-mă peste tot în jurul gurii.

Se împinge între picioarele mele, iar eu îmi las capul pe spate, în timp ce el mă sărută în jos, pe gât.

Asta da viață!

Amândoi lucrăm aproape în fiecare zi. El lucrează dublu față de mine ca număr de ore și reușește să ajungă acasă înainte ca eu să adorm doar de două sau de trei ori pe săptămână. Dar, în acele nopți petrecute împreună, îmi doresc doar să facem dragoste.

El nu se plânge.

Găsește un loc pe gâtul meu și și-l însușește, apoi îl sărută până când mă doare.

— Au!

Se lipește de mine și-mi șoptește pe gât:

— O să-ți fac o vânătaie. Nu te mișca.

Râd, dar îl las. Părul meu este suficient de lung încât să o acopere și n-am mai avut niciodată o astfel de vânătaie.

Buzele îi rămân în același loc, unde suge și sărută până când nu mai simt durerea. Se împinge în mine și îl simt tare prin pantaloni. Întind mâinile și îi las pantalonii în jos, suficient cât să poată pătrunde în mine. El continuă să mă sărute pe gât în timp ce facem dragoste, chiar acolo, pe canapea.

• • •

Scanned by CamScanner

El a făcut duș primul și, imediat ce a ieșit din baie, am intrat eu. I-am spus că trebuie să ne spălăm înainte să luăm cina cu Allysa și Marshall.

Allysa urmează să nască în câteva săptămâni, așa că face tot posibilul să petrecem cât mai mult timp în patru. E îngrijorată că nu ne vom mai duce în vizită după nașterea copilului, ceea ce mi se pare ridicol. Vizitele vor deveni din ce în ce mai dese. Îmi iubesc deja nepoata mai mult decât pe oricare dintre ei, oricum.

Bine, poate că nu. Dar aproape.

Încerc să evit să-mi ud părul în timp ce fac duș, pentru că deja suntem în întârziere. Iau lama de ras și o apăs la subraț când aud o pocnitură. Mă opresc.

— Ryle?

Nimic.

Termin epilatul și apoi mă clătesc de săpun. Aud o altă pocnitură.

Ce naiba face?

Opresc apa, iau un prosop și mă șterg.

— Ryle?

Tot nu răspunde. Mă îmbrac repede cu pantalonii și cămașa, apoi deschid ușa.

— Ryle?

Noptiera de lângă pat este răsturnată. Mă duc în camera de zi și-l văd stând pe marginea canapelei, cu capul sprijinit într-o mână. Se uită la ceva ce ține în cealaltă mână.

— Ce faci?

Își ridică privirea spre mine, dar nu-i recunosc expresia feței. Sunt nedumerită și nu pricep ce se întâmplă. Nu știu dacă tocmai a primit vreo veste proastă sau... *O, Doamne, Allysa!*

Scanned by CamScanner

— Ryle, mă sperii. Ce s-a întâmplat?

Ridică telefonul meu şi mă priveşte ca şi cum ar trebui să ştiu care-i problema. Când clatin nedumerită din cap, îmi arată o bucată de hârtie.

— Ştii ce-i ciudat? zice el punându-mi telefonul pe măsuţa din faţa lui. Ţi-am scăpat telefonul din greşeală. Capacul i s-a desprins. Am găsit numărul ăsta ascuns înăuntru.

O, Doamne!

Nu, Nu, Nu!

El mototoleşte hârtia în pumn.

— M-am gândit: „Ha! Ce ciudat! Lily nu ascunde nimic de mine."

Se ridică şi-mi ia telefonul.

— Aşa că l-am sunat, continuă şi-şi strânge pumnul în jurul telefonului. Norocul lui că mi-a răspuns mesageria vocală.

Îmi aruncă telefonul de perete şi-l văd cum cade pe podea făcut bucăţi.

În cele trei secunde de linişte mă gândesc că situaţia asta ar putea să evolueze în două moduri.

Ori o să mă părăsească.

Ori o să mă rănească.

Îşi trece mâna prin păr şi păşeşte direct spre uşă.

Pleacă.

— Ryle! îl strig eu.

Oare de ce n-am aruncat numărul ăla până acum?!

Deschid uşa şi alerg după el. Coboară câte două trepte odată şi reuşesc să-l ajung, în cele din urmă, abia la etajul doi. Mă pun în faţa lui şi-i strâng cămaşa în pumni.

— Ryle, te rog! Lasă-mă să-ţi explic!

Mă apucă de încheieturi şi mă împinge de lângă el.

Scanned by CamScanner

• • •

— Nu te mişca.

Îi simt atingerea mâinilor. Blândă. Sigură.

Lacrimile îmi curg pe obraji şi, din cine ştie ce motiv, mă ustură.

— Lily, stai nemişcată. Te rog.

Vocea lui mă calmează. Mă doare capul.

— Ryle?

Încerc să deschid ochii, dar lumina este prea puternică. Simt o înţepătură în colţul unui ochi şi tresar. Încerc să mă ridic, dar simt cum mâna lui mă apasă pe umăr.

— Trebuie să stai nemişcată până când termin, Lily.

Îmi deschid ochii şi mă uit în sus, la tavan. Este tavanul din dormitorul nostru.

— Ce să termini?

Gura mă doare când vorbesc, îmi ridic mâna şi o acopăr.

— Ai căzut pe scări, spune el. Te-ai lovit.

Privirile ni se întâlnesc. A lui e plină de îngrijorare, dar şi de durere. Furie. În acest moment el simte *totul*, iar eu simt doar confuzie.

Închid din nou ochii şi încerc să-mi amintesc de ce e furios. De ce suferă.

Telefonul meu.

Numărul lui Atlas.

Scările.

L-am apucat de cămaşă.

M-a împins de lângă el.

„Ai căzut pe scări."

Dar *nu* am căzut.

M-a împins. Din nou.

Scanned by CamScanner

Asta e a doua oară.

M-ai împins, Ryle.

Simt cum tot corpul începe să-mi tremure din cauza suspinelor. N-am nici cea mai vagă idee cât de rău sunt rănită, dar nici măcar nu-mi pasă. Nicio durere fizică nu se compară cu ceea ce simte inima mea în acest moment. Încep să-l lovesc peste mâini, să-l fac să se îndepărteze de mine. Simt cum se ridică de pe pat, pe măsură ce eu mă ghemuiesc.

Aştept să încerce să mă liniştească, aşa cum a făcut data trecută când m-a rănit, dar nu se întâmplă asta. Îl aud mergând prin dormitor. Nu ştiu ce face. Încă plâng când el îngenunchează în faţa mea.

— S-ar putea să ai o contuzie, îmi spune degajat. Ai o mică rană la buză. Tocmai ţi-am pansat tăietura de la ochi. N-ai nevoie de copci.

Vocea lui e ca gheaţa.

— Te mai doare şi altceva? Mâinile? Picioarele?

Îmi vorbeşte exact ca un doctor, şi nu ca un soţ.

— M-ai împins, îi spun printre lacrimi.

E tot ce pot să gândesc, să spun sau să văd.

— Ai căzut, îmi spune calm. Acum cinci minute. Exact atunci când am aflat cu ce panaramă m-am căsătorit.

Pune ceva pe pernă, lângă mine.

— Dacă ai nevoie de ceva, sunt sigur că poţi suna la acest număr.

Mă uit la bucata de hârtie mototolită de lângă capul meu, pe care e scris numărul de telefon al lui Atlas.

— Ryle, spun şi încep să plâng.

Ce se întâmplă?

Aud uşa de la intrare.

Scanned by CamScanner

Simt că întreaga lume se prăbuşeşte în jurul meu.

— Ryle, strig în casa goală.

Îmi acopăr faţa cu mâinile şi plâng mai mult ca niciodată. Sunt distrusă.

Cinci minute.

Doar de atât este nevoie ca să distrugi complet o persoană.

• • •

Trec câteva minute.

Poate vreo zece?

Nu pot să mă opresc din plâns. Încă nu m-am mişcat de pe pat. Mi-e frică să mă uit în oglindă. Sunt... doar speriată.

Uşa de la intrare se deschide, apoi se închide cu zgomot. Ryle apare în cadrul uşii şi nu ştiu dacă ar trebui să-l urăsc.

Sau să fiu îngrozită de el.

Sau să-mi fie milă de el.

Cum pot să simt toate astea laolaltă?

Îşi lipeşte fruntea de uşa dormitorului nostru şi observ cum se loveşte cu capul de ea. O dată. De două ori. De trei ori.

Se întoarce şi aleargă spre mine, apoi cade în genunchi la marginea patului. Îmi apucă ambele mâini şi le strânge.

— Lily, spune el cu faţa plină de durere. *Te rog*, spune-mi că nu s-a întâmplat nimic, mă mângâie el pe cap, iar eu simt cum îi tremură mâinile. Nu pot să suport asta, nu pot! Se apleacă şi mă sărută apăsat pe frunte, apoi îşi sprijină capul de al meu. Te rog, spune-mi că nu te vezi cu el. *Te implor.*

Nu sunt sigură că pot să-i confirm aşa ceva, pentru că nici măcar nu vreau să vorbim.

El rămâne strâns lipit de mine, cu mâinile încleştate în părul meu.

Scanned by CamScanner

— Mă doare atât de mult, Lily! Te iubesc enorm!

Scutur din cap şi-mi doresc ca adevărul să iasă la iveală, ca să realizeze ce greşeală uriaşă a făcut.

— Am şi uitat că numărul lui e acolo, îi spun în şoaptă. A doua zi după ce ne-am certat în restaurant... a venit la florărie. Poţi s-o întrebi pe Allysa. Nu a stat decât cinci minute. Mi-a luat telefonul şi şi-a pus numărul înăuntru, pentru că se temea că nu sunt în siguranţă cu tine. Am uitat că l-a pus acolo, Ryle. Nici măcar nu m-am uitat la el.

Expiră sacadat şi dă alinat din cap.

— Îmi juri, Lily? Juri pe căsnicia noastră şi pe viaţa noastră şi pe tot ceea ce eşti că n-ai mai vorbit cu el din acea zi?

Se îndepărtează puţin ca să mă poată privi în ochi.

— Jur, Ryle. Ai exagerat, înainte să-mi dai ocazia să-ţi explic, îi spun. Şi acum pleacă *dracului* din casa mea!

Cuvintele mele îi taie răsuflarea. Îi observ fiecare gest. Se sprijină cu spatele de perete şi mă priveşte şocat.

— Lily, îmi şopteşte. Ai căzut pe scări.

Nu ştiu dacă încearcă să mă convingă pe mine sau pe el.

— Pleacă din casa mea, repet, clar şi răspicat.

Rămâne încremenit. Mă aşez pe pat. Îmi duc imediat mâna la ochiul vătămat. El se ridică de pe podea. Când face un pas spre mine, măresc distanţa dintre noi şi mă mut în cealaltă parte a patului.

— Eşti rănită, Lily. Nu te las singură.

Iau una din perne şi o arunc spre el, ca şi cum aş putea să-l rănesc, la rândul meu, cu ea.

— Ieşi! îi strig.

El prinde perna. O apuc pe cealaltă, mă ridic în picioare pe pat şi încep să-l ameninţ cu ea.

Scanned by CamScanner

— Afară! Afară! Afară!

Trântesc perna pe podea, după ce ușa se închide în urma lui.

Alerg în camera de zi și încui ușa pe dinăuntru.

Mă întorc în dormitor și mă prăbușesc pe pat. Același pat pe care îl împart cu soțul meu. Același pat pe care face dragoste cu mine.

Același pat pe care mă întinde atunci când trebuie să-și îndrepte greșelile.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL DOUĂZECI

Aseară, înainte să adorm, am încercat să-mi repar telefonul, dar n-a fost cu putinţă. Se rupsese în două. Am pus ceasul să sune, ca să mă pot trezi azi mai devreme şi să mă opresc, în drum spre serviciu, să-mi cumpăr altul nou.

Faţa mea nu arată chiar atât de rău precum m-am temut. Cu siguranţă nu e ceva ce aş putea ascunde de Allysa, dar nici măcar nu încerc să o fac. Îmi dau părul într-o parte pentru a acoperi cât mai mult din pansamentul pe care Ryle mi l-a pus pe ochi. Singurul lucru vizibil de seara trecută este rana de la buză.

Şi vânătaia pe care mi-a lăsat-o pe gât.

A naibii ironie!

Îmi iau geanta şi deschid uşa. Văd mormanul de la picioarele mele şi mă opresc.

Se mişcă.

Am nevoie de câteva secunde pentru a realiza că mormanul este, de fapt, Ryle. *A dormit aici?*

Se ridică în picioare imediat ce-şi dă seama că am deschis uşa. Stă în faţa mea, cu ochi imploratori, îmi cuprinde obrajii cu mâinile şi îmi atinge buzele cu ale sale.

Scanned by CamScanner

— Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă.

Mă retrag și îl măsor cu privirea, din cap până-n picioare. *A dormit aici?*

Ies din apartament și închid ușa. Îl ocolesc liniștită și cobor pe scări. Ryle mă urmărește până la mașină, implorându-mă să vorbesc cu el.

Nu vorbesc.

Plec.

• • •

O oră mai târziu, am un telefon nou. Stau în mașină, în fața magazinului de unde l-am cumpărat, și îl pornesc. Mă uit la el. Am șaptesprezece mesaje. Opt apeluri ratate. Toate de la Allysa.

Presupun că are sens faptul că Ryle nu m-a sunat toată noaptea, din moment ce știa în ce stare era telefonul meu.

Mă pregătesc să deschid un mesaj, când telefonul începe să sune. Este Allysa.

— Alo?

Oftează adânc și apoi începe:

— Lily! Ce naiba s-a întâmplat? O, Doamne, nu poți să-mi faci una ca asta, sunt însărcinată!

Pornesc mașina și setez telefonul pe Bluetooth în timp ce conduc spre florărie. Allysa este liberă astăzi. Mai are doar câteva zile până intră în concediu de maternitate.

— Sunt bine, îi spun. Și Ryle e bine. Ne-am certat. Îmi pare rău că nu te-am putut suna, mi-a spart telefonul.

Tace o clipă, apoi continuă:

— Serios? Ești bine? Unde ești?

— Sunt bine. Mă duc la serviciu.

— Bine, ajung și eu imediat.

Scanned by CamScanner

Încep să protestez, dar ea închide înainte să apuc să mai zic ceva.

Până să ajung la florărie, ea este deja acolo.

Deschid ușa din față, pregătită pentru toate întrebările și gata să-mi susțin motivele pentru care l-am dat afară din casă pe fratele ei. Dar mă opresc brusc, când îi văd pe amândoi stând la tejghea. Ryle se sprijină de masă, iar Allysa își ține mâinile deasupra ei, în timp ce îi spune ceva ce nu reușesc să aud.

Amândoi se răsucesc atunci când aud ușa închizându-se în spatele meu.

— Ryle, șoptește Allysa. Ce i-ai *făcut*?

Ocolește tejgheaua și mă îmbrățișează.

— Of, Lily, spune ea bătându-mă pe spate.

Se retrage cu lacrimi în ochi, iar reacția ei mă nedumerește. Evident, știe că Ryle este vinovatul, dar, dacă ar fi într-adevăr așa, m-aș fi așteptat să-l atace sau măcar să țipe la el.

Se întoarce către Ryle, care se uită în sus, la mine, cu regret. Ca și cum ar vrea să mă îmbrățișeze, dar îi e teamă să mă atingă. Așa și trebuie.

— Trebuie să-i spui, îi zice Allysa lui Ryle.

Își lasă imediat capul în mâini.

— Spune-i, insistă ea pe un ton înfuriat. Are dreptul să știe, Ryle. E soția ta. Dacă nu-i spui tu, o voi face eu.

Ryle se apleacă și își lipește capul de tejghea. Ceea ce Allysa îl obligă să-mi spună îl face să se simtă atât de rău, încât nu mă poate privi. Stomacul mi se strânge de îngrijorare.

Allysa se întoarce spre mine și își pune mâinile pe umerii mei.

— Ascultă-l, mă imploră ea. Nu-ți cer să-l ierți, pentru că habar n-am ce s-a întâmplat noaptea trecută. Dar, te rog, în

Scanned by CamScanner

calitate de cumnată și cea mai bună prietenă a mea, dă-i fratelui meu o șansă de a vorbi cu tine.

• • •

Allysa a spus că va avea grijă de florărie în următoarea oră, până când își va începe tura un alt angajat. Încă sunt atât de supărată pe Ryle, încât n-am vrut să merg în mașină cu el. A spus că va comanda un Uber și că ne vom întâlni la apartamentul meu.

Tot drumul spre casă nu m-am gândit decât la ceea ce trebuie să-mi spună, ceva ce Allysa știe deja. O grămadă de lucruri mi-au trecut prin cap. E pe moarte? M-a înșelat? Și-a pierdut slujba? Ea nu părea să știe detalii despre ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută, așa că nu știu ce legătură are cu toate astea.

Ryle intră în casă la zece minute după mine. Stau pe canapea și-mi rod nervoasă unghiile.

Mă ridic și mă plimb agitată, în timp ce el pășește încet și se așază pe scaun. Se apleacă în față și își împreunează mâinile.

— Te rog, ia loc, Lily.

O spune chiar ca o rugăminte, de parcă n-ar suporta să mă știe neliniștită. Mă întorc la locul meu de pe canapea, mă ghemuiesc lângă brațul ei și îmi duc mâinile la gură.

— Ești pe moarte?

Ochii lui se îngustează și neagă imediat clătinând din cap.

— Nu. *Nu*. Nu-i nimic de genul ăsta.

— Atunci ce s-a întâmplat?

Vreau doar să toarne tot. Mâinile încep să-mi tremure. El vede că mă scoate din minți, așa că se apleacă spre mine, îmi ia mâinile de pe față și le ține într-ale lui. Pe de-o parte, nu vreau ca el să mă atingă, după ceea ce a făcut noaptea trecută, dar, pe

Scanned by CamScanner

de alta, am nevoie de o susținere din partea lui. Anticiparea a ceea ce urmează să aflu îmi face greață.

— Nimeni nu moare. Nu te-am înșelat. Ce-ți voi spune nu-ți va face rău, da? Este ceva din trecut. Dar Allysa crede că trebuie să știi. Și... la fel cred și eu.

Încuviințez din cap și îmi eliberează mâinile. Acum el e cel care se plimbă dintr-o parte în alta a măsuței de cafea. E ca și cum și-ar aduna curajul să-și găsească vorbele, iar asta mă neliniștește și mai mult.

Se așază din nou pe scaun.

— Lily? Îți mai amintești noaptea când ne-am cunoscut?

Dau din cap că da.

— Îți amintești când am ieșit pe acoperiș? Cât de furios eram?

Dau iarăși din cap. Pe atunci lovea nervos scaunul. Asta era înainte să descopere că polietilena de înaltă densitate este practic indestructibilă.

— Îți amintești adevărul meu gol-goluț? Ce ți-am spus despre acea noapte și ce m-a făcut să fiu atât de supărat?

Îmi plec capul și mă gândesc la acea noapte și la toate adevărurile pe care mi le-a spus. Mi-a mărturisit că gândul la căsătorie îi repugnă. Nu-și dorea decât aventuri de o noapte. Nu-și dorea să aibă niciodată copii. Era supărat pentru că, în acea noapte, pierduse un pacient.

— Băiețelul, îi spun dând din cap. De-asta erai supărat, pentru că a murit un băiețel.

— Da. De aceea eram nervos, răsuflă el ușurat.

Se ridică din nou și parcă-i văd sufletul nimicindu-i-se dinaintea ochilor mei. Își duce mâna la ochi și de-abia se abține să nu plângă.

Scanned by CamScanner

— Când ți-am spus ce s-a întâmplat cu el, îți amintești ce mi-ai răspuns?

Simt că-mi vine să plâng și nici măcar nu știu de ce.

— Da. Ți-am spus că nu-mi pot imagina ce impact ar avea așa ceva asupra fratelui mai mic. Cel care l-a împușcat accidental.

Buzele încep să-mi tremure.

— Iar atunci tu mi-ai spus: *O să-i distrugă toată viața, acesta va fi impactul.*

O, Doamne!

Oare unde vrea să ajungă cu asta?

Ryle vine și cade în genunchi în fața mea.

— Lily, spune el. Știam că-l va distruge. Știam exact ce simțea acel copil... pentru că asta mi s-a întâmplat și mie. Allysei și fratelui meu mai mare...

Nu-mi pot stăpâni lacrimile. Încep să plâng, iar el își înfășoară strâns brațele în jurul meu și-și pune capul în poala mea.

— L-am *împușcat*, Lily. Pe cel mai bun prieten al meu. Pe fratele meu mai mare. Aveam doar șase ani. Nici măcar nu știam că țineam în mână un pistol adevărat.

Întregul lui corp începe să-i tremure și mă strânge și mai tare. Îl sărut pe cap, deoarece simt că e pe cale să cedeze. La fel ca în noaptea aceea, pe acoperiș. Și chiar dacă încă sunt foarte supărată pe el, totuși îl iubesc și mă doare îngrozitor să aflu asta despre el. Și despre Allysa.

Rămânem tăcuți o vreme — el cu capul în poala mea și brațele în jurul taliei mele, iar eu cu buzele în părul lui.

— Ea avea doar cinci ani când s-a întâmplat nenorocirea. Emerson avea șapte. Eram în garaj, așa că, mult timp, nimeni nu ne-a auzit strigătele. Așa că eu doar am stat acolo și...

Scanned by CamScanner

Se ridică în picioare și se uită în altă parte. După o tăcere lungă, se așază din nou pe canapea și se apleacă spre mine.

— Am încercat să... fața i se schimonosește de durere și își lasă capul în jos, acoperindu-l cu mâinile și mișcându-l înainte și înapoi. Am încercat să-i bag măruntaiele înapoi în cap. Am crezut că-l puteam *repara*, Lily.

Îmi duc mâna la gură. Tresar atât de tare, încât nu pot s-o ascund.

Trebuie să mă ridic, ca să pot respira din nou.

Dar asta nu mă ajută.

Tot nu pot respira.

Ryle face un pas spre mine, îmi ia mâinile și mă trage către el. Ne îmbrățișăm timp de un minut, apoi îmi zice:

— Nu ți-aș spune niciodată așa ceva ca să-mi scuz comportamentul.

Mă privește ferm și apoi se îndepărtează, dar fără să-și ia ochii de la mine.

— Trebuie să mă crezi. Allysa a vrut să-ți spun toate astea pentru că, de când s-a întâmplat, există lucruri pe care nu le pot controla. Mă enervez. Văd negru în fața ochilor. Fac tratament încă de când aveam șase ani. Dar asta nu-i o scuză. E realitatea mea.

Îmi șterge lacrimile și-mi așază capul pe umărul lui.

— Când ai alergat după mine, noaptea trecută, jur că n-am avut intenția de a te răni. Am fost supărat și nervos. Și, câteodată, când simt acea emoție negativă, ceva în interiorul meu se rupe. Nu-mi amintesc momentul în care te-am împins. Dar știu că am făcut-o. Am *făcut-o*. Când ai alergat după mine, tot ce voiam era să mă îndepărtez de tine. N-am vrut să-mi stai în cale. N-am realizat că erau scări în jurul nostru. Nu mi-am dat

Scanned by CamScanner

seama că sunt mai puternic decât tine. Am dat-o-n bară, Lily. Am dat-o-n bară.

Își coboară gura la urechea mea, apoi vocea i se frânge.

— Tu ești *soția* mea. Ar trebui să fiu cel care te protejează de monștri. Nu *să fiu* eu însumi un monstru pentru tine, continuă și mă strânge cu atâta disperare, încât începe să tremure.

Niciodată, în toată viața mea, n-am văzut un om care să emane atât de multă durere.

Mă sfâșie. Mă rupe în bucăți și mă întoarce pe dos. Inima mea nu vrea decât să se înfășoare strâns în jurul inimii lui.

Dar, în ciuda a tot ce mi-a spus, încă lupt să-i ofer iertarea. Am jurat că nu voi permite să se întâmple din nou. I-am jurat și mi-am jurat că, dacă mă va mai răni vreodată, voi pleca.

Mă îndepărtez de el și nu pot să-l privesc în ochi. Merg spre dormitor, în încercarea de a găsi o clipă să-mi trag sufletul. Închid ușa de la baie și mă prind cu mâinile de chiuvetă, dar nu pot nici măcar să stau în picioare. Sfârșesc pe podea, într-o mare de lacrimi.

Nu așa ar fi trebuit să fie lucrurile. Toată viața mea am știut cum voi reacționa dacă un bărbat mă va trata vreodată așa cum a tratat-o tata pe mama. E simplu. Aș pleca și nu s-ar mai întâmpla niciodată.

Dar nu am plecat. Iar acum iată-mă cu vânătăi și tăieturi pe corp, făcute de mâinile bărbatului care se presupune că mă iubește. Chiar de mâinile soțului meu.

Și totuși, încerc să justific ceea ce s-a întâmplat.

A fost un accident. Credea că-l înșel. S-a simțit rănit și supărat, iar eu i-am stat în cale.

Îmi duc mâinile la față și plâng, pentru că simt mai multă durere pentru acel bărbat, știind prin ce a trecut când era copil,

Scanned by CamScanner

decât simt pentru mine. Iar asta nu mă face să mă simt mai puțin egoistă sau mai puternică. Mă face să mă simt jalnică și neputincioasă. Ar trebui să-l urăsc. Ar trebui să fiu o femeie puternică, așa cum mama nu a fost niciodată.

Dar, dacă adopt comportamentul mamei, atunci ar însemna că Ryle imită comportamentul tatei. Însă el nu este așa. Trebuie să încetez să mai fac comparație între noi și ei. Suntem cu totul alte persoane, într-o situație complet diferită. Tata nu avea niciun motiv pentru mânia lui și nici nu era imediat copleșit de remușcări. Felul în care se comporta cu mama era mult mai rău decât ce s-a întâmplat între mine și soțul meu.

Ryle tocmai și-a deschis sufletul în fața mea, așa cum probabil nu a mai făcut-o niciodată cu nimeni. Se străduiește să fie o persoană mai bună pentru mine.

Da, a dat-o-n bară aseară. Dar este aici și încearcă să mă facă să-i înțeleg trecutul și motivul pentru care a reacționat așa. Oamenii nu sunt perfecți și nu pot să permit ca singurul exemplu de căsnicie pe care l-am avut în viață să apese asupra mariajului *meu*.

Îmi șterg ochii și mă ridic. Când mă uit în oglindă, nu o văd pe mama. Mă văd doar pe mine. Văd o fată care-și iubește soțul și vrea mai mult decât orice pe lume să fie în stare să-l ajute. Știu că eu și Ryle suntem suficient de puternici pentru a depăși acest trecut. Dragostea noastră este suficient de puternică pentru a trece peste toate astea.

Ies din baie și mă întorc în sufragerie. Ryle se ridică și mă privește, cuprins de teama că nu-l voi ierta, iar eu chiar nu știu dacă voi putea să-l iert. Dar unui om nu trebuie să i se ierte o faptă pentru a putea învăța din ea.

Scanned by CamScanner

Dar văd și diferența dintre Ryle și tatăl meu.

Ryle este milos. Face lucruri pe care tata nu le-a făcut niciodată. Donează, îi pasă de alți oameni, are grijă de mine. Ryle nici într-un milion de ani nu m-ar fi lăsat să parchez în stradă, în timp ce el ar fi ocupat garajul.

Trebuie să-mi amintesc aceste lucruri. Uneori, copila din mine, fiica tatălui meu, este foarte încăpățânată. Îmi spune că n-ar fi trebuit să-l iert. Spune că ar fi trebuit să plec de prima dată. Și, uneori, dau crezare acelei voci. Dar acea parte din mine care-l cunoaște pe Ryle înțelege că nicio căsnicie nu este perfectă. Câteodată, există momente pe care ambii parteneri le regretă. Și mă întreb ce-aș fi simțit dacă l-aș fi părăsit după primul incident. El n-ar fi trebuit să mă împingă niciodată, dar și eu am făcut lucruri de care nu sunt mândră. Și dacă, pur și simplu, aș fi plecat, asta nu înseamnă că aș fi încălcat jurămintele noastre de căsătorie? *La bine și la rău.* Refuz să renunț atât de ușor la căsnicia mea.

Sunt o femeie puternică. Toată viața am fost înconjurată de abuzuri. Nu voi deveni niciodată ca mama. Sunt sută la sută sigură de asta. Și nici Ryle nu va deveni ca tata. Cred că trebuia să se întâmple ceea ce s-a petrecut pe scări ca să-i cunosc trecutul și să trecem împreună peste toate astea.

Săptămâna trecută ne-am certat din nou.

Mi-a fost frică. Celelalte două certuri pe care le-am avut nu s-au terminat bine și știam că aceasta avea să dovedească dacă ajutorul meu pentru a-și controla furia funcționează sau nu.

Discutam despre cariera lui. A terminat rezidențiatul, iar acum a solicitat un curs de specializare de trei luni la Cambridge, în Anglia. Va afla în curând dacă i-a fost aprobat, dar nu de-asta m-am supărat. Este o șansă foarte importantă și nu i-aș

Scanned by CamScanner

cere niciodată să nu se ducă. Trei luni nu înseamnă nimic la cât suntem de ocupaţi, aşadar nu de-asta m-am supărat atât de tare. M-am supărat când mi-a spus ce vrea să facă *după* Cambridge.

M-a informat că i s-a oferit un loc de muncă în Minnesota, la clinica Mayo, şi vrea să ne mutăm acolo, pentru că Spitalul General este evaluat ca fiind al doilea cel mai bun spital neurologic din lume, după clinica Mayo, care este pe primul loc.

Mi-a spus că nu a intenţionat niciodată să rămână definitiv în Boston. Eu i-am replicat că ar fi fost bine să fi adus asta în discuţie când am vorbit despre viitorul nostru, în timpul zborului spre Las Vegas pentru a ne căsători. Nu pot pleca din Boston. Mama mea locuieşte aici. Allysa locuieşte aici. Mi-a spus că e doar un zbor de cinci ore şi că le-am putea vizita cât de des ne-am dori. I-am explicat că e destul de greu să ai o florărie atunci când locuieşti la câteva state distanţă de ea.

Cearta a continuat să se intensifice şi amândoi ne-am enervat din ce în ce mai tare, cu fiecare secundă. La un moment dat, a trântit pe jos o vază plină cu flori, de pe masă. Ne-am holbat unul la altul preţ de câteva clipe. M-am speriat şi m-am întrebat dacă decizia mea de a rămâne a fost una corectă. Dacă am făcut bine să mă încred că împreună putem rezolva accesele lui de furie. A inspirat adânc şi a zis:

— Eu o să plec o oră sau două. Cred că trebuie să mă îndepărtez. Când mă întorc, vom continua această discuţie.

A ieşit pe uşă şi, aşa cum a spus, s-a întors o oră mai târziu, când era mult mai liniştit. A lăsat cheile pe masă şi a venit direct spre mine. Mi-a luat faţa în mâini şi mi-a zis:

— Ţi-am spus că vreau să fiu cel mai bun în domeniul meu, Lily. Ţi-am spus asta din prima noapte în care ne-am întâlnit. A fost unul dintre adevărurile mele. Dar dacă ar trebui să aleg

Scanned by CamScanner

între să lucrez în cel mai bun spital din lume și să-mi fac soția fericită... te aleg pe tine. Tu *ești* succesul meu. Atât timp cât tu ești fericită, nu-mi pasă unde lucrez. Vom rămâne în Boston.

Atunci am știut că am făcut alegerea corectă. Toată lumea merită o a doua șansă. Mai ales persoanele care înseamnă cel mai mult pentru tine.

A trecut o săptămână de la acea ceartă și nu a mai menționat nimic despre vreo mutare. Într-un fel, mă simt prost că i-am stricat planurile, dar căsnicia înseamnă să faci compromisuri. Este vorba despre a face tot ceea ce este mai bine pentru cuplu în ansamblu, nu individual. Iar să locuim în Boston este bine pentru toți membrii ambelor familii.

Apropo de familii, mă uit la telefon și primesc un mesaj de la Allysa.

Allysa: Ai terminat programul? Am nevoie de părerea ta legat de mobile.

Eu: Ajung la tine într-un sfert de oră.

Nu știu dacă este din cauza sarcinii ori a faptului că nu lucrează în prezent, dar sunt destul de sigură că săptămâna asta am petrecut mai mult timp la ea acasă decât la mine. Închid florăria și mă îndrept spre apartamentul ei.

• • •

Când ies din lift, văd un bilet lipit pe ușa apartamentului ei. Îmi văd numele scris pe el, așa că-l dezlipesc.

Lily,

La etajul șapte. Apartamentul 749.

A

Mai are un apartament în clădire doar pentru mobilier suplimentar? Știu că sunt bogați, dar chiar și-așa, asta pare puțin

Scanned by CamScanner

excentric până și pentru ei. Urc în lift și apăs butonul pentru etajul șapte. Ușile se deschid și mă duc spre apartamentul 749. Ajung la el și nu știu dacă să bat la ușă sau să intru, pur și simplu. Altcineva ar putea locui aici. Probabil unul dintre *angajații* ei.

Bat la ușă și aud pași de cealaltă parte.

Sunt șocată când ușa se deschide și Ryle stă în fața mea.

— Bună, îi spun nedumerită. Ce faci aici?

— Aici locuiesc. *Tu* ce faci aici? îmi zâmbește în timp ce se sprijină de tocul ușii.

Mă uit la numărul de lângă ușă și apoi din nou la el.

— Cum adică locuiești aici? Am crezut că locuiești cu mine. Ai avut un apartament al tău în tot acest timp?

Mă gândesc că un apartament e ceva ce un soț ar trebui să-i menționeze soției lui, la un moment dat. E cam ciudat.

De fapt, este absurd și dezamăgitor. Cred că sunt chiar foarte supărată pe el acum.

Ryle râde și se desprinde de tocul ușii. Acum, când își ridică mâinile deasupra capului și apucă partea de sus a ramei ușii cu degetele, ocupă tot spațiul.

— N-am avut cum să-ți spun până acum despre acest apartament, deoarece tocmai am semnat contractul pentru el azi-dimineață.

Fac un pas înapoi.

— Stai așa. Ce?

El întinde mâna și mă trage în interior.

— Bine ai venit acasă, Lily.

Mă opresc în vestibul.

Da. Am spus *vestibul*. Are un *vestibul*.

— Ai cumpărat un apartament?

El încuviințează dând ușor din cap și îmi cântărește reacția.

Scanned by CamScanner

— Ai cumpărat un apartament, repet eu.

Dă în continuare din cap.

— Da, am cumpărat. Eşti de acord? M-am gândit că, din moment ce acum locuim împreună, am putea avea nevoie de mai mult spaţiu.

Mă învârt în loc. Când dau cu ochii de bucătărie, mă opresc. Nu este chiar atât de mare ca bucătăria Allysei, dar este la fel de albă şi aproape la fel de frumoasă. Are răcitor pentru vinuri şi o maşină de spălat vase, două lucruri pe care apartamentul meu nu le are. Păşesc înăuntru şi mă uit de jur împrejur. Mi-e teamă să ating ceva. *Este cu adevărat bucătăria mea? N-are cum să fie asta bucătăria mea.*

Mă uit în camera de zi, la tavanul în două ape şi la ferestrele uriaşe, cu vedere spre râul Charles.

— Lily? spune el din spatele meu. Nu eşti supărată, nu-i aşa?

Mă întorc spre el şi-mi dau seama că aşteaptă să vadă o reacţie din partea mea. Dar sunt complet mută.

Clatin din cap că nu, îmi duc mâinile la gură şi-i şoptesc:

— Nu prea cred.

Se apropie de mine, mă apucă de mâini şi mă trage spre el.

— Nu *prea* crezi? Pare îngrijorat şi confuz. Te rog, spune-mi un adevăr gol-goluţ, pentru că încep să cred că n-ar fi trebuit să-ţi fac o astfel de surpriză.

Mă uit la podeaua din lemn. Este chiar din lemn. Nu e parchet laminat.

— Bine, îi spun şi mă uit înapoi la el. Cred că e o nebunie faptul că te-ai dus singur şi ai cumpărat un apartament fără mine. Simt că ar fi trebuit să facem asta împreună.

Scanned by CamScanner

El dă din cap şi se pare că vrea să se scuze, dar eu n-am terminat tot ce aveam de zis.

— Dar adevărul meu gol-goluţ este că... e perfect. Nici măcar nu ştiu ce să spun, Ryle. Totul este atât de curat, încât mi-e frică să mă mişc, ca nu cumva să murdăresc ceva.

Ryle răsuflă uşurat şi mă lipeşte de el.

— Poţi să-l murdăreşti, iubito. Este al tău. Poţi să-l murdăreşti cum vrei.

Mă sărută pe cap, iar eu nici măcar nu i-am mulţumit încă. Pare un răspuns atât de neînsemnat pentru un gest atât de mare!

— Când ne mutăm?

— Mâine? zice el şi ridică din umeri. Am o zi liberă. Nu-i ca şi cum am avea o mulţime de lucruri. Putem petrece următoarele săptămâni cumpărând mobilă nouă.

Încuviinţez din cap şi încerc să mă gândesc ce program am mâine. Ştiam deja că Ryle e liber, aşa că n-am nimic planificat.

Deodată, simt nevoia să stau jos. Nu există niciun scaun, dar, din fericire, podeaua este curată.

— Trebuie să stau jos.

Ryle mă ajută să mă aşez pe podea şi apoi se pune în faţa mea, ţinându-mă încă de mâini.

— Allysa ştie? îl întreb.

El zâmbeşte şi dă din cap că da.

— E atât de încântată, Lily! De ceva vreme, m-am tot gândit să cumpăr un apartament aici. După ce ne-am decis să rămânem definitiv în Boston, l-am cumpărat ca să-ţi fac o surpriză. M-a ajutat şi ea, dar am început să-mi fac griji că-ţi va spune înainte de a avea şansa să-ţi zic eu.

Scanned by CamScanner

Nu pot să asimilez toate astea. Eu voi locui aici? Eu și Allysa vom fi vecine? Nu știu de ce am impresia că asta ar trebui să mă deranjeze, dar sunt cu adevărat încântată.

— Știu că ai nevoie de un minut să procesezi totul, îmi zâmbește el. Dar n-ai văzut partea cea mai bună, și asta mă omoară.

— Arată-mi!

Zâmbește și mă ridică în picioare. Trecem prin camera de zi și printr-un hol. El deschide fiecare ușă și îmi spune ce camere sunt, dar nu-mi dă timp să intru în niciuna dintre ele. Când ajungem în dormitorul matrimonial, trag concluzia că avem trei dormitoare și două băi. Și un birou.

Nici măcar n-am timp să admir frumusețea dormitorului, că mă trage după el prin cameră. Ajunge la un perete acoperit de o draperie și se întoarce spre mine.

— Nu e genul de teren pe care să poți planta o grădină, dar, dacă punem câteva ghivece, poate să semene cu una.

Trage draperia la o parte și deschide o ușă, dezvăluind un balcon uriaș. Îl urmez afară, în timp ce visez deja la toate ghivecele cu flori pe care le pot pune aici.

— Are aceeași priveliște ca terasa de pe acoperiș, îmi explică el. Vom avea întotdeauna aceeași priveliște pe care am avut-o în noaptea în care ne-am cunoscut.

Îmi ia ceva timp, dar realizez totul deodată și încep să plâng. Ryle mă strânge la pieptul său și își înfășoară brațele în jurul meu.

— Lily, șoptește el trecându-și mâna prin părul meu. N-am vrut să te fac să plângi.

Scanned by CamScanner

— Nu pot să cred că locuiesc aici, îi spun râzând printre lacrimi, apoi mă îndepărtez de el și-l privesc în ochi. Suntem bogați? Cum de ți-ai permis asta?

— Te-ai căsătorit cu un neurochirurg, Lily. Nu ești chiar săracă, îmi spune râzând.

Comentariul lui mă face și pe mine să râd și apoi mai plâng puțin. După care avem primul nostru musafir, pentru că bate cineva la ușă.

— Allysa, zice el. A tot așteptat pe hol.

Fug la ușă, o deschid și amândouă ne îmbrățișăm și chițăim, apoi îmi vine să plâng și mai mult.

Petrecem restul serii în noul nostru apartament. Ryle comandă mâncare chinezească și Marshall coboară să mănânce cu noi. Nu avem încă mese sau scaune, deci toți patru stăm pe podea, în mijlocul camerei de zi, și mâncăm direct din cutii. Discutăm despre cum vom decora, despre toate lucrurile pe care le vom face ca vecini, vorbim despre faptul că Allysa va naște în curând.

E mai mult decât perfect.

Abia aștept să-i spun mamei.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Allysa a depăşit termenul sarcinii cu trei zile.

Locuim de o săptămână în noul nostru apartament. Am reuşit să ne mutăm toate lucrurile în ziua în care Ryle a fost liber, iar a doua zi după ce ne-am mutat, eu şi Allysa ne-am dus să cumpărăm mobilă. A treia zi eram practic instalaţi. Ieri am primit prima noastră corespondenţă. Era o factură de deschidere a utilităţilor, aşa că acum este oficial.

Sunt căsătorită. Am un soţ nemaipomenit. O casă minunată. Cea mai bună prietenă îmi este cumnată şi urmează să devin şi mătuşă.

Nu ştiu dacă să îndrăznesc s-o spun... dar oare poate viaţa mea să fie mai bună de atât?

Închid laptopul şi mă pregătesc să plec spre casă.

Plec mai devreme decât de obicei, pentru că sunt atât de nerăbdătoare să ajung în noul meu apartament! Nici n-am închis bine uşa biroului, că Ryle deschide uşa din faţă a florăriei şi o lasă să se trântească în urma lui, pentru că are mâinile ocupate.

Scanned by CamScanner

Ține un ziar la subraț și două cafele în mâini. Zâmbește, în ciuda faptului că pasul îi este grăbit și are o înfățișare ușor isterică.

— Lily, spune el venind spre mine.

Îmi dă una din cafele și apoi trage ziarul de sub braț.

— Vreau să-ți spun trei lucruri. Primul... ai citit ziarul?

Mi-l înmânează. Ziarul este împăturit pe dos. Arată către un articol.

— Ai câștigat, Lily! Ai câștigat!

Încerc să nu-mi fac speranțe în timp ce mă uit la articol. S-ar putea să se refere la cu totul altceva decât cred eu. Imediat ce văd titlul, îmi dau seama că este vorba despre *exact* acel lucru la care mă gândeam.

— Am câștigat?

Am fost anunțată că afacerea mea a fost nominalizată la premiul pentru „Cea mai bună afacere din Boston". Este o alegere a comunității pe care ziarul o susține anual, iar Lily Bloom a fost nominalizată în cadrul categoriei „Cel mai bun afacerist al momentului din Boston". Criteriul e pentru afaceri deschise de mai puțin de doi ani. Am avut o suspiciune că aș putea fi aleasă, pentru că un reporter de la ziar m-a sunat săptămâna trecută și mi-a pus o serie de întrebări.

Titlul este „Cele mai bune afaceri ale momentului în Boston. Iată-le pe primele zece!"

Zâmbesc și aproape că-mi vărs cafeaua când Ryle mă trage spre el, mă ridică și mă învârte.

A zis că are trei vești și, dacă a început cu asta, n-am idee care ar putea fi celelalte două.

— Care este al doilea lucru?

Mă lasă jos din brațe și-mi spune:

Scanned by CamScanner

— Am început cu ce-i mai bun. Eram prea entuziasmat, îmi explică el, apoi soarbe din cafea și continuă. Am fost selectat pentru perfecționarea de la Cambridge.

Un zâmbet uriaș îmi acaparează toată fața.

— Serios?

Dă din cap că da, apoi mă îmbrățișează și mă învârte din nou.

— Sunt atât de mândră de tine! îi spun sărutându-l. Avem amândoi atât de mult succes, încât este amețitor!

El râde.

— Numărul trei? îl întreb.

El se îndepărtează puțin de mine.

— O, da. Numărul trei.

Se sprijină relaxat de tejghea și soarbe ușor din cafea, apoi o pune la loc, cu grijă.

— Allysa este în travaliu.

— Ce?! strig eu.

— Da, încuviințează el dând din cap, arătând spre cafelele noastre. De-asta ți-am adus cofeină. Nu vom dormi deloc în noaptea asta.

Sar în sus și bat din palme de bucurie, apoi intru în panică încercând să-mi găsesc geanta, jacheta, cheile, telefonul, întrerupătorul de lumină. Chiar înainte să ajungem la ușă, Ryle se întoarce la tejghea, ia ziarul, îl împăturește și îl pune sub braț. Mâinile îmi tremură de emoție în timp ce încui ușa.

— O să fim mătuși! zic eu în timp ce alerg spre mașină.

Ryle râde la gluma mea și spune:

— *Unchi*, Lily. O să fim *unchi*.

• • •

Scanned by CamScanner

Marshall iese calm pe hol. Eu şi Ryle ciulim urechile şi aşteptăm veştile. A fost linişte înăuntru timp de vreo jumătate de oră. Am aşteptat ca Allysa să ţipe în agonie — semn că naşte —, dar nu s-a auzit nimic. Nici măcar plânsetul unui nou-născut. Privirea de pe chipul lui Marshall mă face să-mi duc mâna la gură şi să mă tem de ce-i mai rău.

Umerii încep să-i tremure, iar lacrimile îi curg pe obraji.

— Sunt tată. Şi apoi ţipă bucuros: Sunt TATĂ!

Îl îmbrăţişează pe Ryle şi apoi pe mine şi continuă:

— Lăsaţi-ne un sfert de oră şi apoi puteţi intra să o vedeţi.

După ce închide uşa, eu şi Ryle răsuflăm uşuraţi. Ne uităm unul la altul şi zâmbim.

— Şi tu te gândeai la ce-i mai rău? mă întreabă el.

Încuviinţez din cap şi apoi îl îmbrăţişez.

— Eşti unchi, îi zic zâmbind.

— Şi tu, îmi răspunde el în timp ce mă sărută pe cap.

O jumătate de oră mai târziu, stăm lângă patul Allysei şi o privim cum îşi ţine fetiţa în braţe. E absolut perfectă. E un pic prea devreme să-mi dau seama cu cine seamănă, dar e frumoasă oricum.

— Vrei să-ţi iei nepoata în braţe? îl întreabă Allysa pe Ryle.

El se încordează de parcă ar avea emoţii, dar apoi încuviinţează din cap. Allysa se întinde şi pune fetiţa în braţele lui Ryle, arătându-i cum să o ţină. El se uită emoţionat la ea şi se aşază pe canapea.

— V-aţi hotărât ce nume îi puneţi? întreabă el.

— Da, îi răspunde Allysa.

Eu şi Ryle ne uităm la Allysa, iar ea zâmbeşte, cu ochii înlăcrimaţi.

Scanned by CamScanner

— Vrem să o numim după cineva pe care eu şi Marshall îl apreciem foarte mult. Aşa că am adăugat litera *E* la numele tău. O va chema Rylee.

Mă uit imediat la Ryle şi el respiră ca şi cum ar fi puţin şocat. Se uită apoi în jos, către Rylee, şi începe să zâmbească.

— Uau! şopteşte el. Nu ştiu ce să spun.

Îi strâng mâna Allysei, apoi mă duc şi mă aşez lângă Ryle. Au fost multe momente în care am crezut că nu l-aş putea iubi mai mult decât îl iubeam deja, dar încă o dată mi s-a dovedit contrariul. Văzând cum se uită la nepoata lui nou-născută, simt cum inima îmi creşte în piept.

Marshall se aşază pe pat, lângă Allysa.

— Aţi remarcat cât de liniştită a trecut Issa prin toată chestia asta? Nu s-a plâns deloc. Şi nici măcar nu a luat calmante, spune el, apoi o înconjoară cu braţul şi se întinde pe pat.

— Mă simt ca în filmul ăla, *Hancock* cu Will Smith, în care urmează să aflu că sunt însurat cu o supereroină.

— M-a bătut la fund o dată sau de două ori când eram mici, râde Ryle. N-aş fi surprins.

— Ryle, nu mai vorbi urât, îl atenţionează Marshall.

— *Fund*, îi şopteşte Ryle Allysei.

Izbucnim amândoi în râs şi apoi mă întreabă dacă vreau să o ţin în braţe pe micuţă. Îmi tremură mâinile de nerăbdare, iar când mi-o dă, sunt şocată de câtă dragoste simt deja pentru ea.

— Când sosesc mama şi tata? o întreabă Ryle pe Allysa.

— Vor fi aici mâine la prânz.

— Atunci probabil că ar trebui să dorm puţin. Abia am ieşit dintr-o tură obositoare. Vii şi tu? se uită el apoi la mine.

— Vreau să mai stau puţin, clatin eu din cap. Ia maşina mea, iar eu voi veni acasă cu un taxi.

Scanned by CamScanner

El mă sărută, după care îşi lipeşte capul de al meu şi amândoi o privim pe Rylee.

— Cred că ar trebui să facem şi noi unul, îmi spune.

Ridic privirea spre el şi nu sunt sigură că l-am auzit bine.

— Dacă dorm când ajungi acasă, trezeşte-mă. Începem din seara asta.

Îmi face cu ochiul, după care îşi ia la revedere de la Marshall şi Allysa, iar cumnatul lui îl conduce afară.

— Ţi-am spus că-şi doreşte copii cu tine, îmi zice Allysa râzând.

Zâmbesc şi mă întorc la patul ei, iar Allysa îmi face loc. I-o dau pe Rylee în braţe şi ne cuibărim amândouă în pat, să o privim cum doarme, ca şi cum ar fi cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Trei ore mai târziu, ajung acasă. E trecut de ora zece. Am mai stat la Allysa încă o oră după ce Ryle a plecat, apoi m-am întors la birou, pentru a termina câteva lucruri, ca să nu mai fiu nevoită să trec pe acolo în următoarele două zile. Oricum, fac tot posibilul ca zilele mele libere să coincidă cu ale lui Ryle.

Când intru pe uşa apartamentului, luminile sunt stinse, ceea ce înseamnă că Ryle este încă în pat.

Tot drumul spre casă m-am gândit la ce mi-a spus. Nu mă aşteptam ca această conversaţie să aibă loc atât de repede. Am aproape douăzeci şi cinci de ani, dar am crezut că va mai dura cel puţin doi ani până vom încerca să ne întemeiem o familie. Încă nu cred că sunt pregătită pentru asta, dar ştiu că el îşi doreşte, ceea ce îmi dă o stare de bine.

Decid să-mi prepar o gustare rapidă înainte să-l trezesc. Încă n-am luat cina şi mor de foame. Când aprind lumina în bucătărie, ţip. Îmi duc mâna la piept şi mă lovesc de dulap.

— Isuse Hristoase, Ryle! Ce faci aici?

Scanned by CamScanner

El stă cu spatele sprijinit de perete, lângă frigider. Are picioarele încrucișate la gleznă și ochii ațintiți asupra mea. Învârte ceva între degete în timp ce mă studiază.

Privirea mi se oprește pe blatul din stânga lui și asupra unui pahar gol, în care probabil a fost scotch. Mai bea câteodată ca să adoarmă mai ușor.

Mă uit înapoi la el și observ pe chipul lui un zâmbet răutăcios. Corpul mi se înfierbântă instantaneu, pentru că știu ce urmează. Casa este pe cale să se transforme într-o avalanșă de haine și sărutări. Am inaugurat aproape fiecare cameră de când ne-am mutat aici, dar în bucătărie încă n-am ajuns.

Îi zâmbesc, dar inima încă îmi bate cu putere de la sperietura pe care am tras-o mai devreme, când l-am găsit aici, pe întuneric. Privirea îi coboară spre mâna în care observ că ține magnetul cu Boston, pe care, când ne-am mutat, l-am adus din apartamentul vechi și l-am lipit pe frigider.

Îl pune la loc și mă întreabă:

— De unde îl ai?

Mă uit la magnet și apoi la el. Ultimul lucru pe care vreau să i-l spun este că l-am primit de la Atlas, când am împlinit șaisprezece ani. Adevărul gol-goluț despre acest subiect n-ar aduce decât tristețe și, în acest moment, sunt mult prea excitată gândindu-mă la ceea ce urmează să se petreacă între noi.

— Nu-mi mai aduc aminte. L-am avut dintotdeauna, îi explic și ridic din umeri.

Mă studiază în tăcere și apoi face doi pași spre mine. Mă retrag, până când spatele mi se lipește de dulap și mi se taie răsuflarea. Mă cuprinde de talie, apoi îmi bagă mâinile la spate în blugi și mă trage spre el. Îmi acaparează gura cu a lui, în timp ce-mi dă jos pantalonii.

Scanned by CamScanner

Bine. Deci, o facem chiar acum.

Buzele îi coboară în jos pe gâtul meu, în timp ce eu arunc pantofii din picioare și el mă dezbracă.

Cred că voi mânca mai târziu. Inaugurarea bucătăriei tocmai a devenit principala mea prioritate.

Când mă sărută din nou, mă ridică și mă așază pe blat, apoi se poziționează între genunchii mei. Simt mirosul de scotch în respirația lui și îmi place. Deja răsuflu mai greu, pe măsură ce buzele lui calde alunecă peste ale mele. Îmi înfige mâna în păr și mă trage ușor, astfel încât să mă uit în sus la el.

— Adevărul gol-goluț? îmi șoptește și se uită la gura mea, ca și cum urmează să mă devoreze.

Dau din cap că da.

Cealaltă mână a lui îmi urcă ușor pe coapsă, până nu mai are unde să înainteze. Introduce două degete calde în interiorul meu, țintuindu-mă cu privirea. Trag repede o gură de aer, în timp ce-mi strâng picioarele în jurul taliei lui. Încep să mă mișc pe mâna lui, gemând ușor, iar el mă privește înfierbântat.

— De unde ai magnetul ăsta, Lily?

Ce?

Inima pare că începe să-mi bată în sens invers.

De ce mă tot întreabă de magnet?

Degetele lui încă se mișcă înăuntrul meu, ochii lui încă îmi arată că mă dorește. *Dar mâna lui...* Mâna pe care mi-o ține în păr începe să tragă și mai tare, iar eu tresar.

— Ryle, îi șoptesc, păstrându-mi vocea calmă, chiar dacă încep să devin agitată. Mă doare.

Degetele i se opresc din mișcare, dar nu încetează să mă privească în ochi. Și le retrage încet și își duce mâna în jurul gâtului meu, strângând ușor. Buzele ni se întâlnesc, iar el își

Scanned by CamScanner

afundă limba în gura mea. Îl las, pentru că habar n-am ce-i trece prin cap în acest moment și sper din tot sufletul să exagerez.

Îl simt tare prin blugi, în timp ce se lipește de mine. Dar apoi se retrage. Își ia de tot mâinile de pe mine, după care își lipește spatele de frigider în timp ce-mi cercetează trupul cu privirea, ca și când ar vrea să facem sex chiar aici, în bucătărie. Inima mea începe să se liniștească. *Exagerez.*

Întinde mâna spre partea blatului de lângă cuptor și ia un ziar. Este același ziar pe care mi l-a arătat mai devreme, cel cu articolul despre premii. Îl ridică și îl aruncă spre mine.

— Ai reușit să te uiți pe ăsta?

— Nu încă, îi spun, cu ochii la articol.

— Citește-l cu voce tare.

Mă uit la el și îi zâmbesc, dar am o senzație stranie în stomac. E ceva în neregulă cu el. Se comportă cam ciudat. Nu-mi dau seama exact de ce.

— Vrei să citesc articolul? Chiar acum? îl întreb.

Mă simt straniu, stând pe blatul de bucătărie pe jumătate goală, cu un ziar în mâini. El dă din cap că da.

— Mai întâi, aș vrea să-ți dai jos bluza. *Apoi* să-l citești cu voce tare.

Mă uit lung la el și încerc să-i descifrez atitudinea. Poate că băutura l-a făcut mai nebunatic. De multe ori, când facem dragoste, totul este așa cum ar trebui să fie. Dar, ocazional, sexul nostru este sălbatic. Un pic periculos, la fel ca privirea pe care o are acum.

Las ziarul jos, îmi scot bluza și apoi îl ridic din nou. Încep să citesc articolul cu voce tare, dar el face un pas înainte și spune:

— Nu tot articolul, mă corectează și dă pagina, indicându-mi o propoziție pe la mijlocul articolului. Citește ultimele paragrafe.

Scanned by CamScanner

Mă uit în jos, de data asta și mai nedumerită. Dar, în fine, vom trece peste asta și ne vom duce în pat...

— Afacerea cu cel mai mare număr de voturi n-ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni. Emblematicul restaurant Bib's, de pe Marketson, s-a deschis în luna aprilie a anului trecut, devenind rapid unul dintre cele mai bine cotate restaurante din oraș, potrivit celor de la TripAdvisor.

Mă opresc din citit și mă uit la Ryle. Și-a mai turnat niște scotch și soarbe o înghițitură.

— Continuă să citești, mă îndeamnă el, dând din cap și arătând spre ziarul din mâna mea.

Înghit cu greu, saliva din gură devenind din ce în ce mai vâscoasă. Încerc să-mi controlez tremurul mâinilor în timp ce continui să citesc.

— Proprietarul, Atlas Corrigan, este câștigătorul a două premii de bucătar-șef și, de asemenea, soldat al Marinei Statelor Unite. Nu este niciun secret de unde vine acronimul pentru restaurantul său de mare succes, Bib's: *Better in Boston*[1].

Tresar.

Totul este mai bine în Boston.

Stomacul mi se strânge, dar încerc să-mi țin emoțiile sub control, în timp ce citesc.

— Dar, cu ocazia celui mai recent premiu câștigat de el, când a fost intervievat cu privire la adevărata istorie din spatele semnificației numelui, bucătarul-șef Corrigan a spus: *Este o poveste lungă. A fost un omagiu pentru cineva care a avut un impact imens asupra vieții mele. Cineva care a însemnat mult pentru mine. Încă înseamnă mult pentru mine.*

---

[1] „Mai bine în Boston" (în limba engleză, în original)

Scanned by CamScanner

— Nu vreau să mai citesc, îi spun și las ziarul pe blatul de bucătărie.

Vocea mi se frânge în gât.

Ryle face doi pași înainte, ia ziarul și continuă de unde am rămas, cu voce tare și furioasă:

— Când a fost întrebat dacă fata a știut că restaurantul a fost numit în onoarea ei, bucătarul-șef Corrigan a zâmbit cu subînțeles și a spus: *Următoarea întrebare.*

Mânia din vocea lui Ryle îmi provoacă greață.

— Ryle, oprește-te, îi spun calm. Ai băut prea mult.

Trec repede pe lângă el, ies din bucătărie și merg pe hol spre dormitor. Se întâmplă atâtea în acest moment, încât eu nu mai înțeleg nimic.

Articolul nu specifică despre cine vorbea Atlas. Atlas știe că e vorba despre mine și știu și *eu* că e vorba despre mine, dar cum naiba de s-a prins și Ryle?

Și magnetul? De unde a știut că-l am de la Atlas, doar citind acel articol?

Exagerează.

Aud cum vine în urma mea, spre dormitor. Deschid ușa și mă opresc brusc.

Patul este plin de lucruri. O cutie goală pe care scrie: „Lucrurile lui Lily" și tot conținutul ei împrăștiat. Scrisori... jurnale... cutii de pantofi goale. Închid ochii și inspir ușor.

Mi-a citit jurnalul.

Nu.

Mi-a. Citit. Acel. Jurnal.

Brațul lui îmi cuprinde talia pe la spate. Cealaltă mână îmi urcă pe abdomen și îmi apucă strâns un sân. Apoi îmi dă ușor deoparte părul de pe gât.

Scanned by CamScanner

Închid ochii strâns, exact când începe să-şi plimbe degetele pe pielea mea, până la umăr. Îmi mângâie uşor tatuajul în formă de inimă şi mă străbate un fior de gheaţă. Mă sărută chiar deasupra lui şi apoi îşi înfige dinţii în piele atât de tare, încât încep să ţip.

Încerc să mă smulg din braţele lui, dar mă strânge atât de tare, încât nici nu se clinteşte. Durerea cauzată de dinţii lui, care-mi străpung clavicula, îmi săgetează umărul şi îmi coboară pe braţ. Imediat îmi dau lacrimile. *Plâng.*

— Ryle, dă-mi drumul, îi spun cu o voce tânguitoare. Te rog, pleacă.

Braţele lui mă strivesc.

Mă întoarce, dar eu încă îmi ţin ochii închişi. Sunt prea speriată să mă uit la el. Mâinile lui îmi strâng umerii în timp ce mă împinge spre pat. Mă zbat şi încerc să-l dau jos de pe mine, dar e inutil. E prea puternic. E nervos. E rănit. *Şi nu este acel Ryle* pe care-l cunosc eu.

Mă trânteşte pe spate în pat şi mă apropii disperată de perete, ca să mă îndepărtez de el.

— Ce mai caută ăsta aici, Lily?

Vocea lui nu este la fel de calmă cum era în bucătărie. E foarte nervos acum.

— El este *peste tot.* Magnetul de pe frigider. Jurnalul din cutia pe care am găsit-o în şifonierul nostru. *Tatuajul* nenorocit de pe corpul tău, care era partea lui preferată *din tine!*

Acum stă pe pat.

— Ryle, îl implor. Lasă-mă să-ţi explic.

Lacrimile îmi curg pe tâmple şi îmi intră în păr.

— Eşti nervos. Te rog, nu mă răni. *Te rog.* Pleacă, iar când te întorci, îţi voi explica.

Scanned by CamScanner

Mă prinde cu mâna de gleznă şi mă smuceşte până ajung sub el.

— Nu sunt nervos, Lily, îmi zice cu o voce îngrijorător de calmă. Cred că nu ţi-am dovedit cât de mult te iubesc.

Se lasă peste mine şi-mi strânge ambele încheieturi ale mâinilor într-una singură a lui, apoi mi le ridică deasupra capului şi mi le apasă pe saltea.

— Ryle, te rog!

Plâng şi încerc să-l împing de pe mine cu fiecare parte a corpului meu.

— Dă-te jos. *Te rog.*

Nu, nu, nu, nu.

— Te iubesc, Lily, spune el, iar cuvintele i se prăbuşesc pe obrazul meu. Mai mult decât te-a iubit el *vreodată*. De ce nu *vezi* asta?

Frica îmi dispare şi mă cuprinde furia. Tot ce văd când închid ochii este chipul mamei, care plânge pe canapea în vechea sufragerie; tata se urcă peste ea cu forţa. Ura mă sfâşie şi încep să ţip.

Ryle încearcă să-mi înăbuşe ţipetele cu gura lui.

Îl muşc de limbă.

Fruntea lui se loveşte puternic de a mea.

Într-o clipă, toată durerea îmi dispare într-un val întunecat, care-mi acoperă mai întâi ochii, apoi mă învăluie cu totul.

• • •

Îi simt respiraţia lângă ureche. Mormăie ceva de neînţeles. Inima îmi bate tare, corpul încă îmi tremură, lacrimile încă îmi curg şi mi se taie răsuflarea. Aud cum îmi spune ceva la ureche, dar durerea îmi zvâcneşte în cap prea tare ca să-i pot descifra cuvintele.

Scanned by CamScanner

Încerc să deschid ochii, dar mă ustură. Simt ceva în ochiul drept şi imediat ştiu că e sânge.

Sângele *meu.*

Încep să-mi dau seama ce spune.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău...

Mâna lui încă le ţine pe ale mele lipite de saltea, în timp ce stă deasupra mea. Nu mai încearcă să mă ţină cu forţa.

— Lily, te iubesc, îmi pare foarte rău.

Cuvintele lui sunt pline de panică. Mă sărută blând pe gură şi pe obraji.

Ştie ce-a făcut. E din nou Ryle şi e conştient de ceea ce mi-a făcut. Nouă. Viitorului nostru.

Mă folosesc de panica lui în avantajul meu. Îmi scutur capul şi îi şoptesc:

— E în regulă, Ryle. E în regulă. Erai supărat, e în regulă.

Mă sărută frenetic, dar gustul de scotch îmi face greaţă acum. Încă îmi şopteşte scuze, când privirea începe să mi se întunece din nou.

• • •

Am ochii închişi. Stăm încă pe pat, dar el nu mai este deasupra mea. E pe partea lui, cu braţul înfăşurat strâns în jurul meu. Capul lui este lipit de pieptul meu. Stau nemişcată, în timp ce evaluez tot ce se află în jurul meu.

Nici el nu se mişcă, dar îi simt respiraţia. Doarme profund. Nu ştiu dacă a murit sau dacă a adormit. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este gura lui peste a mea, gustul lacrimilor mele.

Mai stau nemişcată câteva minute. Durerea de cap începe să se agraveze cu fiecare minut de luciditate. Închid ochii şi încerc să mă gândesc.

Scanned by CamScanner

Unde mi-e geanta?

Unde-mi sunt cheile?

Unde mi-e telefonul?

Îmi ia cinci minute ca să ies de sub el. Mi-e prea frică să mă mișc mult dintr-odată, așa că o fac centimetru cu centimetru, până la un moment dat, când mă pot rostogoli pe podea. Când nu-i mai simt mâinile pe mine, un suspin neașteptat mi se desprinde din piept. Îmi pun mâna la gură, mă ridic și ies din dormitor.

Îmi găsesc geanta și telefonul, dar nu știu unde mi-a ascuns cheile. Caut cu disperare în sufragerie și bucătărie, dar abia mai văd. Când m-a lovit cu capul, probabil că mi-a făcut o rană pe frunte, pentru că am prea mult sânge în ochi și totul este înceţoșat.

Mă prăbușesc pe podea, lângă ușă, din ce în ce mai ameţită. Degetele îmi tremură atât de tare, încât de-abia după a treia încercare nimeresc parola telefonului.

Când deschid ecranul pentru a forma numărul, mă opresc. Primul meu gând este să-i sun pe Allysa și pe Marshall, dar nu pot. Nu le pot face asta acum. Au un copil nou-născut de doar câteva ore. Nu-i pot implica în așa ceva.

Aș putea să sun la poliție, dar mintea mea nu poate analiza acum tot ce implică asta. Nu vreau să dau vreo declarație. Nu știu dacă vreau să-l denunț, pentru că asta i-ar putea afecta foarte mult cariera. Nu vreau ca Allysa să se supere pe mine. Pur și simplu, nu știu. Nu exclud pe deplin posibilitatea de a anunța poliția mai târziu. Doar că n-am energia necesară pentru a lua acum această decizie.

Strâng telefonul cu putere și încerc să mă gândesc. *Mama.*

Scanned by CamScanner

Încep să-i tastez numărul, dar când mă gândesc cât de tare o vor afecta toate astea, încep să plâng din nou. Nu o pot implica nici pe ea. A îndurat prea multe. Şi Ryle va încerca să mă găsească. Va merge mai întâi la ea. Apoi la Allysa şi la Marshall. Apoi la toţi ceilalţi cunoscuţi.

Îmi şterg lacrimile de pe obraji şi încep să formez numărul lui Atlas.

În acest moment, mă urăsc mai mult decât m-am urât vreodată, în toată viaţa mea.

Mă urăsc, pentru că în ziua în care Ryle i-a găsit numărul în telefonul meu am minţit şi i-am spus că am uitat că era acolo.

Mă urăsc, pentru că în ziua în care Atlas şi-a pus numărul acolo, am desfăcut telefonul şi m-am uitat la el.

Mă urăsc, pentru că, în adâncul sufletului meu, am ştiut că s-ar putea să am nevoie de el într-o bună zi. *Aşa că l-am memorat.*

— Alo?

Vocea lui este prudentă. Întrebătoare. Nu recunoaşte numărul meu. Imediat ce vorbeşte încep să plâng. Îmi acopăr gura şi încerc să nu fac zgomot.

— Lily? întreabă, mult mai puternic acum. Lily, unde eşti?

Mă urăsc, pentru că el îmi recunoaşte lacrimile.

— Atlas, şoptesc. Am nevoie de ajutor.

— Unde eşti? mă întreabă din nou.

Îi aud panica în glas. Aud cum umblă prin încăpere şi mută lucruri. Aud cum se trânteşte o uşă.

— Îţi trimit un mesaj, îi şoptesc, prea speriată pentru a continua să vorbesc.

Nu vreau să-l trezesc pe Ryle. Închid telefonul şi, cumva, găsesc putere în mâini cât să-i scriu adresa şi codul de acces în

Scanned by CamScanner

clădire. Apoi îi trimit un al doilea mesaj cu textul: **Trimite-mi un mesaj când ajungi. Te rog să nu baţi la uşă.**

Mă târăsc până în bucătărie şi-mi găsesc pantalonii, apoi mă străduiesc să-i îmbrac. Îmi găsesc şi bluza pe blat. Când sunt gata, revin în camera de zi. Mă gândesc să deschid uşa şi să-l aştept jos pe Atlas, dar mi-e teamă că nu voi fi în stare să parcurg tot coridorul de una singură. Fruntea încă îmi sângerează şi mă simt prea slăbită ca să stau în picioare şi să aştept lângă uşă. Mă las pe podea, strâng telefonul cu o mână tremurândă şi mă uit fix la el, aşteptând mesajul lui Atlas.

Agonizez timp de douăzeci şi patru de minute, până când telefonul se aprinde din nou.

Am ajuns.

Mă ridic cu greu în picioare şi deschid uşa. O pereche de braţe se înfăşoară în jurul meu şi faţa mi se afundă în ceva moale. Încep să plâng, şi plâng, şi tremur, şi plâng.

— Lily, îmi şopteşte el.

Nu mi-am auzit niciodată numele rostit cu atâta tristeţe. Mă îndeamnă să mă uit la el. Ochii lui albaştri îmi cercetează faţa şi observă tot ce s-a întâmplat. Văd cum îngrijorarea îi dispare de pe chip, în timp ce face semn cu capul spre uşa apartamentului.

— E încă înăuntru?

Furie.

Simt cum furia pune pe deplin stăpânire pe el şi începe să păşească spre uşa apartamentului. Îl apuc strâns de jachetă.

— Nu. *Te rog*, Atlas. Nu vreau decât să plec.

Îi simt durerea când se opreşte şi se luptă să decidă dacă să mă asculte sau să dea buzna prin uşă. În cele din urmă, se întoarce cu spatele la uşă şi îşi înfăşoară braţele în jurul meu.

Scanned by CamScanner

Mă ajută să ajung la lift și apoi să traversez coridorul. Printr-o minune, ne întâlnim doar cu o singură persoană, care se uită în telefon și se îndreaptă în direcția opusă.

Când ajungem în parcare, mă ia din nou cu amețeală. Îi spun să se oprească, apoi simt cum mă apucă de sub genunchi cu brațul și mă ridică. După care suntem în mașină. Și mașina se mișcă.

Știu că am nevoie de copci.

Știu că mă duce la spital.

Dar, nu știu de ce, următoarele cuvinte care-mi ies din gură sunt:

— Nu mă duce la Spitalul General. Du-mă în altă parte.

Din nu știu ce motiv, nu vreau să mă întâlnesc cu vreunul dintre colegii lui Ryle. Îl urăsc. În acest moment, îl urăsc mai mult decât l-am urât vreodată pe tata. Dar îngrijorarea pentru cariera lui reușește să pătrundă prin ură.

Când îmi dau seama de asta, mă urăsc pe mine însămi la fel de mult cât îl urăsc pe el.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Atlas stă în partea cealaltă a camerei. Nu m-a slăbit din ochi cât timp asistenta m-a ajutat. După ce mi-a luat sânge, s-a apucat imediat să mă panseze. Încă nu mi-a pus prea multe întrebări, dar este evident că rănile sunt căpătate în urma unui abuz. Îi văd privirea compătimitoare de pe chip când curăță sângele provocat de muşcătura de pe umăr.

După ce termină, se uită la Atlas. Păşeşte spre dreapta, astfel încât el să nu mă mai poată vedea, apoi se uită din nou la mine.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări personale. O să-i cer să părăsească încăperea, bine?

În acel moment, îmi dau seama că are impresia că Atlas este cel care mi-a făcut toate astea. Încep imediat să clatin din cap.

— Nu a fost el, o corectez. Vă rog să nu-l daţi afară.

Chipul i se luminează de uşurare. Încuviinţează din cap şi apoi trage un scaun.

— Vă mai doare şi în altă parte?

Clatin din cap, pentru că ea n-are cum să repare toate cioburile din mine, pe care Ryle mi le-a provocat pe dinăuntru.

— Lily? mă întreabă pe un ton blând. Ai fost violată?

Scanned by CamScanner

Lacrimile mi se adună în ochi şi îl văd pe Atlas cum se răsuceşte cu faţa spre perete şi îşi apasă fruntea pe el.

Asistenta aşteaptă până când mă uit din nou în ochii ei pentru a continua să-mi vorbească.

— Se face un control special pentru astfel de situaţii. Este opţional, bineînţeles, dar, în situaţia de faţă, eu te încurajez să-l faci.

— Nu m-a violat, îi spun. Nu a făcut-o...

— Eşti sigură, Lily? insistă asistenta.

Dau din cap.

— Nu vreau să fac acel control.

Atlas se uită din nou la mine şi pot vedea durerea de pe chipul lui, în timp ce se apropie.

— Lily, trebuie să te supui acelui control, îmi zice, implorându-mă cu ochii.

Îmi scutur din nou capul.

— Atlas, îţi jur... Îmi ţin capul plecat şi ochii strâns închişi. De data asta nu-i iau apărarea, şoptesc. A încercat, dar apoi s-a oprit.

— Dacă te hotărăşti să-l dai în judecată, vei avea nevoie...

— Nu vreau să fac acel control, repet eu cu voce fermă.

Se aude o bătaie în uşă, după care intră un doctor. Asta mă scuteşte de alte priviri insistente din partea lui Atlas. Asistenta îi face doctorului o scurtă sinteză a leziunilor mele. Apoi se dă deoparte, iar el îmi examinează capul şi umărul. Îmi luminează ochii cu o lanternă. Se uită din nou la documente şi spune:

— Aş vrea să mă asigur că nu aveţi nicio contuzie, dar având în vedere situaţia dumneavoastră, nu vreau să vă fac o tomografie. În schimb, aş dori să vă ţin sub observaţie.

— De ce nu vreţi să-mi faceţi o tomografie? îl întreb.

Scanned by CamScanner

Medicul se ridică.

— Nu supunem la radiații femeile însărcinate decât dacă viața lor depinde de asta. Vă vom ține sub observație, în caz că apare vreo complicație, și, dacă nu avem niciun motiv de îngrijorare, vă vom externa.

Apoi nu mai aud nimic.

Absolut nimic.

Presiunea începe să mi se adune în cap. Și în suflet. Și în abdomen. Mă prind de marginile patului de spital pe care sunt așezată și mă uit la podea, până când amândoi părăsesc încăperea.

Când ușa se închide în urma lor, rămân așa, suspendată într-o tăcere de gheață. Văd că Atlas se apropie mai mult. Picioarele lui aproape că le ating pe ale mele. Degetele mâinii sale mă mângâie ușor pe spate.

— Știai?

Expir rapid, apoi trag și mai mult aer în piept. Încep să neg din cap și, când mă îmbrățișează, plâng mai tare decât credeam că este capabil trupul meu. El mă ține strâns în brațe în timp ce plâng. Mă susține cât timp îmi vărs amarul.

Mi-am făcut-o cu mâna mea.

Eu am permis să mi se întâmple asta.

Sunt exact ca mama.

— Vreau să plec, îi șoptesc.

Atlas se retrage.

— Vor să te țină sub supraveghere, Lily. Cred că ar trebui să rămâi.

Mă uit în sus și-mi scutur capul.

— Trebuie să plec de aici. *Te rog.* Vreau să plec.

Scanned by CamScanner

El încuviinţează din cap şi mă ajută să-mi pun pantofii. Îşi scoate jacheta şi mi-o pune pe umeri, apoi ieşim din spital fără să ne vadă cineva.

Nu-mi spune nimic în timp ce conduce. Mă uit pe fereastră, prea epuizată să mai plâng. Prea şocată să mai vorbesc. Simt că m-am scufundat.

Continuă să înoţi.

• • •

Atlas nu locuieşte într-un apartament. Are o casă. Într-o mică suburbie din afara oraşului Boston, numită Wellesley, unde toate casele sunt frumoase, îngrijite şi scumpe. Înainte să intrăm pe aleea lui, mă întreb în sinea mea dacă s-a căsătorit cu fata aceea. Cu *Cassie*. Mă întreb oare ce va crede ea despre soţul ei, care a adus acasă o fată pe care a iubit-o cândva şi care tocmai a fost abuzată de soţul ei.

O să-i fie milă de mine. O să se întrebe de ce nu l-am părăsit până acum. O să se întrebe cum de am permis să se ajungă la aşa ceva. O să-şi pună toate întrebările pe care mi le-am pus şi eu despre mama mea, când am văzut-o în aceeaşi situaţie. Lumea se întreabă atât de mult de ce femeile nu pleacă! Dar unde sunt cei care se întreabă de ce bărbaţii sunt violenţi? Nu într-acolo ar trebui să se îndrepte vina?

Atlas parchează în garaj. Nu mai este nicio altă maşină aici. Nu aştept să mă ajute să cobor. Deschid portiera şi ies singură, apoi îl urmez în casă. Introduce codul alarmei şi aprinde câteva lumini. Îmi plimb ochii prin bucătărie, prin sala de luat masa şi prin living. Totul este făcut din lemn masiv şi din oţel inoxidabil, iar bucătăria lui este zugrăvită într-o nuanţă liniştitoare

Scanned by CamScanner

de albastru-verzui. Culoarea oceanului. Dacă nu m-ar durea atât de rău totul, aş zâmbi.

Atlas a continuat să înoate şi uite-l acum! A înotat până a ajuns în Caraibe.

Se duce la frigider, scoate o sticlă cu apă şi mi-o aduce. Îi desface capacul şi mi-o întinde. Iau o gură şi mă uit cum aprinde lumina din living, apoi pe cea de pe hol.

— Locuieşti singur? îl întreb.

El încuviinţează din cap şi se întoarce în bucătărie.

— Ţi-e foame?

Îi fac semn că nu. Chiar dacă mi-ar fi, n-aş putea să mănânc.

— Te conduc în camera ta, îmi spune. Are şi duş, dacă ai nevoie.

Chiar am. Vreau să-mi îndepărtez mirosul de scotch din gură. Vreau să îndepărtez mirosul steril al spitalului de pe trupul meu. Vreau să îndepărtez ultimele patru ore din viaţa mea.

Îl urmez pe hol, până într-un dormitor pentru oaspeţi, în care aprinde lumina. Sunt două cutii pe un pat gol şi mai multe stivuite lângă perete. Un scaun supradimensionat stă lângă un alt perete, cu faţa spre uşă. Se duce lângă pat, ia cutiile şi le aşază lângă celelalte.

— M-am mutat aici acum câteva luni. Încă n-am avut prea mult timp să decorez. Îţi voi face patul.

Se apropie de o comodă şi deschide un sertar, din care scoate cearşafuri curate şi o faţă de pernă. Începe să facă patul, iar eu intru în baie şi închid uşa.

Stau înăuntru aproximativ o jumătate de oră. Petrec câteva minute privindu-mă în oglindă. Alte câteva minute le petrec sub duş. Iar restul timpului stau aplecată deasupra vasului de toaletă, în timp ce gândul la ultimele ore mă face să vărs.

Scanned by CamScanner

Deschid ușor ușa de la baie, înfășurată într-un prosop. Atlas nu mai este în dormitor, dar văd haine împăturite pe patul făcut. Pantaloni bărbătești de pijama, mult prea mari pentru mine, și un tricou care-mi trece de genunchi. Trag de șnurul pantalonilor și-i leg strâns, apoi mă bag în pat. Sting veioza și mă învelesc toată.

Plâng foarte mult, dar fără să fac zgomot.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Miroase a pâine prăjită.

Mă întind pe pat şi zâmbesc, deoarece Ryle ştie că pâinea prăjită este preferata mea.

Ochii mi se deschid, iar realitatea mă izbeşte în plin. Îi închid strâns când îmi dau seama unde sunt, de ce mă aflu aici şi că mirosul de pâine prăjită nu se simte datorită faptului că soţul meu dulce şi grijuliu îmi pregăteşte micul dejun la pat.

Îmi vine să plâng din nou, aşa că mă forţez să cobor din pat. Mă concentrez asupra golului din stomac şi, cât timp stau la baie, îmi spun că pot să plâng şi după ce mănânc ceva. Trebuie să mănânc înainte să mi se facă rău din nou.

Când ies din baie şi revin în dormitor, observ că scaunul a fost întors, astfel încât să fie cu faţa spre pat, şi nu spre uşă. O pătură este aruncată la întâmplare peste el şi este evident că Atlas a stat aici azi-noapte, în timp ce dormeam.

Probabil că i-a fost teamă să nu am vreo contuzie.

Când ajung în bucătărie, Atlas umblă de colo colo între frigider, aragaz şi masă. Pentru prima oară în douăsprezece ore, simt şi altceva în afară de agonie, deoarece îmi aduc aminte că

Scanned by CamScanner

este bucătar-șef. Unul *foarte priceput*. Și îmi pregătește micul dejun.

Se uită la mine când intru în bucătărie.

— 'Neața, îmi spune, atent să pronunțe cuvântul fără prea multe inflexiuni. Sper că ți-e foame!

Îmi întinde un pahar și o sticlă cu suc de portocale, apoi se întoarce cu spatele și se îndreaptă din nou spre aragaz.

— Îmi este.

El se uită peste umăr și îmi zâmbește ușor. Îmi torn un pahar cu suc de portocale și apoi mă îndrept spre cealaltă parte a bucătăriei, unde se află un colțar cu masă. Văd un ziar și dau să-l ridic. Când zăresc articolul despre cele mai bune afaceri din Boston tipărit pe prima pagină, mâinile încep să-mi tremure imediat și îl arunc înapoi pe masă. Închid ochii și iau o gură din paharul cu suc.

Câteva minute mai târziu, Atlas pune o farfurie în fața mea, apoi ocupă scaunul de vizavi. Își trage propria farfurie cu mâncare în față și începe să taie o clătită cu furculița.

Mă uit în jos, la farfuria mea. Trei clătite, însiropate și ornate cu frișcă. Felii de portocală și căpșuni sunt aliniate pe partea dreaptă.

Este aproape prea drăguță pentru a fi mâncată, dar îmi este mult prea foame ca să mă gândesc la asta. Iau o înghițitură și închid ochii, încercând să nu dau de înțeles că este cel mai bun mic dejun pe care l-am mâncat vreodată.

Într-un final, îmi permit să recunosc că restaurantul lui a meritat acel premiu. Oricât de mult am încercat să-i conving pe Ryle și pe Allysa să nu se întoarcă, este cel mai bun restaurant la care am fost vreodată.

— Unde ai învățat să gătești? îl întreb.

Scanned by CamScanner

— În armată, îmi răspunde, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea, apoi lăsând-o la loc, pe masă. M-am antrenat o perioadă, în timpul primei mele misiuni, după care, când m-am reînscris, m-am înrolat ca bucătar. Îţi place? mă întreabă, lăsându-şi furculiţa pe marginea farfuriei.

— Este delicios, încuviinţez eu dând din cap. Dar nu-i adevărat. Ştiai să gătești şi înainte de a te înrola în armată.

— Îţi aminteşti fursecurile? îmi zâmbeşte el.

— Au fost cele mai bune fursecuri pe care le-am mâncat vreodată.

— Am învăţat singur noţiunile de bază, îmi explică el, sprijinindu-se de scaun. Mama a lucrat la schimbul doi când am mai crescut, aşa că, dacă voiam să iau cina în fiecare seară, trebuia să mi-o prepar singur. Aveam de ales între să gătesc sau să mor de foame, aşa că am cumpărat o carte de bucate de la un târg de vechituri şi am încercat toate reţetele din ea pe parcursul unui an. Şi aveam doar treisprezece ani.

Zâmbesc şi sunt şocată că pot să o fac.

— Data viitoare când cineva te întreabă cum ai învăţat să gătești, ar trebui să-i spui povestea *asta*. Nu pe cealaltă.

— Eşti singura persoană care ştie lucruri despre mine dinainte de vârsta de nouăsprezece ani, îmi explică el clătinând din cap. Aş vrea să rămână aşa.

Începe să-mi povestească despre cum a fost să lucreze ca bucătar în armată. Cum a strâns cât de mulţi bani a putut, ca să-şi deschidă propriul restaurant, atunci când avea să termine armata. A început cu o cafenea micuţă, care a mers foarte bine, apoi a deschis Bib's, acum un an şi jumătate.

— Merge bine, spune el pe un ton modest.

Scanned by CamScanner

Îmi rotesc privirea de jur împrejurul bucătăriei, apoi mă uit din nou la el.

— Se pare că merge mai mult decât bine.

El ridică din umeri şi mai ia o îmbucătură din mâncare. Nu mai vorbesc până terminăm de mâncat, pentru că gândurile mi se îndreaptă la restaurantul lui. La numele acestuia. La ceea ce a spus el la interviu. După care, bineînţeles, mintea mea se întoarce la Ryle şi la furia din glasul lui când mi-a citit ultima frază din articol.

Cred că Atlas observă schimbarea din atitudinea mea, dar nu spune nimic, în timp ce strânge masa.

Când ia loc din nou, se aşază pe scaunul de lângă mine. Îşi pune o mână peste a mea.

— Trebuie să mă duc la restaurant câteva ore, îmi spune. Nu vreau să pleci. Stai aici cât ai nevoie, Lily. Doar... te rog să nu te întorci acasă azi.

Clatin din cap, căci simt îngrijorarea din cuvintele lui.

— Nu mă întorc. O să rămân aici, îl asigur. Îţi promit.

— Ai nevoie de ceva, înainte să plec?

Neg din cap.

— Voi fi bine.

El se ridică şi îşi ia haina.

— Mă întorc cât pot de repede. Ajung după prânz şi-ţi aduc ceva de mâncare, bine?

Mă forţez să-i zâmbesc. El deschide un sertar şi scoate un pix şi o foaie. Scrie ceva înainte de a pleca. Când iese pe uşă, mă ridic şi mă duc la dulap, ca să citesc ce a scris. Mi-a lăsat instrucţiuni despre cum să setez alarma. Mi-a scris numărul lui de telefon, deşi eu l-am memorat deja. A mai notat numărul de la serviciu, adresa lui de acasă şi pe cea de la restaurant.

Scanned by CamScanner

În partea de jos, cu litere mici, a scris: „Continuă să înoți, Lily".

Dragă Ellen,

Salut! Sunt eu. Lily Bloom. Bine... tehnic vorbind, acum sunt Lily Kincaid.

Știu că a trecut mult timp de când ți-am scris ultima oară. Foarte mult timp. După tot ce s-a întâmplat cu Atlas, n-am mai fost în stare să deschid jurnalele. Nici măcar n-am mai putut să-ți urmăresc emisiunea după ce veneam de la școală, pentru că era dureros să mă uit singură. De fapt, tot ce avea legătură cu tine mă deprima. Când mă gândeam la tine, mă gândeam la Atlas. Și, ca să fiu sinceră, n-am mai vrut să mă gândesc la Atlas, așa că a trebuit să te exclud și pe tine din viața mea.

Îmi pare rău pentru asta. Sunt sigură că tu nu mi-ai simțit lipsa așa cum ți-am simțit-o eu, însă, uneori, lucrurile care contează cel mai mult pentru noi sunt și cele care ne rănesc cel mai mult. Și, pentru a scăpa de durere, trebuie să înlături toate extensiile care te țin legat de ea. Tu erai o extensie a durerii mele, așadar, cred că asta făceam. Încercam doar să mai înlătur puțin din agonie.

Sunt sigură că emisiunea ta este la fel de frumoasă ca întotdeauna. Am auzit că încă dansezi la începutul unor episoade, dar am ajuns să apreciez asta. Cred că acesta este unul dintre cele mai mari semne de maturitate: să știi cum să apreciezi lucrurile care contează pentru alții, chiar dacă nu contează prea mult pentru tine.

Cred că, probabil, ar trebui să te pun la curent cu viața mea. Tata a murit. Acum am douăzeci și patru de ani. Am terminat facultatea, am lucrat în marketing pentru o vreme și acum dețin propria afacere. O florărie. Mi-am atins un scop în viață! URA!

Scanned by CamScanner

De asemenea, am un soț, care nu este Atlas.

Și... Locuiesc în Boston.

Știu. E șocant!

Ultima dată când ți-am scris aveam șaisprezece ani. Treceam printr-o perioadă foarte dificilă și îmi făceam griji pentru Atlas. Acum nu-mi mai fac griji pentru Atlas, dar trec printr-o perioadă extrem de dificilă. Mai grea decât cea în care mă aflam ultima oară când ți-am scris.

Îmi pare rău că nu simt nevoia să-ți scriu când sunt fericită. Ai tendința de a-mi afla numai partea proastă a vieții, dar pentru asta sunt prietenii, nu-i așa?

Nici nu știu de unde să încep. Știu că nu mai ești la curent cu nimic despre viața mea actuală sau despre soțul meu, Ryle. Dar noi doi avem un fel de joc, în care unul din noi rostește „adevărul gol-goluț", după care amândoi suntem forțați să fim cinstiți și să spunem ceea ce gândim cu adevărat.

Așadar... iată un adevăr gol-goluț.

Ține-te bine.

Sunt îndrăgostită de un bărbat care mă agresează fizic. Dintre toți oamenii, habar n-am cum de am reușit să ajung tocmai eu în această situație.

De multe ori, în adolescență, m-am întrebat ce o fi fost în capul mamei, în zilele după ce tata o rănea. Cum mai putea să iubească un bărbat care ridicase mâna la ea. Un bărbat care o lovise în repetate rânduri. Care promisese în repetate rânduri că nu va mai face asta niciodată. Apoi, în repetate rânduri, o lovise din nou.

Urăsc faptul că acum pot să o înțeleg.

Am stat pe canapeaua lui Atlas mai bine de patru ore, luptându-mă cu propriile sentimente. Nu pot să le stăpânesc. Nu pot

Scanned by CamScanner

să le înțeleg. Nu știu cum să le asimilez. Și, la fel ca în trecut, mi-am dat seama că ar fi mai bine să le aștern pe hârtie. Îmi cer scuze, Ellen. Dar pregătește-te pentru o adevărată avalanșă verbală.

Dacă ar trebui să compar acest sentiment cu ceva, l-aș compara cu moartea. Și nu cu moartea oricui. Ci cu moartea partenerului. A persoanei care îți este mai aproape decât oricine altcineva din întreaga lume. A celui pentru care plângi numai la gândul că ar putea muri.

Așa mă simt acum. Mă simt de parcă Ryle ar fi murit.

Este o cantitate astronomică de durere. O cantitate enormă de durere. Mă simt de parcă mi-am pierdut cel mai bun prieten, iubitul, soțul, însăși linia vieții. Dar diferența dintre acest sentiment și moartea este prezența unui alt sentiment care nu este neapărat existent în cazul unei morți adevărate.

Ura.

Sunt atât de supărată pe el, Ellen! Cuvintele nu pot exprima ura imensă pe care o simt acum. Cu toate acestea, cumva, în mijlocul acestei uri, există valuri de raționament care curg prin mine. Încep să mă gândesc la lucruri precum: „Dar n-ar fi trebuit să am magnetul. Ar fi trebuit să-i spun despre tatuaj de la început. N-ar fi trebuit să păstrez jurnalele."

Argumentele sunt partea cea mai grea a acestei situații. Mă macină, încetul cu încetul, și slăbesc puterea pe care mi-o dă ura. Argumentele mă forțează să-mi imaginez viitorul nostru împreună și să mă gândesc la ceea ce aș putea să fac pentru a preveni furia aceea. Nu o să-l mai trădez niciodată. Nu o să mai păstrez niciodată secrete față de el. Nu o să-i mai dau niciodată vreun motiv să reacționeze așa. Amândoi trebuie doar să ne străduim mai mult de acum înainte.

La bine și la rău, nu-i așa?

Scanned by CamScanner

Știu că acestea sunt lucrurile care au trecut, cândva, prin mintea mamei. Dar diferența dintre noi două este că ea avea mai multe motive de îngrijorare. Nu avea stabilitatea financiară pe care o am eu. Nu avea resursele necesare pentru a pleca și a-mi oferi în continuare ceea ce ea considera un adăpost decent. Nu voia să mă smulgă de lângă tata, când știa că eram obișnuită să locuiesc cu ambii părinți. Am senzația că argumentele au dezarmat-o de vreo câteva ori.

Nici nu pot încerca să mă gândesc la faptul că voi avea un copil cu acest bărbat. În interiorul meu se află o ființă umană pe care am conceput-o împreună. Și, indiferent de alegerea pe care o voi face, indiferent dacă optez să rămân sau să plec, ambele sunt alegeri pe care copilul meu îmi doresc să nu fie nevoit să le facă vreodată. Să crească într-un cămin destrămat sau într-unul abuziv? Deja mi-am dezamăgit copilul în această viață și abia ieri am aflat de existența lui.

Ellen, aș vrea să-mi poți răspunde la scrisoare. Aș vrea să-mi spui ceva amuzant, chiar acum, pentru că inima mea de asta are nevoie. Nu m-am simțit niciodată atât de singură. Atât de distrusă. Atât de furioasă. Atât de rănită.

Oamenii care privesc din afară astfel de situații se întreabă adesea de ce femeia se întoarce la cel care o abuzează. Am citit undeva că 85% dintre femei se întorc la situațiile abuzive. Asta a fost înainte de a-mi da seama că și eu mă aflu într-o astfel de situație și, când am aflat acea statistică, am crezut că asta se întâmplă pentru că femeile sunt proaste. Am crezut că se întâmplă pentru că sunt slabe. Am crezut toate aceste lucruri despre mama, de foarte multe ori.

Însă, uneori, motivul pentru care femeile se întorc este doar pentru că sunt îndrăgostite. Îmi iubesc soțul, Ellen. Iubesc atât de

Scanned by CamScanner

multe lucruri la el! Mi-aș dori să-mi pot reprima la fel de ușor precum credeam sentimentele pentru persoana care m-a rănit. De fapt, este mult mai greu să-ți împiedici inima să ierte persoana iubită decât pur și simplu să o ierți.

Acum fac și eu parte din statistică. Lucrurile pe care eu le-am crezut despre alte femei ca mine sunt, acum, ceea ce alții ar crede despre mine, dacă ar ști situația actuală.

„Cum mai poate să-l iubească după ceea ce i-a făcut? Cum de poate să-i treacă prin cap să-l primească înapoi?"

Este trist faptul că acestea sunt primele gânduri care ne trec prin minte atunci când cineva este abuzat. N-ar trebui să existe mai multă ranchiună pentru agresori decât pentru cei care continuă să-i iubească?

Mă gândesc la toți oamenii care au trecut prin această situație înaintea mea. Și la toți cei care se vor afla în această situație după mine. Oare cu toții repetăm aceleași cuvinte în minte, în zilele de după ce am fost agresați de mâinile celor care ne iubesc? „Începând de azi, la bine și la rău, în bunăstare sau sărăcie, sănătoși sau bolnavi, până când moartea ne va despărți."

Poate că aceste jurăminte nu au fost făcute pentru a fi respectate literalmente, așa cum fac unii soți.

La bine și la rău?

La naiba!

Cu toate!

Astea!

Lily

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Stau întinsă pe patul din dormitorul de oaspeți al lui Atlas și privesc în tavan. E un pat normal. De fapt, e foarte comod. Dar mă simt de parcă aș sta pe un pat de apă. Sau poate pe o plută, rătăcind în derivă pe mare. Și trec peste valuri uriașe, fiecare purtând ceva diferit. Unele sunt valuri de tristețe. Altele sunt valuri de mânie. Altele sunt de lacrimi. Iar altele de somn.

Din când în când, îmi pun mâinile pe abdomen și apare un val mic de iubire. Nu știu cum de pot iubi deja atât de mult ceva, dar ăsta este adevărul. Mă gândesc dacă va fi băiat sau fată și ce nume îi voi pune. Mă întreb dacă va semăna cu mine sau cu Ryle. Apoi un alt val de furie vine și se prăbușește peste acel val mic de iubire.

Simt că mi-a fost răpită bucuria pe care ar trebui să o aibă o mamă atunci când află că este însărcinată. Simt că Ryle mi-a luat toate astea aseară și e încă un motiv pentru care trebuie să-l urăsc.

Ura este obositoare.

Mă ridic forțat de pe pat și mă duc să fac un duș. Am stat în cameră cea mai mare parte a zilei. Atlas s-a întors acasă acum

Scanned by CamScanner

câteva ore și l-am auzit deschizând ușa, la un moment dat, ca să mă verifice, dar m-am prefăcut că dorm.

Mă simt ciudat că sunt aici. Atlas este motivul pentru care Ryle s-a enervat pe mine noaptea trecută, și totuși tot la el am dat fuga atunci când am avut nevoie de ajutor? Faptul că sunt aici mă face să mă simt vinovată. Poate chiar un pic rușinată, ca și cum, dacă l-am sunat pe Atlas, înseamnă că mânia lui Ryle este justificată. Dar n-am unde să mă duc momentan. Am nevoie de câteva zile să analizez toate astea și, dacă mă duc la un hotel, Ryle ar putea să urmărească plata cu cardul și să mă găsească.

Poate foarte ușor să mă găsească la mama. Și la Allysa. Și la Lucy. L-a întâlnit și pe Devin de câteva ori, așa că ar fi mai mult decât capabil să mă caute la el.

Totuși, nu mi-l imaginez urmărindu-l pe Atlas. Nu încă. Sunt sigură că, dacă trece o săptămână fără să-i răspund la apeluri și la mesaje, va încerca să mă găsească oriunde crede că aș putea fi. Dar, pentru moment, nu cred că va apărea aici.

Poate de-asta am rămas. Mă simt mai în siguranță aici decât oriunde altundeva. Și Atlas are sistem de alarmă, ceea ce este un plus.

Îmi întorc privirea spre noptieră, ca să mă uit la telefon. Sar peste toate mesajele necitite de la Ryle și îl deschid pe cel de la Allysa.

Allysa: Bună, mătușa Lily! Ne dau drumul acasă în seara asta. Vino să ne vezi mâine, când te întorci de la serviciu.

Mi-a trimis o fotografie cu ea și cu Rylee, care mă face să zâmbesc. Apoi să plâng. Naiba să le ia de sentimente!

Scanned by CamScanner

Aştept până când ochii mi se usucă din nou, înainte să mă duc în camera de zi. Atlas stă la masa de bucătărie şi lucrează la laptop. Când mă vede, zâmbeşte şi îl închide.

— Bună!

Zâmbesc forţat, apoi mă uit spre bucătărie.

— Ai ceva de mâncare? îl întreb.

Atlas se ridică repede.

— Da, îmi răspunde. Dar ia loc. O să pregătesc ceva pentru tine.

Mă aşez pe canapea, în timp ce se retrage în bucătărie. Televizorul este pornit, dar sonorul e dat la minimum. Îl dau mai tare şi pornesc DVD-ul. Are câteva emisiuni salvate, dar cea care îmi atrage atenţia este aceea a lui *Ellen DeGeneres*. Zâmbesc şi aleg cel mai recent episod nevizualizat, apoi apăs pe butonul de redare.

Atlas îmi aduce un castron de paste şi un pahar de apă cu gheaţă. Se uită la televizor şi se aşază lângă mine pe canapea.

În următoarele trei ore urmărim episoadele dintr-o săptămână întreagă. Eu râd în hohote de vreo şase ori. Mă simt bine, dar când iau o pauză să merg la toaletă şi mă întorc în living, greutatea a tot ceea ce se petrece începe să mă copleşească din nou.

Mă aşez iar pe canapea, lângă Atlas. El stă cu spatele sprijinit de spetează şi cu picioarele pe măsuţa de cafea. Mă apropii de el şi, aşa cum obişnuia atunci când eram adolescenţi, mă trage la pieptul lui şi stăm aşa, tăcuţi. Degetul său mare îmi mângâie umărul şi ştiu că în felul acesta îmi spune că este aici pentru mine. Că îi pare rău pentru mine. Şi, pentru prima dată de când m-a luat de acasă, noaptea trecută, mă simt în stare să vorbesc despre asta. Capul meu se odihneşte pe umărul

Scanned by CamScanner

lui şi îmi ţin mâinile în poală. Îmi fac de lucru cu şnurul pantalonilor de pijama, care sunt mult prea mari pentru mine.

— Atlas? încep, şi cuvintele de-abia mi se aud. Îmi pare rău că m-am supărat atât de tare pe tine în seara aceea, la restaurant. Ai avut dreptate. În adâncul sufletului meu ştiam că ai dreptate, dar n-am vrut s-o cred.

Ridic capul şi mă uit la el, cu un zâmbet demn de milă.

— Acum poţi să-mi zici: *Ţi-am spus eu!*

Sprâncenele i se încruntă, ca şi cum aceste cuvinte îl rănesc cumva.

— Lily, n-am vrut să am dreptate. M-am rugat în fiecare zi să mă fi înşelat în privinţa lui.

Tresar. N-ar fi trebuit să-i spun asta. Ştiu foarte bine că Atlas n-ar putea niciodată să gândească aşa. Îmi strânge umărul şi se apleacă spre mine, apoi mă sărută pe creştetul capului. Închid ochii şi familiaritatea lui mă îmbată. Mirosul lui, atingerea lui, alinarea lui. N-am înţeles niciodată cum poate cineva să fie atât de solid şi tare ca piatra, dar, totodată, atât de blând. Dar eu întotdeauna l-am văzut aşa. Ca pe un om care ar putea să îndure orice, dar, cumva, încă simte apăsarea greutăţilor tuturor celorlalţi.

Nu-mi place că n-am avut niciodată puterea să renunţ definitiv la el, indiferent cât de mult am încercat. Mă gândesc la cearta cu Ryle din cauza numărului de telefon al lui Atlas. Cearta din cauza magnetului, articolul, ceea ce a citit în jurnalul meu, tatuajul. Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea dacă aş fi renunţat la Atlas şi aş fi lăsat totul în urmă. Ryle n-ar fi avut motive să fie atât de supărat pe mine.

Scanned by CamScanner

Îmi acopăr fața cu mâinile după acest gând, deranjată de faptul că o parte din mine încearcă să justifice reacția lui Ryle prin faptul că n-am reușit să-l uit complet pe Atlas.

N-are nicio scuză. Niciuna.

Acesta este doar un alt val pe care sunt obligată să plutesc. Un val de confuzie totală.

Atlas simte imediat schimbarea dispoziției mele.

— Te simți bine?

Nu.

Nu mă simt bine, pentru că, până în acest moment, n-am realizat cât de rănită sunt încă fiindcă el nu s-a întors niciodată după mine. Dacă m-ar fi căutat, așa cum a promis, nu l-aș fi cunoscut niciodată pe Ryle. Și n-aș fi fost niciodată *în* această situație.

Da. Categoric, sunt confuză. Cum pot să dau vina pe Atlas pentru asta?

— Cred că ar trebui să mă retrag, îi spun în șoaptă, îndepărtându-mă de el.

Mă ridic de pe canapea, iar Atlas mă urmează.

— Mâine voi fi plecat cea mai mare parte din zi, îmi spune el. Vei mai fi aici când mă voi întoarce?

Tresar la întrebarea lui. Bineînțeles că vrea să mă adun și să-mi găsesc alt loc unde să stau. Nici nu știu ce naiba mai caut aici.

— Nu. Nu, pot să mă duc la un hotel, este în regulă.

Mă îndrept spre hol, dar el îmi pune o mână pe umăr.

— Lily, începe și mă răsucește. Nu ți-am cerut să pleci. Voiam să mă asigur că vei mai fi aici. Vreau să rămâi cât timp ai nevoie.

Scanned by CamScanner

Privirea lui e sinceră și, dacă n-aș considera că e un pic deplasat, l-aș îmbrățișa. Pentru că nu sunt pregătită să plec, nu încă. Mai am nevoie de vreo două zile, înainte de a fi obligată să-mi dau seama care va fi următorul meu pas.

Încuviințez din cap.

— Mâine trebuie să mă duc la serviciu câteva ore, îl informez. Trebuie să mă ocup de unele lucruri. Dar, dacă într-adevăr nu te deranjează, aș vrea să mai rămân aici câteva zile.

— Nu mă deranjează, Lily. Chiar aș prefera să mai rămâi.

Îi zâmbesc și apoi mă retrag în dormitorul pentru oaspeți. Cel puțin, mi-a oferit un timp de amortizare, înainte să fiu obligată să înfrunt totul.

Oricât de mult m-ar deruta prezența lui în viața mea acum, niciodată n-am fost mai recunoscătoare că-l am.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Mâna îmi tremură când ajung la ușă. Niciodată nu mi-a fost frică să intru în florăria mea, dar, totodată, niciodată n-am mai fost atât de speriată.

Clădirea este întunecată când intru, așa că apăs pe întrerupător, ținându-mi respirația. Merg spre biroul meu, încet, și împing ușa cu prudență.

Nu e nicăieri, dar, cumva, este peste tot.

Când mă așez la birou, îmi pornesc telefonul pentru prima dată de când m-am culcat aseară. Am vrut să dorm liniștită, fără să-mi fac griji dacă Ryle încearcă să mă contacteze din nou.

Când se deschide, am douăzeci și nouă de mesaje necitite de la el. Se întâmplă să fie exact același număr ca acela al ușilor la care a bătut pentru a-mi găsi apartamentul, anul trecut.

Nu știu dacă să râd sau să plâng de această ironie.

Îmi petrec restul zilei așa. Privind peste umăr, privind spre ușă de fiecare dată când se deschide. Mă întreb dacă nu cumva m-a distrus. Dacă nu cumva teama de el mă va urmări pentru totdeauna.

O jumătate de zi trece fără niciun apel de la el, în timp ce mă ocup de hârtii. Allysa mă sună după prânz și, după tonul

Scanned by CamScanner

vocii ei, pot spune că habar n-are despre cearta pe care am avut-o cu Ryle. O las să vorbească puţin despre fetiţă, înainte să pretind că am un client şi să închid.

Am de gând să plec atunci când se întoarce Lucy din pauza de prânz. A mai rămas o jumătate de oră.

Ryle păşeşte pe uşa din faţă trei minute mai târziu.

Sunt singură aici.

De îndată ce-l văd, împietresc. Stau în spatele tejghelei, cu mâna pe casa de marcat, pentru că este aproape de capsator. Sunt sigură că un capsator nu poate face un rău prea mare comparativ cu braţele unui neurochirurg, dar voi folosi orice am la îndemână.

El se apropie încet de tejghea. Este prima dată când îl văd, de când a stat deasupra mea, pe patul nostru, în acea noapte. Întregul meu corp este imediat târât înapoi în acel moment şi sunt cuprinsă de aceleaşi sentimente ca atunci. Frica, dar şi mânia mă săgetează când el ajunge la tejghea.

Ridică mâna şi pune în faţa mea un set de chei. Privirea îmi cade pe ele.

— Plec în Anglia în seara asta, mă informează el. O să stau acolo trei luni. Am plătit toate facturile, ca să nu fii nevoită să-ţi faci griji, cât timp sunt plecat.

Vocea lui este calmă, dar îi văd venele de pe gât, ceea ce demonstrează că depune un efort imens pentru a se controla.

— Ai nevoie de timp, continuă el şi înghite în sec. Şi vreau să-ţi ofer asta.

Face o grimasă şi împinge spre mine cheile de la apartamentul nostru.

— Întoarce-te acasă, Lily. Eu nu voi fi acolo. Îţi promit.

Scanned by CamScanner

Se întoarce cu spatele şi porneşte spre uşă. Am impresia că nici măcar nu a încercat să-şi ceară scuze. Nu mă supăr. Înţeleg. Ştie că o scuză nu va şterge niciodată ceea ce a făcut. Ştie că cel mai bun lucru pentru noi acum este distanţa.

Ştie ce greşeală uriaşă a făcut... şi totuşi, încă simt nevoia să răsucesc cuţitul în rană.

— Ryle.

Se uită înapoi la mine şi parcă ridică un scut între noi. Nu se întoarce de tot şi stă încordat, aşteptând tot ce am de gând să spun. Este foarte conştient că vorbele mele o să-i facă rău.

— Ştii care este cel mai rău lucru în toată povestea asta? îl întreb.

El nu spune nimic. Se uită doar la mine, aşteptând să continui.

— Tot ce trebuia să faci când mi-ai găsit jurnalul era să-mi ceri un adevăr gol-goluţ. Aş fi fost sinceră cu tine. Dar n-ai făcut-o. Ai ales să nu-mi ceri ajutorul şi acum amândoi va trebui să suferim consecinţele acţiunilor tale pentru tot restul vieţilor noastre.

Se schimonoseşte cu fiecare cuvânt.

— Lily, începe el să spună, întorcându-se spre mine.

Îmi ridic mâna, ca să-l împiedic să mai spună orice altceva.

— Nu. Acum poţi să pleci. Distracţie plăcută în Anglia.

Văd lupta care se dă înlăuntrul lui. Ştie că nu poate ajunge nicăieri cu mine în acest moment, indiferent cât de mult îşi doreşte să-mi cerşească iertarea. Ştie că singura opţiune pe care o are este să se întoarcă şi să plece pe uşa aia, chiar dacă este ultimul lucru pe care vrea să-l facă.

Când, în cele din urmă, se hotărăşte să plece, alerg după el şi încui uşa. Apoi mă las pe podea şi-mi strâng genunchii la

Scanned by CamScanner

piept, îngropându-mi fața în ei. Tremur atât de tare, încât îmi aud dinții scrâșnind.

Nu pot să cred că o parte din acel om crește în mine. Și nu-mi vine să cred că, într-o zi, va trebui să-i spun asta.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

După ce Ryle mi-a lăsat cheile azi după-amiază, m-am gândit dacă să mă întorc sau nu în noul nostru apartament. Chiar am oprit maşina în faţa clădirii, dar n-am putut să cobor. Ştiam că, dacă m-aş fi întors astăzi acolo, probabil m-aş fi întâlnit cu Allysa la un moment dat. Nu sunt pregătită să-i dau explicaţii despre copcile de pe frunte. Nu sunt pregătită să văd bucătăria în care cuvintele aspre ale lui Ryle au trecut prin mine. Nu sunt pregătită să intru în dormitorul în care m-a distrus complet.

Aşadar, în loc să mă întorc acasă, m-am dus înapoi la Atlas. Simt că acum este singurul loc unde sunt în siguranţă. Nu trebuie să mă confrunt cu nimic atât timp cât mă ascund aici.

Atlas mi-a scris deja de două ori astăzi, ca să verifice dacă sunt bine, deci, atunci când primesc un mesaj, cu câteva minute înainte de ora şapte seara, presupun că este de la el. Dar nu, este de la Allysa.

Allysa: Te-ai întors de la serviciu? Vino să ne vizitezi. Deja m-am plictisit.

Când citesc aceste cuvinte, inima mi se strânge. N-are nici cea mai mică idee despre ce s-a întâmplat între mine şi Ryle.

Scanned by CamScanner

Mă întreb dacă Ryle i-a spus că astăzi a plecat în Anglia. Degetele mele scriu și șterg, apoi scriu din nou, încercând să găsesc o scuză bună pentru faptul că nu sunt acolo.

Eu: Nu pot. Sunt la urgențe. M-am lovit la cap în raftul acela din depozitul de la florărie. Îmi pun copci.

Urăsc că am mințit-o, dar asta mă va scuti să-i explic tăietura și, de asemenea, de ce nu sunt acasă acum.

Allysa: Oh, nu! Ești singură? Marshall poate veni să stea cu tine, având în vedere că Ryle e plecat.

OK, așadar știe că Ryle a plecat în Anglia. Asta e bine. Și crede că totul este bine între noi. E foarte bine. Asta înseamnă că am cel puțin trei luni la dispoziție ca să-i spun adevărul.

Uite cum ascund mizeria sub preș, la fel ca mama.

Eu: Nu, sunt bine. O să mi se dea drumul până când ajunge Marshall aici. Voi veni mâine la voi, după ce termin treaba la florărie. Sărut-o pe Rylee din partea mea.

Blochez ecranul telefonului și îl arunc pe pat. Afară s-a întunecat, așa că văd imediat lumina farurilor, când cineva parchează pe alee. Știu imediat că nu este Atlas, pentru că el folosește aleea laterală a casei și parchează în garaj. Inima mi se strânge, pe măsură ce sunt cuprinsă de teamă. O fi Ryle? Oare a aflat unde locuiește Atlas?

Câteva clipe mai târziu, cineva bate cu putere la ușa din față. Sunt mai mult niște bubuituri. Apoi se aude și soneria.

Mă apropii de fereastră și dau perdeaua la o parte suficient cât să pot arunca o privire afară. Nu văd cine e la ușă, dar pe alee stă parcată o camionetă. Nu este mașina lui Ryle.

Să fie iubita lui Atlas? Cassie?

Îmi iau telefonul și merg pe hol, spre sufragerie. Bătăile în ușă și zgomotul soneriei continuă simultan. Oricine s-ar afla de

Scanned by CamScanner

partea cealaltă este ridicol de nerăbdător. Dacă este Cassie, deja mi se pare extrem de enervantă.

— Atlas! strigă un tip. Deschide!

O altă voce, tot bărbătească, țipă:

— Mi-au înghețat bilele! Sunt stafidite, omule, deschide!

Înainte să deschid și să le spun că Atlas nu este acasă, îi scriu, sperând că este pe drum, gata să ajungă pe alee și să se ocupe el de ei.

Eu: Unde ești? Sunt doi bărbați la ușa din față și habar n-am dacă ar trebui să-i las înăuntru sau nu.

Aștept preț de alte câteva zgomote de sonerie și bătăi în ușă, dar Atlas nu-mi scrie imediat înapoi. În cele din urmă, mă duc la ușă și las lanțul agățat, dar o descui și o deschid câțiva centimetri.

Unul din tipi este înalt, cam de un metru optzeci. În ciuda aspectului tineresc de pe chipul lui, are părul grizonant. Negru, cu câte un strop de argintiu prin el. Celălalt este cu câțiva centimetri mai scund, cu părul de culoarea nisipului și o față de copil. Amândoi par să aibă în jur de treizeci de ani. Pe fața celui înalt apare o urmă de nedumerire.

— Tu cine ești? mă întreabă, uitându-se prin crăpătura ușii.

— Lily. Tu cine ești?

Cel scund apare în fața celui mai înalt.

— Atlas este aici?

Nu vreau să le spun că nu, pentru că atunci vor ști că sunt singură în casă. Săptămâna asta nu am foarte mare încredere în populația de sex masculin.

Telefonul îmi sună în mână și toți trei tresărim surprinși. Este Atlas. Răspund și duc telefonul la ureche.

— Alo?

Scanned by CamScanner

— Este în regulă, Lily, sunt doar nişte prieteni de-ai mei. Am uitat că este vineri. Jucăm pocher în fiecare vineri. O să-i sun acum, să le spun să plece.

Mă uit din nou la cei doi şi îi văd cum stau acolo şi mă privesc. Mă simt prost că Atlas trebuie să-şi anuleze planurile doar pentru că eu dorm la el acasă. Închid uşa şi scot lanţul, apoi o deschid din nou şi le fac semn să intre.

— Este în regulă, Atlas. Nu trebuie să-ţi anulezi planurile din cauza mea. Oricum trebuie să mă retrag la culcare.

— Nu, sunt pe drum. O să le spun să plece.

Încă ţin telefonul la ureche când cei doi bărbaţi intră în camera de zi.

— Ne vedem în curând, îi spun lui Atlas, apoi închei conversorbirea.

Următoarele câteva secunde sunt stânjenitoare, cât timp eu şi băieţii ne inspectăm reciproc.

— Cum vă cheamă?

— Eu sunt Darin, spune cel înalt.

— Brad, răspunde şi cel mai scund.

— Lily, le spun eu, chiar dacă le-am mai zis o dată cum mă cheamă. Atlas va ajunge în curând.

Mă mişc să închid uşa, iar ei par să se relaxeze puţin. Darin se duce în bucătărie şi deschide frigiderul lui Atlas.

Brad îşi scoate jacheta şi o agaţă în cuier.

— Ştii să joci pocher, Lily?

Ridic din umeri.

— Au trecut câţiva ani, dar am jucat cu prietenii în timpul facultăţii.

Amândoi se îndreaptă spre masa din sufragerie.

Scanned by CamScanner

— Ce-ai păţit la cap? mă întreabă Darin în timp ce ia loc la masă, pe un ton atât de relaxat, de parcă nici nu i-ar trece prin minte că ar putea fi un subiect delicat.

Nu ştiu de ce simt nevoia să-i spun adevărul gol-goluţ. Poate că nu vreau decât să văd cum ar reacţiona cineva când ar afla că soţul meu mi-a făcut asta.

— Soţul meu, asta am păţit. Ne-am certat acum două nopţi şi m-a lovit cu capul. Atlas m-a dus la urgenţă. Mi-au pus şase copci şi mi-au spus că sunt însărcinată. Acum mă ascund aici până mă hotărăsc ce să fac în continuare.

Bietul Darin rămâne împietrit, neştiind dacă să rămână în picioare sau să se aşeze pe scaun. Habar n-are cum să răspundă la aşa ceva. După expresia de pe faţa lui, cred că e convins că sunt nebună.

Brad îşi trage scaunul şi se aşază, apoi face semn spre mine.

— Ar trebui să te dai cu cremă Rodan şi Fields. Face minuni pentru cicatrice.

Râd instantaneu de răspunsul lui neaşteptat. Oarecum.

— Isuse, Brad! exclamă Darin, aşezându-se în sfârşit pe scaunul lui. Eşti mai rău decât nevastă-ta cu rahaturile astea de vânzări directe. Eşti ca o reclamă ambulantă.

Brad ridică mâinile în semn de apărare.

— Ce? întreabă el cu inocenţă. Nu încerc să-i vând nimic, sunt sincer. Chestia aia chiar funcţionează. Ai şti şi tu, dacă ai folosi-o pentru acnee.

— Du-te dracului, îi răspunde Darin.

— E ca şi cum ai încerca să fii un adolescent perpetuu, murmură Brad. Acneea nu e la modă când ai treizeci de ani.

Brad trage scaunul de lângă el, în timp ce Darin începe să amestece un pachet de cărţi de joc.

Scanned by CamScanner

— Ia loc, Lily. Unul dintre prietenii noștri a făcut prostia să se căsătorească săptămâna trecută, iar acum soția lui nu-i mai dă voie să vină la noaptea de pocher. Poți să-l înlocuiești până când divorțează.

Am avut intenția de a mă retrage în camera mea în seara asta, dar mi-e greu să plec avându-i pe cei doi aici. Mă așez lângă Brad și mă întind peste masă.

— Dă-mi-le mie, îi zic lui Darin, care amestecă pachetul de cărți ca un copil ciung.

El ridică o sprânceană și împinge cărțile pe masă. Nu știu prea multe despre jocurile de cărți, dar pot să le amestec ca un profesionist.

Împart cărțile în două grămezi și apoi le unesc, apăsându-mi degetele la capete și privind cum se împletesc frumos. Darin și Brad se uită la pachetul de cărți, când se mai aude o bătaie la ușă. De data asta, ușa se deschide imediat și intră un tip îmbrăcat în ceea ce arată ca o jachetă din stofă foarte scumpă. Are o eșarfă înfășurată în jurul gâtului și începe să o desfacă imediat ce trântește ușa în urma lui. Își îndreaptă capul în direcția mea când pășește spre bucătărie.

— Tu cine ești?

Este mai în vârstă decât ceilalți doi, probabil are în jur de patruzeci și cinci de ani.

Atlas are, cu siguranță, un grup interesant de prieteni.

— Ea este Lily, îl lămurește Brad. Este măritată cu un tâmpit și tocmai a aflat că este însărcinată cu copilul tâmpitului. Lily, el e Jimmy. Jimmy este încrezut și arogant.

— Încrezut și arogant înseamnă același lucru, idiotule, îi răspunde Jimmy.

Scanned by CamScanner

El trage scaunul de lângă Darin și face semn cu capul spre cărțile din mâna mea.

— Atlas te-a plantat aici ca să ne bată? Ce persoană obișnuită știe să amestece cărțile așa?

Zâmbesc și încep să le împart cărțile.

— Cred că va trebui să jucăm o partidă ca să aflăm.

• • •

Suntem la a treia rundă de pariuri când, în cele din urmă, ajunge și Atlas. Închide ușa în urma lui și se uită la noi patru. Brad a spus ceva amuzant chiar înainte ca Atlas să deschidă ușa, așa că tocmai râd cu poftă când el mă privește în ochi. Face semn cu capul spre bucătărie și începe să se îndrepte într-acolo.

— Fold, spun eu punând cărțile pe masă, pe măsură ce mă ridic să-l urmez.

Când ajung la bucătărie, el stă acolo unde băieții de la masă nu-l pot vedea. Mă duc la el și mă sprijin de blat.

— Vrei să-i rog să plece?

— Nu, nu face asta, clatin eu din cap. De fapt, mă bucur. Îmi ține mintea departe de alte lucruri.

El încuviințează din cap, iar eu îmi dau seama că miroase a condimente. A rozmarin, în special. Mă face să-mi doresc să-l văd în acțiune la restaurantul lui.

— Ți-e foame? mă întreabă.

— Nu chiar, clatin iarăși din cap. Am mâncat restul de paste, acum câteva ore.

Palmele îmi sunt lipite pe blat, de-o parte și de alta a corpului. El se apropie cu un pas și își pune o mână peste a mea, mângâind-o cu degetul mare. Știu că nu este altceva decât un

Scanned by CamScanner

gest de consolare, dar, când mă atinge, simt că este mult mai mult. Un val de căldură îmi trece prin piept și imediat îmi ațintesc privirea asupra mâinilor noastre. Atlas își oprește degetul pentru o secundă, de parcă simte și el același lucru. Își retrage mâna și se îndepărtează un pas.

— Îmi pare rău, murmură el, întorcându-se spre frigider și prefăcându-se că are nevoie de ceva din el.

Este evident că încearcă să mă scape de momentul stânjenitor de mai devreme.

Mă întorc la masă și-mi iau cărțile pentru următoarea partidă. Câteva minute mai târziu, Atlas vine și se așază lângă mine. Jimmy împarte cărți noi tuturor.

— Așadar, Atlas, de unde o cunoști pe Lily?

— Lily mi-a salvat viața când eram copii, îi spune el degajat, ridicându-și cărțile de pe masă una câte una.

Se uită la mine și îmi face cu ochiul, iar eu mă înec în vinovăție pentru felul în care mă face să mă simt. Mai ales într-un asemenea moment. *De ce îmi face inima una ca asta?*

— Vai, ce drăguț, zice Brad. Lily ți-a salvat viața, iar acum tu o salvezi pe ea.

Atlas își lasă cărțile în jos și îl săgetează cu privirea pe Brad.

— Poftim?

— Relaxează-te, îi spune Brad. Eu și Lily ne-am împrietenit, ea știe că glumesc, îi explică el uitându-se la mine. Viața ta este de rahat acum, Lily, dar va fi mai bine. Crede-mă, am fost în locul tău.

— Adică ai fost bătut și însărcinat și te-ai ascuns în casa unui alt bărbat? îi spune râzând Darin lui Brad.

Atlas își trântește cărțile pe masă și se întoarce în scaun.

— Ce naiba e în capul tău? strigă el la Darin.

Scanned by CamScanner

Mă întorc şi-l strâng de braţ, ca să-l calmez.

— Stai liniştit, îi spun. Ne-am împrietenit înainte să ajungi. De fapt, nu mă deranjează comentariile lor despre situaţia mea. Chiar o fac puţin mai uşoară.

Atlas îşi trece frustrat mâna prin păr şi clatină din cap.

— Sunt foarte nedumerit, spune el. Nu ai stat singură cu ei decât zece minute.

— Poţi să afli multe despre cineva în zece minute, râd eu, după care încerc să schimb subiectul. Dar voi cum v-aţi cunoscut?

Darin se înclină şi arată spre el însuşi, apoi spre Brad.

— Eu sunt bucătarul-şef de la Bib's. Iar el este maşina de spălat vase.

— Deocamdată, intervine Brad. Voi avansa.

— Dar tu? îl întreb pe Jimmy.

— Ia ghici, rânjeşte el.

După cum se îmbracă şi având în vedere că a fost numit arogant şi încrezut, ar trebui să presupun...

— Chelnerul-şef?

— Jimmy lucrează ca valet, râde Atlas.

Mă uit înapoi la Jimmy şi ridic o sprânceană. El aruncă trei jetoane de pocher şi spune:

— Este adevărat. Parchez maşini pentru bacşiş.

— Nu te lăsa păcălită, spune Atlas. Lucrează ca valet, dar numai pentru că este atât de bogat, încât se plictiseşte.

Zâmbesc. Îmi aminteşte de Allysa.

— Am şi eu o astfel de angajată. Vine la muncă numai pentru că se plictiseşte. De fapt, este cea mai bună angajată pe care o am.

— Corect, la naiba, mormăie Jimmy.

Scanned by CamScanner

Când vine rândul meu, mă uit în cărți și arunc pe masă cele trei jetoane de pocher. Telefonul lui Atlas sună și îl scoate din buzunar. Ridic miza cu încă un jeton atunci când se scuză și pleacă de la masă pentru a răspunde.

— Fold, spune Brad, trântindu-și cărțile pe masă.

Studiez atent holul pe care Atlas a dispărut în grabă. Mă face să mă întreb dacă vorbește cu Cassie sau dacă mai există și altcineva în viața lui. Știu cum își câștigă existența. Știu că are cel puțin trei prieteni. Dar nu știu nimic despre viața lui sentimentală.

Darin își pune cărțile pe masă. Patru de același fel. Îmi etalez culoarea și mă întind să adun toate jetoanele de pe masă, în timp ce Darin oftează.

— Deci, Cassie nu participă, de obicei, la nopțile de pocher? întreb eu, încercând să storc de la ei mai multe informații despre Atlas, de genul celor despre care mi-e teamă să-l întreb direct.

— Cassie? spune Brad surprins.

Îmi aliniez câștigurile în față și încuviințez din cap.

— Nu așa o cheamă pe iubita lui?

— Atlas nu are nicio iubită, râde Darin. Îl cunosc de doi ani și niciodată nu l-am auzit să pomenească de cineva pe nume Cassie.

El începe să tragă din nou cărți, dar eu încerc să diger toate informațiile pe care mi le-a oferit. Apuc să iau două cărți când Atlas intră în cameră.

— Hei, Atlas, îi strigă Jimmy. Cine dracu' e Cassie și de ce nu te-am auzit niciodată vorbind despre ea?

Oh, la naiba!

Scanned by CamScanner

Sunt complet îngrozită. Îmi strâng cărțile mai tare în mâini și încerc să nu mă uit la Atlas, dar în cameră se așterne o tăcere atât de adâncă, încât ar fi mai evident dacă *nu* m-aș uita la el.

El se holbează la Jimmy. Jimmy se holbează la el. Brad și Darin se holbează la mine.

Atlas strânge din buze pentru o clipă și apoi spune:

— Nu există nicio Cassie.

Privirile ni se întâlnesc, dar numai pentru o clipă. Însă în acel scurt moment, citesc totul pe chipul lui.

Cassie nu a existat *niciodată*.

M-a mințit.

Atlas își drege vocea și spune:

— Ascultați, băieți, ar fi trebuit să anulez partida din seara asta. Săptămâna asta a fost cam...

Atlas își freacă palma peste gură și Jimmy se ridică. Îl bate pe Atlas pe umăr și spune:

— Rămâne pe săptămâna viitoare. La mine.

Atlas încuviințează recunoscător din cap. Cei trei încep să-și adune cărțile și jetoanele de pocher. Brad îmi ia cărțile din mâini, deoarece nu mă pot mișca și le țin foarte strâns.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lily, îmi spune el.

Cumva, găsesc puterea de a zâmbi și mă ridic în picioare. Îi îmbrățișez pe toți și le spun noapte bună, iar după ce ușa de la intrare se închide în urma lor, în cameră rămânem numai eu și Atlas.

Fără Cassie.

Cassie nu a pășit niciodată în această încăpere, pentru că nu există.

Ce naiba?

Scanned by CamScanner

Atlas nu s-a mișcat de lângă masă. Și nici eu. Stă fermn, cu brațele încrucișate la piept. Își ține capul ușor înclinat, dar ochii îi sunt ațintiți într-ai mei, din cealaltă parte a mesei.

De ce m-ar minți?

Eu și Ryle nici măcar nu eram oficial împreună când m-am întâlnit prima oară cu Atlas, în restaurantul său. La naiba, dacă în acea noapte Atlas mi-ar fi dat vreun motiv să cred că mai există vreo șansă pentru noi, știu fără urmă de îndoială că l-aș fi ales pe el în locul lui Ryle. Abia îl cunoscusem pe Ryle în acel moment.

Dar Atlas nu a zis nimic. M-a mințit și mi-a spus că are o relație de un an întreg. De ce? De ce ar fi făcut asta, dacă nu dorea să cred că totul s-a sfârșit între noi?

Poate că m-am înșelat tot timpul. Poate că nici măcar nu m-a iubit vreodată și știa că, dacă o inventează pe Cassie, mă va ține departe de el pentru totdeauna.

Totuși, iată-mă. Stau în casa lui. Interacționez cu prietenii lui. Îi mănânc mâncarea. Îi folosesc dușul.

Simt cum lacrimile încep să mi se adune în ochi, iar ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să stau în fața lui și să plâng. Ocolesc masa și trec grăbită pe lângă el. Nu ajung prea departe, când mă apucă de mână.

— Așteaptă.

Mă opresc, însă nu-mi întorc fața.

— Lily, hai să vorbim.

Acum e în spatele meu și încă mă ține de mână. Mă smulg din strânsoarea lui și mă îndepărtez în celălalt colț al camerei.

Mă întorc și îl privesc exact când prima lacrimă îmi cade pe obraz.

— De ce nu te-ai întors niciodată la mine?

Scanned by CamScanner

Părea pregătit să audă orice mi-ar fi ieşit din gură, mai puţin cuvintele pe care le-am rostit. Îşi trece mâna prin păr şi se duce la canapea, apoi se aşază. După ce expiră pentru a se calma, se uită precaut la mine.

— M-am întors, Lily.

Îmi ţin respiraţia şi nu permit aerului să-mi intre sau să-mi iasă din plămâni.

Încremenesc şi încerc să-i analizez răspunsul.

S-a întors la mine?

El îşi împreunează mâinile în faţă.

— Când am ieşit din armată prima oară, m-am întors la Maine şi am sperat să te găsesc. Am întrebat în stânga şi-n dreapta şi am aflat la ce facultate te-ai dus. Nu ştiam la ce să mă aştept când m-am întors, pentru că eram deja doi oameni complet diferiţi. Trecuseră patru ani de când nu ne mai văzuserăm. Ştiam că, probabil, amândoi ne schimbaserăm în aceşti patru ani.

Genunchii mi se înmoaie, aşa că mă îndrept spre scaunul de lângă el şi iau loc. *S-a întors la mine?*

— M-am plimbat prin campus toată ziua, căutându-te. În sfârşit, târziu, după-amiază, te-am văzut. Stăteai în curte cu un grup de prieteni. Te-am urmărit mult timp şi am încercat să-mi fac curaj să mă apropii de tine. Râdeai. Păreai fericită. Erai plină de viaţă, cum nu te mai văzusem niciodată. N-am mai simţit niciodată atât de multă fericire pentru altcineva ca atunci când te-am văzut în acea zi. Doar ştiind că eşti bine...

Face o scurtă pauză. Îmi ţin mâinile strânse în jurul abdomenului, pentru că doare. Mă doare să ştiu că am fost atât de aproape de el şi nici n-am ştiut.

Scanned by CamScanner

— Am început să mă apropii de tine, când cineva a venit în spatele tău. Un tip. S-a așezat în genunchi lângă tine și, când l-ai văzut, ai zâmbit și ți-ai aruncat brațele în jurul lui. Apoi l-ai sărutat.

Închid ochii. *Era doar un băiat cu care am ieșit vreo șase luni. Nu m-a făcut să simt nici măcar o frântură din ceea ce simțisem pentru Atlas.*

— După aceea, am plecat, continuă el și expiră scurt. Când am văzut că ești fericită, a fost cel mai rău și cel mai bun sentiment pe care o persoană l-ar putea avea vreodată. Dar, în acel moment, credeam că viața mea încă nu era suficient de bună pentru tine. N-aveam să-ți ofer nimic altceva decât iubire, iar pentru mine tu meritai mult mai mult decât atât. A doua zi m-am înrolat din nou în armată. Și acum...

Își aruncă mâinile în aer, ca și cum nimic din viața lui n-ar fi impresionant.

Îmi îngrop capul în palme, pentru că am nevoie de un moment să-mi adun gândurile. Plâng în tăcere pentru ceea ce ar fi putut fi. Pentru ceea ce este. Pentru ceea ce nu a fost. Degetele mi se îndreaptă spre tatuajul de pe umăr. Încep să mă întreb dacă voi mai putea să umplu vreodată gaura aceea.

Oare Atlas simte vreodată ceea ce am simțit eu când mi-am făcut acest tatuaj? Simte cum tot aerul iese din inima lui?

Încă nu înțeleg de ce m-a mințit după ce m-a întâlnit la restaurant. Dacă a simțit cu adevărat pentru mine ceea ce am simțit eu pentru el, de ce ar inventa așa ceva?

— De ce ai mințit că ai iubită?

Își freacă fața cu palmele și deja văd regretul înainte să-l aud în vocea lui.

Scanned by CamScanner

— Am spus-o pentru că... păreai atât de fericită în seara aceea! Când te-am văzut spunându-i la revedere, m-a durut îngrozitor, dar, în acelaşi timp, m-am simţit uşurat, pentru că păreai a fi într-o situaţie foarte bună. N-am vrut să-ţi faci griji pentru mine. Şi, nu ştiu... poate că am fost puţin gelos. Nu ştiu, Lily. Am regretat minciuna imediat după ce am zis-o.

Îmi duc mâna la gură. Mintea începe să-mi gonească la fel de repede ca inima. Încep instantaneu să mă gândesc la ceea ce am pierdut. *Dacă ar fi fost cinstit cu mine? Dacă mi-ar fi mărturisit sentimentele lui? Unde am fi ajuns acum?*

Vreau să-l întreb de ce a făcut-o. De ce nu a luptat pentru mine. Dar nu trebuie să-l întreb, pentru că ştiu deja răspunsul. Credea că-mi oferă ceea ce-mi doresc, pentru că, întotdeauna, tot ce a vrut a fost să mă facă fericită. Şi, dintr-un motiv stupid, nu a simţit niciodată că aş putea fi fericită cu el.

Cât de atent e Atlas!

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi este mai greu să respir. Mă gândesc la Atlas. La Ryle. La seara asta. La ce s-a întâmplat acum două nopţi. E prea mult.

Mă ridic şi mă duc în dormitorul de oaspeţi. Îmi iau telefonul şi geanta, apoi revin în living. Atlas nu s-a mişcat din loc.

— Ryle a plecat astăzi în Anglia, îi spun. Cred că ar trebui să mă întorc acasă. Poţi să mă conduci?

Ochii lui sunt cuprinşi de tristeţe şi ştiu atunci că alegerea de a pleca este cea corectă. Niciunul din noi nu este resemnat. Nu sunt sigură că vom fi vreodată. Încep să cred că resemnarea este un mit şi că faptul că mă aflu aici acum, în timp ce încerc să descifrez tot ce se întâmplă cu viaţa mea, nu va face altceva decât să înrăutăţească situaţia. Trebuie să eliminăm cât mai

Scanned by CamScanner

mult din confuzie şi, în acest moment, sentimentele mele pentru Atlas sunt foarte contradictorii.

Îşi strânge buzele pentru o clipă, apoi dă din cap şi îşi ia cheile.

• • •

Niciunul din noi nu scoate vreun cuvânt pe tot parcursul drumului până la apartamentul meu. Când opreşte, nu pleacă imediat. Parchează şi iese din maşină.

— M-aş simţi mai bine dacă mi-ai permite să te însoţesc până sus, îmi spune.

Încuviinţez din cap şi urcăm în tăcere până la etajul şapte. El mă urmează îndeaproape. Caut cheile în geantă şi de-abia la a treia încercare eşuată de a deschide uşa realizez că mâinile îmi tremură. Atlas îmi ia uşor cheile şi mă dau la o parte, în timp ce el descuie şi îmi face loc să intru.

— Vrei să mă asigur că nu e nimeni înăuntru? mă întreabă el.

Dau din cap că da. Ştiu că Ryle n-are cum să fie aici, pentru că se îndreaptă spre Anglia, dar, sinceră să fiu, încă îmi este puţin frică să intru singură în apartament.

Atlas intră înaintea mea şi aprinde luminile. Continuă să meargă prin apartament, să apese toate întrerupătoarele şi să arunce câte un ochi în fiecare cameră. Când revine în living, îşi vâră mâinile în buzunarele jachetei. Respiră adânc şi apoi îmi spune:

— Nu ştiu ce se va întâmpla de acum încolo, Lily.

Ba da. Ştie foarte bine. Însă, pur şi simplu, nu vrea să se întâmple, pentru că ştim amândoi cât de dureros este să ne luăm rămas-bun.

Scanned by CamScanner

Mă uit în altă parte, pentru că-mi sfâșie sufletul felul cum mă privește în acest moment. Îmi încrucișez brațele la piept și îmi ațintesc ochii în podea.

— Am multe lucruri de lămurit, Atlas. *Foarte multe.* Și mi-e teamă că nu voi fi în stare să rezolv nimic dacă te am pe tine în viața mea, îi explic, ridicându-mi din nou privirea spre el. Sper să nu te simți jignit, pentru că, de fapt, e un compliment.

Preț de o clipă, el mă privește în tăcere, deloc surprins de cuvintele mele. Dar pot să observ că și el vrea să-mi spună foarte multe. Și eu mi-aș dori să-i pot transmite multe lucruri, dar amândoi știm că o discuție despre noi nu este indicată în acest moment. Sunt căsătorită. Și port în pântece un copil al altui bărbat. Iar el stă în camera de zi a unui apartament pe care un alt bărbat mi l-a cumpărat. Cred că acesta nu este un context favorabil pentru a aduce vorba despre tot ce ar fi trebuit să ne spunem cu mult timp în urmă.

Se uită un moment spre ușă, ca și cum ar încerca să se hotărască dacă să plece sau să vorbească. Văd cum maxilarul i se încordează, înainte să mă privească fix în ochi.

— Dacă ai nevoie de mine, vreau să mă suni, îmi spune. Dar numai dacă este o urgență. Nu mă pot comporta ca un amic cu tine, Lily.

Cuvintele lui îmi taie răsuflarea, dar numai pentru un moment. Chiar dacă nu mă așteptam să recunoască asta în fața mea, are perfectă dreptate. Din ziua în care ne-am cunoscut, nu a fost nimic amical în relația noastră. Este totul sau nimic. Tocmai din acest motiv a întrerupt orice legătură când a plecat în armată. Știa că o prietenie obișnuită n-ar fi funcționat niciodată între noi. Ar fi fost prea dureros.

Scanned by CamScanner

Aparent, asta nu s-a schimbat.

— Adio, Atlas.

Aceste cuvinte mă sfâșie din nou, aproape la fel de mult ca prima dată când a trebuit să le rostesc. El tresare de durere și apoi se întoarce și se îndreaptă spre ușă, de parcă nu știe cum să se îndepărteze mai repede. Când ușa se închide în urma lui, mă duc și o încui, apoi îmi apăs capul pe ea.

Acum două zile mă întrebam dacă viața mea poate fi mai bună de atât. Astăzi mă întreb dacă are cum să devină mai rea.

Tresar și fac un pas în spate, speriată de o bătaie în ușă. Au trecut doar zece secunde de când a plecat, așadar știu că este Atlas. Descui și îi deschid, apoi sunt brusc apăsată pe ceva moale. Brațele lui Atlas se înfășoară strâns în jurul meu, cu disperare, iar buzele sale mă sărută pe cap.

Îmi țin ochii strâns închiși și, într-un târziu, las lacrimile să-mi curgă. Am vărsat atât de multe lacrimi pentru Ryle în ultimele două zile, încât nu-mi dau seama cum de au mai rămas și pentru Atlas. Dar tot mai am lacrimi și-mi cad ca ploaia pe obraji.

— Lily, îmi șoptește el, încă ținându-mă strâns. Știu că acesta este ultimul lucru pe care vrei să-l auzi acum. Dar trebuie să ți-l spun, pentru că am plecat de prea multe ori de lângă tine fără să-ți mărturisesc ceea ce simt.

Se retrage puțin, pentru a se putea uita la mine, iar când vede lacrimile din ochii mei, îmi cuprinde obrajii cu mâinile.

— În viitor... dacă, printr-o minune, te vei găsi vreodată în situația de a te îndrăgosti din nou... îndrăgostește-te de mine, îmi cere el și își apasă buzele pe fruntea mea. Încă ești persoana mea preferată, Lily. Și vei rămâne, pentru totdeauna.

Scanned by CamScanner

Apoi îmi dă drumul şi pleacă, fără a avea nevoie de niciun răspuns.

Când închid din nou uşa, mă prăbuşesc pe podea. Simt că inima mea vrea să se dea bătută. Nu o condamn. A suferit două dureri imense în decurs de două zile.

Şi presimt că va trece mult timp înainte ca oricare din aceste suferinţe să poată începe să se vindece.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Allysa se trânteşte pe canapea, lângă mine şi Rylee.

— Îmi lipseşti atât de mult, Lily! zice ea. Mă gândesc să mă întorc la serviciu, o zi sau două pe săptămână.

Râd, puţin uimită de comentariul ei.

— Locuiesc cu un etaj mai jos şi te vizitez aproape în fiecare zi. Cum poate să-ţi fie dor de mine?

Se bosumflă şi îşi trage picioarele sub ea.

— Bine, nu tu îmi lipseşti. Mi-e dor de muncă. Şi, câteodată, îmi doresc să ies din această casă.

Au trecut şase săptămâni de când a născut-o pe Rylee, aşa că, în mod sigur, este din nou aptă pentru muncă. Dar, sincer, nu m-am gândit că ar vrea să se întoarcă acum, că o are pe Rylee. Mă aplec şi o sărut pe fetiţă pe nas.

— O vei lua cu tine pe Rylee?

Allysa scutură din cap.

— Nu, mă ţii prea ocupată pentru aşa ceva. Marshall poate să aibă grijă de ea cât timp sunt la serviciu.

— Vrei să spui că n-ai oameni pentru asta?

Chiar în acel moment Marshall trece prin camera de zi şi mă aude spunând asta.

Scanned by CamScanner

— Taci, Lily. Nu vorbi ca o fată bogată în fața fiicei mele. E blasfemie!

Pufnesc în râs. De aceea vin aici câteva seri pe săptămână, pentru că sunt singurele momente în care râd. Au trecut șase săptămâni de când Ryle a plecat în Anglia și nimeni nu știe ce s-a întâmplat între noi. Ryle nu a spus nimănui, iar eu am păstrat secretul. Toată lumea, inclusiv mama, crede că a plecat, pur și simplu, să studieze la Cambridge și că nimic nu s-a schimbat între noi.

De asemenea, încă n-am spus nimănui că sunt însărcinată.

Am fost la doctor de două ori. Se pare că aveam deja douăsprezece săptămâni de sarcină în noaptea în care am aflat, ceea ce înseamnă că acum am optsprezece. Încă încerc să mă obișnuiesc cu ideea. Iau anticoncepționale de când aveam optsprezece ani. Se pare că am uitat să iau pastila de câteva ori și s-a întâmplat.

Începe să se vadă, dar e frig, așa că mi-a fost ușor să o ascund. Nimeni nu suspectează așa ceva atunci când porți pulovere largi și jachete.

Știu că trebuie să spun cuiva curând, dar simt că Ryle ar trebui să fie primul care află și nu vreau să fac asta în timpul unei convorbiri la distanță. Se va întoarce peste șase săptămâni. Dacă pot să țin secretul până atunci, voi decide pe moment cum să procedez.

Mă uit în jos, la Rylee, iar ea îmi zâmbește. Mă strâmb la ea, ca să o fac să zâmbească mai mult. De multe ori am vrut să-i mărturisesc Allysei totul despre sarcină, dar este greu atunci când păstrez acest secret față de fratele ei. Nu vreau să o pun într-o asemenea situație, indiferent cât de mult mă întristează faptul că nu pot să vorbesc cu ea despre asta.

Scanned by CamScanner

— Cum te descurci fără Ryle? mă întreabă Allysa. Aştepţi cu nerăbdare să se întoarcă acasă?

Încuviinţez din cap, dar nu spun nimic. Încerc mereu să evit subiectul, atunci când ea deschide discuţia.

Allysa se răsuceşte pe canapea şi spune:

— Încă îi place la Cambridge?

— Da, îi răspund, apoi scot limba la Rylee.

Fetiţa zâmbeşte. Mă întreb dacă bebeluşul meu va arăta ca ea. Sper că da. E foarte drăguţă, dar s-ar putea să fiu puţin subiectivă.

— A reuşit să se înveţe cu liniile de metrou de acolo? râde Allysa. Îţi jur că, de fiecare dată când vorbesc cu el, se rătăceşte. Nu-şi dă seama dacă să ia linia A sau linia B.

— Da, îi spun eu. Le-a învăţat.

— Marshall! strigă Allysa, ridicându-se de pe canapea.

Marshall intră în camera de zi şi Allysa mi-o ia pe Rylee din braţe. I-o dă lui Marshall şi îi spune:

— Vrei să-i schimbi scutecul?

Nu ştiu de ce îi cere asta. Tocmai i l-am schimbat eu.

Marshall strâmbă din nas şi o ia pe Rylee din braţele Allysei.

— Eşti o fetiţă murdară?

Amândoi poartă combinezoane la fel.

Allysa mă apucă de mâini şi mă trage de pe canapea atât de repede, încât icnesc.

— Unde mergem?

Nu-mi răspunde. Se repede spre dormitorul ei şi trânteşte uşa imediat după ce intrăm. Se plimbă de câteva ori prin cameră, apoi se opreşte în faţa mea.

— Ai face bine să-mi spui chiar acum ce naiba se petrece între voi, Lily!

Scanned by CamScanner

Mă retrag, şocată. *Despre ce vorbeşte?*

Mâinile mi se îndreaptă instantaneu spre abdomen, deoarece cred că poate a observat, dar ea nu se uită acolo. Face un pas înainte şi mă împunge cu un deget în piept.

— Nu există metrou în Cambridge, toanto!

— Poftim? o întreb nedumerită.

— L-am inventat! îmi explică ea. Ceva este în neregulă cu tine de multă vreme. Eşti cea mai bună prietenă a mea, Lily. Şi îl cunosc pe frate-meu. Vorbesc cu el în fiecare săptămână şi nici el nu mai este la fel. S-a întâmplat ceva între voi şi vreau să ştiu ce anume chiar acum!

Rahat! Cred că, mai devreme sau mai târziu, tot s-ar fi ajuns la asta.

Îmi duc încet mâinile la gură şi nu ştiu ce să-i spun. Cât de *mult* să-i spun? Nici nu mi-am dat seama, până în acest moment, cât de mult m-a afectat faptul că n-am putut să vorbesc cu ea despre asta. Aproape că mă simt puţin uşurată că mă cunoaşte atât de bine.

Mă apropii de pat şi mă aşez.

— Allysa, îi şoptesc. Ia loc.

Ştiu că adevărul o va răni aproape la fel de mult ca pe mine. Vine şi se aşază lângă mine, apoi îmi ia mâinile într-ale ei.

— Nici nu ştiu de unde să încep.

Ea îmi strânge mâinile, dar nu spune nimic. În următorul sfert de oră îi spun totul. Îi povestesc despre ceartă. Despre faptul că Atlas a venit să mă ia. Despre spital. Şi despre sarcină.

Îi povestesc despre cum, în ultimele şase săptămâni, am adormit plângând în fiecare noapte, pentru că nu m-am mai simţit niciodată atât de singură şi de speriată.

Scanned by CamScanner

Când termin tot ce am de zis, amândouă plângem. La tot ce a auzit nu a răspuns decât cu câte un „O, Lily!" din când în când.

Totuşi, nu este nevoie să spună ceva. Ryle este fratele ei. Ştiu că vrea să iau în considerare trecutul lui, la fel ca ultima dată când ne-am certat. Ştiu că va vrea să mă împac cu el, pentru că este fratele ei. Ar trebui să fim o familie mare şi fericită. Ştiu exact ce gândeşte.

Ea păstrează tăcerea ceva vreme, timp în care încearcă să asimileze tot ce a aflat. În cele din urmă, îşi ridică ochii spre mine şi îmi strânge mâinile.

— Fratele meu *te iubeşte*, Lily. Te iubeşte foarte mult. I-ai schimbat viaţa şi l-ai transformat într-un om cum n-am crezut vreodată că poate fi. Ca soră a lui, îmi doresc mai mult decât orice pe lume să găseşti o cale de a-l ierta. Dar în calitate de cea mai bună prietenă a ta, trebuie să-ţi spun că, dacă îl vei primi înapoi, nu voi mai vorbi cu tine niciodată.

Îmi ia o clipă să înţeleg sensul cuvintelor ei, dar, când o fac, încep să plâng.

Plânge şi *ea*.

Îşi înfăşoară braţele în jurul meu şi amândouă deplângem iubirea pe care i-o purtăm lui Ryle. Deplângem ura pe care amândouă o simţim pentru el în acest moment.

După câteva minute de smiorcăieli jalnice în pat, ea îmi dă drumul şi aduce din comodă o cutie cu şerveţele.

Amândouă suspinăm şi ne ştergem ochii când îi spun:

— Tu eşti cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Ea încuviinţează din cap.

— Ştiu. Şi acum voi fi cea mai bună mătuşă, îmi zice, ştergându-şi nasul şi suspinând din nou, dar zâmbind. Lily!

Scanned by CamScanner

O să ai un *copil!* exclamă cu entuziasm, și este pentru prima dată când simt un strop de bucurie că sunt însărcinată. Nu-mi place să spun asta, dar am observat că ai luat în greutate. Credeam că ești deprimată și că mănânci foarte mult de când a plecat Ryle.

Se duce la șifonier și începe să scoată o grămadă de lucruri pentru mine.

— O să-ți dau o mulțime de haine pentru gravide.

Începem să triem hainele, iar ea deschide o valiză. Aruncă lucruri în ea, până când dă pe dinafară.

— Nu voi putea niciodată să le port, îi spun și ridic o cămașă care încă are eticheta pe ea. Toate sunt de firmă. O să le murdăresc.

Ea râde și le îndeasă în valiză oricum.

— N-am nevoie să mi le dai înapoi. Dacă voi mai rămâne vreodată însărcinată, o să-mi trimit oamenii să cumpere altele, îmi zice, apoi scoate o bluză de pe un umeraș și mi-o întinde. Uite, încearc-o pe asta.

Mă dezbrac de haine și trag bluza pentru gravide peste cap. După ce o aranjez, mă uit în oglindă.

Arăt... însărcinată. *Nu pot să mai ascund asta.*

Îmi pune mâna pe abdomen și se uită, împreună cu mine, în oglindă.

— Ai aflat dacă este băiat sau fată?

Clatin din cap.

— Nu cred că vreau să știu.

— Sper să fie fată, îmi spune ea. Fiicele noastre vor putea fi cele mai bune prietene.

— Lily?

Scanned by CamScanner

Amândouă ne întoarcem și îl vedem pe Marshall în picioare, în cadrul ușii. Ochii lui privesc fix spre burta mea. Spre mâna Allysei, care este încă acolo. Marshall își înclină capul. Arată cu degetul spre mine.

— Tu... spune el confuz. Lily, ai o... îți dai seama că ești însărcinată?

Allysa se apropie calm de ușă și își pune mâna pe clanță.

— Sunt câteva lucruri pe care nu le vei repeta niciodată, dacă vrei să-ți mai fiu soție. Acesta este unul dintre acele lucruri. Ai înțeles?

Marshall ridică din sprâncene și face un pas înapoi.

— Da. Bine. Am înțeles. Lily nu este însărcinată, afirmă el, apoi o sărută pe Allysa pe frunte și se uită la mine. Nu te felicit, Lily. Pentru absolut nimic.

Allysa îl împinge afară din cameră și închide ușa după el, apoi se întoarce spre mine.

— Trebuie să organizăm o petrecere pentru bebeluș! zice ea.

— Nu. Mai întâi trebuie să-i spun lui Ryle.

Ea dă nepăsătoare din mână.

— N-avem nevoie de el pentru a organiza petrecerea. O să păstrăm secretul până atunci.

Își scoate laptopul și, pentru prima oară de când am aflat că sunt însărcinată, mă simt fericită.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL TREIZECI

Oricât de mult mi-aş dori, uneori, să mă mut din acest apartament, îmi convine de minune că nu trebuie decât să iau liftul pentru a ajunge acasă când plec de la Allysa. Încă mi se pare ciudat să locuiesc acolo. Ne-am mutat doar cu o săptămână înainte să ne despărţim şi Ryle să plece în Anglia. Nici măcar n-am avut şansa de a mă simţi acasă aici, iar acum mi se pare că e puţin pângărit. N-am putut să dorm în dormitorul nostru după acea noapte, aşa că m-am instalat în camera de oaspeţi şi am folosit vechiul meu pat.

Allysa şi Marshall sunt singurii care ştiu despre sarcina mea. Au trecut doar două săptămâni de când le-am spus, ceea ce înseamnă că acum am deja douăzeci. Ştiu că ar trebui să-i spun mamei, dar Ryle se va întoarce în curând. Simt că ar trebui să-i spun mai întâi lui, înainte să mai afle şi altcineva. Asta dacă pot cumva să-mi ascund burta până când se întoarce el în America.

Probabil că ar trebui, pur şi simplu, să accept faptul că va trebui să-l sun şi să-i spun prin telefon. Nu m-am mai întâlnit cu mama, faţă în faţă, de două săptămâni. Este cel mai lung timp petrecut fără să ne vedem de când s-a mutat în Boston,

Scanned by CamScanner

așa că, dacă nu fac ceva curând, o să mă la pe nepregătite și o să apară la ușa mea.

Jur că pântecul mi s-a dublat în ultimele două săptămâni. Dacă m-aș întâlni cu cineva care mă cunoaște bine, mi-ar fi imposibil să-mi ascund starea. Până în prezent, nimeni de la florărie nu m-a întrebat despre asta. Cred că încă sunt în perioada în care toată lumea se întreabă dacă sunt gravidă sau doar grasă.

Dau să descui ușa de la intrare, dar aceasta începe să se deschidă din cealaltă parte. Înainte să-mi pot îmbrăca jacheta pentru a-mi ascunde abdomenul de ochii celui care se află dincolo de prag, privirea lui Ryle aterizează asupra mea. Port una dintre cămășile pe care mi le-a dat Allysa și e imposibil să ascund faptul că sunt îmbrăcată cu haine de gravide atunci când el se uită fix la mine.

Ryle.

Ryle e aici.

Inima încearcă să-mi spargă coșul pieptului. Gâtul începe să mă mănânce, iar eu îmi ridic mâna și mi-o duc la piept, simțindu-mi bătăile inimii în palmă.

Bate așa pentru că sunt îngrozită de el.

Bate așa pentru că-l urăsc.

Bate așa pentru că mi-a lipsit.

Ochii lui urcă ușor de la abdomen spre chipul meu. O expresie de durere se așterne peste fața lui, ca și cum l-aș fi înjunghiat direct în inimă. Face un pas înapoi în apartament și își duce mâinile la gură.

Începe să clatine uluit din cap. Văd cum sentimentul de trădare i se întipărește pe chip când abia îmi rostește numele.

— *Lily?*

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL TREIZECI

Oricât de mult mi-aş dori, uneori, să mă mut din acest apartament, îmi convine de minune că nu trebuie decât să iau liftul pentru a ajunge acasă când plec de la Allysa. Încă mi se pare ciudat să locuiesc acolo. Ne-am mutat doar cu o săptămână înainte să ne despărţim şi Ryle să plece în Anglia. Nici măcar n-am avut şansa de a mă simţi acasă aici, iar acum mi se pare că e puţin pângărit. N-am putut să dorm în dormitorul nostru după acea noapte, aşa că m-am instalat în camera de oaspeţi şi am folosit vechiul meu pat.

Allysa şi Marshall sunt singurii care ştiu despre sarcina mea. Au trecut doar două săptămâni de când le-am spus, ceea ce înseamnă că acum am deja douăzeci. Ştiu că ar trebui să-i spun mamei, dar Ryle se va întoarce în curând. Simt că ar trebui să-i spun mai întâi lui, înainte să mai afle şi altcineva. Asta dacă pot cumva să-mi ascund burta până când se întoarce el în America.

Probabil că ar trebui, pur şi simplu, să accept faptul că va trebui să-l sun şi să-i spun prin telefon. Nu m-am mai întâlnit cu mama, faţă în faţă, de două săptămâni. Este cel mai lung timp petrecut fără să ne vedem de când s-a mutat în Boston,

Scanned by CamScanner

așa că, dacă nu fac ceva curând, o să mă ia pe nepregătite și o să apară la ușa mea.

Jur că pântecul mi s-a dublat în ultimele două săptămâni. Dacă m-aș întâlni cu cineva care mă cunoaște bine, mi-ar fi imposibil să-mi ascund starea. Până în prezent, nimeni de la florărie nu m-a întrebat despre asta. Cred că încă sunt în perioada în care toată lumea se întreabă dacă sunt gravidă sau doar grasă.

Dau să descui ușa de la intrare, dar aceasta începe să se deschidă din cealaltă parte. Înainte să-mi pot îmbrăca jacheta pentru a-mi ascunde abdomenul de ochii celui care se află dincolo de prag, privirea lui Ryle aterizează asupra mea. Port una dintre cămășile pe care mi le-a dat Allysa și e imposibil să ascund faptul că sunt îmbrăcată cu haine de gravide atunci când el se uită fix la mine.

Ryle.

Ryle e aici.

Inima încearcă să-mi spargă coșul pieptului. Gâtul începe să mă mănânce, iar eu îmi ridic mâna și mi-o duc la piept, simțindu-mi bătăile inimii în palmă.

Bate așa pentru că sunt îngrozită de el.

Bate așa pentru că-l urăsc.

Bate așa pentru că mi-a lipsit.

Ochii lui urcă ușor de la abdomen spre chipul meu. O expresie de durere se așterne peste fața lui, ca și cum l-aș fi înjunghiat direct în inimă. Face un pas înapoi în apartament și își duce mâinile la gură.

Începe să clatine uluit din cap. Văd cum sentimentul de trădare i se întipărește pe chip când abia îmi rostește numele.

— *Lily?*

Scanned by CamScanner

Stau înghețată, cu o mână pe pântec, în semn de protecție, și cu cealaltă încă pe piept. Sunt prea înspăimântată ca să mă mișc sau să spun ceva. Nu vreau să reacționez până nu știu exact cum se va comporta *el*.

Când vede frica în ochii mei și că de-abia pot să respir, ridică o palmă ca să mă liniștească.

— Nu vreau să te rănesc, Lily. Am venit doar să stăm de vorbă, încearcă să-mi explice, apoi deschide ușa mai larg și arată spre sufragerie. Uite.

Se dă la o parte și privirea îmi cade pe cineva care stă în spatele lui.

Acum eu sunt cea care se simte trădată.

— Marshall?

Marshall își ridică imediat mâinile în semn de apărare.

— N-am știut că se va întoarce mai devreme, Lily. Ryle mi-a trimis un mesaj și mi-a cerut ajutorul. Mi-a zis clar să nu vă spun nimic despre asta nici ție și nici Issei. Te rog, nu o lăsa să divorțeze de mine, sunt nevinovat.

Îmi scutur capul și încerc să înțeleg ceea ce văd.

— L-am rugat să ne întâlnim aici, ca să te simți mai confortabil când vorbești cu mine, îmi explică Ryle. E aici pentru tine, nu pentru mine.

Mă uit din nou la Marshall și el încuviințează din cap. Îmi oferă suficientă siguranță cât să îmi fac curaj să intru. Ryle e încă în stare de șoc, ceea ce este de înțeles. Ochii lui continuă să-mi cerceteze abdomenul și apoi să se îndepărteze, de parcă l-ar durea să mă privească. Își trece mâinile prin păr și apoi arată spre hol, în timp ce se uită la Marshall.

— Vom fi în dormitor. Dacă mă auzi... dacă încep să ridic tonul...

Scanned by CamScanner

Marshall știe ce vrea Ryle de la el.

— Nu plec nicăieri.

În timp ce-l urmez pe Ryle în dormitor, mă întreb cum trebuie să se simtă. Să nu ai nici cea mai vagă idee ce te-ar putea stârni sau cât de urâtă îți va fi reacția. Să nu ai absolut niciun control asupra propriilor emoții.

Pentru o clipă, simt o minusculă urmă de milă pentru el. Dar când ochii îmi cad pe pat și îmi amintesc ce s-a întâmplat în acea noapte, mila îmi dispare complet.

Ryle închide ușa, dar nu de tot. Arată de parcă ar fi îmbătrânit cu un an în cele două luni de când nu l-am mai văzut. Cearcăne la ochi, fruntea încrețită, postura abătută. Dacă regretul ar lua formă umană, ar arăta exact ca Ryle în acest moment.

Ochii îi cad din nou asupra abdomenului meu și face un pas ușor înainte. Apoi altul. E precaut, așa cum ar trebui să fie. Întinde timid o mână și cere permisiunea să mă atingă. Dau încet din cap.

El mai face un pas, apoi își pune palma pe pântecul meu.

Îi simt căldura mâinii prin cămașă, iar ochii mi se închid. În ciuda urii pe care am dezvoltat-o în inima mea pentru el, sentimentele sunt încă prezente. Doar pentru că o persoană te rănește nu înseamnă că poți, pur și simplu, să nu o mai iubești. Nu acțiunile cuiva dor atât de mult. Ci dragostea. Dacă n-ar exista dragostea anexată acțiunii, durerea ar fi mai ușor de suportat.

El își mișcă mâna, iar eu deschid din nou ochii. Clatină din cap, de parcă n-ar putea să proceseze ceea ce se întâmplă acum. Mă uit cum se prăbușește în genunchi în fața mea.

Mă cuprinde cu brațele și îmi sărută pântecul. Își strânge mâinile în jurul taliei mele și își apasă fruntea pe mine.

Scanned by CamScanner

Îmi este foarte greu să descriu ceea ce simt pentru el. Ca orice mamă care-şi doreşte tot binele din lume pentru copilul ei, este un lucru minunat să văd că tatăl lui deja îl iubeşte. A fost îngrozitor să nu împărtăşesc nimănui toate astea. Este îngrozitor să nu pot împărtăşi toate astea *cu el*, indiferent cât de mult îl urăsc. Îmi împletesc mâinile în părul lui, în timp ce mă strânge în braţe. Pe de-o parte, îmi vine să ţip la el şi să chem poliţia, aşa cum ar fi trebuit să fac în acea noapte. Pe de altă parte, plâng pentru băieţelul care şi-a ţinut fratele în braţe şi l-a văzut murind. Pe de-o parte, îmi doresc să nu-l fi întâlnit niciodată. Pe de alta, aş vrea să-l pot ierta.

Îşi desface braţele din jurul taliei mele şi se sprijină cu o mână pe salteaua de lângă noi. Se ridică şi se aşază pe pat. Coatele i se odihnesc pe genunchi, iar mâinile şi le ţine la gură.

Stau lângă el, conştientă că trebuie să purtăm această conversaţie, dar fără să mi-o doresc.

— Adevărul gol-goluţ?

El încuviinţează din cap.

Nu ştiu care din noi ar trebui să înceapă. Nu prea am multe de spus în acest moment, aşa că aştept să vorbească el mai întâi.

— Nici nu ştiu de unde să încep, Lily, îmi zice frecându-şi mâinile pe faţă.

— Ce-ai zice să începi cu „îmi pare rău că te-am agresat"?

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, care-l privesc fix.

— Lily, nici n-ai idee! Îmi pare foarte rău! Nici n-ai idee prin ce am trecut în ultimele două luni, ştiind ce ţi-am făcut.

Scrâşnesc din dinţi. Îmi simt degetele cum se strâng în jurul păturii de lângă mine.

N-am idee prin ce a trecut *el*?

Clatin din cap.

Scanned by CamScanner

— *Tu* n-ai idee, Ryle.

Mă ridic în picioare, cu mânia și ura acumulate curgându-mi prin vene. Mă răsucesc și arăt spre el.

— *Tu* n-ai idee! *N-ai idee* cum este să treci prin ceea ce m-ai făcut tu să trec! Să te temi pentru viața ta din cauza omului pe care îl iubești! Să ți se facă rău, efectiv, doar gândindu-te la ceea ce ți-a făcut! *N-ai* nici cea mai vagă idee, Ryle! *Habar n-ai!* Du-te dracului! Dracu' să te ia pentru ceea ce mi-ai făcut!

Trag adânc aer în piept, șocată de cuvintele pe care le-am rostit. Furia a năvălit ca un val. Îmi șterg lacrimile și mă răsucesc, nefiind în stare să mă uit la el.

— Lily, începe el. Eu nu...

— Nu! țip la el din nou. N-am terminat! Nu poți să-ți spui adevărul până nu-l termin eu pe al meu!

Își apucă maxilarul, încercând să se relaxeze. Își ține ochii în podea, neputând să privească furia dintr-ai mei. Fac trei pași spre el și cad în genunchi. Îmi pun mâinile pe picioare sale și-l oblig să mă privească în ochi în timp ce-i vorbesc.

— Da. Am păstrat magnetul pe care mi l-a dat Atlas când eram copii. Da. Am păstrat jurnalele. Nu, nu ți-am spus povestea tatuajului meu. Da, probabil ar fi trebuit s-o fac. Și da, încă îl iubesc. Și îl voi iubi până când voi muri, pentru că a fost o parte importantă din viața mea. Și da, sunt sigură că te doare. Dar nimic din toate astea nu ți-a dat dreptul să-mi faci ceea ce mi-ai făcut. Chiar de-ai fi intrat în dormitorul meu și ne-ai fi prins în pat, *tot* n-ai fi avut dreptul să ridici mâna asupra mea, nenorocitule!

Îi împing genunchii și mă ridic.

— *Acum* e rândul tău! îi strig.

Scanned by CamScanner

Continui să merg prin cameră. Inima îmi bate de parcă ar vrea să-mi iasă din piept. Aș elibera-o chiar acum, dacă aș putea.

Trec câteva minute, iar eu mă plimb în continuare. Tăcerea lui Ryle și mânia mea se transformă, în cele din urmă, în durere.

Lacrimile m-au secătuit de puteri. Am obosit să mai simt. Mă prăbușesc disperată pe pat și plâng în pernă. Îmi afund atât de tare fața în ea, încât abia respir.

Simt cum Ryle se întinde lângă mine. Își pune cu blândețe o mână pe ceafa mea, încercând să atenueze durerea pe care mi-a provocat-o. Ochii mei sunt închiși, încă afundați în pernă, dar simt cum își odihnește încet capul pe al meu.

— Adevărul meu este că n-am absolut nimic de spus, îmi zice el liniștit. Nu voi putea niciodată să șterg cu buretele ceea ce ți-am făcut. Și nu mă vei crede niciodată dacă îți promit că nu se va mai întâmpla, continuă și mă sărută pe cap. Tu ești lumea mea, Lily. *Lumea mea.* Când m-am trezit în acest pat, în noaptea aceea, și am văzut că nu mai erai, am știut că nu te vei mai întoarce niciodată. Am venit să-ți spun cât de rău îmi pare. Am venit să-ți spun că voi accepta postul care mi s-a oferit în Minnesota. Am venit să-mi iau rămas-bun de la tine. Dar, Lily... își apasă buzele pe capul meu și expiră brusc. Lily, nu pot face asta acum. O parte din mine crește în tine. Și deja iubesc acest copil mai mult decât am iubit vreodată ceva în toată viața mea, îmi explică el, apoi vocea i se frânge și mă strânge și mai tare. Te rog să nu-mi iei asta, Lily. *Te rog!*

Durerea din glasul lui mă răscolește, iar când îmi ridic fața brăzdată de lacrimi și îl privesc în ochi, își apasă cu disperare buzele peste ale mele, apoi se retrage.

— Te rog, Lily. Te iubesc. *Ajută-mă.*

Scanned by CamScanner

Mă sărută scurt, din nou. Când vede că nu-l resping, îmi atinge buzele pentru a treia oară.

Apoi a patra.

Când mi le atinge a cincea oară, nu se mai retrage.

Își înfășoară brațele în jurul meu și mă trage spre el. Corpul meu este obosit și slab, dar își amintește totul. Trupul meu își amintește cum trupul său poate calma tot ceea ce simt. Acea blândețe de care corpului meu i-a fost dor timp de două luni.

— Te iubesc, îmi șoptește pe buze.

Limba lui se mișcă încet peste a mea și este atât de greșit, și atât de bine, și atât de dureros! Înainte de a-mi da seama, sunt pe spate și el se urcă deasupra mea. Atingerea lui este tot ce am nevoie și tot ce n-ar trebui să-mi doresc.

Mâna lui se împletește în părul meu și, într-o clipă, mă întorc în timp, în acea noapte.

Sunt în bucătărie și mâna lui mă trage de păr atât de tare, încât mă doare.

Îmi dă la o parte părul de pe față și, într-o clipă, retrăiesc din nou acea noapte.

Stau în cadrul ușii și mâna lui îmi mângâie umărul, chiar înainte să mă muște cu toată puterea.

Fruntea i se odihnește ușor peste a mea și, într-o clipă, mă întorc în acea noapte.

Sunt în același pat, sub el, când își lovește capul de al meu atât de tare, încât am nevoie de șase copci.

Trupul meu nu mai răspunde atingerilor lui. Mânia începe să se reverse în mine. Gura lui se oprește, când simte că împietresc.

Când se ridică puțin și se uită la mine, nici măcar nu trebuie să spun ceva. Privirile noastre înlănțuite grăiesc adevăruri gol-goluțe mai clar decât au putut gurile noastre să rostească vreodată.

Scanned by CamScanner

Ochii mei îi transmit ochilor lui că nu mai suport să mă atingă. Ochii lui răspund că știe deja asta.

Începe să încuviințeze din cap.

Se îndepărtează de mine, până când ajunge la marginea patului, și stă cu spatele. Încă dă din cap când se ridică, pe deplin conștient de faptul că nu-mi va căpăta iertarea în seara asta. Se îndreaptă spre ușă.

— Așteaptă, îi spun.

Se întoarce pe jumătate și mă cercetează din cadrul ușii.

Îmi ridic bărbia și îl înfrunt cu hotărâre.

— Aș fi vrut ca acest copil să nu fi fost al tău, Ryle. Cu toată ființa mea, mi-aș fi dorit ca acest copil să nu fi fost o parte din tine.

Dacă am crezut că lumea lui n-ar putea să se prăbușească mai mult, m-am înșelat.

Iese din dormitor, iar eu îmi afund din nou fața în pernă. Am crezut că, dacă îl voi răni așa cum m-a rănit el pe mine, mă voi simți răzbunată.

Nu mă simt așa.

În schimb, mă simt răzbunătoare și rea.

Simt că sunt ca tata.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Mama: Mi-e dor de tine. Când ne mai vedem?

Mă uit la mesaj. Au trecut două zile de când Ryle a aflat că sunt însărcinată. Știu că e timpul să-i spun și mamei. Nu mă neliniștește să-i zic asta. Singurul lucru care mă sperie este că va trebui să discut cu ea și despre situația mea cu Ryle.

Eu: Și mie mi-e dor de tine. Vin pe la tine mâine după serviciu. Poți să-mi pregătești lasagna?

De îndată ce închid mesajele de la ea, primesc un altul.

Allysa: Vino sus ca să iei cina cu noi în seara asta. E noaptea în care mâncăm pizza de casă.

N-am mai fost la Allysa de câteva zile. De când a venit Ryle acasă. Nu știu sigur unde stă, dar presupun că la ei. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să fiu nevoită să stau în aceeași încăpere cu el.

Eu: Cine va mai fi acolo?

Allysa: Lily... Nu ți-aș face așa ceva. Lucrează până mâine-dimineață la ora opt. Vom fi doar noi trei.

Mă cunoaște mult prea bine. Îi răspund la mesaj și îi spun că mă voi duce de îndată ce termin cu munca.

Scanned by CamScanner

• • •

— Ce mănâncă bebeluşii la vârsta asta?

Stăm cu toţii aşezaţi în jurul mesei. Rylee dormea când am ajuns, dar am trezit-o ca să o iau în braţe. Allysa nu s-a supărat; a spus că nu vrea să fie trează când va trebui să o ducă la culcare.

— Lapte matern, zice Marshall cu gura plină. Dar, câteodată, îmi înmoi degetul în suc şi i-l pun în gură, ca să guste şi ea.

— Marshall! ţipă Allysa. Sper că glumeşti!

— Sută la sută, spune el, deşi nu-mi pot da seama dacă glumeşte sau nu.

— Dar când încep să mănânce alimente pentru copii? întreb eu, deoarece cred că trebuie să învăţ aceste lucruri înainte de naştere.

— Pe la vreo patru luni, îmi răspunde Allysa căscând, apoi furculiţa îi cade din mână şi se sprijină de scaun, frecându-se la ochi.

— Vreţi să o iau la mine în seara asta, ca să puteţi dormi liniştiţi toată noaptea?

— Nu, e în regulă, spune Allysa, dar, în acelaşi timp, Marshall zice: „Ar fi minunat!"

— Serios, râd eu. Locuiesc puţin mai jos. Mâine nu lucrez, aşa că, dacă nu dorm în seara asta, pot să recuperez toată ziua.

Allysa pare să se gândească o clipă.

— Mi-aş putea lăsa telefonul deschis, în caz că ai nevoie de mine.

Mă uit în jos, la Rylee, şi zâmbesc.

— Ai auzit? În seara asta dormi la mătuşa Lily!

• • •

Scanned by CamScanner

Când văd tot ce aruncă Allysa în geanta de scutece, mi se pare că o duc pe Rylee într-o călătorie prin întreaga țară.

— Te anunță ea când i se face foame. Nu folosi cuptorul cu microunde ca să încălzești laptele, doar pune-l...

— Știu, o întrerup. I-am pregătit vreo cincizeci de biberoane de când s-a născut.

Allysa dă din cap și vine spre pat. Pune geanta de scutece jos, lângă mine. Marshall este în camera de zi, unde o mai hrănește o dată pe Rylee, așa că Allysa se așază lângă mine pe pat și așteptăm. Își sprijină capul pe mână.

— Știi ce înseamnă asta? mă întreabă ea.

— Nu. Ce?

— Că în seara asta o să fac sex. N-am mai făcut-o de patru luni.

— Nu trebuia să-mi spui asta, strâmb eu din nas.

Ea râde și se prăbușește pe pernă, dar apoi se ridică în capul oaselor.

— Fir-ar să fie! exclamă ea. Cred că ar trebui să mă epilez pe picioare. Au trecut patru luni de când n-am mai făcut nici asta.

Râd, dar apoi tresar uimită. Îmi duc repede mâinile la abdomen.

— O, Doamne! Am simțit ceva!

— Serios?

Allysa își pune mâna pe abdomenul meu și amândouă stăm nemișcate în următoarele cinci minute, așteptând să se întâmple din nou. Simt iarăși, dar este atât de încet, încât e aproape imperceptibil. Râd, de îndată ce senzația reapare.

Scanned by CamScanner

— N-am simțit nimic, spune Allysa. Totuși, cred că vor mai trece câteva săptămâni înainte să se simtă din afară. E prima dată când ai simțit că se mișcă?

— Da. Mă speriasem la gândul că voi avea cel mai leneș copil din istorie.

Îmi țin mâinile pe abdomen, în speranța că-l voi simți din nou. Stăm nemișcate alte câteva minute și îmi doresc din tot sufletul ca situația mea să fie diferită. Ryle ar trebui să fie aici. El ar trebui să fie cel care stă lângă mine, cu mâna pe abdomen. Nu Allysa.

Acest gând aproape că îndepărtează toată bucuria pe care o simt. Cred că Allysa observă, pentru că-și pune una din mâini peste a mea și mă strânge ușor. Când mă uit la ea, nu mai zâmbește.

— Lily, îmi spune. Am tot vrut să-ți zic ceva.

O, Doamne! Nu-mi place tonul vocii ei.

— Ce este?

Suspină, apoi se străduiește să zâmbească.

— Știu că ești nevoită să treci prin asta fără fratele meu și că acest lucru te întristează. Indiferent cât de implicat va fi el, vreau doar să știi că acesta este cel mai frumos lucru pe care l-ai experimentat vreodată în toată viața ta. O să fii o mamă minunată, Lily. Acest copil este cu adevărat norocos.

Mă bucur că Allysa este singura persoană prezentă aici, pentru că vorbele ei mă fac să râd, să plâng și să suspin ca un adolescent plin de hormoni. O îmbrățișez și îi mulțumesc. Este uimitor cum aceste cuvinte îmi readuc bucuria în suflet.

Ea îmi zâmbește și apoi spune:

— Acum du-te și ia-mi copilul de aici, ca să pot face sex cu soțul meu putred de bogat.

Scanned by CamScanner

Mă răsucesc și mă dau jos din pat.

— Fără îndoială, te pricepi de minune să bagatelizezi orice discuție. Aș spune că este punctul tău forte.

— De-asta sunt aici. Acum pleacă, îmi spune și râde.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Dintre toate secretele pe care le-am ținut în ultimele luni, cel mai trist mi se pare faptul că a trebuit să mă ascund de mama. Nu știu cum va reacționa. Sunt sigură că va fi încântată de sarcină, dar nu-mi dau seama ce va simți când va afla că eu și Ryle ne-am despărțit. Îl iubește pe Ryle. Și, având în vedere povestea ei de viață bazată pe același tip de situații, probabil că-i va veni foarte ușor să-i scuze comportamentul și să încerce să mă convingă să mă împac cu el. Și, cu toată sinceritatea, acesta este motivul pentru care, în mare parte, am amânat să-i spun: pentru că mă tem să nu mă convingă.

În majoritatea zilelor sunt puternică. În mare parte din zile sunt atât de supărată pe el, încât gândul de a-l ierta vreodată mi se pare ridicol. Dar, uneori, mi-e atât de dor de el, că nu pot respira. Mi-e dor să ne distrăm împreună. Mi-e dor să facem dragoste. Mi-e dor *să-mi fie dor* de el. Obișnuia să lucreze atât de multe ore, încât, atunci când intra în casă, noaptea, alergam la el și îi săream în brațe, pentru că-mi lipsea foarte mult. Mi-e dor până și de satisfacția care-i apărea pe chip când făceam asta.

Scanned by CamScanner

În zilele în care nu sunt atât de puternică mi-aș dori ca mama să știe tot ce se întâmplă. Pur și simplu, vreau să mă duc la ea acasă și să mă ghemuiesc pe canapea, să-mi dea părul după ureche și să-mi spună că totul va fi bine. Uneori, chiar și femeile în toată firea au nevoie de mângâierile mamei, ca să poată lua o pauză de la a fi puternice tot timpul.

Stau în mașină pe aleea casei mamei și trec mai bine de cinci minute înainte de a-mi aduna curajul să intru. E trist că trebuie să fac asta, pentru că, într-un fel, știu că o să-i frâng inima și ei. Nu-mi place să o văd tristă și, dacă îi voi mărturisi că m-am măritat cu un bărbat care ar putea fi ca tata, va fi cu adevărat mâhnită.

Când intru în casă, ea este în bucătărie și pune paste într-o tigaie. Nu-mi scot haina imediat, din motive evidente. Nu port haine de gravide, dar mi-e imposibil să ascund sarcina fără o jachetă. Mai ales de mama.

— Bună, draga mea! îmi spune ea.

Mă duc în bucătărie și o îmbrățișez din lateral, în timp ce presară brânza peste lasagna. După ce o bagă în cuptor, ne ducem la masă și luăm loc. Se reazemă pe spateaza scaunului și soarbe o gură dintr-un pahar cu ceai.

Zâmbește. Urăsc și mai mult situația când văd cât de fericită arată.

— Lily, începe ea. Trebuie să-ți spun ceva.

Nu-mi place asta. Voiam ca *eu* să vorbesc cu ea. Nu sunt pregătită *să mi se* vorbească.

— Ce este? întreb încet.

Își strânge paharul de ceai cu ambele mâini.

— Am cunoscut pe cineva.

Rămân cu gura căscată.

Scanned by CamScanner

— Serios? o întreb scuturând din cap. Asta e...

Sunt pe punctul de a spune *bine*, dar apoi mă îngrijorez că s-ar putea să dea iar de o situație similară cu cea trăită cu tata. Îmi vede imediat îngrijorarea pe față, așa că-mi ia mâinile într-ale ei.

— Este un om bun, Lily. Foarte bun. Îți promit.

Mă simt imediat liniștită, deoarece îmi dau seama că spune adevărul. Văd fericirea din ochii ei.

— Uau! exclam uimită. Mă bucur pentru tine. Când ne faci cunoștință?

— În seara asta, dacă vrei. Îl pot invita să ia cina cu noi.

— Nu, îi șoptesc clătinând din cap. Nu este momentul potrivit.

Mâinile ei le strânge pe ale mele, de îndată ce-și dă seama că sunt aici ca să-i spun ceva important. Încep cu partea frumoasă a veștilor.

Mă ridic și-mi scot jacheta. La început, ei nu i se pare nimic suspect. Presupune că vreau să mă fac comodă. Dar apoi îi iau una din mâini și i-o pun pe burta mea.

— O să fii bunică.

Ochii i se măresc și, timp de câteva secunde, e uluită. Dar apoi văd cum încep să i se formeze lacrimi în ochi. Ea sare de pe scaun și mă îmbrățișează.

— Lily! îmi spune. O, Doamne! Se retrage și zâmbește. Așa de repede! V-ați dorit? Nu sunteți căsătoriți de foarte mult timp.

— Nu, clatin eu din cap. A fost un șoc. Crede-mă.

Ea râde și, după încă o îmbrățișare, amândouă ne așezăm din nou. Încerc să-mi păstrez zâmbetul, dar nu este cel pe care-l

Scanned by CamScanner

afișează o viitoare mamă fericită. Ea își dă seama aproape imediat. Își duce o mână la gură.

— Scumpa mea, îmi șoptește. Ce s-a întâmplat?

Până în acest moment, m-am străduit să rămân puternică. M-am luptat să nu-mi plâng prea mult de milă când mă aflu în preajma altor oameni. Dar aici, cu mama, îmi doresc să fiu slabă. Nu vreau decât să renunț la tot, pentru puțin timp. Vreau ca ea să preia durerea, să mă îmbrățișeze și să-mi spună că totul va fi bine. Și, în următorul sfert de oră, în timp ce-i plâng în brațe, exact asta se întâmplă. Încetez lupta, pentru că am nevoie ca altcineva să o ducă în locul meu.

Nu-i dau toate detaliile relației mele cu Ryle, dar îi spun tot ce este important. Că m-a agresat de mai multe ori și că nu știu ce să fac. Că mi-e teamă să aduc pe lume un copil singură. Că mi-e teamă să nu iau o decizie greșită. Că poate am fost prea slabă și ar fi trebuit să-l denunț, ca să fie arestat. Că mă sperie ideea că sunt prea sensibilă și nu știu dacă nu cumva exagerez. Practic, îi spun tot ceea ce n-am avut curajul să recunosc pe deplin până acum.

Ea scoate niște șervețele și se întoarce la masă. După ce, în cele din urmă, ne ștergem ochii, ea începe să mototolească șervețelul în mâini.

— Vrei să te împaci cu el? mă întreabă.

Nu-i spun că da. Dar nici nu neg.

De când a început totul, acesta este primul moment în care sunt complet cinstită. Sunt sinceră și cu ea, *și* cu mine. Poate pentru că ea e singura persoană, din câte am cunoscut, care a mai trecut prin asta. Este singura care poate înțelege confuzia enormă cu care mă confrunt.

Neg din cap, dar, în același timp, ridic din umeri.

Scanned by CamScanner

— Cea mai mare parte din mine simte că nu voi mai putea avea niciodată încredere în el. Dar mai este o parte care plânge după ceea ce aveam împreună. Ne era atât de bine, mamă! Clipele petrecute cu el au fost unele dintre cele mai frumoase din toată viaţa mea. Şi, din când în când, parcă nu vreau să renunţ la asta.

Duc din nou şerveţelul la ochi, ca să mai şterg nişte lacrimi.

— Uneori... când îmi lipseşte cu adevărat... îmi spun că poate n-a fost aşa de rău. Că aş putea să-l suport când e cel rău, numai ca să-l pot avea când e cel bun.

Mama îşi pune mâna peste a mea şi mă mângâie cu degetul mare.

— Ştiu exact ce vrei să spui, Lily. Dar ultimul lucru pe care vrei să-l faci este să-ţi pierzi din vedere limita. Să nu permiţi aşa ceva!

Habar n-am ce vrea să spună cu asta. Ea vede confuzia de pe chipul meu, aşa că mă strânge de braţ şi îmi explică în detaliu.

— Toţi avem o limită. Ceea ce suntem dispuşi să facem înainte de a ceda. Când m-am căsătorit cu tatăl tău, ştiam exact care îmi era limita. Dar uşor... cu fiecare incident... limita mea a crescut din ce în ce mai mult. Şi mai mult. Prima dată după ce tatăl tău m-a lovit, a regretat imediat. Mi-a jurat că nu se va mai întâmpla niciodată. După ce m-a lovit a doua oară, i-a părut *şi mai rău*. A treia oară când s-a întâmplat, a fost mai mult decât o lovitură. A fost bătaie. Şi, de fiecare dată, l-am iertat. Însă, a patra oară, a fost doar o palmă. Şi când s-a întâmplat asta, m-am simţit alinată. Îmi amintesc că mă gândeam: *Măcar de data asta nu m-a bătut. N-a fost atât de rău.*

Începem să plângem din nou. Îşi duce şervetelul la ochi şi continuă:

Scanned by CamScanner

— Cu fiecare nou incident, limita ta crește. De fiecare dată când alegi să rămâi, faci ca data viitoare să-ți fie mult mai greu să pleci. În cele din urmă, îți pierzi total din vedere limita, pentru că începi să te gândești: *Am rezistat cinci ani. Ce mai contează încă cinci?*

Îmi ia mâinile și mi le ține în timp ce plâng.

— Să nu faci ca mine, Lily. Știu că-ți lasă impresia că te iubește și, probabil, chiar așa este. Dar nu te iubește corect. Nu te iubește așa cum meriți să fii iubită. Dacă Ryle te-ar iubi cu adevărat, nu ți-ar permite să-l ierți. El ar lua decizia de a te lăsa în pace, ca să se asigure că nu-ți va mai face rău niciodată. Aceasta este iubirea pe care o merită o femeie, Lily.

Îmi doresc din toată inima ca ea să nu fi învățat toate astea pe propria pielea. O trag spre mine și o îmbrățișez.

Din nu știu ce motiv, când am venit aici, am crezut că va trebui să mă apăr de mama. Nici prin cap nu mi-a trecut că voi avea de învățat de la ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Am considerat-o mereu slabă în trecut, dar, de fapt, mama este una dintre cele mai puternice femei pe care le cunosc.

— Mamă, îi spun, îndepărtându-mă ușor. Vreau să fiu ca tine când o să cresc.

Ea râde și îmi dă la o parte părul de pe față. Îmi dau seama, după felul în care mă privește, că mi-ar lua locul într-o clipită. În acest moment simte mai multă durere pentru mine decât a simțit vreodată pentru ea însăși.

— Vreau să-ți spun ceva, îmi zice și mă apucă din nou de mâini. În ziua când ai ținut elogiul pentru tatăl tău, știu că nu te-ai blocat, Lily. Ai stat pe podium și ai refuzat să spui un singur lucru bun despre acel om. N-am fost niciodată mai mândră

Scanned by CamScanner

de tine. Ai fost singura persoană din viața mea care mi-a luat apărarea. Ai fost puternică atunci când eu eram speriată.

O lacrimă îi cade din ochi, apoi continuă:

— Fii fata *aceea*, Lily. Cea curajoasă și îndrăzneață.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

— Ce să fac cu trei scaune auto?

Stau pe canapeaua Allysei şi mă holbez la toate lucrurile. Azi a fost petrecerea pentru copil. A participat şi mama. Chiar şi mama lui Ryle a zburat până aici pentru asta, dar ea se află acum în camera de oaspeţi, obosită din cauza diferenţei de fus orar. Au venit fetele de la florărie şi câţiva prieteni de la fostul meu loc de muncă. Chiar şi Devin. De fapt, a fost foarte distractiv, deşi, în ultimele săptămâni, mi-am dorit să nu aibă loc.

— De aceea ţi-am spus să faci o listă, pentru ca niciunul dintre cadouri să nu fie duplicat, îmi reproşează Allysa.

— Of, cred că pot să o conving pe mama să-l returneze pe al ei. Şi-aşa mi-a cumpărat destule.

Mă ridic şi încep să adun toate cadourile. Marshall a promis deja că mă va ajuta să le transport la mine, aşa că Allysa mă ajută să îndes totul în saci mari de gunoi. Îi ţin deschişi în timp ce ea aruncă în ei tot ce găseşte pe podea. Acum sunt însărcinată în aproape treizeci de săptămâni, aşadar nu mi-e chiar uşor să ţin sacii deschişi.

Scanned by CamScanner

Avem totul împachetat și Marshall face deja al doilea drum spre apartamentul meu, când deschid ușa Allysei, pregătită să duc încă un sac plin cu cadouri la lift. Însă nu sunt pregătită să-l văd pe Ryle, care stă de cealaltă parte a ușii și mă privește fix. Amândoi suntem la fel de șocați să ne vedem, pentru că nu ne-am mai vorbit după cearta noastră de acum trei luni.

Totuși, această întâlnire trebuia să aibă loc. Nu pot fi prietenă cu sora soțului meu și să locuiesc în aceeași clădire cu el, fără să dau, în cele din urmă, nas în nas cu el.

Sunt sigură că a știut de petrecere, din moment ce mama lui a zburat până aici, dar încă pare puțin surprins când vede toate lucrurile din spatele meu. Mă face să mă întreb dacă apariția lui exact când plec este o coincidență sau un aranjament convenabil. Se uită la sacul pe care îl țin și mi-l ia din mâini.

— Lasă-mă să te ajut cu asta.

Îl las. El duce acel sac și încă unul până la apartament, în timp ce eu îmi adun lucrurile. El și Marshall se întorc atunci când eu mă pregătesc să plec.

Ryle apucă ultimul sac și se îndreaptă din nou spre ușa din față. Pășesc în spatele lui când Marshall mă privește tăcut, întrebându-mă din priviri dacă e în regulă ca Ryle să coboare cu mine. Încuviințez din cap. Nu pot continua să-l evit la nesfârșit, așa că acesta este un moment la fel de bun ca oricare altul să discutăm încotro ne îndreptăm de acum înainte.

Sunt doar câteva etaje între apartamentul lor și al meu, însă drumul cu ascensorul în jos, împreună cu Ryle, pare cel mai lung pe care l-am parcurs vreodată. Observ cum se uită de câteva ori spre abdomenul meu și mă întreb cum trebuie să se simtă știind că au trecut trei luni fără să mă vadă gravidă.

Scanned by CamScanner

Uşa apartamentului meu este descuiată, aşa că o împing, iar el mă urmează înăuntru. Duce ultimele lucruri în camera copilului, apoi îl aud cum le mută în jur şi deschide cutii. Eu rămân în bucătărie şi mă apuc de şters tot felul de nimicuri care sunt deja curate. Inima mi s-a urcat în gât numai la gândul că mă aflu sub acelaşi acoperiş cu el. Nu sunt speriată de el în acest moment. Doar emoţionată. Am vrut să fiu mai pregătită pentru această conversaţie, pentru că nu-mi plac deloc confruntările. Dar ştiu că trebuie să discutăm despre copil şi despre viitorul nostru. Numai că nu vreau s-o fac. Cel puţin, nu chiar acum.

El vine pe hol şi intră în bucătărie. Îi surprind din nou privirea aţintită asupra pântecului meu. Se uită imediat în altă parte.

— Vrei să asamblez pătuţul, dacă tot sunt aici?

Probabil că ar trebui să refuz, dar acest copil care creşte înlăuntrul meu este pe jumătate responsabilitatea lui. Dacă se oferă să facă muncă fizică, o să accept, indiferent cât de supărată sunt încă pe el.

— Da. Mi-ar fi de mare ajutor.

El arată spre spălătorie.

— Cutia mea cu scule este încă acolo?

Dau din cap că da şi Ryle porneşte într-acolo. Deschid frigiderul şi mă uit prin el, ca să nu fiu nevoită să-l văd cum se plimbă prin bucătărie. Când, în sfârşit, se întoarce în camera copilului, închid frigiderul şi îmi lipesc fruntea de el, în timp ce strâng mânerul cu putere. Inspir şi expir prelung, încercând să procesez tot ce se întâmplă acum în interiorul meu.

Arată foarte bine. A trecut atât de mult timp de când l-am văzut ultima oară, încât am uitat cât de frumos este. Simt

Scanned by CamScanner

nevoia să alerg pe hol și să mă arunc în brațele lui. Vreau să-i simt buzele peste ale mele. Vreau să-l aud spunându-mi cât de mult mă iubește. Vreau să se întindă lângă mine și să-mi pună mâna pe abdomen, așa cum mi-am imaginat de nenumărate ori.

Ar fi atât de ușor! Viața mea ar deveni atât de liniștită, dacă l-aș ierta și l-aș primi înapoi!

Închid ochii și repet cuvintele pe care mi le-a spus mama. *Dacă Ryle te-ar iubi cu adevărat, nu ți-ar permite să-l ierți.*

Gândul acesta este singurul lucru care mă împiedică să alerg pe hol.

• • •

Îmi ocup timpul în bucătărie încă vreo oră, cât el rămâne în camera copilului. În cele din urmă, trebuie să trec prin fața lui, să-mi iau încărcătorul pentru telefon din camera mea. Pe drum înapoi pe hol, mă opresc în ușă.

Pătuțul este asamblat. A pus chiar și așternutul. Stă deasupra lui, cu mâinile încleștate pe balustradă, și privește în gol. Este atât de tăcut și nemișcat, încât pare o statuie. Este pierdut în gânduri și nici măcar nu observă că stau în fața ușii. Mă întreb pe unde rătăcește mintea lui.

Oare se gândește la copil? La bebelușul cu care nici măcar nu va locui atunci când va dormi în acel pătuț?

Până în acest moment nici măcar nu eram convinsă dacă vrea cu adevărat să facă parte din viața acestui copil. Dar privirea de pe fața lui îmi dovedește că da. N-am văzut niciodată atât de multă tristețe într-o singură expresie și nici măcar nu-l privesc drept în față. Văd că sentimentele lui din acest moment n-au absolut nimic de-a face cu mine, ci sunt exclusiv legate de pruncul său.

Scanned by CamScanner

Își ridică privirea și mă observă stând în picioare, lângă ușă. Se desprinde de pătuț și iese din transă.

— Am terminat, îmi zice mângâindu-l cu mâna, apoi începe să-și pună uneltele înapoi în cutia de scule. Mai ai nevoie să fac ceva cât timp sunt aici?

Clatin din cap, după care mă apropii de pătuț și îl admir. Din moment ce nu știu dacă este băiat sau fată, am decis să aleg ceva cu imprimeu din natură. Setul de lenjerie este crem cu verde, cu imagini de plante și copaci peste tot. Se potrivește cu perdelele și se va potrivi, în cele din urmă, cu un tablou pe care intenționez să-l pictez pe perete, la un moment dat. De asemenea, intenționez să aduc în cameră câteva plante în ghiveci de la florărie. Nu pot decât să zâmbesc atunci când văd că, în sfârșit, totul începe să capete contur. A instalat chiar și jucăria mobilă. Mă întind să o pornesc și cântecul de leagăn al lui Brahms începe să se audă. Studiez jucăria în timp ce se rotește și apoi mă uit din nou la Ryle. Stă la câțiva metri distanță și doar mă urmărește.

Când îl privesc, mă gândesc la cât de ușor este pentru oamenii străini să judece o situație în care nu sunt implicați. Ani întregi am criticat relația mamei.

Este ușor, atunci când privești din exterior, să fii convins că vei pleca fără să te uiți înapoi, dacă cineva te-a maltratat. Este ușor să spui că nu ai mai putea continua să iubești o persoană care te agresează, atunci când nu ești tu cea care simte dragostea acelui om.

Când o simți pe pielea ta, nu este atât de ușor să-l urăști pe cel care te abuzează, pentru că, în cea mai mare parte a timpului, el este un om bun.

Scanned by CamScanner

În ochii lui Ryle apare o urmă de speranță și urăsc că poate să vadă că, pentru un moment, am lăsat garda jos. Face încet un pas spre mine. Știu că e pe cale să mă tragă spre el și să mă îmbrățișeze, așa că mă retrag rapid de lângă el.

Și, uite așa, zidul se ridică iarăși între noi.

Faptul că i-am permis să intre din nou în acest apartament a fost un pas imens pentru mine. Trebuie să-și dea seama de asta.

Dacă se simte respins, o ascunde foarte bine cu o expresie impasibilă. Își pune trusa cu scule sub braț și apoi ia cutia în care a venit pătuțul. A umplut-o cu tot gunoiul rezultat din ceea ce a desfăcut și a asamblat.

— Voi duce asta la tomberon, îmi spune, mergând spre ușă. Dacă mai ai nevoie de ajutor cu altceva, să mă anunți, bine?

— Mulțumesc, mormăi eu și dau din cap.

Când aud ușa din față închizându-se în urma lui, mă întorc și mă apropii de pătuț. Am ochii plini de lacrimi, dar, de data asta, nu sunt pentru mine. Nici pentru copil.

Plâng pentru Ryle. Pentru că, deși este responsabil pentru situația în care se află, știu cât de trist este din cauza asta. Iar când iubești pe cineva, tristețea lui devine și a ta.

Niciunul din noi nu a adus vorba despre despărțire, dar nici despre vreo șansă de împăcare. Nici măcar n-am vorbit despre ce se va întâmpla când se va naște copilul, peste aproximativ zece săptămâni.

Nu sunt încă pregătită pentru acea conversație, iar cel mai bun lucru pe care îl poate face el acum pentru mine este să aibă răbdare.

Răbdarea pe care încă mi-o datorează, pentru toate momentele în care i-a lipsit.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Termin de clătit vopseaua de pe pensule și mă întorc în camera copilului pentru a admira tabloul. Am petrecut cea mai mare parte a zilei de ieri și a celei de astăzi pictând.

Au trecut două săptămâni de când Ryle a venit și a asamblat pătuțul. Acum că pictura a fost terminată și am adus câteva plante de la florărie, simt că încăperea este, în sfârșit, completă. Mă uit în jur și mă întristez puțin că nu e nimeni aici să o admire împreună cu mine. Îmi iau telefonul și îi scriu Allysei.

Eu: Pictura este gata! Ar trebui să vii să o vezi.

Allysa: Nu sunt acasă. Am facturi de plătit. O să vin mâine.

Mă încrunt și decid să-i scriu mamei. Mâine lucrează, dar știu că va fi la fel de încântată să o vadă, pe cât am fost eu să o termin.

Eu: Ai chef să faci un drum în oraș, în seara asta? În sfârșit, am terminat camera copilului!

Mamă: Nu pot. E seara de recital la școală. Termin târziu. Abia aștept să o văd! O să vin mâine!

Mă așez pe balansoar și știu că n-ar trebui să fac ceea ce am de gând, dar nu mă pot abține.

Scanned by CamScanner

Eu: Camera copilului este gata. Vrei să vii să o vezi?

Fiecare nerv din corpul meu revine la viață imediat ce trimit mesajul. Mă uit la telefon până când primesc răspunsul.

Ryle: Bineînțeles. Cobor imediat.

Mă ridic numaidecât și încep să fac ultimele retușuri. Aranjez pernele de pe sofa și îndrept una dintre draperii. Abia ajung la ușă când îl aud bătând. O deschid și... *la naiba, poartă uniforma de medic.*

Mă dau deoparte și-i fac loc să intre.

— Allysa mi-a spus că pictezi un tablou.

Îl urmez pe coridor spre camera copilului.

— Mi-au trebuit două zile să-l termin, îi spun. Mă simt de parcă aș fi alergat la un maraton, deși tot ce am făcut a fost să urc și să cobor o scară de câteva ori.

El se uită peste umăr și-i văd îngrijorarea pe chip. Își face griji că am făcut totul singură. N-are de ce. Mă descurc.

Când ajungem în dreptul camerei, se oprește în ușă. Pe peretele opus am pictat o grădină. E plină cu aproape toate fructele și legumele pe care m-aș putea gândi să le plantez într-una adevărată. Nu sunt pictoriță, dar este uimitor ce poți face cu un proiector și hârtie transparentă.

— Uau! exclamă Ryle.

Zâmbesc, pentru că recunosc surpriza din vocea lui și știu că este sinceră. Intră în cameră și se uită în jur, dând tot timpul din cap.

— Lily. Este... Uau!

Dacă Allysa ar fi aici, aș bate din palme și aș sări în sus și-n jos. Dar aici este Ryle și, judecând după cum stau lucrurile între noi, ar fi un pic ciudat.

Scanned by CamScanner

Se îndreaptă spre fereastră, unde am așezat un leagăn. Îl împinge ușor și acesta începe să se miște de la stânga la dreapta.

— Se mișcă și din față în spate, îl informez eu.

Nu știu dacă chiar se pricepe la leagănele pentru copii, dar eu am rămas profund impresionată de această caracteristică.

Se îndreaptă spre masa pentru schimbat scutece și scoate unul din suport. Îl despătureşte și îl ține în fața lui.

— E atât de mic! îmi spune uimit. Nu-mi amintesc ca Rylee să fi fost atât de mică.

Gândul la Rylee mă întristează puțin. Ne-am despărțit din seara în care s-a născut, așa că n-am apucat să-l văd cum se comportă cu ea.

Ryle împătureşte scutecul la loc și îl pune înapoi în suport. Când se întoarce spre mine, zâmbește, apoi ridică mâinile și arată în jurul camerei.

— Este minunat, Lily! îmi spune. Totul. Chiar te... mâinile îi coboară până la șolduri și zâmbetul îi dispare. Te descurci foarte bine.

Simt cum aerul devine mai dens în jurul meu. Brusc, devine greu să respir normal, pentru că, din nu știu ce motiv, simt că trebuie să plâng. Îmi place foarte mult acest moment și mă întristează că, pe parcursul întregii sarcini, n-am putut avea parte de astfel de interacțiuni. Mă simt bine să împărtășesc acest lucru cu el, dar mi-e și teamă să nu-i dau speranțe false.

Acum că este aici și a văzut camera, nu prea știu ce să fac în continuare. Este evident că trebuie să discutăm multe lucruri, dar n-am idee de unde să încep. Sau cum.

Mă îndrept spre balansoar și mă așez.

— Adevărul gol-goluț? îl întreb privindu-l.

Scanned by CamScanner

Expiră prelung și încuviințează din cap, apoi se așază pe canapea.

— *Te rog*. Lily, te rog, spune-mi că ești pregătită să discutăm despre asta.

Reacția lui mă liniștește puțin, știind că el este pregătit să vorbim. Îmi înfășor brațele în jurul abdomenului și mă aplec în balansoar.

— Începe tu.

Își strânge mâinile între genunchi. Mă privește cu atâta sinceritate, încât trebuie să mă uit în altă parte.

— Nu știu ce vrei de la mine, Lily. Nu știu ce rol vrei să am. Încerc să-ți ofer tot spațiul de care ai nevoie, dar, în același timp, vreau să te ajut mai mult decât îți imaginezi. Vreau să fac parte din viața copilului nostru. Vreau să fiu un soț bun pentru tine. Dar habar n-am ce se întâmplă în mintea ta.

Cuvintele lui mă fac să mă simt vinovată. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat între noi în trecut, el este totuși tatăl acestui copil. Are dreptul legal de a fi tată, indiferent ce părere aș avea eu despre asta. Și *vreau* să fie tată. Vreau să fie un tată *bun*. Dar, în adâncul sufletului meu, încă sălășluiește una dintre cele mai mari temeri ale mele și știu că trebuie să discut cu el despre asta.

— Nu te-aș îndepărta niciodată de copilul tău, Ryle. Mă bucur că vrei să te implici. Dar...

El se apleacă și își îngroapă fața în palme când aude ultimul cuvânt.

— Ce fel de mamă aș fi dacă o mică parte din mine n-ar fi îngrijorată cu privire la temperamentul tău? La felul în care îți pierzi controlul? De unde știu eu că nu vei face la fel și când vei rămâne singur cu acest copil?

Scanned by CamScanner

Atât de multă agonie îi inundă ochii, încât cred că urmează să iasă din matcă precum un râu. Începe să clatine cu înverșunare din cap.

— Lily, n-aș face niciodată...

— Știu, Ryle. Nu ți-ai răni niciodată intenționat propriul copil. Nici măcar pe mine nu cred că m-ai rănit intenționat, dar ai făcut-o. Și, crede-mă, vreau să am încredere că nu vei face niciodată așa ceva. Tatăl meu a fost abuziv numai față de mama. Există mulți bărbați — și femei chiar — care își maltratează partenerii, fără să-și piardă vreodată cumpătul față de altcineva. Vreau să te cred, din toată inima, dar trebuie să înțelegi de unde pornește ezitarea mea. Nu-ți voi interzice niciodată să ai o legătură cu copilul tău. Dar am nevoie să fii cu adevărat răbdător cu mine, în timp ce reconstruim toată încrederea pe care mi-ai înșelat-o.

El dă aprobator din cap. Trebuie să știe că primește mult mai mult decât merită.

— Absolut, încuviințează. Accept orice condiție. Totul va fi cum vrei tu, bine?

Mâinile lui Ryle se frâng din nou și începe să-și roadă nervos buza de jos. Simt că are mai multe de spus, dar nu știe dacă ar trebui sau nu să continue.

— Dă-i drumul și spune tot ce gândești, acum, cât am chef să vorbesc despre asta.

El își lasă capul pe spate și se uită în tavan. Orice ar fi, îi este greu. Nu știu dacă întrebarea pe care vrea să mi-o pună este grea sau se teme de răspunsul pe care i l-aș putea da.

— Cum rămâne cu noi? îmi șoptește.

Îmi las capul pe spetează scaunului balansoar și suspin. Știam că va veni și această întrebare, dar îmi este foarte greu să-i

Scanned by CamScanner

ofer un răspuns pe care nu-l am. Divorțul sau împăcarea sunt, într-adevăr, singurele opțiuni pe care le avem, dar niciuna din ele nu este o alegere pe care vreau să o fac.

— Nu vreau să-ți dau speranțe, Ryle, îi zic calm. Dacă ar trebui să iau o decizie azi... probabil că aș alege divorțul. Dar, cu toată sinceritatea, nu știu dacă aș face această alegere sub presiunea hormonilor de sarcină sau pentru că asta vreau cu adevărat. Nu cred că ar fi corect pentru niciunul din noi dacă aș lua această hotărâre înainte de nașterea copilului.

El expiră sacadat și își duce o mână la ceafă, strângând cu putere. Apoi se ridică și se îndreaptă spre mine.

— Mulțumesc, îmi spune. Pentru că m-ai invitat. Pentru discuție. Am vrut să trec pe aici încă de când m-am întors, acum două săptămâni, dar nu știam ce părere ai despre asta.

— Nu știu cum aș fi reacționat, îi răspund sincer.

Încerc să mă ridic din balansoar, dar, nu știu de ce, a devenit mult mai greu în ultima săptămână. Ryle se apropie și-mi întinde mâna să mă ajute.

Nu știu cum voi rezista până la termen, când nici măcar nu pot să mă ridic dintr-un scaun fără ajutor.

Când sunt în picioare, nu-mi dă drumul mâinii. Suntem la doar câțiva centimetri distanță unul de celălalt și știu că, dacă mă uit la el, sentimentele își vor face apariția. Nu vreau să simt nimic pentru el.

Îmi găsește și cealaltă mână, apoi mi le ține pe amândouă pe lângă corp. Își împletește degetele cu ale mele și simt totul până în adâncul inimii. Îmi las bărbia în piept și închid ochii. Își lipește obrazul de capul meu și stăm complet împietriți, amândoi prea speriați să facem vreo mișcare. Mi-e teamă să ridic privirea, deoarece s-ar putea să fiu prea slabă pentru a-l împiedica

Scanned by CamScanner

să mă sărute. Lui îi este teamă să se mişte, pentru că, dacă ar face-o, aş putea să plec.

Preţ de aproape cinci minute niciunul din noi nu se clinteşte.

— Ryle, îi spun, în cele din urmă. Poţi să-mi promiţi ceva?

Îl simt cum dă din cap.

— Până când se va naşte copilul, te rog, nu mai încerca să mă convingi să te iert. Şi *te rog* să nu încerci să mă săruţi... ridic ochii şi îl privesc. Vreau să rezolv problemele pe rând, iar acum, singura mea prioritate este să aduc pe lume acest copil. Nu vreau să acumulez mai mult stres sau confuzie pe lângă tot ceea ce simt deja.

Îmi strânge ambele mâini, ca să mă liniştească.

— Facem schimbările radicale pe rând. Am înţeles.

Îi zâmbesc, simţindu-mă eliberată că, în cele din urmă, am reuşit să purtăm această conversaţie. Ştiu că n-am luat o decizie definitivă în legătură cu noi, dar tot simt că pot respira mai uşor acum, că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Îmi eliberează mâinile.

— Am întârziat la serviciu, îmi spune, arătând cu degetul peste umăr. Ar trebui să plec.

Încuviinţez din cap şi-l conduc la uşă. Doar după ce o închid în urma lui şi rămân singură în apartamentul meu, îmi dau seama că zâmbesc.

Sunt încă incredibil de supărată pe el pentru situaţia dificilă în care ne aflăm, aşa că zâmbesc numai pentru că am făcut un prim pas. Uneori, părinţii trebuie să-şi depăşească neînţelegerile şi să lămurească lucrurile cu maturitate, pentru a face tot ce este mai bine pentru copilul lor.

Exact asta facem şi noi. Învăţăm cum să ne gestionăm situaţia înainte ca acest copil să intre în ecuaţie.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Simt miros de pâine prăjită.

Mă întind pe pat şi zâmbesc, deoarece Ryle ştie că pâinea prăjită este preferata mea. Stau aşa o vreme şi nici măcar nu încerc să mă ridic. Mă simt ca şi cum ar fi nevoie de trei bărbaţi pentru a mă rostogoli din pat. În cele din urmă, trag adânc aer în piept şi îmi cobor picioarele peste margine, apoi împing în saltea.

Primul lucru pe care-l fac este să mă duc la baie. Mă duc foarte des acum. Termenul ca să nasc este peste două zile, iar medicul spune că s-ar putea să mai dureze încă o săptămână. Am început concediul de maternitate încă de acum o săptămână, aşa că momentan nu fac altceva decât să mă duc la baie şi să mă uit la televizor.

Când mă duc la bucătărie, Ryle prăjeşte omletă într-o tigaie. Se răsuceşte spre mine atunci când mă aude intrând.

— Bună dimineaţa, îmi spune. Tot nimic?

Clatin din cap şi-mi pun mâna pe abdomen.

— Nu, dar m-am dus de nouă ori azi-noapte la baie.

Ryle râde.

— Ăsta este un nou record.

Scanned by CamScanner

Așază ouăle pe o farfurie, apoi pune deasupra șuncă și pâine prăjită. Se întoarce și îmi dă farfuria, sărutându-mă scurt pe cap.

— Trebuie să plec. Am întârziat deja. Voi avea telefonul deschis toată ziua.

Zâmbesc când mă uit la micul dejun. *Bine, deci mănânc, mă duc la baie și mă uit la televizor.*

— Mulțumesc, îi spun veselă.

Îmi iau farfuria pe canapea și pornesc televizorul. Ryle se agită prin camera de zi, adunându-și lucrurile.

— Trec să te verific la prânz. S-ar putea să muncesc până târziu în seara asta, dar Allysa a spus că poate să-ți aducă cina.

— Sunt *bine*, Ryle, îmi dau eu ochii peste cap. Doctorul a spus odihnă ușoară la pat, nu repaus complet.

Începe să deschidă ușa, dar se oprește ca și cum ar fi uitat ceva. Se întoarce spre mine și se apleacă, apoi își lipește buzele de abdomenul meu.

— Îți dublez alocația, dacă te hotărăști să apari azi, îi spune el copilului.

Vorbește foarte mult cu bebelușul. Acum câteva săptămâni, în cele din urmă, m-am simțit suficient de relaxată în preajma lui cât să-l las să-i simtă mișcările, și de atunci se oprește uneori doar ca să vorbească cu burta mea, fără să mă bage prea mult în seamă pe mine. Totuși, îmi face plăcere. E drăguț să văd cât de încântat este să devină tată.

Iau pătura cu care s-a învelit Ryle când a dormit pe canapea noaptea trecută și o trag peste mine. Doarme aici cam de o săptămână, așteptând să intru în travaliu. Nu eram sigură de acest aranjament la început, dar, de fapt, mi-a fost foarte util. Eu încă folosesc dormitorul pentru oaspeți. Al treilea dormitor este acum camera copilului, ceea ce înseamnă că dormitorul

Scanned by CamScanner

principal este liber și ar putea să doarmă acolo. Dar, din nu știu ce motiv, alege canapeaua. Cred că amintirile din acel dormitor îl bântuie la fel de mult ca și pe mine, așa că niciunul din noi nu intră de bunăvoie acolo.

Ultimele săptămâni au fost foarte plăcute. În afară de faptul că nu există absolut nicio relație fizică între noi în acest moment, totul pare să fi revenit la cum era înainte. Încă lucrează foarte mult, dar este liber seara, iar eu am început să iau cina împreună cu ei, sus. Nu mâncăm niciodată în doi, ca un cuplu. Evit orice fel de întâlnire sau interacțiune de cuplu. Încă încerc să iau lucrurile pe rând și, până când nu se naște copilul, iar hormonii îmi revin la normal, refuz să iau o decizie cu privire la căsnicia mea. Sunt sigură că folosesc sarcina doar ca pe un pretext pentru a amâna inevitabilul, dar statutul de femeie însărcinată îmi permite să fiu puțin egoistă.

Telefonul începe să sune. Îmi reazem capul de spătarul canapelei și oftez. L-am lăsat în bucătărie. E la cinci metri distanță.

Of!

Mă împing în canapea, dar nu se întâmplă nimic.

Încerc din nou. *Sunt încă așezată.*

Apuc brațul scaunului și reușesc să mă ridic. *A treia oară am reușit.*

Când sunt în picioare, paharul cu apă se varsă peste mine. Gem... apoi tresar.

N-aveam în mână un pahar cu apă.

Fir-ar să fie!

Mă uit în jos și văd cum apa mi se scurge pe picior. Telefonul încă sună pe blatul din bucătărie. Mă deplasez până la el și răspund.

— Alo?

Scanned by CamScanner

— Bună, sunt Lucy! Am o întrebare scurtă. Comanda noastră de trandafiri roșii a fost deteriorată la transport, dar astăzi avem înmormântarea Levenberg și au cerut în mod special trandafiri roșii pentru sicriu. Avem vreun plan de rezervă?

— Da, sună la florăria de pe Broadway. Îmi sunt datori cu o favoare.

— OK, mulțumesc!

Dau să închid ca să-l sun pe Ryle și să-l anunț că mi s-a rupt apa, dar o aud pe Lucy spunând:

— Stai!

Pun din nou telefonul la ureche.

— În legătură cu facturile. Vrei să le plătesc azi sau să aștept...

— Poți să aștepți, e în regulă.

Încerc din nou să închid, dar ea îmi strigă numele și începe să-mi pună o altă întrebare.

— Lucy, o întrerup calm. Va trebui să te sun mâine. Cred că mi s-a rupt apa.

Face o pauză.

— Vai. VAI! DU-TE!

Închid exact când primul semn de durere îmi explodează în abdomen. Încep să formez numărul lui Ryle. Răspunde la primul apel.

— Ai nevoie să mă întorc?

— Da.

— O, Dumnezeule! Serios? Se întâmplă?

— Da.

— Lily! strigă el entuziasmat, apoi legătura se întrerupe.

Îmi petrec următoarele minute strângând tot ce am nevoie. Am deja o geantă pregătită pentru spital, dar mă simt cam

Scanned by CamScanner

murdară, așa că intru să fac un duș. Al doilea val de durere vine la zece minute după primul. Mă aplec și-mi încleștez mâinile pe burtă, lăsând apa să-mi curgă pe spate. Chiar când sunt aproape de sfârșitul contracției, aud cum se deschide ușa de la baie.

— Ești la *duș*? întreabă Ryle. Lily, ieși imediat, hai să mergem la spital!

— Dă-mi un prosop.

Mâna lui Ryle apare de după draperie câteva secunde mai târziu. Încerc să mă acopăr cu prosopul înainte de a ieși. Este ciudat să-ți ascunzi corpul de propriul soț.

Prosopul nu mă acoperă. Îmi stă pe sâni, dar apoi se deschide ca un V întors în jos, peste burtă.

O altă contracție mă lovește când pășesc afară din duș. Ryle mă ia de mână și mă ajută să respir, apoi mă duce în dormitor. Mă îmbrac liniștită cu haine curate pe care să le port până la spital, apoi mă uit la el.

Îmi studiază abdomenul. Are o privire pe care nu o pot descifra.

Ochii i se întâlnesc cu ai mei și mă opresc din ceea ce fac.

Există un moment al interacțiunii dintre noi în care nu-mi dau seama dacă urmează să se încrunte sau să zâmbească. Fața lui exprimă ambele variante și expiră ușor, făcând semn spre pântecul meu.

— Ești frumoasă, îmi șoptește.

Un junghi care n-are nicio legătură cu contracțiile îmi străpunge pieptul. Îmi dau seama că este prima dată când mă vede goală de când sunt însărcinată. Este prima dată când vede cum arăt cu copilul lui crescând în mine.

Scanned by CamScanner

Mă duc la el şi îi iau mâna. I-o aşez pe abdomenul meu şi o ţin acolo. El îmi zâmbeşte, apoi mă mângâie cu degetele. Este un moment minunat. Unul dintre momentele noastre mai bune.

— Mulţumesc, Lily.

E scris pe toată faţa lui, prin modul în care îmi atinge pântecul şi cel în care ochii lui privesc într-ai mei. Nu-mi mulţumeşte pentru acest moment sau pentru orice alt moment dinaintea lui. Îmi mulţumeşte pentru toate momentele pe care i-am permis să le trăiască alături de copilul lui.

Gem şi mă chircesc.

— La naiba!

Acest moment s-a *terminat*.

Ryle îmi ia hainele şi mă ajută să mă îmbrac. Îa toate lucrurile pe care-i spun să le ducă şi apoi ne îndreptăm spre lift. Încet. Am o contracţie când suntem la jumătatea drumului.

— Ar trebui să o suni pe Allysa, îi spun când ieşim din garaj.

— Acum conduc. O să o sun când ajungem la spital. Şi pe mama ta.

Încuviinţez din cap. Sunt sigură că le-aş putea suna chiar acum, dar vreau să mă asigur că ajungem mai întâi la spital, pentru că simt că acest copil este de-a dreptul nerăbdător şi vrea să-şi facă apariţia chiar aici, în maşină.

Ajungem la spital, dar contracţiile mele sunt la mai puţin de un minut distanţă când intrăm. Până când vine doctorul şi mă aşază pe un pat, sunt dilatată la nouă centimetri. După doar cinci minute mi se spune să împing. Ryle nu reuşeşte să anunţe pe nimeni, totul se întâmplă atât de repede!

Îi strâng mâna lui Ryle de fiecare dată când împing. La un moment dat, mă gândesc cât de importantă este mâna pe care

Scanned by CamScanner

o strâng pentru cariera sa, dar el nu spune nimic. Îmi permite să-l strâng cât pot de tare, iar asta este exact ceea ce fac.

— Capul aproape că a ieşit, spune doctorul. Trebuie să mai împingi de câteva ori.

Nici măcar nu pot să descriu următoarele câteva minute. Este o încrengătură de durere şi respiraţii anevoioase, agitaţie şi pură exaltare. Şi presiune. O presiune atât de mare, încât simt că o să explodez. Şi apoi...

— Este fată! exclamă Ryle. Lily, avem o fetiţă!

Deschid ochii şi doctorul o ţine în braţe. Nu pot să-i văd decât conturul, pentru că ochii îmi sunt plini de lacrimi. Când mi-o pune pe piept, este cel mai minunat moment din viaţa mea. Imediat îi ating buzele roşii, obrajii şi degeţelele. Ryle taie cordonul ombilical şi, când asistentele mi-o iau din braţe ca să o spele, mă simt pustie.

Câteva minute mai târziu, îmi este pusă din nou la piept, înfăşată într-o pătură.

Nu pot să fac altceva decât să mă uit la ea.

Ryle se aşază lângă mine pe pat şi îi trage pătura sub bărbie, ca să-i putem vedea mai bine faţa. Îi numărăm degeţelele de la mânuţe şi de la picioare. Încearcă să deschidă ochii şi ni se pare cel mai amuzant lucru din lume. Cască şi amândoi zâmbim şi ne îndrăgostim şi mai mult de ea.

După ce ultima asistentă părăseşte încăperea şi rămânem singuri, Ryle mă întreabă dacă o poate ţine în braţe. Îmi ridică tăblia patului, ca să stăm amândoi mai comod pe el. După ce i-o dau pe fetiţa noastră, îmi pun capul pe umărul lui şi o privim neîncetat.

— Lily, îmi şopteşte. Adevărul gol-goluţ?

Dau din cap.

Scanned by CamScanner

— E mult mai frumoasă decât fetița lui Marshall și a Allysei.

Eu râd și îl înghiontesc cu cotul.

— Glumesc, completează el.

Totuși, înțeleg perfect ce vrea să spună. Rylee este un copil superb, dar nimeni nu se va asemăna vreodată cu fiica noastră.

— Ce nume să-i punem? mă întreabă.

N-am avut o relație normală cu el pe timpul sarcinii, așadar, încă n-am discutat despre numele copilului.

— Aș vrea să o cheme ca pe sora ta, îi spun eu privindu-l. Sau poate ca pe fratele tău?

Nu știu ce părere are despre asta. Eu, personal, cred că numind-o pe fiica noastră după fratele său ar putea fi ca un fel de vindecare pentru el, dar poate Ryle nu vede astfel lucrurile.

Se uită fix la mine. Nu se aștepta la acest răspuns.

— Emerson, pronunță el. E drăguț pentru o fată. Am putea să o strigăm Emma. Sau Emmy, spune și zâmbește mândru, privind-o cu admirație. De fapt, este perfect.

Se apleacă și o sărută pe Emerson pe frunte.

După un timp, mă dezlipesc de umărul lui, ca să-l pot vedea cum o ține în brațe. Este minunat să privesc modul cum comunică el cu ea. Acum văd cât de mult o iubește, deși o cunoaște de numai cinci minute. Îmi dau seama că ar face orice să o protejeze. Absolut orice.

Acesta este momentul în care, în cele din urmă, iau o decizie în legătură cu el.

Cu noi.

Cu ceea ce este mai bine pentru familia noastră.

Ryle este extraordinar în atât de multe privințe! Este plin de compasiune. Afectuos. Inteligent. Charismatic. Hotărât.

Scanned by CamScanner

Și tata avea unele dintre aceste calități. Nu avea el foarte multă compasiune față de ceilalți, dar în unele momente petrecute împreună am simțit că mă iubea. Era inteligent. Era charismatic. Era hotărât. Dar l-am urât mult mai mult decât l-am iubit. N-am putut să apreciez nicio calitate de-ale lui, din cauza scenelor de violență la care am fost martoră. Cinci ani în care se comporta ca un om bun nu puteau compensa nici măcar cinci minute în care se purta ca un om rău.

Mă uit la Emerson și apoi la Ryle. Și știu că trebuie să fac ce-i mai bine pentru ea. Pentru relația pe care sper să o clădească împreună cu tatăl ei. Nu iau această decizie pentru mine și nici pentru Ryle.

O fac pentru ea.

— Ryle?

Când se uită la mine, zâmbește. Dar când îmi vede expresia de pe chip, încremenește.

— Vreau să divorțăm.

Clipește de două ori. Cuvintele mele l-au lovit ca un trăsnet. Tresare de durere și se uită la fiica noastră, cu umerii lăsați.

— Lily, îmi spune scuturând din cap. Te rog să nu faci asta.

Vocea lui imploră și urăsc faptul că a trăit cu speranța că, în cele din urmă, ne vom împăca. O parte din vină o port eu, știu asta, dar nu cred că mi-am dat seama ce alegere trebuia să fac până când nu mi-am ținut fiica pentru prima oară în brațe.

— Mai dă-mi o singură șansă, Lily. *Te rog!*

Vocea i se frânge, iar ochii i se umplu de lacrimi.

Știu că-l rănesc în cel mai nepotrivit moment posibil. Îi distrug inima în cea mai frumoasă zi din viața lui. Dar, de asemenea, știu că, dacă nu o fac chiar acum, n-aș mai putea să-l conving niciodată de ce nu pot risca să-l primesc înapoi.

Scanned by CamScanner

Încep să plâng, pentru că mă doare atât de tare să-i fac rău!

— Ryle, zic pe un ton cald. Tu ce-ai face? Dacă, într-o zi, această fetiță s-ar uita în sus la tine și ți-ar zice: „Tati, iubitul meu m-a lovit", ce i-ai spune, Ryle?

O strânge pe Emerson la piept și își îngroapă fața în pătura ei.

— Încetează, Lily, mă roagă el.

Mă îndrept în pat. Pun mâna pe spatele lui Emerson și încerc să-l fac pe Ryle să mă privească în ochi.

— Și dacă ar veni la tine și ți-ar spune: „Tati, soțul meu m-a împins pe scări. A spus că a fost un accident. Ce să fac?"

Umerii lui încep să tremure și, pentru prima dată de când l-am cunoscut, are lacrimi în ochi. Lacrimi adevărate care i se preling pe obraji, în timp ce-și ține fiica la piept. Și eu plâng, dar continui. De dragul ei.

— Cum ar fi dacă... vocea mi se frânge. Dacă ea ar veni la tine și ți-ar spune: „Soțul meu a încercat să mă violeze, tati. M-a țintuit de pat în timp ce eu l-am rugat să se oprească. Dar jură că nu va mai face niciodată așa ceva. Tati, ce să fac?"

Îi sărută fruntea lui Emerson, repede și de mai multe ori, iar lacrimile îi curg pe chip.

— Ce i-ai spune, Ryle? Răspunde-mi. Trebuie să știu ce i-ai spune fiicei noastre dacă bărbatul pe care îl iubește din toată inima ei ar răni-o vreodată.

Un suspin i se rupe din piept. Se apropie de mine și își înfășoară un braț în jurul meu.

— Aș implora-o să-l părăsească, îmi spune printre lacrimi.

Mă sărută cu disperare pe frunte și simt cum câteva dintre lacrimile lui cad pe obrajii mei. Își mută gura la urechea mea și ne legănăm împreună.

Scanned by CamScanner

— I-aș spune că merită *mult* mai mult. Și aș *implora-o* să nu se uite înapoi, indiferent cât de mult ar iubi-o el. Merită mult mai mult.

Ne transformăm într-un șuvoi de lacrimi, inimi frânte și visuri spulberate. Ne strângem în brațe. Ne ținem fiica. Și, oricât de grea ar fi această alegere, vom distruge tiparul înainte ca tiparul să ne distrugă pe noi.

El se întoarce cu spatele și își șterge ochii. Se ridică, încă plângând. Încearcă totuși să-și controleze respirația. În ultimul sfert de oră, a pierdut iubirea vieții lui. În ultimul sfert de oră, a devenit tatăl unei fetițe minunate.

Iată ce poate face un sfert de oră din viața cuiva. O poate distruge.

O poate salva.

El arată spre hol, dându-mi de înțeles că are nevoie de un moment să se reculeagă. Când se îndreaptă spre ușă, este mai trist decât l-am văzut vreodată. Dar știu că, într-o zi, o să-mi mulțumească pentru asta. Știu că va veni ziua în care va înțelege că am făcut alegerea corectă pentru fiica lui.

Când ușa se închide în urma lui, mă uit în jos la fiica mea. Știu că nu-i ofer viața pe care am visat-o pentru ea. O casă în care să stea cu ambii părinți, care o iubesc și o cresc împreună. Dar nu vreau să trăiască așa cum am trăit eu. Nu vreau să-și vadă tatăl în cele mai proaste momente ale lui. Nu vreau să-l vadă cum reacționează violent cu mine, până când nu-l va mai recunoaște ca pe tatăl ei. Pentru că, indiferent cât de multe momente plăcute ar împărtăși cu Ryle pe tot parcursul vieții sale, știu din experiență că nu și le va aminti decât pe cele neplăcute.

Scanned by CamScanner

Tiparele există pentru că sunt foarte greu de rupt. Este nevoie de foarte multă durere și curaj pentru a te desprinde de un tipar cunoscut. Uneori, pare mai ușor să te complaci în aceeași situație cunoscută decât să-ți înfrunți teama de necunoscut și de posibil eșec.

Mama mea a trecut prin asta.

Și *eu* am trecut prin asta.

Nici în ruptul capului n-o să permit ca și fiica mea să treacă prin asta.

O sărut pe frunte și îi fac o promisiune.

— Se termină aici. Cu mine și cu tine. Se termină cu noi.

Scanned by CamScanner

EPILOG

Înaintez prin aglomerația de pe strada Boylston, până ajung la intersecție. Împing încet căruciorul și apoi mă opresc la marginea bordurii. Ridic prelata și mă uit la Emmy. Dă din picioruşe și zâmbește, ca de obicei. E un copil foarte fericit. Îți inspiră calm și dă dependență.

— Ce vârstă are? mă întreabă o femeie.

Stă la trecerea de pietoni cu noi și o studiază apreciativ pe Emerson.

— Unsprezece luni.

— E superbă, îmi spune. Seamănă leit cu tine. Gura e identică.

— Vă mulțumesc, îi zâmbesc eu. Dar ar trebui să-l vedeți pe tatăl ei. Cu siguranță are ochii lui.

Semaforul se face verde și ne grăbim să traversăm strada, încercând să evităm mulțimea. Am întârziat deja o jumătate de oră și Ryle mi-a scris de două ori. Încă nu a experimentat bucuria morcovilor. Astăzi va afla câtă mizerie fac, pentru că i-am împachetat destui în geantă.

Când Emerson a împlinit trei luni, m-am mutat din apartamentul pe care l-a cumpărat Ryle. Mi-am cumpărat un loc al meu, mai aproape de serviciu, iar acum pot să parcurg distanța

Scanned by CamScanner

pe jos, ceea ce este minunat. Ryle s-a mutat înapoi în apartamentul pe care l-a cumpărat, dar o vizitez atât de des pe Allysa, plus zilele pe care Ryle le petrece cu Emerson, încât simt că stau la ei în bloc la fel de mult cât stau acasă.

— Aproape am ajuns, Emmy.

Facem dreapta după colț și mă grăbesc atât de tare, încât un bărbat trebuie să se dea la o parte și să se lipească de zid doar pentru a nu fi lovit.

— Scuze, mormăi eu, privind în pământ și trecând pe lângă el.

— Lily?

Mă opresc.

Mă întorc încet, pentru că simt acea voce până în vârfurile degetelor. Există doar două voci care m-au făcut să simt asta vreodată, iar a lui Ryle nu mă mai afectează atât de mult.

Când mă uit la bărbatul acela, ochii săi albaștri se închid pe jumătate din cauza soarelui. Ridică o mână ca să-i protejeze și zâmbește larg.

— Bună!

— Bună, îl salut și eu, încercând să-mi încetinesc și să-mi adun mintea rătăcită.

Se uită la cărucior și arată spre el.

— Ăsta este... copilul tău?

Încuviințez din cap, iar el vine în fața cărucior ului. Se lasă în genunchi și zâmbește fericit la ea.

— Uau! E minunată, Lily, îmi spune. Cum o cheamă?

— Emerson. Uneori o strigăm Emmy.

Își pune degetul în mânuța ei și fetița începe să dea din picioruțe, scuturându-i-l înainte și înapoi. Se uită admirativ la ea, pentru un moment, apoi se ridică în picioare.

Scanned by CamScanner

— Arăţi minunat, îmi spune.

Încerc să nu-l cercetez prea atent, dar este foarte greu. Arată la fel de bine ca întotdeauna, dar este prima oară când nu încerc să neg cât de frumos s-a dezvoltat. Nu mai seamănă deloc cu băiatul fără adăpost din dormitorul meu. Şi totuşi... într-un fel, este exact acelaşi.

Telefonul îmi vibrează din nou în buzunar. Un alt mesaj de la *Ryle*.

Fac semn cu mâna spre stradă.

— Am întârziat, îi explic. Ryle ne aşteaptă de o jumătate de oră.

Când îi pronunţ numele, văd cum ochii lui Atlas sunt cuprinşi de tristeţe, dar încearcă să o ascundă. Dă din cap şi se pregăteşte să plece.

— Este ziua lui de stat cu ea, clarific eu, spunând, cu aceste şapte cuvinte, mai mult decât aş fi putut s-o fac într-o conversaţie lungă.

Pe chip i se aşterne alinarea. Încuviinţează iarăşi din cap şi face semn spre spatele lui.

— Da, şi eu mă grăbesc. Am deschis un nou restaurant pe Boylston, luna trecută.

— Uau! Felicitări! Va trebui să o iau pe mama şi să venim să-l vedem.

— Aşa să faci, îmi zâmbeşte el. Spune-mi când şi o să vă gătesc chiar eu.

Urmează un moment de tăcere stânjenitoare, apoi încep să mă retrag pe stradă.

— Noi trebuie să...

— Mergeţi, spune el zâmbind.

Scanned by CamScanner

Dau din cap, apoi îmi cobor privirea și continui să merg. Nu știu de ce reacționez așa. De parcă n-aș ști cum să port o conversație normală. Când mă îndepărtez câțiva metri, mă uit peste umăr. Nu s-a mișcat. Mă urmărește cu privirea.

Ne apropiem de colț și-l văd pe Ryle așteptând lângă mașină, în fața florăriei. Chipul i se luminează când ne vede.

— Ai primit e-mailul meu? mă întreabă, apoi îngenunchează și începe să o desfacă pe Emerson din cărucior.

— Da, cel în care îmi amintești despre țarcul de copii?

El dă din cap când o scoate din cărucior.

— Nu cumva i-am cumpărat și ei unul?

Pliez cărucior ul, apoi îl duc la portbagaj.

— Ba da, dar s-a stricat acum o lună. L-am aruncat la gunoi.

El deschide portbagajul, apoi atinge bărbia lui Emerson cu degetele.

— Ai auzit, Emmy? Mama ta ți-a salvat viața.

Ea îi zâmbește și îl lovește jucăuș cu picioruș ul peste mână. O sărută pe frunte, apoi ia cărucior ul și-l aruncă în portbagaj. Eu îl închid și mă aplec să o sărut rapid.

— Te iubesc, Emmy! Ne vedem diseară.

Ryle deschide portiera din spate ca să o pună în scaunul ei. Îi spun la revedere și apoi încep să pornesc grăbită pe stradă.

— Lily! mă strigă el. Unde te duci?

Sigur se aștepta să mă duc spre florărie, pentru că deja am întârziat să o deschid. Probabil că asta ar trebui să fac, însă nodul din stomac nu-mi dă pace. Trebuie să fac ceva în privința asta. Mă răsucesc și merg cu spatele.

— Am ceva de făcut! Ne vedem diseară, când vin să o iau!

Ryle ridică mâna lui Emerson și amândoi își iau la revedere. De îndată ce ajung la colț, încep să alerg. Încerc să-i ocolesc pe

Scanned by CamScanner

oameni, pe câțiva îi lovesc și o doamnă chiar începe să blestemе, dar totul merită osteneala în clipa în care îi văd ceafa.

— Atlas! îl strig.

El se îndreaptă în direcția opusă, iar eu continui să împing mulțimea.

— Atlas!

Se oprește din mers, dar nu se întoarce. Își înclină capul, de parcă nu-i vine să-și creadă urechilor.

— Atlas! strig din nou.

De data asta, când se întoarce, o face cu hotărâre. Ochii ni se întâlnesc și, preț de câteva secunde, ne privim intens. Apoi amândoi începem să înaintăm unul spre celălalt, cu pași fermi. Douăzeci de pași ne despart.

Zece.

Cinci.

Unul.

Niciunul din noi nu face acest ultim pas.

Am rămas fără aer și gâfâi, emoționată.

— Am uitat să-ți spun care este al doilea prenume al lui Emerson, încep eu, punându-mi mâinile pe șolduri și încercând să respir. Este Dory.

Nu reacționează imediat, dar apoi ochii i se încrețesc puțin la colțuri. Gura i se curbează, ca și cum și-ar reține un zâmbet.

— Ce nume perfect pentru ea!

Încuviințez din cap și zâmbesc, după care devin serioasă.

Nu știu ce să fac mai departe. Pur și simplu, aveam nevoie să-i spun asta, dar acum, după ce a aflat, nu m-am gândit ce-aș putea să mai fac sau să zic în continuare.

Dau iarăși din cap, apoi mă uit în jur și arăt cu degetul peste umăr.

Scanned by CamScanner

— Ei, bine... Cred că o să...

Atlas păşeşte spre mine, mă apucă şi mă trage la pieptul său. Închid imediat ochii, când mă cuprinde cu braţele. Îşi ridică mâna pe ceafa mea şi mă ţine nemişcată, lipită de el. Stăm aşa, înconjuraţi de străzi aglomerate, claxoane, oameni care ne ating în timp ce trec grăbiţi pe lângă noi. El îmi sărută blând părul şi totul în jurul meu dispare.

— Lily, îmi spune el calm. Simt că viaţa mea este suficient de bună pentru tine acum. Aşa că, oricând eşti pregătită...

Îi strâng jacheta în pumni şi îmi ascund faţa la pieptul lui. Brusc, mă simt de parcă am din nou cincisprezece ani. Gâtul şi obrajii mi se îmbujorează la auzul acestor cuvinte.

Dar nu mai am cincisprezece ani.

Sunt un adult cu responsabilităţi şi am un copil. Nu pot permite sentimentelor de adolescentă să preia controlul. Nu fără să mă asigur de câteva lucruri mai întâi.

Mă retrag şi mă uit în sus la el.

— Donezi bani la vreo fundaţie de caritate?

Atlas râde, nedumerit.

— Da, la mai multe. De ce?

— Îţi doreşti copii, într-o bună zi?

El dă din cap.

— Bineînţeles că da.

— Crezi că-ţi vei dori vreodată să pleci din Boston?

Clatină din cap.

— Nu. Niciodată. Totul este mai bine aici, mai ţii minte?

Răspunsurile lui îmi oferă liniştea de care am nevoie. Îi zâmbesc.

— Bine. Sunt pregătită.

Scanned by CamScanner

Mă strânge tare la piept și râd. După tot ce s-a întâmplat din ziua în care a apărut în viața mea, nu m-am așteptat niciodată la acest deznodământ. Am sperat foarte mult, dar până acum n-am fost sigură că s-ar putea întâmpla vreodată.

Închid ochii când îi simt buzele atingându-mi locul acela, de pe clavicula mea. Mă sărută delicat acolo, iar eu am aceeași senzație pe care am avut-o prima dată când m-a sărutat, cu mulți ani în urmă. El își apropie gura de urechea mea și îmi șoptește:

— Acum poți să nu mai înoți, Lily. Am ajuns, în sfârșit, la țărm.

Scanned by CamScanner

Nota autoarei

Recomandăm ca această secțiune să fie citită după parcurgerea cărții, deoarece conține informații care ar putea strica plăcerea lecturii.

• • •

Prima mea amintire din viață este de la vârsta de doi ani și jumătate. Dormitorul meu nu avea ușă și era acoperit de un cearșaf prins în cuie de toc. Îmi aduc aminte că l-am auzit pe tatăl meu țipând, așa că am aruncat o privire pe după cearșaf, exact când tata a luat televizorul și l-a aruncat în mama, trântind-o la pământ.

Ea a divorțat înainte să împlinesc trei ani. Toate amintirile mele legate de tata, în afară de aceea, au fost frumoase. Niciodată nu și-a pierdut calmul cu mine sau cu surorile mele, însă a făcut asta în mai multe rânduri cu mama.

Știam că au avut o căsnicie abuzivă, dar mama nu a vorbit niciodată despre asta. Pentru că o asemenea discuție ar fi însemnat ca ea să-l vorbească de rău pe tata și nu a făcut asta niciodată. Voia ca relația pe care o aveam eu cu el să nu fie deloc afectată de tensiunile dintre ei doi. Din acest motiv, am cel mai

Scanned by CamScanner

mare respect față de părinții care nu-și implică copiii în problemele dintre ei.

Odată, l-am întrebat pe tata despre abuz. A fost foarte sincer cu privire la relația lor. Era alcoolic în perioada în care a fost căsătorit cu mama și a fost primul care a recunoscut că nu a tratat-o cum merita. De fapt, mi-a spus că i-au fost înlocuite două articulații de la mână pentru că a lovit-o atât de tare, încât s-au rupt de craniul ei.

Tatăl meu a regretat toată viața felul în care a tratat-o pe mama. Cea mai gravă greșeală pe care a făcut-o vreodată a fost să o maltrateze și mi-a mărturisit că va îmbătrâni și va muri încă îndrăgostit nebunește de ea.

Simt că asta a fost o pedeapsă foarte ușoară pentru cât a suferit ea.

Când am decis că vreau să scriu această poveste, am întrebat-o mai întâi pe mama dacă este de acord. I-am spus că vreau să o scriu pentru femeile ca ea. De asemenea, am vrut să o scriu pentru toți oamenii care nu pot să le înțeleagă pe deplin pe femeile ca ea.

Eu am fost unul dintre acei oameni.

Mama pe care o cunosc nu este slabă. Nu este genul de persoană pe care mi-aș fi putut-o imagina iertând un bărbat care o maltratează în mod repetat. Dar, în timp ce scriam această carte și intram în mintea lui Lily, mi-am dat seama imediat că nimic nu este atât de bine definit cum pare din exterior.

De mai multe ori, în timp ce scriam, am vrut să schimb scenariul. N-am vrut ca Ryle să fie așa cum l-am conturat în cele din urmă, pentru că m-am îndrăgostit de el din primele capitole, la fel ca Lily. Așa cum mama s-a îndrăgostit de tata.

Scanned by CamScanner

Primul incident dintre Ryle și Lily, din bucătărie, descrie ceea ce s-a întâmplat când tatăl meu a lovit-o pentru prima dată pe mama. Ea gătea, iar el băuse. A scos tava din cuptor fără să folosească mănușă. Ei i s-a părut amuzant și a râs. Următorul lucru pe care și-l amintește este că a lovit-o atât de tare, încât a zburat pe podeaua bucătăriei.

Ea a ales să-l ierte pentru acel incident, pentru că scuzele și regretul lui erau credibile. Sau, cel puțin, suficient de credibile cât să-și dea seama că o a doua șansă ar fi durut-o mai puțin decât să plece cu inima frântă.

De-a lungul timpului, incidentele care au urmat au fost similare cu primul. Tata își arăta în repetate rânduri remușcările și promitea să nu mai facă asta niciodată. În cele din urmă, mama a ajuns într-un punct în care știa că promisiunile sale erau deșarte, dar avea deja două fete și nu avea bani să plece. Și, spre deosebire de Lily, mama nu avea prea mult sprijin. Nu erau adăposturi locale pentru femei. Pe atunci guvernul nu acorda prea mult ajutor. Plecând, a riscat să nu avem un acoperiș deasupra capului, dar, pentru ea, alternativa ar fi fost mai rea.

Tata a murit cu mai mulți ani în urmă, când aveam douăzeci și cinci. Nu a fost cel mai bun tată. Cu siguranță, nu a fost cel mai bun soț. Dar, datorită mamei mele, am reușit să am o relație foarte strânsă cu el, pentru că a luat măsurile necesare pentru a distruge tiparul, înainte ca tiparul să ne distrugă pe noi. Și nu a fost ușor. L-a părăsit chiar înainte ca eu să împlinesc trei ani, iar sora mea mai mare, cinci. Am supraviețuit cu fasole și macaroane cu brânză timp de doi ani. Ea era o mamă singură, fără facultate, care își creștea cele două fiice fără niciun sprijin. Dar dragostea ei pentru noi i-a dat puterea de care a avut nevoie pentru a face acel pas îngrozitor.

Scanned by CamScanner

În niciun caz nu intenționez ca situația lui Ryle și a lui Lily să definească abuzul domestic. Nici nu vreau ca personajul lui Ryle să definească trăsăturile majorității agresorilor. Fiecare situație este diferită. Fiecare deznodământ este diferit. Am ales să modelez povestea lui Lily și a lui Ryle după cea a mamei și a tatălui meu. L-am creat pe Ryle asemenea tatălui meu în multe privințe. Amândoi sunt frumoși, plini de compasiune, amuzanți și deștepți, dar, uneori, au un comportament de neiertat.

Am creat-o pe Lily asemenea mamei mele în multe aspecte. Amândouă sunt femei foarte iubitoare, inteligente și puternice, care, pur și simplu, s-au îndrăgostit de bărbați ce nu le merită deloc afecțiunea.

La doi ani după divorțul de tatăl meu, mama l-a cunoscut pe tatăl meu vitreg. El a fost întruchiparea unui soț bun. Amintirile din copilărie pe care le am despre ei au fost etalonul pentru tipul de căsnicie pe care mi-am dorit să o am.

Când am ajuns să mă mărit, cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac a fost să-i spun tatălui meu biologic că nu mă va duce la altar; că o să-l rog pe tatăl meu vitreg să o facă.

Am simțit că trebuia să fac asta din mai multe motive. Tatăl meu vitreg s-a remarcat ca soț, așa cum tatăl meu natural nu a făcut-o niciodată. Tatăl meu vitreg m-a ajutat financiar așa cum tatăl meu nu a făcut-o niciodată. Tatăl meu vitreg ne-a crescut ca și cum am fi fost ale lui, fără să ne interzică niciodată o relație cu tatăl nostru biologic.

Îmi aduc aminte că am stat în camera de zi a tatălui meu natural, cu o lună înainte de nunta mea. I-am spus că-l iubesc, dar că voiam să-l rog pe tatăl meu vitreg să mă ducă la altar. M-am pregătit pentru răspunsul lui plin de toate reproșurile

Scanned by CamScanner

care mi-au trecut prin cap. Însă replica lui nu a fost cea la care m-am așteptat.

El a încuviințat din cap și mi-a spus:

— Colleen, el te-a crescut. Merită să te ducă la altar. Și nu trebuie să te simți vinovată pentru asta, pentru că așa este corect.

Știam că decizia mea l-a mâhnit cumplit pe tata. Dar a fost destul de altruist ca tată, încât nu doar că mi-a respectat hotărârea, dar a vrut ca și *eu* să o respect.

Tatăl meu a stat în public la nunta mea și a privit cum un alt bărbat îi conducea fiica la altar. Știu că oamenii se întreabă de ce nu i-am lăsat pe amândoi să mă conducă, dar, privind înapoi, îmi dau seama că am făcut această alegere din respect pentru mama.

Alegerea bărbatului care să mă ducă la altar nu a avut cu adevărat de-a face cu tata și nici măcar cu tatăl meu vitreg. Am făcut-o pentru ea. Am vrut să-i ofer această onoare bărbatului care a tratat-o așa cum merita.

În trecut, am spus întotdeauna că scriu doar pentru divertisment. Nu scriu pentru a educa, a convinge sau a informa.

Această carte este diferită. Nu a fost o distracție pentru mine. A fost cel mai greu lucru pe care l-am scris vreodată. De multe ori am vrut să șterg și să renunț la modul în care Ryle o tratează pe Lily. Am vrut să rescriu scenele în care ea îl iartă și să le înlocuiesc cu unele despre o femeie mai puternică — un personaj care a luat toate deciziile corecte la timp. Dar nu acestea erau personajele despre care scriam.

Nu așa era povestea pe care o spuneam.

Am vrut să scriu ceva realist, inspirat din situația în care s-a aflat mama — o situație în care se regăsesc multe femei. Am vrut să explorez dragostea dintre Lily și Ryle, astfel încât să simt

Scanned by CamScanner

ceea ce a simţit mama când a trebuit să ia decizia de a-l părăsi pe tata — un bărbat pe care-l iubea din toată inima.

Mă întreb, uneori, cât de diferită ar fi fost viaţa mea dacă mama n-ar fi făcut alegerea pe care a făcut-o. L-a părăsit pe bărbatul pe care-l iubea pentru ca fiicele ei să nu creadă că o astfel de relaţie este normală. Nu a fost salvată de un alt bărbat — de un prinţ pe cal alb. Ea singură a luat iniţiativa de a-l părăsi, ştiind că avea să înceapă o viaţă complet diferită, cu un stres în plus ca mamă singură. A fost important pentru mine ca personajul lui Lily să întruchipeze aceeaşi forţă. În cele din urmă, Lily a luat decizia de a-l părăsi pe Ryle de dragul fiicei lor. Chiar dacă exista o mică posibilitate ca Ryle să se schimbe în bine, pe viitor, unele riscuri nu merită asumate. Mai ales când aceste riscuri te-au dezamăgit în trecut.

Înainte de a scrie această carte, o respectam foarte mult pe mama. Acum, după ce am terminat-o şi am putut să explorez o mică parte din durerea şi lupta prin care a trecut pentru a ajunge acolo unde este astăzi, am doar un singur lucru să-i spun:

Vreau să fiu ca tine când o să cresc.

Scanned by CamScanner